

ספר במדבר Numbers

Formatting by Nathan Kasimer

With the Targum, 1917 JPS Translation, and Rashi

©Nathan Kasimer, 2021 (5782). This text may be re-used under the terms of the Creative Commons Sharealike 2.0 license (CC-BY-SA), the terms of which are available here: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/2.0/>. This book includes the following texts:

- Miqra According to the Masora
 - License: CC-BY-SA
 - Source: https://he.wikisource.org/wiki/מקרא_על_פי_מסורה
- Targum Onkelos, vocalized according to the Yemenite Taj
 - License: CC-BY-SA
 - Source: https://he.wikisource.org/wiki/תרגום_אונקלוס
- Rashi Chumash, Metsudah Publications, 2009
 - License: CC-BY

All these texts were retrieved from Sefaria. It was typeset and formatted using L^AT_EX, using the Shlomo font by Shlomo Orbach from <https://sites.google.com/site/orlaeinayim/download> and the EB Garamond font by Georg Duffner from <http://www.georgduffner.at/ebgaramond/index.html>. Both of these were used under the terms of the SIL Open Font License.

תוכן העניינים

v	Introduction
vi	Usage Guide
1	פרשת במדבר
20	פרשת נשא
44	פרשת בהעלתך
66	פרשת שלח לך
84	פרשת קורח
98	פרשת חקת
113	פרשת בלק
130	פרשת פינחס
153	פרשת מטות
168	פרשת מסעי
186	פרשת דברים למנחה בשבת מסעי
186	פרשת דברים
187	הפטרות
187	הפטרת במדבר
189	הפטרת נשא
191	הפטרת בהעלתך
193	הפטרת שלח לך
195	הפטרת קורח
198	הפטרת חקת

201	הפטרת בלק
202	הפטרת פינחס
205	הפטרת מטות
207	הפטרת מסעי
210	הפטרת שבת ראש חודש
212	הפטרת שבת מחר חודש

Introduction

This ḥumash is intended primarily for learning *Shnayim Mikra veEchad Targum*, but to be versatile enough to be usable in a synagogue. To that end, it includes multiple texts used as the "Targum"—Targum Onkelos itself, the commentary of Rashi, and a translation into English. For Haftarot, special Maftir portions, and Shabbat Minḥa readings, only Hebrew and English are printed, since these sections are included for ease of use in synagogues rather than for study use.

The text of the Torah itself is from the *Mikra al pi Masorah* project. The text was selected for its open licensing, extensive source documentation, and accuracy in presenting the masoretic text. The text of Targum is the Wikisource Targum, which is based on Yemenite texts (particularly the 1901 edition of the Taj). It was selected for its accurate vocalization. The English translation is the 1917 JPS translation, and text of Rashi is from the Metsudah edition. All these texts were retrieved from Sefaria. Data for aliya divisions, haftarot, and lengths of parshiyot was pulled from Hebcal. Information on which special *Maftir* and *Haftarot* can occur on which Sabbaths is from the Koren Shabbat Chumash. Sedarim data was pulled from *Mikra al pi Masorah*.

I hope this text will be helpful to those who use it.

Usage Guide

This text has minimal notations about various textual differences in the Masoretic text of the Torah. For information where this text varies from others, see the notes of the *Mikra al pi Masorah* project, or notes in *Minḥat Shai*. The *Mikra al pi Masorah* project also has information in its notes about variations in customs about where to divide aliyot. Only differences that affect the consonantal text as it appears in a Seder Torah are noted. Kamatz Katan is indicated with a special symbol for the text of the Torah, but not in the text of the Targum.

To reduce confusion, different numbering systems used for running verse references are numbered differently. Roman numerals are used for chapters, Hindu-Arabic numerals for verses, and Hebrew letters for Sedarim. In verse references in notes, however, chapters are listed in Hindu-Arabic numerals. Where there are attested seder divisions that are not included in the traditional 154-seder count, the number is printed with an asterisk, indicating that it is a seder break but the seder number has not increased. Instances where there are variations in tradition for the start of a seder are in brackets or parentheses.

Names of parshiyot, aliyot, and the number of verses in each parsha are noted in Rashi script. The weekday aliyot can be assumed to end where the second aliya begins. The ending is noted if that is not the case. לוי and ישראל indicate the weekday aliyot. Aliyot for doubled parshiyot are in parentheses.

Parsha breaks are indicated with a פ or ט in parentheses. A petuḥa is a paragraph break that ends a line, a setuma is a break where a blank space is left mid-line. Keri ukhetiv instances are noted with brackets and letters indicating which text is the kerī and which is the ketiv.

Large/small letters are printed in the text. Note that in an actual Seder Torah the large/small letters have the top of the letter aligned with the rest of the text. They are printed aligned with the bottom line here due to typesetting considerations. Other special letters are indicated with parenthetical notes.

<p>AND THE LORD spoke unto Moses in the wilderness of Sinai, in the tent of meeting, on the first day of the second month, in the second year after the were come out of the land of Egypt, saying:</p>	<p>וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר סִינַי בְּאַהֲל מוֹעֵד בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּת לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר:</p>	<p>צמד א</p>
<p>'Take ye the sum of all the congregation of the children of Israel, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, every male, by their polls;</p>	<p>שָׂאוּ אֶת־רֹאשׁ כָּל־עֵדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל־זָכָר לְגִלְגָּלָתָם:</p>	<p>2</p>
<p>from twenty years old and upward, all that are able to go forth to war in Israel: ye shall number them by their hosts, even thou and Aaron.</p>	<p>מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלֹא כָל־נָפִיק חֵילָא בְּיִשְׂרָאֵל תִּמְנֹן יִתְּהוּן לְחִילֵיהוֹן אֹתָ וְאַהֲרֹן:</p>	<p>3</p>
<p>And with you there shall be a man of every tribe, every one head of his fathers' house.</p>	<p>וְאַתְּכֶם יִהְיוּ אִישׁ אִישׁ לְמִטָּה אִישׁ רֹאשׁ לְבֵית־אֲבֹתָיו הוּא:</p>	<p>4</p>
<p>And these are the names of the men that shall stand with you: of Reuben, Elizur the son of Shedeur.</p>	<p>וְאַלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר יַעֲמֻדוּ אִתְּכֶם לְרֹאשׁוֹן אֶל־יִצְהָר בֶּן־שִׁדְיָאוֹר:</p>	<p>ו</p>
<p>Of Simeon, Shelumiel the son of Zurishaddai.</p>	<p>לְשִׁמְעוֹן שְׁלֹמִיאֵל בֶּן־צוּרִישָׁדַי:</p>	<p>6</p>
<p>Of Judah, Nahshon the son of Amminadab.</p>	<p>לְיְהוּדָה נַחֲשֹׁן בֶּן־עַמִּינָדָב:</p>	<p>7</p>
<p>Of Issachar, Nethanel the son of Zuar.</p>	<p>לְיִשָּׁשָׁכָר נֶתַנָּאֵל בֶּן־צוּעָר:</p>	<p>8</p>
<p>Of Zebulun, Eliab the son of Helon.</p>	<p>לְזִבְלוּן אֱלִיאָב בֶּן־חֵלֹן:</p>	<p>9</p>
<p>Of the children of Joseph: of Ephraim, Elishama the son of Ammihud; of Manasseh, Gamaliel the son of Pedahzur.</p>	<p>לְבְנֵי יוֹסֵף לְאֶפְרַיִם אֱלִישָׁמַע בֶּן־עֲמִיהוּד לְמָנַשֶׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהצוּר:</p>	<p>10</p>

- (1) וידבר. במדבר סיני באחד לחדש. מתוך חיצתן לפניו מונה אותם כל שעה כשיצאו ממזרים מנאן וכשנפלו בעגל מנאן לידע מנין הנומרים כשצא להשרות שכינתו עליהן מנאן. צאחד צניסן הוקס המשכן וצאחד צאייר מנאס:
- (2) למשפחתם. דע מנין כל שצט ושצט: לבית אבתם. מי שצצו משצט אחד ואמו משצט אחר יקוס על שצט אצו
- (3) צקט, צ: לגלגלחם. על ידי שקלים צקע לגלגולת:
- (4) כל יצא צבא. מגיד שאין יואל צצא פחות מנן עשרים:
- (5) ואתכם יהיו. כשתפקדו אותם יהיו עמכם נשיא כל שצט ושצט:

11	Of Benjamin, Abidan the son of Gideoni.	לְבִנְיָמִן אֲבִידָן בֶּן-גִּדְעוֹנִי:	לְבִנְיָמִן אֲבִידָן בֶּן-גִּדְעוֹנִי:	11
12	Of Dan, Ahiezer the son of Ammishaddai.	לְדָן אַחִיעֶזֶר בֶּן-עַמִּישַׁדַּי:	לְדָן אַחִיעֶזֶר בֶּן-עַמִּישַׁדַּי:	12
13	Of Asher, Pagiel the son of Ochran.	לְאָשֶׁר פַּגְעִיאל בֶּן-עֶכְרָן:	לְאָשֶׁר פַּגְעִיאל בֶּן-עֶכְרָן:	13
14	Of Gad, Eliasaph the son of Deuel.	לְגָד אֱלִיסָפָה בֶּן-דְּעוּאֵל:	לְגָד אֱלִיסָפָה בֶּן-דְּעוּאֵל:	14
15	Of Naphtali, Ahira the son of Enan.	לְנַפְתָּלִי אַחִירָה בֶּן-עֵינָן:	לְנַפְתָּלִי אַחִירָה בֶּן-עֵינָן:	15
16	These were the elect of the congregation, the princes of the tribes of their fathers; they were the heads of the thousands of Israel.	אֵלֶּיּוּ מֵעֲרֵעֵי כְנֻשָּׁתָא רִבְרֵי שְׁבֻטֵי אֲבֹתָהוֹן רִישֵׁי אֲלָפִי דִּישְׂרָאֵל אֲנֹנִי:	אֵלֶּה (כ' קריאי) קְרוּאִי הָעֵדָה נְשִׂאֵי מִטּוֹת אֲבוֹתָם רֹאשֵׁי אֲלָפֵי יִשְׂרָאֵל הֵם:	16
17	And Moses and Aaron took these men that are pointed out by name.	וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן יֵת גּוֹבְרִיָּה וְהָאֵלֶּיּוּ דְאַתְפָּרְשׁוּ בְּשִׁמְתָּהֶן:	וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר נִקְּבוּ בְּשִׁמְתָּם: (בספרי ספרד ואשכנז בְּשִׁמְתָּם)	17
18	And they assembled all the congregation together on the first day of the second month, and they declared their pedigrees after their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, by their polls.	וַיָּת כָּל כְּנֻשָּׁתָא כְּנֻשׁוֹ בְּחֹד לְיִרְחָא תַּנְיָנָא וְאַתְיַחְסוּ עַל זְרַעֲיָתָהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן בְּמִנְיֹן שְׁמֵהֶן מִכּוּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעִילָא לְגִילְגָּלְתָּהוֹן:	וְאֵת כָּל-הָעֵדָה הִקְהִילוּ בְּאַחַד לְחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי וַיִּתְּלָדוּ עַל-מִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה לְגִלְגָּלְתָּם:	18
19	As the LORD commanded Moses, so did he number them in the wilderness of Sinai.	כְּמָא דְפַקִּיד יְיָ יֵת מֹשֶׁה וּמִנְיֹן בְּמִדְבָּרָא דְסִינַי:	כְּאֲשֶׁר צֻוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה וַיִּפְקְדֵם בְּמִדְבָּר סִינַי: (ס)	19
20	And the children of Reuben, Israel's first-born, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, by their polls, every male from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;	וַהֲוּ בְנֵי רְאוּבֵן בּוֹכְרִיָּה דִּישְׂרָאֵל תּוֹלְדָתָהוֹן לְזַרְעֵיָתָהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן בְּמִנְיֹן שְׁמֵהֶן לְגִילְגָּלְתָּהוֹן כָּל דְּכוּרָא מִכּוּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעִילָא כָּל נָפִיק חֵילָא:	וַיְהִי בְנֵי-רְאוּבֵן בְּכֹר יִשְׂרָאֵל תּוֹלְדָתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת לְגִלְגָּלְתָּם כָּל-זָכָר מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:	20
21	those that were numbered of them, of the tribe of Reuben, were forty and six thousand and five hundred.	מִנִּיָּהוֹן לְשִׁבְטָא דְרְאוּבֵן אַרְבַּעִין וְשֵׁשָׁתָּא אֲלָפִין וַחֲמִישׁ מֵאָה:	פַּקְדֵיהֶם לְמִטָּה רְאוּבֵן שֵׁשָׁה וְאַרְבָּעִים אֲלָף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: (פ)	21

(16) אלה קרואי העדה. הנקראים לכל דבר חשיבות שזעדה:
 (17) האנשים האלה. את שנים עשר נשיאים הללו: אשר נקבו. לו כאן בשמות:
 (18) ויתלדו על משפחותם. הציאו ספרי ימוסיהם ועידי חזקת לידתם כל אחד ואחד להתייחס על השבט:

<p>Of the children of Simeon, their generations, by their families, by their fathers' houses, those that were numbered thereof, according to the number of names, by their polls, every male from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;</p>	<p>לְבִנֵי שִׁמְעוֹן תּוֹלְדֹתָהוּן לְזֶרְעֵיתָהוּן לְבֵית אֲבֹתָהוּן מִנִּיגְוָהי בְּמִנּוֹן שְׁמֵהוּן לְגִלְגֻלְתָּהוּן כָּל דְּכוּרָא מִבֶּר עֶשְׂרִין שָׁנָיִן וְלַעֲלָא כָּל נָפִיק חֵילָא:</p>	<p>לְבִנֵי שִׁמְעוֹן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם פָּקֻדֵי בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת לְגִלְגֻלָּתָם כָּל-זָכָר מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַמַּעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:</p>
<p>those that were numbered of them, of the tribe of Simeon, were fifty and nine thousand and three hundred.</p>	<p>מִנִּיגְוָהי לְשִׁבְטָא דְּשִׁמְעוֹן חֲמִשִּׁין וְתַשְׁעָא אֲלָפִין וְתֵלַת מֵאָה:</p>	<p>פָּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה שִׁמְעוֹן תַּשְׁעָה וְחֲמִשִּׁים אֲלָף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת: (פ)</p>
<p>Of the children of Gad, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;</p>	<p>לְבִנֵי גָד תּוֹלְדֹתָהוּן לְזֶרְעֵיתָהוּן לְבֵית אֲבֹתָהוּן בְּמִנּוֹן שְׁמֵהוּן מִבֶּר עֶשְׂרִין שָׁנָיִן וְלַעֲלָא כָּל נָפִיק חֵילָא:</p>	<p>לְבִנֵי גָד תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַמַּעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:</p>
<p>those that were numbered of them, of the tribe of Gad, were forty and five thousand six hundred and fifty.</p>	<p>מִנִּיגְוָהי לְשִׁבְטָא דְּגָד אַרְבַּעַן וְחֲמִשָּׁא אֲלָפִין וְשִׁית מֵאָה וְחֲמִשִּׁין:</p>	<p>פָּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה גָד חֲמִשָּׁה וְאַרְבָּעִים אֲלָף וּשְׁשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים: (פ)</p>
<p>Of the children of Judah, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;</p>	<p>לְבִנֵי יְהוּדָה תּוֹלְדֹתָהוּן לְזֶרְעֵיתָהוּן לְבֵית אֲבֹתָהוּן בְּמִנּוֹן שְׁמֵהוּן מִבֶּר עֶשְׂרִין שָׁנָיִן וְלַעֲלָא כָּל נָפִיק חֵילָא:</p>	<p>לְבִנֵי יְהוּדָה תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַמַּעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:</p>
<p>those that were numbered of them, of the tribe of Judah, were threescore and fourteen thousand and six hundred.</p>	<p>מִנִּיגְוָהי לְשִׁבְטָא דִּיהוּדָה שִׁבְעִין וְאַרְבַּעָא אֲלָפִין וְשִׁית מֵאָה:</p>	<p>פָּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה יְהוּדָה אַרְבַּעַן וּשְׁבַעִים אֲלָף וּשְׁשׁ מֵאוֹת: (פ)</p>
<p>Of the children of Issachar, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;</p>	<p>לְבִנֵי יִשָּׁשְׁכָר תּוֹלְדֹתָהוּן לְזֶרְעֵיתָהוּן לְבֵית אֲבֹתָהוּן בְּמִנּוֹן שְׁמֵהוּן מִבֶּר עֶשְׂרִין שָׁנָיִן וְלַעֲלָא כָּל נָפִיק חֵילָא:</p>	<p>לְבִנֵי יִשָּׁשְׁכָר תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפָּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַמַּעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא:</p>
<p>those that were numbered of them, of the tribe of Issachar, were fifty and four thousand and four hundred.</p>	<p>מִנִּיגְוָהי לְשִׁבְטָא דִּישָּׁשְׁכָר חֲמִשִּׁין וְאַרְבַּעָא אֲלָפִין וְאַרְבַּע מֵאָה:</p>	<p>פָּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה יִשָּׁשְׁכָר אַרְבַּעָה וְחֲמִשִּׁים אֲלָף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: (פ)</p>

<p>Of the children of Zebulun, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;</p>	<p>לְבִנֵי זְבוּלֹן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל נָפִיק חֵילָא:</p>	<p>לְבִנֵי זְבוּלֹן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל יֵצֵא צָבָא:</p>
<p>those that were numbered of them, of the tribe of Zebulun, were fifty and seven thousand and four hundred.</p>	<p>מִנִּי־הֵהוּן לְשִׁבְטָא דְזְבוּלֹן חֲמִשִּׁין וְשִׁבְעָא אֲלָפִין וָאַרְבַּע מֵאוֹת:</p>	<p>לְמִטָּה זְבוּלֹן פָּקְדֵיהֶם לְמִשְׁפָּחָם אֲלָף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: (פ)</p>
<p>Of the children of Joseph, namely, of the children of Ephraim, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;</p>	<p>לְבִנֵי יוֹסֵף לְבִנֵי אֶפְרַיִם תּוֹלְדֹתָהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן בְּמִנְיֵן שְׁמֵהוֹן מִבֵּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כָּל נָפִיק חֵילָא:</p>	<p>לְבִנֵי יוֹסֵף לְבִנֵי אֶפְרַיִם תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל יֵצֵא צָבָא:</p>
<p>those that were numbered of them, of the tribe of Ephraim, were forty thousand and five hundred.</p>	<p>מִנִּי־הֵהוּן לְשִׁבְטָא דְאֶפְרַיִם אַרְבַּעִין אֲלָפִין וְחֲמִישׁ מֵאוֹת:</p>	<p>לְמִטָּה אֶפְרַיִם פָּקְדֵיהֶם אֲלָף וְחֲמִישׁ מֵאוֹת: (פ)</p>
<p>Of the children of Manasseh, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;</p>	<p>לְבִנֵי מְנַשֶּׁה תּוֹלְדֹתָהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן בְּמִנְיֵן שְׁמֵהוֹן מִבֵּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כָּל נָפִיק חֵילָא:</p>	<p>לְבִנֵי מְנַשֶּׁה תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל יֵצֵא צָבָא:</p>
<p>those that were numbered of them, of the tribe of Manasseh, were thirty and two thousand and two hundred.</p>	<p>מִנִּי־הֵהוּן לְשִׁבְטָא דְמְנַשֶּׁה תְּלָתִין וְתֵרֵין אֲלָפִין וּמֵאוֹת:</p>	<p>לְמִטָּה מְנַשֶּׁה שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים אֲלָף וּמֵאוֹת: (פ)</p>
<p>Of the children of Benjamin, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;</p>	<p>לְבִנֵי בִנְיָמִן תּוֹלְדֹתָהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן בְּמִנְיֵן שְׁמֵהוֹן מִבֵּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא כָּל נָפִיק חֵילָא:</p>	<p>לְבִנֵי בִנְיָמִן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָא כָּל יֵצֵא צָבָא:</p>
<p>those that were numbered of them, of the tribe of Benjamin, were thirty and five thousand and four hundred.</p>	<p>מִנִּי־הֵהוּן לְשִׁבְטָא דְבִנְיָמִן תְּלָתִין וְחֲמִשָּׁא אֲלָפִין וָאַרְבַּע מֵאוֹת:</p>	<p>לְמִטָּה בִנְיָמִן פָּקְדֵיהֶם וְשָׁלֹשִׁים אֲלָף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: (פ)</p>

38	Of the children of Dan, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;	לְבְנֵי דָן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמַת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַלֶּה כָּל יֵצֵא צָבָא:	לְבְנֵי דָן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמַת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַלֶּה כָּל יֵצֵא צָבָא:	38
39	those that were numbered of them, of the tribe of Dan, were threescore and two thousand and seven hundred.	מִנִּיחֵהוּן לְשִׁבְטָא דְדָן שְׁתֵּין וּתְרִין אֲלָפִין וּשְׁבַע מֵאָה:	פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה דָן שְׁנַיִם וּשְׁשִׁים אֲלָף וּשְׁבַע מֵאוֹת: (פ)	39
40	Of the children of Asher, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;	לְבְנֵי אָשֶׁר תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמַת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַלֶּה כָּל יֵצֵא צָבָא:	לְבְנֵי אָשֶׁר תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמַת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַלֶּה כָּל יֵצֵא צָבָא:	40
41	those that were numbered of them, of the tribe of Asher, were forty and one thousand and five hundred.	מִנִּיחֵהוּן לְשִׁבְטָא דְאָשֶׁר אַרְבַּעִין וְחָד אֲלָפִין וְחֲמִישׁ מֵאָה:	פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה אָשֶׁר אַחַד וְאַרְבָּעִים אֲלָף וְחֲמִשׁ מֵאוֹת: (פ)	41
42	Of the children of Naphtali, their generations, by their families, by their fathers' houses, according to the number of names, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war;	בְּנֵי נַפְתָּלִי תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמַת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַלֶּה כָּל יֵצֵא צָבָא:	בְּנֵי נַפְתָּלִי תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפְּחֹתָם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמַת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַלֶּה כָּל יֵצֵא צָבָא:	42
43	those that were numbered of them, of the tribe of Naphtali, were fifty and three thousand and four hundred.	מִנִּיחֵהוּן לְשִׁבְטָא דְנַפְתָּלִי חֲמִשִּׁין וּתְלָתָא אֲלָפִין וְאַרְבַּע מֵאָה:	פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה נַפְתָּלִי שְׁלֹשָׁה וְחֲמִשִּׁים אֲלָף וְאַרְבַּע מֵאוֹת: (פ)	43
44	These are those that were numbered, which Moses and Aaron numbered, and the princes of Israel, being twelve men; they were each one for his fathers' house.	אֵלֶּין מִנִּינְיָא דְמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּרְבֵרְבֵי יִשְׂרָאֵל תְּרֵי עֶשְׂרִי גֻבְרִין גֻּבְרָא חַד לְבֵית אֲבֹתָהוּי הֵו:	אֵלֶּה הַפְּקֻדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּנְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל שְׁנַיִם עֶשְׂרִי אִישׁ אִישׁ-אֶחָד לְבֵית-אֲבֹתָיו הָיוּ:	44
45	And all those that were numbered of the children of Israel by their fathers' houses, from twenty years old and upward, all that were able to go forth to war in Israel;	וְהָיוּ כָּל מִנִּינְי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָהוּן מִבֶּן עֶשְׂרִין שָׁנָה וְעַלֶּה כָּל נָפִיק חִילָא בְּיִשְׂרָאֵל:	וַיְהִיו כָּל-פְּקוּדֵי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָם מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַלֶּה כָּל-יֵצֵא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל:	45
46	even all those that were numbered were six hundred thousand and three thousand and five hundred and fifty.	וְהָיוּ כָּל מִנִּינְיָא שִׁית מֵאָה וּתְלָתָא אֲלָפִין וְחֲמִישׁ מֵאָה וְחֲמִשִּׁין:	וַיְהִיו כָּל-הַפְּקֻדִים שֵׁשׁ-מֵאוֹת אֲלָף וּשְׁלֹשָׁת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים:	46

- 47 But the Levites after the tribe of
their fathers were not numbered
among them. וְהַלְוִיִּם לְמִטָּה אַבְתָּם לֹא
וְלִיֻּאֵי לְשִׁבְטָא דְאַבְהֻתָּהוֹן
הִתְפַּקְדּוּ בְּתוֹכָם: (פ)
- 48 And the LORD spoke unto Moses,
saying: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר:
וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:
- 49 'Howbeit the tribe of Levi thou
shalt not number, neither shalt
thou take the sum of them among
the children of Israel; אַךְ אֶת־מִטָּה לֹוִי לֹא תִפְקֹד
וְאֶת־רֹאשָׁם לֹא תִשָּׂא בְּתוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל:
- 50 but appoint thou the Levites over
the tabernacle of the testimony,
and over all the furniture thereof,
and over all that belongeth to it;
they shall bear the tabernacle, and
all the furniture thereof; and they
shall minister unto it, and shall
encamp round about the tabernacle. וְאָתָּה תִּפְקֹד אֶת־הַלְוִיִּם עַל־
מִשְׁכַּן הָעֵדֻת וְעַל כָּל־כֵּלָיו
וְעַל כָּל־אֲשֶׁר־לוֹ הַמָּוָה יִשְׂאוּ
אֶת־הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְהֵם
יִשְׁרְתֻהוּ וְסָבִיב לַמִּשְׁכָּן יִחַנּוּ:
- 51 And when the tabernacle setteth
forward, the Levites shall take it
down; and when the tabernacle is
to be pitched, the Levites shall set it
up; and the common man that
draweth nigh shall be put to death. וּבְמַטֵּל מִשְׁכָּנָא יִפְרֻקוּן יְתִיב
לִיֻּאֵי וּבְמִשְׁרֵי מִשְׁכָּנָא יְקִימוּן
יְתִיב לִיֻּאֵי וְחִילּוּנֵי דִיקְרַב
יִתְקַטֵּל:
- 52 And the children of Israel shall
pitch their tents, every man with
his own camp, and every man with
his own standard, according to
their hosts. וְחָנּוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ עַל־
מַחֲנֵהוּ וְאִישׁ עַל־דָּגְלוֹ
לְצַבָּאתָם:
- 53 But the Levites shall pitch round
about the tabernacle of the
testimony, that there be no wrath
upon the congregation of the
children of Israel; and the Levites
shall keep the charge of the
tabernacle of the testimony. וְהַלְוִיִּם יִחַנּוּ סָבִיב לַמִּשְׁכָּן
הָעֵדֻת וְלֹא־יִהְיֶה קֶצֶף עַל־
עֵדֻת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְרוּ הַלְוִיִּם
אֶת־מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן הָעֵדֻת:

(49) אך את מטה לוי לא תפקד. כדאי הוא לגיון של מלך להיות נמנה לצדו. דבר אחר צפה הקצ"ה שעתידיה לעמוד
גזירה על כל הנמנין מזה עשרים שנה ומעלה שימותו במדבר אחר אל יהיו אלו בכלל לפי שהם שלי שלא טעו בעגל:
(50) ואתה הפקד את הלוויים. כמרגומו מני לשון מרגומו על דבר שהוא ממונה עליו כמו (אסתר ג, ג) ויפקד המלך
פקידים:
(51) יורידו אותו. כמרגומו יפרקו כשצאין ליסע במדבר ממסע למסע היו מפרקין אותו מהקמתו ונושאים אותו עד מקום
אשר ישכון שם הענין ויחננו שם ומקימין אותו: והזר הקרב. לעבודתם זו: יומת. בידי שמים (סנהדרין פד, א):
(52) ואיש על דגלו. כמו שהדגלים סדורים בספר זה שלשה צבטים לכל דגל:
(53) ולא יהיה קצף. אם מעשה כמלכותי לא יהיה קצף ואם לאו שיכנסו זרים בעבודתם זו יהיה קצף כמו שמצינו במעשה
קרח (במדבר יז, יא) כי יאלץ הקצף וגו':

54	Thus did the children of Israel; according to all that the LORD commanded Moses, so did they.	וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֲשִׂי: (פ)	54
II	And the LORD spoke unto Moses and unto Aaron, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־ אַהֲרֹן לֵאמֹר:	שלישי ב
2	'The children of Israel shall pitch by their fathers' houses; every man with his own standard, according to the ensigns; a good way off shall they pitch round about the tent of meeting.	אִישׁ עַל־דִּגְלוֹ בֵּית אָבִתָּם יַחְנוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד סָבִיב לְאַהֲל־מוֹעֵד יַחְנוּ:	2
3	Now those that pitch on the east side toward the sunrising shall be they of the standard of the camp of Judah, according to their hosts; the prince of the children of Judah being Nahshon the son of Amminadab,	וְהַחֲנִיִּם קִדְמָה מִזְרְחָה הַגֹּל מַחֲנֶה יְהוּדָה לְצִבְיָתָם וְנָשִׂא לְבָנִי יְהוּדָה נַחֲשֹׁן בֶּן־ עַמִּינָדָב:	3
4	and his host, and those that were numbered of them, threescore and fourteen thousand and six hundred;	וּצִבְיָא וּפְקֻדֵיהֶם אַרְבַּעַה וּשְׁבַעִים אֶלֶף וּשְׁשׁ מֵאוֹת:	4
5	and those that pitch next unto him shall be the tribe of Issachar; the prince of the children of Issachar being Nethanel the son of Zuar,	וְהַחֲנִיִּם עָלָיו מִטֶּה יִשָּׁשְׁכָר וְנָשִׂא לְבָנִי יִשָּׁשְׁכָר נֹתָנָאֵל בֶּן־ צֹוֹעַר:	5
6	and his host, even those that were numbered thereof, fifty and four thousand and four hundred;	וּצִבְיָא וּפְקֻדֵיו אַרְבַּעַה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת:	6
7	and the tribe of Zebulun; the prince of the children of Zebulun being Eliab the son of Helon,	מִטֶּה זְבוּלֹן וְנָשִׂא לְבָנִי זְבוּלֹן אֶלְיָאָב בֶּן־חֵלֹן:	7
8	and his host, and those that were numbered thereof, fifty and seven thousand and four hundred;	וּצִבְיָא וּפְקֻדֵיו שְׁבַעַה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת:	8

(2) באחת. כל דגל יהיה לו אות מפה צבועה חלוייה צו כצבעו של זה לא כצבעו של זה צבע כל אחד כגוון אצנו הקבועה בחשן ומתוך כך יכיר כל אחד את דגלו (תנחומא במדבר יצ). דבר אחר באותות לבית אבותם באות שמסר להם יעקב אציהם כשנשאוהו ממזרים שנאמר (בראשית ג, יצ) ויעשו בניו לו כן כאשר כוס יהודה ויששכר וזבולן ישאוהו מן המזרח וראובן ושמעון וגד מן הדרום וכו' כדאיתא בתנחומא בפרשה זו: מנגד. מרחוק מיל כמו שנאמר ביהושע (יהושע ג, ד) אך רחוק יהיה ציניסם וציניו כאלפים אמה שיוכלו לצבא בשבת משה ואהרן וצניו והלויים חוגים בסמוך לו (תנחומא שם ט):

(3) קדמה. לפנים הקרויה קדם ואיוזו רוח מזרחית והמערב קרוי אחור:

9	all that were numbered of the camp of Judah being a hundred thousand and fourscore thousand and six thousand and four hundred, according to their hosts; they shall set forth first.	כָּל־הַפָּקָדִים לְמַחֲנֵה יְהוּדָה מֵאֵת אֶלֶף וּשְׁמֹנִים אֶלֶף וּשְׁשָׁת־אַלְפִים וָאַרְבַּע־מֵאוֹת לְצִבְאָתָם רִאשֹׁנָה יֵסְעוּ: (ס)	כָּל מִנְיַנָּא לְמִשְׁרֵית יְהוּדָה מָאָה וְחֲמִנָן וּשְׁתָּא אֶלְפִין וָאַרְבַּע מָאָה לְחִילֵיהוֹן בְּקִדְמִיתָא נְטָלִין:
10	On the south side shall be the standard of the camp of Reuben according to their hosts; the prince of the children of Reuben being Elizur the son of Shedeur,	דָּגֹל מַחֲנֵה רְאוּבֵן תִּימָנָה לְצִבְאָתָם וְנָשִׂא לִבְנֵי רְאוּבֵן אֱלִיזוּר בֶּן־שְׁדִיאוּר:	טִיקֶס מִשְׁרֵית רְאוּבֵן דְּרוּמָא לְחִילֵיהוֹן וְרָבָא לִבְנֵי רְאוּבֵן אֱלִיזוּר בֶּר שְׁדִיאוּר:
11	and his host, and those that were numbered thereof, forty and six thousand and five hundred;	וּצִבְאוֹ וּפְקֻדָּיו שְׁשָׁה וָאַרְבַּעִים אֶלֶף וְחֲמִשׁ מֵאוֹת:	וְחִילֵיה וּמִנְיָנֵיהִי אַרְבַּעִין וּשְׁתָּא אֶלְפִין וְחֲמִישׁ מָאָה:
12	and those that pitch next unto him shall be the tribe of Simeon; the prince of the children of Simeon being Shelumiel the son of Zurishaddai,	וְהַחֹנָם עָלָיו מִטָּה שְׁמַעוֹן וְנָשִׂא לִבְנֵי שְׁמַעוֹן שְׁלֹמִיאֵל בֶּן־צוּרִישָׁדָי:	וְדָשָׁרֹן סְמִיכִין עֲלוּהִי שְׁבָטָא דְשְׁמַעוֹן וְרָבָא לִבְנֵי שְׁמַעוֹן שְׁלֹמִיאֵל בֶּר צוּרִישָׁדָי:
13	and his host, and those that were numbered of them, fifty and nine thousand and three hundred;	וּצִבְאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם תִּשְׁעָה וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת:	וְחִילֵיה וּמִנְיָנֵיהוֹן חֲמִשִּׁין וְתִשְׁעָא אֶלְפִין וְתֵלַת מָאָה:
14	and the tribe of Gad; the prince of the children of Gad being Eliasaph the son of Reuel,	וּמִטָּה גָד וְנָשִׂא לִבְנֵי גָד אֱלִיסָפָה בֶּן־רְעוּאֵל:	וּשְׁבָטָא דְגָד וְרָבָא לִבְנֵי גָד אֱלִיסָפָה בֶּר רְעוּאֵל:
15	and his host, even those that were numbered of them, forty and five thousand and six hundred and fifty;	וּצִבְאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וָאַרְבַּעִים אֶלֶף וּשְׁשׁ מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים:	וְחִילֵיה וּמִנְיָנֵיהוֹן אַרְבַּעִין וְחֲמִשָּׁא אֶלְפִין וְשִׁית מָאָה וְחֲמִשִּׁין:
16	all that were numbered of the camp of Reuben being a hundred thousand and fifty and one thousand and four hundred and fifty, according to their hosts; and they shall set forth second.	כָּל־הַפָּקָדִים לְמַחֲנֵה רְאוּבֵן מֵאֵת אֶלֶף וְאַחַד וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע־מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים לְצִבְאָתָם וּשְׁנֵי יֵסְעוּ: (ס)	כָּל מִנְיַנָּא לְמִשְׁרֵית רְאוּבֵן מָאָה וְחֲמִשִּׁין וְאַחַד אֶלְפִין וָאַרְבַּע מָאָה וְחֲמִשִּׁין לְחִילֵיהוֹן בְּתַנְיִיתָא נְטָלִין:
17	Then the tent of meeting, with the camp of the Levites, shall set forward in the midst of the camps; as they encamp, so shall they set forward, every man in his place, by their standards.	וְנָסַע אֹהֶל־מוֹעֵד מַחֲנֵה הַלְוִיִּם בְּתוֹךְ הַמַּחֲנֵה כְּאֲשֶׁר יַחֲנוּ כֵן יֵסְעוּ אִישׁ עַל־יָדוֹ לְדֹגְלֵיהֶם: (ס)	וְנָטִיל מִשְׁכָּן זִמְנָא מִשְׁרֵית הַלְוִיִּם בְּתוֹךְ הַמִּשְׁכָּנִים כְּמָא דְשָׁרֹן כֵּן נְטָלִין גְּבֵר עַל אֲתֵרֵיה לְטַקְסֵיהוֹן:

(9) ראשונה יסעו. כשרואין הענן מסתלק חוקעין הכהנים בחצוצרות ונוסע ממנה יהודה תחלה וכשהולכין הולכין כדרך חנייתן הלוים והעגלות באמצע דגל יהודה בזמור ושל ראובן בדרום ושל אפרים במערב ושל דן בצפון:
(17) ונסע אהל מועד. לאחר שני דגלים הללו: כאשר יחנו כן יסעו. כמו שפירשתי הליכתן כחנייתן כל דגל מהלך

18	On the west side shall be the standard of the camp of Ephraim according to their hosts; the prince of the children of Ephraim being Elishama the son of Ammihud,	וְגֵל מַחֲנֵה אֶפְרַיִם לְצִבְאָתָם יִמָּה וְנָשִׂא לִבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישָׁמָע בֶּן־עַמִּיהוּד:	18
19	and his host, and those that were numbered of them, forty thousand and five hundred;	וּצִבְאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם אַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת:	19
20	and next unto him shall be the tribe of Manasseh; the prince of the children of Manasseh being Gamaliel the son of Pedahzur,	וְעָלָיו מִטָּה מְנַשֶּׁה וְנָשִׂא לִבְנֵי מְנַשֶּׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהצֹר:	20
21	and his host, and those that were numbered of them, thirty and two thousand and two hundred;	וּצִבְאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וּמֵאוֹת:	21
22	and the tribe of Benjamin; the prince of the children of Benjamin being Abidan the son of Gideoni,	וּמִטָּה בִּנְיָמִן וְנָשִׂא לִבְנֵי בִּנְיָמִן אַבִּידָן בֶּן־גִּדְעֹנִי:	22
23	and his host, and those that were numbered of them, thirty and five thousand and four hundred;	וּצִבְאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וְאַרְבַּע מֵאוֹת:	23
24	all that were numbered of the camp of Ephraim being a hundred thousand and eight thousand and a hundred, according to their hosts; and they shall set forth third.	כָּל־הַפְּקוּדִים לַמַּחֲנֶה אֶפְרַיִם מֵאֹת אֶלֶף וּשְׁמֹנֶת־אֲלָפִים וּמֵאָה לְצִבְאָתָם וּשְׁלֹשִׁים יָסֻעוּ: (ס)	24
25	On the north side shall be the standard of the camp of Dan according to their hosts; the prince of the children of Dan being Ahiezer the son of Ammishaddai,	וְגֵל מַחֲנֵה דָן צִפְנָה לְצִבְאָתָם וְנָשִׂא לִבְנֵי דָן אַחִיעֶזֶר בֶּן־עַמִּישַׁדַּי:	25
26	and his host, and those that were numbered of them, threescore and two thousand and seven hundred;	וּצִבְאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת:	26
27	and those that pitch next unto him shall be the tribe of Asher; the prince of the children of Asher being Pagiel the son of Ochran,	וְהַחֲנִינִים עָלָיו מִטָּה אָשֶׁר וְנָשִׂא לִבְנֵי אָשֶׁר פַּגִּיעַל בֶּן־עֹכְרָן:	27
28	and his host, and those that were numbered of them, forty and one thousand and five hundred;	וּצִבְאוֹ וּפְקֻדֵיהֶם אַחַד וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת:	28

לרוח הקדושה לו (שס יז): על ידו. על מקומו ואין לשון יד זו ממשמעו רוח של 17 קרוי על ידו הסמוכה לו לכל הושטת ידו. אינשון איש"א בלע"ז: (20) ועליו. כתרמומו ודמיון עלוהי:

29	and the tribe of Naphtali; the prince of the children of Naphtali being Ahira the son of Enan,	וּמִטֵּה נַפְתָּלִי וְנָשִׂיא לְבְנֵי נַפְתָּלִי אַחִירַע בֶּן-עֵינָן:	וּשְׁבָטָא דְנַפְתָּלִי וְרִפְא לְבְנֵי נַפְתָּלִי אַחִירַע בֶּר עֵינָן:
30	and his host, and those that were numbered of them, fifty and three thousand and four hundred;	וּצְבָאוֹ וּפְקָדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וּנְחָשִׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת:	וְחִילִיָּהּ וּמְנִיָּהוּן חֲמִשִּׁין וּתְלָתָא אֶלְפִין וָאַרְבַּע מָאָה:
31	all that were numbered of the camp of Dan being a hundred thousand and fifty and seven thousand and six hundred; they shall set forth hindmost by their standards.'	כָּל-הַפְּקָדִים לְמַחֲנֶה דָן מֵאָתָּה אֶלֶף וְשִׁבְעָה וּנְחָשִׁים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת לְאַחֲרֹנָה יִסְעוּ לְדֹגְלֵיהֶם: (פ)	כָּל מְנִיָּא לְמִשְׁרֵית דָּן מָאָה וּנְחָשִׁין וְשִׁבְעָא אֶלְפִין וְשֵׁשׁ מָאָה בְּבִתְרִיתָא נְטָלִין לְטַקְסִיהוֹן:
32	These are they that were numbered of the children of Israel by their fathers' houses; all that were numbered of the camps according to their hosts were six hundred thousand and three thousand and five hundred and fifty.	אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָם כָּל-פְּקוּדֵי הַמַּחֲנֶה לְצִבְאוֹתָם שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וּשְׁלֹשָׁת אֲלָפִים וּנְחָשׁ מֵאוֹת וּנְחָשִׁים:	אֵלִין מְנִיָּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְבֵית אֲבֹתָהוֹן כָּל מְנִיָּי מִשְׁרֵיתָא לְחִילִיָּהוֹן שֵׁשׁ מָאָה וּתְלָתָא אֶלְפִין וּנְחָשִׁין מָאָה וּנְחָשִׁין:
33	But the Levites were not numbered among the children of Israel; as the LORD commanded Moses.	וְהַלְוִיִּם לֹא הִתְּפַקְדּוּ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה:	וְלִיוָי לֹא אֲתַמְנִיאוּ בְּגוֹ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּמָא דְּפַקִּיד יְיָ יְת מֹשֶׁה:
34	Thus did the children of Israel: according to all that the LORD commanded Moses, so they pitched by their standards, and so they set forward, each one according to its families, and according to its fathers' houses.	וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה כִּן-חָנּוּ לְדֹגְלֵיהֶם וְכִן נָסְעוּ אִישׁ לְמִשְׁפַּחְתּוֹ עַל-בֵּית אֲבֹתָיו: (פ)	וַעֲבָדוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל כְּכֹל דְּפַקִּיד יְיָ יְת מֹשֶׁה בֵּן שָׁרֵן לְטַקְסִיהוֹן וְכִן נְטָלִין גְּבֵר לְזַרְעִיתֵיהּ עַל בֵּית אֲבֹתָהוֹי:
III	Now these are the generations of Aaron and Moses in the day that the LORD spoke with Moses in mount Sinai.	וְאֵלֶּה תּוֹלְדֹת אַהֲרֹן וּמֹשֶׁה בְּיוֹם דִּבְרַ יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי:	וְאֵלִין תּוֹלְדַת אַהֲרֹן וּמֹשֶׁה בְּיוֹמָא דְּמַלִּיל יְיָ יְת מֹשֶׁה בְּטוֹרָא דְּסִינַי:
2	And these are the names of the sons of Aaron: Nadab the first-born, and Abihu, Eleazar, and Ithamar.	וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי-אַהֲרֹן הַבְּכֹר נָדָב וַאֲבִיהוּא אֶלְעָזָר וַאֲיִתְחָמָר:	וְאֵלִין שְׁמֹהַת בְּנֵי אַהֲרֹן בּוֹכְרָא נָדָב וַאֲבִיהוּא אֶלְעָזָר וַאֲיִתְחָמָר:

(1) ואלה תולדות אהרן ומשה. ואינו מזכיר אלא בני אהרן ונקראו תולדות משה לפי שלמדן תורה מלמד שכל המלמד את בן חזירו תורה מעלה עליו הכתוב כאלו ילדו (סנהדרין יט, ז): ביום דבר ה' את משה. נעשו אלו התולדות שלו שלמדן מה שלמד מפי הגבורה:

- These are the names of the sons of Aaron, the priests that were anointed, whom he consecrated to minister in the priest's office.
- And Nadab and Abihu died before the LORD, when they offered strange fire before the LORD, in the wilderness of Sinai, and they had no children; and Eleazar and Ithamar ministered in the priest's office in the presence of Aaron their father.
- And the LORD spoke unto Moses, saying:
- 'Bring the tribe of Levi near, and set them before Aaron the priest, that they may minister unto him.
- And they shall keep his charge, and the charge of the whole congregation before the tent of meeting, to do the service of the tabernacle.
- And they shall keep all the furniture of the tent of meeting, and the charge of the children of Israel, to do the service of the tabernacle.
- And thou shalt give the Levites unto Aaron and to his sons; they are wholly given unto him from the children of Israel.
- אלה שמות בני אהרן הכהנים המשוחים אשר מלא ידם לכהן:
- וימת נדב ואביהוא לפני יהוה בקרוביהו אשתא נוכריתא קדם יי במדברא דסיני ובנין לא הוו להו ושמיש להם ויכהן אלעזר ואיתמר על-פני אהרן אביהם: (פ)
- וידיבר יהוה אל-משה לאמר:
- הקרב את-מטה לוי והעמדת אתו לפני אהרן הכהן ושרתו אתו:
- ושמרו את-משמרתו ואת-משמרת כל-העדה לפני אהל מועד לעבד את-עבדת המשכן:
- ושמרו את-כל-כלי אהל מועד ואת-משמרת בני ישראל לעבד את-עבדת המשכן:
- ונתתה את-הלויים לאהרן ולבניו נתונם נתונם המה לו מאת בני ישראל:
- ותתיו ית ליואי לאהרן ולבניהו מסירין ויהיבין אנן ליה מן בני ישראל:

- (4) על בני אהרן. בחייו (צמ"ר ז, כו):
- (6) ושרתו אתו. ומהו השרות ושמרו את משמרתו לפי ששמירת המקדש עליו שלא יקרב זר כמו שנאמר (במדבר יח, א) אהה וצנין וצית אצין אתך תשאו את עון המקדש והלויים הללו מסייעין אותם זו היא השרות:
- (7) ושמרו את משמרתו. כל מנוי שהאדם ממונה עליו ומוטל עליו לעשותו קרוי משמרת ככל המקרא וכלשון משנה כמו שאמרו בצגתן ותרש והלא אין משמרת ומשמרתך שיה (מגילה יג, ז) וכן משמרות כהונה ולויה:
- (8) ואת משמרת בני ישראל. שכולן היו זקוקין לזרכי המקדש אלא שהלויים באים תחתיהם בשליחותם לפיכך לוקחים מהם המעשרות שזכרן שנאמר (להלן יח, לא) כי שר הוא לכם חלף עבודתכם:
- (9) נתונם המה לו. לעזרה: מאת בני ישראל. כמו מתוך בני ישראל כלומר משאר כל העדה נצדלו לכך בגזרת המקום והוא נתנם לו שנאמר (שם ט, יט) ואתנה את הלויים נתונים וגו':

10	And thou shalt appoint Aaron and his sons, that they may keep their priesthood; and the common man that draweth nigh shall be put to death.'	וְאֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־בָּנָיו תִּפְקֹד וְשָׁמְרוּ אֶת־כְּהֻנָּתָם וְהַזָּר הִקְרַב יוּמָת: (פ)	וְיֵת אַהֲרֹן וְיֵת בָּנָיו תִּמְנֶי וְשָׁמְרוּ יֵת כְּהוּנַתְהוֹן וְחִילוּנֵי הִקְרַב יוּמָת:
11	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:	וּמִלִּיל יי עם מֹשֶׁה לְמִימַר:
12	'And I, behold, I have taken the Levites from among the children of Israel instead of every first-born that openeth the womb among the children of Israel; and the Levites shall be Mine;	וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת כָּל־בְּכוֹר פֶּטֶר רֶחֶם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לִי תְלוּיִם:	וְאֲנֵא הָא קַרִּיבִית יֵת לְיוֹאֵי מִגֹּו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֶלֶף כָּל בּוֹכְרָא פֶּתַח וְלָדָא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ מִשְׁמִשִּׁין קִדְמֵי לְיוֹאֵי:
13	for all the first-born are Mine: on the day that I smote all the first-born in the land of Egypt I hallowed unto Me all the first-born in Israel, both man and beast, Mine they shall be: I am the LORD.'	כִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּיוֹם הַכֹּתִי כָל־בְּכוֹר בָּאָרֶץ מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּיִשְׂרָאֵל מֵאָדָם עַד־בְּהֵמָה לִי וְהָיוּ אֲנִי יְהוָה: (פ)	אֲרִי דִילִי כָל בּוֹכְרָא בְּיוֹמָא דְקַטְלִית כָּל בּוֹכְרָא בָּאָרְעָא דְמִצְרַיִם אֶקְדִּישִׁית קִדְמֵי כָל בּוֹכְרָא בְּיִשְׂרָאֵל מֵאֲנָשָׁא עַד בְּעִירָא דִילִי וְהָיוּ אֲנֵא יי:
14	And the LORD spoke unto Moses in the wilderness of Sinai, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבָּר סִינַי לֵאמֹר:	וּמִלִּיל יי עם מֹשֶׁה בְּמִדְבָּרָא דְסִינַי לְמִימַר:
15	'Number the children of Levi by their fathers' houses, by their families; every male from a month old and upward shalt thou number them.'	פָּקֹד אֶת־בְּנֵי לֵוִי לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וְמַעְלָה תִּפְקְדֵם:	מִנִּי יֵת בְּנֵי לְוִי לְבֵית אֲבֹתָתְהוֹן לְזִרְעֵתְהוֹן כָּל זָכָרָא מִבֶּר יָרְחָא וְלַעִילָא תִמְנִינֵיו:
16	And Moses numbered them according to the word of the LORD, as he was commanded.	וַיִּפְקֹד אֹתָם מֹשֶׁה עַל־פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צֻוָּה:	וּמִנָּא יִתְהוֹן מֹשֶׁה עַל מִימָרָא דִּי כַּמָּא דְאִתְפָּקֵד:
17	And these were the sons of Levi by their names: Gershon, and Kohath, and Merari.	וַיְהִי־וְאֵלֶּה בְּנֵי־לְוִי בְּשֵׁמֹתָם גֵּרְשׁוֹן וְקָהַת וּמֶרָרִי:	וְהָיוּ אֵלִין בְּנֵי לְוִי בְּשֵׁמֹתְהוֹן גֵּרְשׁוֹן וְקָהַת וּמֶרָרִי:

(10) ואת אהרן ואת בניו תפקד. לשון פקידות ואינו לשון מנין: ושמרו את כהנתם. קבלת דמים וזריקה והקטרה ועבודות המסורות לכהנים:

(12) ואני הנה לקחתי. ואני מהיכן זכיתי בהן: מתוך בני ישראל. שיהיו ישראל שוכרין אותן לשירות שלי על ידי הזכורות זכיתי בהם ולקחתים ממורתם לפי שהיתה העבודה בזכורות וכשחטאו בעגל נפסלו והלוים שלא עבדו עבודת אלילים נצמרו תחתיהם (מדרש אגדה):

(15) מבין חדש ומעלה. משינא מכלל נפלים הוא נמנה ליקרא שומר משמרת הקדש. אמר רבי יהודה ברבי שלום למוד הוא אותו השבט להיות נמנה מן הבטן שנאמר (להלן כו, נט) אשר ילדה אותה ללוי במצרים עם כניסתה צפתה מצרים ילדה אותה ונמנית בשבעים נפשות שכשאתה מונה חשבונם לא תמצאם אלא שבעים חסר אחת והיא השלימה את המנין (תנחומא במדבר טז):

(16) על פי ה'. אמר משה לפני הקד"ה היאך אני נכנס לתוך אהליהם לדעת מנין יונקיהם אמר לו הקד"ה עשה אותה שלך ואני אעשה שלי הלך משה ועמד על פתח האהל והשכינה מקדמת לפניו ונת קול יוצאת מן האהל ואומרת כך וכך תינוקות יש צאהל זה לךך נאמר על פי ה' (שם):

18	And these are the names of the sons of Gershon by their families: Libni and Shimei.	וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֵי-גֶרְשׁוֹן וְאֵלֵּין שְׁמֹת בְּנֵי גֶרְשׁוֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבִנֵי וְשִׁמְעִי: לְזַרְעֵיהֶן לְבִנֵי וְשִׁמְעִי:	18
19	And the sons of Kohath by their families: Amram and Izhar, Hebron and Uzziel.	וּבְנֵי קָהָת לְמִשְׁפַּחְתָּם עִמְרָם וִיזָהָר חֶבְרֹן וְעֻזִּיאֵל: וּבְנֵי קָהָת לְזַרְעֵיהֶן עִמְרָם וִיזָהָר חֶבְרֹן וְעֻזִּיאֵל:	19
20	And the sons of Merari by their families: Mahli and Mushi. These are the families of the Levites according to their fathers' houses.	וּבְנֵי מֵרָרִי לְמִשְׁפַּחְתָּם מַחֲלִי וּמוּשִׁי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפָּחֹת הַלְוִי לְבֵית אֲבֹתָם: וּבְנֵי מֵרָרִי לְזַרְעֵיהֶן מַחֲלִי וּמוּשִׁי אֵלֵּין אֲנֹן זַרְעֵית לְוִי לְבֵית אֲבֹתָהֶן:	20
21	Of Gershon was the family of the Libnites, and the family of the Shimeites; these are the families of the Gershonites.	לְגֶרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַלִּבְנִי וּמִשְׁפַּחַת הַשִּׁמְעִי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת הַגֶּרְשֹׁנִי:	21
22	Those that were numbered of them, according to the number of all the males, from a month old and upward, even those that were numbered of them were seven thousand and five hundred.	פָּקְדֵיהֶם בַּמִּסְפָּר כָּל-זָכָר מִבֶּן-יָרֵךְ וְלַעֲלִיא מִנִּיחֵהוּן בְּמִנּוֹן כָּל דְּכוּרָא מִבֶּן-יָרֵךְ וְלַעֲלִיא מִנִּיחֵהוּן שִׁבְעָא אֲלָפִין וַחֲמִישׁ מֵאָה:	22
23	The families of the Gershonites were to pitch behind the tabernacle westward;	מִשְׁפַּחַת הַגֶּרְשֹׁנִי אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן יַחֲנֶה יָמָה:	23
24	the prince of the fathers' house of the Gershonites being Eliasaph the son of Lael,	וְנָשִׂא בֵּית-אָב לְגֶרְשֹׁנִי אֱלִיסָפָה בֶּן-לֵאל:	24
25	and the charge of the sons of Gershon in the tent of meeting the tabernacle, and the Tent, the covering thereof, and the screen for the door of the tent of meeting,	וּמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי-גֶרְשׁוֹן בְּאֹהֶל מוֹעֵד הַמִּשְׁכָּן וְהָאֹהֶל מְכֻסָּהוּ וּמִסְךְ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:	25
26	and the hangings of the court, and the screen for the door of the court—which is by the tabernacle, and by the altar, round about—and the cords of it, even whatsoever pertaineth to the service thereof.	וּשְׁלֵעֵי הַחֲצֵר וְאֶת-מִסְכַּל פֶּתַח הַחֲצֵר אֲשֶׁר עַל-הַמִּשְׁכָּן וְעַל-הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֵת מִיתְרָיו לְכָל עֲבֹדָתוֹ: (ס)	26

- (21) לגרשון משפחת הלבני. כלומר לגרשון היו הפקודים משפחת הלזני ומשפחת השמעני פקודיהם כך וכך:
 (25) המשכן. יריעות הממונות: והאהל. יריעות עזים העשויות לגג: מכסוהו. עורות אילים וחמשים: ומסך פתח. הוא הוילון:
 (26) ואת מיתריו. של משכן והאהל ולא של חצר:

<p>27 And of Kohath was the family of the Amramites, and the family of the Izharites, and the family of the Hebronites, and the family of the Uzzielites; these are the families of the Kohathites:</p>	<p>27 וְלִקְהַת מִשְׁפַּחַת הָעֶמְרָמִי וּמִשְׁפַּחַת הַיִּזְחָרִי וּמִשְׁפַּחַת הַחֶבְרֹנִי וּמִשְׁפַּחַת הָעֻזִּיאֵלִי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת קְהַתִּי:</p>
<p>28 according to the number of all the males, from a month old and upward, eight thousand and six hundred, keepers of the charge of the sanctuary.</p>	<p>28 בְּמִסְפַּר כָּל-זָכָר מִבֶּן-חֹדֶשׁ וָמַעְלָה שְׁמֹנֶת אֲלָפִים וָשֵׁשׁ מֵאוֹת שְׁמָרֵי מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ:</p>
<p>29 The families of the sons of Kohath were to pitch on the side of the tabernacle southward;</p>	<p>29 מִשְׁפַּחַת בְּנֵי-קְהַת יַחֲנוּ עַל יָרֵךְ הַמִּשְׁכָּן תִּימָנָה:</p>
<p>30 the prince of the fathers' house of the families of the Kohathites being Elizaphan the son of Uzziel,</p>	<p>30 וְנָשִׂא הַקְהָתִי אֱלִיזָפָן בֶּן-עֻזִּיאֵל:</p>
<p>31 and their charge the ark, and the table, and the candlestick, and the altars, and the vessels of the sanctuary wherewith the priests minister, and the screen, and all that pertaineth to the service thereof;</p>	<p>31 וּמִשְׁמֶרֶתָם הָאָרֹן וְהַשְּׁלֹחַן וְהַמִּזְבֵּחַ וְכָל־יְהוָה אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ בָהֶם וְהַמִּסְכָּה וְכָל-עֲבֹדָתוֹ:</p>
<p>32 Eleazar the son of Aaron the priest being prince of the princes of the Levites, and having the oversight of them that keep the charge of the sanctuary.</p>	<p>32 וְנָשִׂא נְשִׂאֵי הַלְוִי אֱלֶעָזָר בֶּן-אַהֲרֹן הַכֹּהֵן פְּקֻדֵּי שְׁמָרֵי מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ:</p>
<p>33 Of Merari was the family of the Mahlites, and the family of the Mushites; these are the families of Merari.</p>	<p>33 לְמֶרָרִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלִי וּמִשְׁפַּחַת הַמוּשִׁי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת מֶרָרִי:</p>
<p>34 And those that were numbered of them, according to the number of all the males, from a month old and upward, were six thousand and two hundred;</p>	<p>34 וּבְקֻדָּתָם בְּמִסְפַּר כָּל-זָכָר מִבֶּן-חֹדֶשׁ וָמַעְלָה שֵׁשַׁת אֲלָפִים וּמֵאוֹתָיִם:</p>

(29) משפחת בני קהת יחנו וגו' תימנה. וסמוכין להם דגל ראובן החונים תימנה (לעיל ב, י) אוי לרשע ואוי לשכנו לכך לקו מהם דתן ואבירם ומאתים וחמשים איש עם קרח ועדתו שנמשכו עמהם במחלוקתם (תנחומא במדבר יב):
(31) והמסך. היא הפרכת שאף היא קרויה (שמות מ, כא) (פרכת) המסך:
(32) ונשיא נשיאי הלוי. ממונה על כלם ועל מה היא נשיאותו: פקודת שומרי משמרת הקודש. על ידו היה פקודת כולם:

35 the prince of the fathers' house of the families of Merari being Zuriel the son of Abihail; they were to pitch on the side of the tabernacle northward;

36 the appointed charge of the sons of Merari being the boards of the tabernacle, and the bars thereof, and the pillars thereof, and the sockets thereof, and all the instruments thereof, and all that pertaineth to the service thereof;

37 and the pillars of the court round about, and their sockets, and their pins, and their cords.

38 And those that were to pitch before the tabernacle eastward, before the tent of meeting toward the sunrising, were Moses, and Aaron and his sons, keeping the charge of the sanctuary, even the charge for the children of Israel; and the common man that drew nigh was to be put to death.

39 All that were numbered of the Levites, whom Moses and Aaron numbered at the commandment of the LORD, by their families, all the males from a month old and upward, were twenty and two thousand.

40 And the LORD said unto Moses: 'Number all the first-born males of the children of Israel from a month old and upward, and take the number of their names.

וְנָשִׂיא בֵּית־אָב לְמִשְׁפַּחַת מְרָרִי וְצוּרִיָּאל בֶּן־אֲבִיהַיִל עַל יַד הַמִּשְׁכָּן יַחְנוּ צָפֹנָה:

וּמִסֵּר לְמִטָּה לְבָנֵי מְרָרִי דָפִי מִשְׁכָּנָא וְעִבְרוֹהִי וְעַמּוּדֹהִי וְסֻמְכוֹהִי וְכָל מְנוּהִי וְכָל הַיֹּלֶחֶתֶינָהּ:

וְעַמּוּדֵי הַחֲצֵר סָבִיב וְאֲדָנֵיהֶם וַיִּתְּנוּם וּמִיתְרֵיהֶם:

וְהַחֲנֻמִּים לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן קָדְמָה לִפְנֵי אֹהֶל־מוֹעֵד וּמִזְרְחָה מִשְׁהוּ וְאַהֲרֹן וּבָנָיו שְׁמֵרִים מִשְׁמֶרֶת הַמִּקְדָּשׁ לְמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהַזֶּרֶק הַקָּרֵב יוּמָת:

כָּל־פְּקוּדֵי הַלְוִיִּם אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה לְמִשְׁפַּחָתָם כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמַעְלָה שָׁנִים וְעֹשְׂרִים אֶלָּה: (ס)

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פָּקַד כָּל־בְּכוֹר זָכָר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֶּן־חֹדֶשׁ וָמַעְלָה וְשָׂא אֶת מִסְפַּר שְׁמֹתָם:

(38) משה ואהרן ובניו. וסמוכין להם דגל מחנה יהודה והחונים עליו יששכר וזבולן טוב ללדיק טוב לשכנו לפי שהיו שכיני של משה שהיה עוסק בצורה נעשו גדולים בצורה שנאמר (תהלים ס, ט) יהודה מחוקקי (דה"א יב, לג) ומזני יששכר יודעי צינה וגו' מאתים ראשי סנהדראות ומזבולן (שופטים ה, יד) מושכים בשצט סופר (תנחומא שם):

(39) אשר פקד משה ואהרן. נקוד על ואהרן לומר שלא היה צמנין הלוים (זכורות ד, ה): שנים ועשרים אלף. ובפרטן אחת מואל שלש מאות יתרים בני גרשון שבעת אלפים וחמש מאות. בני קהת שמונת אלפים ושש מאות. בני מררי ששת אלפים ומאתים. ולמה לא כללן עם השאר ויפדו את הזכורות ולא יהיו זקוקים השלשה ושבעים ומאתים זכורות העודפים על המנין לפדיון אמרו רבותינו במסכת זכורות (ה, ה) אותן שלש מאות לויים זכורים היו ודים שפיקעו עצמם מן הפדיון:

(40) פקד כל בכור זכר וגו' מבין חדש ומעלה. משיא מכלל ספק נפלים:

<p>41 And thou shalt take the Levites for Me, even the LORD, instead of all the first-born among the children of Israel; and the cattle of the Levites instead of all the firstlings among the cattle of the children of Israel.'</p>	<p>וּלְקַחְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִי אֲנִי יְהוָה תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבִהֶמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃</p>	<p>41 וּלְקַחְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִי אֲנִי יְהוָה תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבִהֶמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃</p>
<p>42 And Moses numbered, as the LORD commanded him, all the first-born among the children of Israel.</p>	<p>וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ אֶת־כָּל־בְּכוֹר בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל׃</p>	<p>42 וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ אֶת־כָּל־בְּכוֹר בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל׃</p>
<p>43 And all the first-born males according to the number of names, from a month old and upward, of those that were numbered of them, were twenty and two thousand two hundred and threescore and thirteen.</p>	<p>וַיְהִי כֹל בְּכוֹרִיא דְּכוֹרִיא בְּמִנּוּן שְׁמֵהוּן מִכֹּר יֶרֶחָא וְלַעֲלָא לְמִנְיָהוֹן עֶשְׂרִין וּתְרִין אַלְפִין וּמֵאתָן וּשְׁבַעִין וַחֲלָתָא׃</p>	<p>43 וַיְהִי כָל־בְּכוֹר זָכָר בְּמִסְפַּר שְׁמֹת מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה לִפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וָעֶשְׂרִים אֶלֶף שְׁלֹשָׁה וּשְׁבַעִים וּמֵאתָיִם׃ (פ)</p>
<p>44 And the LORD spoke unto Moses, saying:</p>	<p>וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃</p>	<p>44 וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃</p>
<p>45 'Take the Levites instead of all the first-born among the children of Israel, and the cattle of the Levites instead of their cattle; and the Levites shall be Mine, even the LORD'S.</p>	<p>קָרִיב יֵת לִינְאִי חֲלָף כָּל בּוֹכְרָא בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְיֵת בְּעִירָא דְּלִינְאִי חֲלָף בְּעִירָהוֹן וַיְהִי מִשְׁמִשֵּׁין קְדָמִי לִינְאִי אֲנִי׃</p>	<p>45 קַח אֶת־הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֶת־בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת בְּהֵמַתָּם וְהָיוּ־לִי הַלְוִיִּם אֲנִי יְהוָה׃</p>
<p>46 And as for the redemption of the two hundred and three score and thirteen of the first-born of the children of Israel, that are over and above the number of the Levites,</p>	<p>וְיֵת פִּדְיוֹן מֵאֲתָן וּשְׁבַעִין וַחֲלָתָא דִּיתִירִין עַל לִינְאִי מִבְּכוֹרִיא דְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל׃</p>	<p>46 וְאֵת פְּדוּיֵי הַשְּׁלֹשָׁה וְהַשְּׁבַעִים וְהַמֵּאתָיִם הָעֶדְפִים עַל־הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל׃</p>
<p>47 thou shalt take five shekels apiece by the poll; after the shekel of the sanctuary shalt thou take them—the shekel is twenty gerahs.</p>	<p>וּלְקַחְתָּ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים לְגִלְגֻלַת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֶשְׂרִים גֶּרָה הַשֶּׁקֶל׃</p>	<p>47 וּלְקַחְתָּ חֲמִשָּׁת חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים לְגִלְגֻלַת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֶשְׂרִים גֶּרָה הַשֶּׁקֶל׃</p>
<p>48 And thou shalt give the money wherewith they that remain over of them are redeemed unto Aaron and to his sons.'</p>	<p>וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פִּדְיוֹן דִּיתִירִין בְּהוֹן׃</p>	<p>48 וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פִּדְיוֹן דִּיתִירִין בְּהֵם׃</p>

(45) ואת בהמת הלויים וגר'. לא פדו זהמות הלויים את זכורי זהמה טהורה של ישראל אלא את פטרי חמוריהם וזה אחד של צן לוי פטר כמה פטרי חמורים של ישראל מדע שהרי מנה העודפים צאדם ולא מנה העודפים צבהמה (שם 7, 3):
(46) ואת פדויי השלשה וגר'. ואת הזכורות הנריכין להפדות זהם אלו השלשה ושבעים ומאתים העודפים זהם ויתריים על הלויים מהם תקח חמשת שקלים לגלגלת כן היתה מכירתו של יוסף עשרים כסף שהיה זכורה של רחל (צ"ר פד, יח):

49	And Moses took the redemption-money from them that were over and above them that were redeemed by the Levites;	וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹם וַיְנַסִּיב מֹשֶׁה יֵת כֶּסֶף הַיִּזְקָה לְמִיתָה מֵאֵת הָעֶדְפִים עַל פְּדוּיָי מִן דִּיתִירִין עַל פְּרִיקֵי לִיזְאִי: הַלְוִיִּם:	49
50	from the first-born of the children of Israel took he the money: a thousand three hundred and threescore and five shekels, after the shekel of the sanctuary.	מֵאֵת בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַח אֶת-הַכֶּסֶף חֲמִשָּׁה וְשָׁשִׁים יֵת כֶּסֶפָא אֶלֶף וְתֵלַת מֵאָה וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְאַלְף בְּשֶׁקֶל וְשִׁשָּׁה וְחֲמִישׁ סֶלְעִין בְּסֶלְעֵי הַקֹּדֶשׁ:	50
51	And Moses gave the redemption-money unto Aaron and to his sons, according to the word of the LORD, as the LORD commanded Moses.	וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת-כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹם וַיִּתֵּב מֹשֶׁה יֵת כֶּסֶף פְּרִיקֵי לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו עַל-פִּי יְהוָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה: (פ)	51
IV	And the LORD spoke unto Moses and unto Aaron, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה וְלֹא-אַהֲרֹן לְמִימֶר:	שזעי
2	'Take the sum of the sons of Kohath from among the sons of Levi, by their families, by their fathers' houses,	נִשָּׂא אֶת-רֹאשׁ בְּנֵי קָהָת מִתּוֹךְ בְּנֵי לֵוִי לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם:	2
3	from thirty years old and upward even until fifty years old, all that enter upon the service, to do work in the tent of meeting.	מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְנֹמְעָלָה וְעַד בֶּן-חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל-בָּא לַעֲבֹד לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד:	3
4	This is the service of the sons of Kohath in the tent of meeting, about the most holy things:	זֹאת עֲבֹדַת בְּנֵי-קָהָת בְּאֹהֶל מוֹעֵד קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים:	4
5	when the camp setteth forward, Aaron shall go in, and his sons, and they shall take down the veil of the screen, and cover the ark of the testimony with it;	וּבָא אַהֲרֹן וּבָנָיו בְּנֹסַע הַמַּחֲנֶה וַהֲוֹרְדוּ אֶת פָּרֹכֶת הַמָּסָךְ וַיְכַסּוּ-בָהּ אֶת אֲרֹן הָעֵדֻת:	5

(49) העדפים על פדויי הלוויים. על אותן שפדו הלוויים בגופן:
(50) חמשה וששים ושלוש מאות ואלף. כך סכום החשבון חמשת שקלים לגלגלת למאחיס זכורות אלף שקל לשזעים זכורות שלש מאות וחמשים שקל לשלש זכורות חמשה עשר שקל אמר כיצד אעשה זכור שאומר לו תן חמשת שקלים יאמר לי אני מפדויי הלוויים מה עשה הביא שנים ועשרין אלף פתקין וכתב עליהן בן לוי ומאחיס ושזעים ושלשה פתקין כתב עליהן ה' שקלים כללן ונתנן בקלפי אמר להן בואו וטלו פתקיכם לפי הגורל (במדבר רבה ד, י. סנהדרין יז, א):
(2) נשא את ראש וגו'. מנה מהם את הראויין לעבודת משא והן מבין שלשים ועד בן חמשים שנה והפחות משלשים לא נתמלא כחו מכאן אמרו (אבות ה, כא) בן שלשים לכה והיותר על בן חמשים כחו מכחיש מעתה:
(4) קדש הקדשים. המקודש שבכולן הארון והשלחן והמזבח והפרכת וכלי שרת:
(5) ובא אהרן ובניו וגו'. יכניסו כל כלי וכלי לנרתקן המפורש לו בפרשה זו ולא יטרכו הלוויים בני קהת אלא לשאת:

6 and shall put thereon a covering of sealskin, and shall spread over it a cloth all of blue, and shall set the staves thereof.	וַיִּתְּנוּ עָלָיו חֹפֶאֶה דְּמֹשֶׁךְ סָגוּנָא וַיַּפְּרֹסוּן לְבוֹשׁ גָּמִיר תְּכֵלֵא מְלֵעִילָא וַיִּשְׁווּן אֲרִיחוֹהִי:	6 וַנִּתְּנוּ עָלָיו פָּסוּל עוֹר תַּחֲשׁ וּפְרָשׁוֹ בְּגַד-כָּלִיל תְּכֵלֶת מְלֻמָּעָה וְשָׁמוּ בִּדְיוֹ:
7 And upon the table of showbread they shall spread a cloth of blue, and put thereon the dishes, and the pans, and the bowls, and the jars wherewith to pour out; and the continual bread shall remain thereon.	7 וְעַל שֻׁלְחַן הַפָּנִים יִפְרָשׁוּ בְּגַד תְּכֵלֶת וַנִּתְּנוּ עָלָיו אֶת-הַקְּעֹרֹת וְאֶת-הַכַּפְתִּי וְאֶת-הַמִּנְקִיֹּת וְאֶת קְשׁוֹת הַנֶּסֶךְ וְלֶחֶם הַתָּמִיד עָלָיו יִהְיֶה:	7 וְעַל שֻׁלְחַן הַפָּנִים יִפְרָשׁוּ בְּגַד תְּכֵלֶת וַנִּתְּנוּ עָלָיו אֶת-הַקְּעֹרֹת וְאֶת-הַכַּפְתִּי וְאֶת-הַמִּנְקִיֹּת וְאֶת קְשׁוֹת הַנֶּסֶךְ וְלֶחֶם הַתָּמִיד עָלָיו יִהְיֶה:
8 And they shall spread upon them a cloth of scarlet, and cover the same with a covering of sealskin, and shall set the staves thereof.	8 וַיַּפְּרֹסוּ עֲלֵיהֶן לְבוֹשׁ צָבֵעַ זָהָרִי וַיִּכְסּוּן יִתִּיה בְּחֹפֶאֶה דְּמֹשֶׁךְ סָגוּנָא וַיִּשְׁווּן יֵת אֲרִיחוֹהִי:	8 וּפְרָשׁוֹ עֲלֵיהֶם בְּגַד תוֹלַעַת שָׁנִי וְכִסּוּ אֹתוֹ בְּמַכְסָּה עוֹר תַּחֲשׁ וְשָׁמוּ אֶת-בִּדְיוֹ:
9 And they shall take a cloth of blue, and cover the candlestick of the light, and its lamps, and its tongs, and its snuffdishes, and all the oil vessels thereof, wherewith they minister unto it.	9 וַיִּסְבּוּן לְבוֹשׁ תְּכֵלֵא וַיִּכְסּוּן יֵת מִנְרֵתָא דְּאֶהָרִי וַיִּתְּ בּוֹצִינְהָא וַיִּתְּ צִיבֻתָּהָ וַיִּתְּ מַחְתֵּיתָהָ וַיִּתְּ כָּל מִנֵּי שְׁמוֹשָׁה דִּישְׁמֻשׁוֹן לָהּ בְּהוֹן:	9 וְלָקְחוּ בְּגַד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אֶת-מִנְרֵת הַמָּאֹר וְאֶת-נֵרֹתֶיהָ וְאֶת-מִלְקָחֶיהָ וְאֶת-מַחְתֵּיתֶיהָ וְאֶת כָּל-כְּלֵי שְׁמֹנֶה אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ לָהּ בָּהֶם:
10 And they shall put it and all the vessels thereof within a covering of sealskin, and shall put it upon a bar.	10 וַיִּתְּנוּ יֵתָהּ וַיִּתְּ כָּל מִנְהָא לְחֹפֶאֶה דְּמֹשֶׁךְ סָגוּנָא וַיִּתְּנוּ עַל אֲרִיחָא:	10 וַנִּתְּנוּ אֹתָהּ וְאֶת-כָּל-כְּלֵיהָ אֶל-מַכְסָּה עוֹר תַּחֲשׁ וַנִּתְּנוּ עַל-הַמּוֹט:
11 And upon the golden altar they shall spread a cloth of blue, and cover it with a covering of sealskin, and shall set the staves thereof.	11 וְעַל מִזְבֵּחַ הַזָּהָב יִפְרָשׁוּ בְּגַד תְּכֵלֶת וְכִסּוּן יִתִּיה בְּחֹפֶאֶה דְּמֹשֶׁךְ סָגוּנָא וַיִּשְׁווּן יֵת אֲרִיחוֹהִי:	11 וְעַל מִזְבֵּחַ הַזָּהָב יִפְרָשׁוּ בְּגַד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אֹתוֹ בְּמַכְסָּה עוֹר תַּחֲשׁ וְשָׁמוּ אֶת-בִּדְיוֹ:
12 And they shall take all the vessels of ministry, wherewith they minister in the sanctuary, and put them in a cloth of blue, and cover them with a covering of sealskin, and shall put them on a bar.	12 וַיִּסְבּוּן יֵת כָּל מִנֵּי שְׁמוֹשָׁא דִּישְׁמֻשׁוֹן בְּהוֹן בְּקוֹדֶשָׁא וַיִּתְּנוּ לְלְבוֹשׁ תְּכֵלֵא וַיִּכְסּוּן יֵתָהּ בְּחֹפֶאֶה דְּמֹשֶׁךְ סָגוּנָא וַיִּתְּנוּ עַל אֲרִיחָא:	12 וְלָקְחוּ אֶת-כָּל-כְּלֵי הַשְּׁרָת אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ-בָּם בְּקֹדֶשׁ וַנִּתְּנוּ אֶל-בְּגַד תְּכֵלֶת וְכִסּוּ אוֹתָם בְּמַכְסָּה עוֹר תַּחֲשׁ וַנִּתְּנוּ עַל-הַמּוֹט:

בנסוע המחנה. כשהענין מסתלק הם יודעין שיסעו:

(7) קערות וכפות קשות ומנקיות. כזר פירשמי צמלאת המשכן (שמות כה, כט): הנסך. הכסוי לשון מסך. (שם) אשר יוסך צהב:

(9) מלקחיה. כמין צמח שמושך צהא הפחילה לכלל צהא שירצה: מחתתיה. כמין כף קטנה ושווה פשוטין ולא סגולגלים ואין לה מחיצה לפנים אלא מזדיה וחומה צהא דשן הנרות כשמיצין: נרתיה. לוצי"ש צלע"ש שנותנים צהא השמן והפחילות:

(10) אל מכסה עור תחש. כמין מרנוף (כלים לב):

- 13 And they shall take away the ashes from the altar, and spread a purple cloth thereon. וַיִּסְפוּן יֵת קִטְמָא דְּמִדְבָּחָא וַיִּפְרְסוּן עָלוּהִי לְבוּשׁ אֲרָגָנָן:
- 14 And they shall put upon it all the vessels thereof, wherewith they minister about it, the fire-pans, the flesh-hooks, and the shovels, and the basins, all the vessels of the altar; and they shall spread upon it a covering of sealskin, and set the staves thereof. וַיִּתְּנוּ עָלוּהִי יֵת כָּל מְנוּהֵי דִישְׁמֻשׁוֹן עָלוּהִי בְּהוֹן יֵת מַחְתֵּיתָא וְיֵת צִנּוּרֵיתָא וְיֵת מְגִרּוּפֵיתָא וְיֵת מִזְרְקֵיָא כָּל מְנֵי מִדְבָּחָא וַיִּפְרְסוּן עָלוּהִי חוּפָאָה דְּמִשְׁדָּ סִסְגוּנָא וַיִּשּׁוּן אֲרִיחוּהִי:
- 15 And when Aaron and his sons have made an end of covering the holy furniture, and all the holy vessels, as the camp is to set forward—after that, the sons of Kohath shall come to bear them; but they shall not touch the holy things, lest they die. These things are the burden of the sons of Kohath in the tent of meeting. וַכֵּלָה אֶהֱרֹן וּבָנָיו לְכַסֹּת אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־כָּל־כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ בְּנֹסֶעַ הַמַּחֲנֶה וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ בְנֵי־קָהָת לִשְׂאת וְלֹא־יִגְעוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וּמָתוּ אֵלֶּה מִשָּׂא בְנֵי־קָהָת בְּאֶהֱל מוֹעֵד:
- 16 And the charge of Eleazar the son of Aaron the priest shall be the oil for the light, and the sweet incense, and the continual meal-offering, and the anointing oil: he shall have the charge of all the tabernacle, and of all that therein is, whether it be the sanctuary, or the furniture thereof. וּפְקֻדַּת אֱלֻעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן שֶׁמֶן הַמָּאֹר וּקְטֹרֶת הַסִּמִּים וּמִנְחַת הַתָּמִיד וְשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדַּת כָּל־הַמִּשְׁכָּן וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ בְּקֹדֶשׁ וּבְכָלֵיו: (פ)
- 17 And the LORD spoke unto Moses and unto Aaron, saying: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:

מפטיר
ד

(12) את כל כלי השרת אשר ישרתו בם בקדש. צמח המשכן שהוא קדש והן כלי הקטרת שמשרתין בהם צמזמח הפנימי:
 (13) ודשנו את המזבח. מזבח הנחשת: ודשנו. יטלו את הדשן מעליו: ופרשו עליו בגד ארגמן. ואש שירדה מן השמים רצונה תחת הצגד כארי בשעת המסעות (יומא כא, ז) ואינה שורפתו שהיו כופין עליה פסכת של נחשת (עירובין קז):
 (14) מחתת. שבהן חותים גחלים לתרומת הדשן שעשויה כמין מחצת שאין לה אלא שלש מחיצות ומלפניה שואבת את הגחלים: מזלגות. כנוריות של נחשת שבהן מכין בצצרים שעל המזבח להפכן כדי שיתעכלו יפה ומהר: יעים. הם מגרפות ובלע"ז ויד"ל והן של נחושת ובהן מכצדין את הדשן מעל המזבח:
 (15) לכסת את הקדש. הארון והמזבח: ואת כל כלי הקדש. המנורה וכלי שרת: ומתו. שאם יגעו חייצין מיתה צדי שמם:
 (16) ופקדת אלעזר. שהוא ממונה עליהם לשאת אותם שמן וקטרת ושמן המשחה ומנחת התמיד עליו מוטל ללוות ולזרז ולהקריב צעת חנייתן: פקדת כל המשכן. ועוד היה ממונה על משא בני קהת ללוות איש איש על עבודתו ועל משאו והוא המשכן וכל אשר בו כל הדורים למעלה צפרשה זו אצל משא בני גרשון ומררי שאינן מקדש הקדשים על פי אימרת היה כמו שכתב צפרשת נשא (להלן פסוק כח):

18	'Cut ye not off the tribe of the families of the Kohathites from among the Levites;	אל־תִּכְלִיתוּ אֶת־שִׁבְטֵי מִשְׁפַּחַת לֹא תִשְׁיֹצוּן יֵת שִׁיבַט זִרְעֵיתִי הִקְהֵיתִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּים: קָהַת מִגֹּי לִינְאִי:	18
19	but thus do unto them, that they may live, and not die, when they approach unto the most holy things: Aaron and his sons shall go in, and appoint them every one to his service and to his burden;	וְנָאֲתוּ עֲשׂוּ לָהֶם וַחֲיוּ וְלֹא יָמָתוּ בְּגִשְׁתָּם אֶת־קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים אֶהְרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְאֶל־מִשָּׁאוֹ: וְדָא עֲבִידוּ לַהֲוֹן וַיַּחֲיוּ וְלֹא יָמוּתוּן בְּמִקְרָבָהוֹן לְקוֹדֶשׁ קוֹדֶשְׁאֵי אֶהְרֹן וּבְנֵיהִי יִיעָלוּן וַיִּמְנֹן יִתְּהוֹן גִּבְרָ גִבְרָ עַל פּוֹלְחָנִיהִי וְלִמְטוּלִיהִי:	19
20	but they shall not go in to see the holy things as they are being covered, lest they die.'	וְלֹא־יָבֹאוּ לִרְאוֹת כְּבֹלַע אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְיָמָתוּ: (פ)	קנט פסוקים
<i>The Haftarah is Hosea 2:1 – 2:22 on page 187. On Erev Rosh Hodesh, read the Haftara on page 212.</i>			
21	And the LORD spoke unto Moses saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי:	נשא
22	'Take the sum of the sons of Gershon also, by their fathers' houses, by their families;	נָשָׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן גַּם־הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחָתָם: קָבִיל יֵת חֹשֶׁבֶן בְּנֵי גֵרְשׁוֹן אַף אֲנֹנִי לְבֵית אֲבֹתָהוֹן לְזִרְעֵיתָהוֹן:	22
23	from thirty years old and upward until fifty years old shalt thou number them: all that enter in to wait upon the service, to do service in the tent of meeting.	מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַלְיָא עַד בֶּן חֲמִשִּׁין שָׁנִין תִּמְנִי יִתְּהוֹן כָּל דָּאֲתִי לְחִילָא חִילָא לְמַפְלַח פּוֹלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן זִמְנָא: מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְעַלְיָא עַד בְּנֵי חֲמִשִּׁין שָׁנִין תִּמְנִי יִתְּהוֹן כָּל דָּאֲתִי לְחִילָא חִילָא לְמַפְלַח בְּמִשְׁכַּן זִמְנָא:	23
24	This is the service of the families of the Gershonites, in serving and in bearing burdens:	זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת הַגֵּרְשֹׁנִי לְעֹבֵד וּלְמִשָּׂא: דִּין פּוֹלְחָן זִרְעֵיתִי גֵרְשׁוֹן לְמַפְלַח וּלְמִטָּל:	24
25	they shall bear the curtains of the tabernacle, and the tent of meeting, its covering, and the covering of sealskin that is above upon it, and the screen for the door of the tent of meeting;	וְנָשָׂאוּ אֶת־יְרִיעֵת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד מִכְסֵּהוּ וּמִכְסֵּה הַתֵּחָשׁ אֲשֶׁר־עָלָיו מִלְמַעְלָה וְאֶת־מָסַךְ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וַיִּטְלוּן יֵת יְרִיעֵת מִשְׁכָּנָא וְיֵת מִשְׁכַּן זִמְנָא חוּפְאִיהִי וְחוּפְאֵהּ דְּסִסְגוֹנָא דְּעִלּוּהִי מִלְעִילָא וְיֵת פְּרָסָא דְּתֵרַע מִשְׁכַּן זִמְנָא:	לוי

- (18) אל תכרייתו. אל תגרמו להם שימותו:
 (20) ולא יבאו לראות כבלע את הקדש. למוך נרתק שלו כמו שפירשתי למעלה צפרשה זו ופרשו עליו בגד פלוני וכסו אותו במכסה פלונית ובלוע שלו הוא כסויו:
 (22) נשא את ראש בני גרשון גם הם. כמו שזויתך על בני קהת לראות כמה יש שהגיעו לכלל עבודה:
 (25) את יריעת המשכן. עשר הממונות: ואת אהל מועד. יריעות עזים העשויות לאהל עליו: מכסהו. עורות אילים מאדמים: מסך פתח. וילון המזרחי:

<p>and the hangings of the court, and the screen for the door of the gate of the court, which is by the tabernacle and by the altar round about, and their cords, and all the instruments of their service, and whatsoever there may be to do with them, therein shall they serve.</p>	<p>וְאֵת קַלְעֵי הַחֹצֵר וְאֶת־מִסְכָּן פֶּתָחוֹ שַׁעַר הַחֹצֵר אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֵת מִיתְרֵיהֶם וְאֶת־כָּל־כְּלֵי עֲבֹדָתָם וְאֵת כָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָהֶם וְעָבְדוּ:</p>	<p>26</p>
<p>At the commandment of Aaron and his sons shall be all the service of the sons of the Gershonites, in all their burden, and in all their service; and ye shall appoint unto them in charge all their burden.</p>	<p>עַל־פִּי אֶהְרֹן וּבָנָיו תִּהְיֶה כָּל־עֲבֹדַת בְּנֵי הַגֵּרְשֹׁנִי לְכָל־מִשְׁאֵם וְלְכָל עֲבֹדָתָם וּפְקֻדָּתָם עֲלֵהֶם בְּמִשְׁמֶרֶת אֵת כָּל־מִשְׁאֵם:</p>	<p>27</p>
<p>This is the service of the families of the sons of the Gershonites in the tent of meeting; and their charge shall be under the hand of Ithamar the son of Aaron the priest.</p>	<p>זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת בְּנֵי הַגֵּרְשֹׁנִי בְּאֶהֱל מוֹעֵד וּמִשְׁמֶרֶתָם בֵּיד אִיתָמָר בֶּן־אֶהְרֹן הַכֹּהֵן: (ס)</p>	<p>28</p>
<p>As for the sons of Merari, thou shalt number them by their families, by their fathers' houses;</p>	<p>בְּנֵי מֵרָרִי לְזִרְעֵיהֶן לְבֵית אֲבֹתָהֶן תִּמְנֶינִי יְהוֹנָן:</p>	<p>ישראל 29</p>
<p>from thirty years old and upward even unto fifty years old shalt thou number them, every one that entereth upon the service, to do the work of the tent of meeting.</p>	<p>מִבֶּן תְּלָתִין שָׁנִין וְלַעֲיָלָא וְעַד בֶּר חֲמִשִּׁין שָׁנִין תִּמְנִינֶנּוּ כָּל דָּאֲתִי לַחֲיָלָא לְמַפְלַח יֵת פּוֹלְחֵן מִשְׁכָּן זְמָנָא:</p>	<p>30</p>
<p>And this is the charge of their burden, according to all their service in the tent of meeting: the boards of the tabernacle, and the bars thereof, and the pillars thereof, and the sockets thereof;</p>	<p>וְזֹאת מִשְׁמֶרֶת מִשְׁאֵם לְכָל־עֲבֹדָתָם בְּאֶהֱל מוֹעֵד קִרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחָיו וְעַמֻּדָיו וְאֹדְנָיו:</p>	<p>31</p>
<p>and the pillars of the court round about, and their sockets, and their pins, and their cords, even all their appurtenance, and all that pertaineth to their service; and by name ye shall appoint the instruments of the charge of their burden.</p>	<p>וְעַמֻּדֵי הַחֹצֵר סָבִיב וְאֹדְנֵיהֶם וְיִתְדֹתָם וּמִיתְרֵיהֶם לְכָל־כְּלֵיהֶם וְלְכָל עֲבֹדָתָם וּבִשְׁמֹת תִּפְקְדוּ אֶת־כָּל־מִשְׁמֶרֶת מִשְׁאֵם:</p>	<p>32</p>

(26) אשר על המשכן. כלומר הקלעים והמסך של חצר הסוככים ומגינים על המשכן ועל מזבח הנחשת סביב: ואת כל אשר יעשה להם. כמרגמו וית כל דיתמסר להון לצני גרשון:
(27) על פי אהרן ובניו. ואיזה מהבנים ממונה עליהם ציד איתמר בן אהרן הכהן:

<p>33 This is the service of the families of the sons of Merari, according to all their service, in the tent of meeting, under the hand of Ithamar the son of Aaron the priest.</p>	<p>וְזֶה שֵׁרְתָם בְּבֵנֵי מֵרָרִי לְכָל-עֲבֹדָתָם בְּאֶהֱל מוֹעֵד בְּיַד אִיתָמָר בֶּן-אַהֲרֹן הַכֹּהֵן:</p>	<p>זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מֵרָרִי לְכָל-עֲבֹדָתָם בְּאֶהֱל מוֹעֵד בְּיַד אִיתָמָר בֶּן-אַהֲרֹן הַכֹּהֵן:</p>
<p>34 And Moses and Aaron and the princes of the congregation numbered the sons of the Kohathites by their families, and by their fathers' houses,</p>	<p>וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וּרְבֵרֵבִי כִנְשָׁתָא יֵת בְּנֵי קָהָת לְזִרְעֵיהֶן וּלְבֵית אֲבֹתָיהֶן:</p>	<p>וַיִּפְקֹד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְנָשִׂאִי הָעֵדָה אֶת-בְּנֵי הַקָּהָתִי לְמִשְׁפַּחָתָם וּלְבֵית אֲבֹתָם:</p>
<p>35 from thirty years old and upward even unto fifty years old, every one that entered upon the service, for service in the tent of meeting.</p>	<p>מִבֶּן תְּלָתִין שָׁנִים וְלַעֲלֹא וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁין שָׁנִים כָּל דָּאִתִּי לְחִילָא לְפִוְלְחָנָא בְּמִשְׁכָּן זְמָנָא:</p>	<p>מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְלַמַּעֲלָה וְעַד בֶּן-חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל-הַבָּא לַעֲבֹדָה בְּאֶהֱל מוֹעֵד:</p>
<p>36 And those that were numbered of them by their families were two thousand seven hundred and fifty.</p>	<p>וְהָיוּ מִנִּיְהֵן לְזִרְעֵיהֶן תְּרִין אֲלָפִין שֶׁבַע מֵאָה וְחֲמִשִּׁין:</p>	<p>וַיְהִיו פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחָתָם אֲלָפִים שֶׁבַע מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים:</p>
<p>37 These are they that were numbered of the families of the Kohathites, of all that did serve in the tent of meeting, whom Moses and Aaron numbered according to the commandment of the LORD by the hand of Moses.</p>	<p>אֵלֶּין מִנִּיְהֵן זִרְעֵית קָהָת כָּל דְּפָלַח בְּמִשְׁכָּן זְמָנָא דְּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל מִימְרָא דִּי בִידָא דְּמֹשֶׁה:</p>	<p>אֵלֶּה פְּקֻדֵי מִשְׁפַּחַת הַקָּהָתִי כָל-הָעֹבֵד בְּאֶהֱל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל-כִּי יְהוָה בִּידָא-מֹשֶׁה: (ס)</p>
<p>38 And those that were numbered of the sons of Gershon, by their families, and by their fathers' houses,</p>	<p>וּמִנִּיְהֵן בְּנֵי גֵרְשׁוֹן לְזִרְעֵיהֶן וּלְבֵית אֲבֹתָיהֶן:</p>	<p>וּפְקֻדֵי בְנֵי גֵרְשׁוֹן לְמִשְׁפַּחֹתָם וּלְבֵית אֲבֹתָם:</p>
<p>39 from thirty years old and upward even unto fifty years old, every one that entered upon the service, for service in the tent of meeting,</p>	<p>מִבֶּן תְּלָתִין שָׁנִים וְלַעֲלֹא וְעַד בֶּן חֲמִשִּׁין שָׁנִים כָּל דָּאִתִּי לְחִילָא לְפִוְלְחָנָא בְּמִשְׁכָּן זְמָנָא:</p>	<p>מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְלַמַּעֲלָה וְעַד בֶּן-חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל-הַבָּא לַעֲבֹדָה בְּאֶהֱל מוֹעֵד:</p>
<p>40 even those that were numbered of them, by their families, by their fathers' houses, were two thousand and six hundred and thirty.</p>	<p>וְהָיוּ מִנִּיְהֵן לְזִרְעֵיהֶן לְבֵית אֲבֹתָיהֶן תְּרִין אֲלָפִין וְשִׁית מֵאָה וּתְלָתִין:</p>	<p>וַיְהִיו פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם אֲלָפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים:</p>

(32) וייתדחם ומיתריהם. של עמודים שהרי יתדות ומיתרי הקלעים צמשא בני גרשון היו ויתדות ומיתרים היו ליריעות ולקלעים מלמטה שלא תגזיחם הרוח ויתדות ומיתרים היו לעמודים קביצ למלות צהם הקלעים צשפתם העליונה צלונקסות וקונדסין כמו ששנויה צמלכח המשכן (פ"ה):

41	These are they that were numbered of the families of the sons of Gershon, of all that did serve in the tent of meeting, whom Moses and Aaron numbered according to the commandment of the LORD.	אלֵּין מִנִּינֵי זִרְעֵית בְּנֵי גֵרְשׁוֹן כָּל דִּפְלַח בְּמִשְׁכַּן זִמְנָא דִּמְנָא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל מִימְרָא דִּי:	אַלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי גֵרְשׁוֹן כָּל־הָעֶבֶד בְּאַהֲל מוֹעֵד אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה:	41
42	And those that were numbered of the families of the sons of Merari, by their families, by their fathers' houses,	וּמִנִּינֵי זִרְעֵית בְּנֵי מֶרָרִי לְזִרְעֵיתָהוֹן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן:	וּפְקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מֶרָרִי לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֵית אֲבֹתָם:	42
43	from thirty years old and upward even unto fifty years old, every one that entered upon the service, for service in the tent of meeting,	מִבֶּר תְּלָתִין שָׁנִין וְלַעֲיֵלָא וְעַד בֶּר חֲמִשִּׁין שָׁנִין כָּל דְּאַתִּי לְחִילָא לְפִוְלְחָנָא בְּמִשְׁכַּן זִמְנָא:	מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְלַמַּעֲלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לַעֲבֹדָה בְּאַהֲל מוֹעֵד:	43
44	even those that were numbered of them by their families, were three thousand and two hundred.	וְהָיוּ מִנִּינֵיהוֹן לְזִרְעֵיתָהוֹן תְּלָתָא אֲלָפִין וּקְמָתָן:	וַיְהִיו פְּקֻדֵיהֶם לְמִשְׁפַּחָתָם שְׁלֹשָׁת אֲלָפִים וּקְמָתָיִם:	44
45	These are they that were numbered of the families of the sons of Merari, whom Moses and Aaron numbered according to the commandment of the LORD by the hand of Moses.	אלֵּין מִנִּינֵי זִרְעֵית בְּנֵי מֶרָרִי דִּמְנָא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל מִימְרָא דִּי בִידָא דִּמְשָׁה:	אַלֶּה פְּקוּדֵי מִשְׁפַּחַת בְּנֵי מֶרָרִי אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל־פִּי יְהוָה בִּיד־מֹשֶׁה:	45
46	All those that were numbered of the Levites, whom Moses and Aaron and the princes of Israel numbered, by their families, and by their fathers' houses,	כָּל מִנִּינֵיָא דִּמְנָא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְרִבְרֵבֵי יִשְׂרָאֵל יְת לִינְאֵי לְזִרְעֵיתָהוֹן וּלְבֵית אֲבֹתָהוֹן:	כָּל־הַפְּקוּדִים אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְנֹשְׂאֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־ הַלְוִיִּם לְמִשְׁפַּחָתָם וּלְבֵית אֲבֹתָם:	46
47	from thirty years old and upward even unto fifty years old, every one that entered in to do the work of service, and the work of bearing burdens in the tent of meeting,	מִבֶּר תְּלָתִין שָׁנִין וְלַעֲיֵלָא וְעַד בֶּר חֲמִשִּׁין שָׁנִין כָּל דְּאַתִּי לְמַפְלַח פּוֹלְחָן פּוֹלְחָנָא וּפּוֹלְחָן מְטוֹל בְּמִשְׁכַּן זִמְנָא:	מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְלַמַּעֲלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־הַבָּא לַעֲבֹד עֲבֹדַת עֲבָדָה וְעֲבֹדַת מִשָּׂא בְּאַהֲל מוֹעֵד:	47
48	even those that were numbered of them, were eight thousand and five hundred and fourscore.	וְהָיוּ מִנִּינֵיהוֹן תְּמִנָּא אֲלָפִין וּחֲמִישׁ מֵאָה וְרַבְּמִן:	וַיְהִיו פְּקֻדֵיהֶם שְׁמֹנֶת אֲלָפִים וּחֲמִשׁ מֵאוֹת וּשְׁמֹנִים:	48
49	According to the commandment of the LORD they were appointed by the hand of Moses, every one to his service, and to his burden; they were also numbered, as the LORD commanded Moses.	עַל מִימְרָא דִּי מֹנָא יְתָהוֹן בִּידָא דִּמְשָׁה גִבֵּר גִּבֵּר עַל פּוֹלְחָנִיה וְעַל מְטוֹלִיה וּמִנִּינֵיהוּ דִּפְקִיד יְיָ יְת מֹשֶׁה:	עַל־פִּי יְהוָה פָּקַד אוֹתָם בִּיד־ מֹשֶׁה אִישׁ אִישׁ עַל־עֲבֹדָתוֹ וְעַל־מִשָּׂאוֹ וּפְקֻדָּיו אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: (פ)	49

(47) עבודת עבודה. הוא השיר צמלתיים וכנורות שהיא עצודה לעבודה אחרת (ערכין יא, א): ועבודת משא. כמשמעו:

v	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר:	שלישי
2	'Command the children of Israel, that they put out of the camp every leper, and every one that hath an issue, and whosoever is unclean by the dead;	צוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלְחוּ מִן-הַמַּחֲנֶה כָּל-צָרוּעַ וְכָל-זָב וְכָל טִמָּא לְנֶפֶשׁ: פָּקִיד יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלְחוּ מִן מִשְׁרִיתָא כָּל דְּסָגִיר וְכָל דְּדָאִיב וְכָל דְּמַסְאֵב לְטַמִּי נַפְשָׁא:	2
3	both male and female shall ye put out, without the camp shall ye put them; that they defile not their camp, in the midst whereof I dwell.'	מִזְכָּר עַד-נִקְבָּה תִשְׁלְחוּ אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה תִשְׁלְחוּם וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת-מַחֲנֵיהֶם אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹכָם: מִדְּכָר עַד נִקְבָּא תִשְׁלְחוּ לְמִבְרָא לְמִשְׁרִיתָא תִשְׁלְחוּ וְלֹא יִסְאֲבוּ יֵת מִשְׁרִיתָהוֹן דְּשִׁכְנִיתִי שְׂרִיא בִּינְהוֹן:	3
4	And the children of Israel did so, and put them out without the camp; as the LORD spoke unto Moses, so did the children of Israel.	וַיַּעֲשׂוּ כֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁלְחוּ אוֹתָם אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (פ)	4
5	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר:	5
6	Speak unto the children of Israel: When a man or woman shall commit any sin that men commit, to commit a trespass against the LORD, and that soul be guilty;	דִּבֶּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אוֹיֶשָׁה כִּי יַעֲשׂוּ מִכָּל-חַטָּאת הָאֲדָמָה לְמַעַל מַעַל בִּיהוָה וְאִשְׁמָה הִנֵּפֶשׁ הַהוּא: מִלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל גִּבֵּר אוֹיֶשָׁה אֲרִי יַעֲבֹדוּן מִכָּל חֻבִּי אֲנָשָׁא לְשִׁקְרָא שִׁקֵּר גִּדָּם יִי וַיְחֻב אֲנָשָׁא הַהוּא:	6
7	then they shall confess their sin which they have done; and he shall make restitution for his guilt in full, and add unto it the fifth part thereof, and give it unto him in respect of whom he hath been guilty.	וַיְתַנִּדּוּ אֶת-חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ וַיְהִיב אֶת-אֲשָׁמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וַחֲמִישְׁתּוֹ יִסֵּף עָלָיו וְנָתַן לְאִשֶּׁר אֲשָׁם לוֹ: וַיִּנְדֹּוּן יֵת חֻבֵּיהוֹן דְּעִבְדוּ וַיְתִיב יֵת חֻבֵּיתִיה בְּרִישִׁיה וַחֲמִישִׁיה יוֹסִיף עָלֵהּ וַיִּתֵּן לְדַחֲיָב לִיה:	7

(49) ופקדיו אשר צוה ה' את משה. ואותן הפקודים היו צמזמה מצן שלשים שנה ועד צן חמשים: (2) צו את בני ישראל וגו'. פרשה זו נאמרה ציוס שהוקם המשכן ושמנה פרשיות נאמרו צו ציוס כדאיחא במסכת גיטין בפרק הנזקין (ס, א"ב): וישלחו מן המחנה. שלש מחנות היו שם בשעת חנייתן. תוך הקלעים היא מחנה שכינה. חניית הלויס סביב כמו שפורש בפרשת במדבר סיני (לעיל א, ג) היא מחנה לויה. ומשם ועד סוף מחנה הדגלים לכל ארבע הרוחות היא מחנה ישראל. הצדוע נשלח חוץ לכולן. הצד מותר במחנה ישראל ומשולח מן השמים. וטמא לנפש מותר אף בשל לויה ואינו משולח אלא משל שכינה. וכל זה דרשו רבותינו מן המקראות במסכת פסחים (סו, א"ב): טמא לנפש. דמסאז לטמי נפשא דאנשא אומר אני שהוא לשון עצמות אדם בלשון ארמי והרבה יש בצראשית רבה (י, א. כח, ב. עה, א. ועוד) אדריאנוס שחיק טמיא שחיק עצמות: (6) למעל מעל בה'. הרי חזר וכתב כאן פרשת גזול ונשבע על שקר היא האמורה בפרשת ויקרא (ה, כא) ומעלה מעל צה' וכמה בעמיתו וגו' ונשנית כאן בשביל שני דברים שנחמדשו צה האחד שכתוב והמודו לומר שאינו חייב חומש ואשם על פי עדים עד שיודה צדצר והשני על גזל הגר שהוא ניתן לכהנים (ספרי נשא צ):

<p>But if the man have no kinsman to whom restitution may be made for the guilt, the restitution for guilt which is made shall be the LORD'S, even the priest's; besides the ram of the atonement, whereby atonement shall be made for him.</p>	<p>וְאִם-אֵין לְאִישׁ גֹּאֵל לְהָשִׁיב הָאָשָׁם אֵלָיו הָאָשָׁם הַמּוֹשָׁב לַיהוָה לַפֹּהֵן מִלִּבָּד אֵיל הַכִּפָּרִים אֲשֶׁר יִכְפֹּר-בּוֹ עָלָיו:</p>	<p>וְאִם-אֵין לְאִישׁ גֹּאֵל לְהָשִׁיב הָאָשָׁם אֵלָיו הָאָשָׁם הַמּוֹשָׁב לַיהוָה לַפֹּהֵן מִלִּבָּד אֵיל הַכִּפָּרִים אֲשֶׁר יִכְפֹּר-בּוֹ עָלָיו:</p>
<p>And every heave-offering of all the holy things of the children of Israel, which they present unto the priest, shall be his.</p>	<p>וְכָל-תְּרוּמָה לְכָל-קֹדֶשׁ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-יִקְרִיבוּ לַפֹּהֵן לוֹ יִהְיֶה:</p>	<p>וְכָל-תְּרוּמָה לְכָל-קֹדֶשׁ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-יִקְרִיבוּ לַפֹּהֵן לוֹ יִהְיֶה:</p>
<p>And every man's hallowed things shall be his: whatsoever any man giveth the priest, it shall be his.</p>	<p>וְגִבֹּר יֵת מַעֲשֵׂר קֹדֶשׁוֹ דִּילִיָּה יְהִי גִבֹּר דִּיתִין לְכַהֲנָא דִּילִיָּה יְהִי:</p>	<p>וְאִישׁ אֶת-קֹדֶשָׁיו לוֹ יִהְיוּ אִישׁ אֲשֶׁר-יִתֵּן לַפֹּהֵן לוֹ יִהְיֶה: (פ)</p>
<p>And the LORD spoke unto Moses, saying:</p>	<p>וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:</p>	<p>וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:</p>
<p>Speak unto the children of Israel, and say unto them: If any man's wife go aside, and act unfaithfully against him,</p>	<p>מִלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימֵר לַהוֹן גִּבֹּר גִּבֹּר אֲרִי תִסְטִי אֶתְתִּיָּה וְתִשְׁקֹר בֵּיתָ שְׁקֹר:</p>	<p>דְּבַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי-תִשְׁטָה אִשְׁתּוֹ וּמַעֲלָה בּוֹ מַעַל:</p>
<p>and a man lie with her carnally, and it be hid from the eyes of her husband, she being defiled secretly, and there be no witness against her, neither she be taken in the act;</p>	<p>וַיִּשְׁכַּב גִּבֹּר יְתָה שְׁכַבַת זָרָעָ וַיְהִי מְכֻסָּא מַעֲיָנִי בַעֲלָהּ וּמִטְמָרָא וְהִיא מְסֻבָּא וְסֻהֵיד לִית בָּהּ וְהִיא לֹא אֶתְאַחַדַּת:</p>	<p>וַיִּשְׁכַּב אִישׁ אֶתְהָ שְׁכַבַת-זָרָעָ וַיְהִי מַעֲיָנִי אִשְׁתּוֹ וַיִּנְסָתְהָ וְהִיא נִטְמָמָה וְעַד אֵין בָּהּ וְהִיא לֹא נִתְפָּשָׁה:</p>

- (7) את אשמו בראשו. הוא הקרן שנשבע עליו (צ"ק קי, א): לאשר אשם לו. למי שנתחייב לו (כתובות יט):
- (8) ואם אין לאיש גאל. שמת המוצע שהשביעו ואין לו יורשים: להשיב האשם אליו. כשנמלך זה להתודות על עונו ואמר רבותינו (ספרי נשא ד. צ"ק קט, א) וכי יש לך אדם בישראל שאין לו גואלים או צן או צת או אח או שאר זשר הקרוב ממשפחת אביו למעלה עד יעקב אלא זה הגר שמת ואין לו יורשים: האשם המושב. זה הקרן והחומש (צ"ק קי, א): לה' הכהן. קנאו השם ונמנו לכהן שצאיתו משמר (ספרי נשא ד. צ"ק קט, ב): מלבד איל הכפרים. האמור צוקרא (ה, כה) שהוא צריך להציא:
- (9) וכל תרומה וגו'. אמר רבי ישמעאל וכי תרומה מקריצין לכהן והלא הוא המחזר אחריה לצית הגרנות ומה תלמוד לומר אשר יקריצו לכהן אלו הצבורים שנאמר בהם (שמות כג, יט) תציא צית ה' אלהיך ואינו יודע מה יעשה בהם תלמוד לומר לכהן לו יהיה צא הכתוב ולימד על הצבורים שיהיו נתנין לכהן (ספרי נשא ה):
- (10) ואיש את קדשיו לו יהיו. לפי שנאמרו מתנות כהונה ולויה יכול יצואו ויטלוס זרוע תלמוד לומר ואיש את קדשיו לו יהיו מגיד שטובת הנאתן לבעלים (שם ו) ועוד מדרשים הרבה דרשו צו בספרי. ומדרש אגדה (תנחומא ראה י) ואיש את קדשיו לו יהיו מי שמעבד מעשרותיו ואינו נותן לו יהיו המעשרות סוף שאין שדהו עושה אלא אחד מעשר שהיתה למודה לעשות: איש אשר יתן לכהן. מתנות הראויות לו: לו יהיה. ממון הרבה (זרכות סג, א):
- (12) איש איש כי תשטה אשתו. מה כתוב למעלה מן הענין ואיש את קדשיו לו יהיו אם אתה מעבד מתנות הכהן חייך שחטריך לצא אכלו להציא לו את הסוטה (שם): איש איש. ללמדך שמועלת בשמים באיש מלחמה של מעלה ואישה מלמטה (תנחומא נשא ה): כי תשטה אשתו. שנו רבותינו (שם) אין המנאפין נואפין עד שתכנס בהן רוח שטות דכתיב כי תשטה וכתיב צו (משלי ו, לב) נואף אשה חסר לב. ופשוטו של מקרא כי תשטה חט מדרכי צניעות ותחשד בעיניו כמו (שם ד, טו) שטה מעליו ועבור (שם ז, כה) אל ישט אל דרכיה לנך: ומעלה בו מעל. ומה המעל:

14	and the spirit of jealousy come upon him, and he warned his wife, and she be defiled; or if the spirit of jealousy come upon him, and he warned his wife, and she be not defiled;	וְעֵבֶר עָלָיו רוּחַ-קִנְאָה וְקָנָא אֶת-אִשְׁתּוֹ וְהָיָה נִטְמָאָה אוֹ-עֵבֶר עָלָיו רוּחַ-קִנְאָה וְקָנָא אֶת-אִשְׁתּוֹ וְהָיָה לֹא נִטְמָאָה:	14
15	then shall the man bring his wife unto the priest, and shall bring her offering for her, the tenth part of an ephah of barley meal; he shall pour no oil upon it, nor put frankincense thereon; for it is a meal-offering of jealousy, a meal-offering of memorial, bringing iniquity to remembrance.	וַיְבִיאוּ גֹבֵרָא יְתָ אֶתְתִּיהָ לְיֵהוָה כֶּהֱנָא וַיְבִיאוּ יֵת קֹרְבָנָהּ עֲלֶיהָ חֵד מִן עֶשְׂרָא בִתְלֹת סֵאִין קֶמַח שְׁעָרִין לֹא יֵרִיק עֲלֹהֶי מִשְׁחָא וְלֹא יִתֵּן עֲלֹהֶי לְבוֹנָתָא אֲרִי מִנְחַת קִנְאָתָא הוּא מִנְחַת דְּיוֹכְרָנָא מִדְּכָרָת חֹבִין:	15
16	And the priest shall bring her near, and set her before the LORD.	וְהִקְרִיב אֹתָהּ הַכֹּהֵן וְהִעֲמֶדָה לִפְנֵי יְהוָה:	16
17	And the priest shall take holy water in an earthen vessel; and of the dust that is on the floor of the tabernacle the priest shall take, and put it into the water.	וְלָקַח הַכֹּהֵן מַיִם קֹדְשִׁים בְּכֵל־חֶרֶשׁ וּמִן-הָעֹפָר אֲשֶׁר יִהְיֶה בַּקֶּרֶקַע הַמִּשְׁכָּן יִקַּח הַכֹּהֵן וְנָתַן אֶל-הַמַּיִם:	17

(13) ושכב איש אתה. איש פרט לקטן ומי שאינו איש (סוטה כח. תנחומא נשא. ספרי ז): אתה שכבת זרע. שכיבתה פוסלת אותה ואין שכיבת אחותה פוסלת אותה כמעשה בשתי אחיות שהיו דומות זו לזו (יצמות זח. תנחומא שם): ונעלם מעיני אישה. פרט לסומא הא אם היה רואה ומעמס (ס"א ומעלים) אין המים בודקין אותה (סוטה כז. ספרי ז. תנחומא ז): ונסתרה. שיעור שמראה לטומאת ציאה: ועד אין בה. הא אם יש זה אפילו עד אחד שאמר נטמאת לא היתה שותה (סוטה ז, ג, לא, ז): ועד אין בה. בטומאה אצל יש עדים לסתירה (שם ז, ג): נתפשה. נאנסה כמו (דברים כז, כח) ותפשה ושכב עמה (ספרי ז):

(14) ועבר עליו. קודם לסתירה: רוח קנאה וקנא. פירשו רבותינו (סוטה ג, א) לשון התראה שמתרה זה אל תסתרי עם איש פלוני: והיא נטמאה או עבר עליו וגו'. כלומר הוא התרה זה ועברה על התראתו ואין ידוע אם נטמאה אם לא:

(15) קמח. שלא יהא מסלת (ספרי נשא ח): שעורים. ולא חטים היא עשמה מעשה בהמה וקרצנה מאכל בהמה (סוטה טו, ג. ספרי שם): לא יצק עליו שמן. שלא יהא קרצנה מהודר שהשמן קרוי אור והיא עשמה בחשך (סוטה טו, א. תנחומא נשא ג): ולא יתן עליו לבנה. שהאמהות נקראות לצונה שגאמר (שיר ד, ו) אל גזעת הלצונה והיא פירשה מדרכיהן (סוטה ה. תנחומא שם): כי מנחת קנאת הוא. הקמח הזה. קמח לשון זכר: מנחת קנאת. מעוררת עליה שתי קנאות קנאת המקום וקנאת הבצל (ספרי ח):

(17) מים קדשים. שקדשו בכיור (שם י. כתובות עז. סוטה טו, ג) לפי שנעשה הכיור מנחת מראות הלוואות וזו פירשה מדרכיהן שהיו נזעלות לנעלות במזמרים תחת המפוח וזו קלקלה לאחר תזדקק זו (תנחומא פקודי ט): בכלי חרש. היא השקתה את הנואף יין משוצה כזכוסות משוצחים לפיכך תשמה מים המרים במקדה בזויה של חרס (סוטה ז):

18 And the priest shall set the woman before the LORD, and let the hair of the woman's head go loose, and put the meal-offering of memorial in her hands, which is the meal-offering of jealousy; and the priest shall have in his hand the water of bitterness that causeth the curse.

19 And the priest shall cause her to swear, and shall say unto the woman: 'If no man have lain with thee, and if thou hast not gone aside to uncleanness, being under thy husband, be thou free from this water of bitterness that causeth the curse;

20 but if thou hast gone aside, being under thy husband, and if thou be defiled, and some man have lain with thee besides thy husband—

21 then the priest shall cause the woman to swear with the oath of cursing, and the priest shall say unto the woman—the LORD make thee a curse and an oath among thy people, when the LORD doth make thy thigh to fall away, and thy belly to swell;

ויקים כהנא ית אתתא קדם יי ויפרע ית רישא דאתתא ויתין על ידהא ית מנחת דכרנא מנחת קנאתא היא וכידא דכהנא יהון מיא מריריא מלטטיא:

ויומי יתה כהנא וימר לאתתא אם לא שכיב גבר יתיך ואם לא סטית לאסתאבא בר מבעליך הני זכאה ממיא מריריא מלטטיא האלין:

ואת ארי סטית בר מבעליך וארי אסתאבת ויהב גבר ביד ית שכבתיה בר מבעליך:

ויומי כהנא ית אתתא במומתא דלוטא וימר כהנא לאתתא יתין יי יתיך ללוט ולמומי בגו עמיך בדייתין יי ית ירכיך מסיא וית מעכי נפיתין:

והעמיד הכהן את-האשה לפני יהוה ופרע את-ראש האשה ונתן על-כפיה את מנחת הזכרון מנחת קנאת הוא וכיד הכהן יהיו מי המרים המארים:

והשביע אתה הכהן ואמר אל-האשה אם-לא שכב איש אתך ואם-לא שטית טמאה תחת אישך הנני ממי המרים המארים האלה:

ואת כי שטית תחת אישך וכי נטמאת ויתן איש בך את-שכבתו מבעלי אישך:

והשביע הכהן את-האשה בשבעת האלה ואמר הכהן לאשה ויתן יהוה אותך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת יהוה את-ירכך נפלת ואת-בטנך צבה:

(18) והעמיד הכהן וגו'. והלא כבר נאמר והעמידה לפני ה' אלא מסיעין היו אותה ממקום למקום כדי ליגעה ומטרף דעתה ותודה (שם ח, א): ופרע. סותר את קליעת שיערה כדי לצוותה מכאן לצנות ישראל שגלוי הראש גנאי להן (שם יד. כחוצות עז, א. ספרי): לפני ה'. בשער נקנור הוא שער העזרה המזרחי דרך כל הנכנסים (ספרי. סוטה ז, א): ונתן על כפיה. ליגעה חולי מטרף דעתה ותודה ולא ימחה שם המיוחד על המים (שם יד, א): המרים. על שם סופן שהם מרים לה (ספרי נשא יא): המארים. המחסרים אותה מן העולם לשון (יחזקאל כה, כד) סילון ממאיר ולא יתכן לפרש מים ארורים שהרי קדושים הן ולא ארורים כתב הכתוב אלא מארים את אחרים ואף חונקלים לא תרגם ליעיאל אלא מלטטיא שמראות קללה בגופה של זו:

(19) והשביע וגו'. ומה היא השבעה אם לא שכב הנקי הא אם שכב חנקי (ס"א לא חנקי) שמכלל לאו אחת שומע הן אלא שמזנה לפתוח דייני נפשות תחלה לזכות:

(20) ואת כי שטית. כי משמש כלשון אם:

(21) בשבעת האלה. שבעה של קללה: ית ה' אותך לאלה וגו'. שיהיו הכל מקללין בך יצואך כדרך שצא לפלונית: ולשבעה. שיהיו הכל נשבעין בך לא יארע לי כדרך שאירע לפלונית וכן הוא אומר (ישעיה סה, טו) והנחתם שמכם לשבעה לצחירי שהנדיקים נשבעים צפורנותן של רשעים וכן לענין הצרכה (צראשית יב, ג) ונצרכו וגו' (שם מח, כ) בך יצרך ישראל לאמר (סוטה ית. שבעות כד): את ירכך. בקללה הקדים ירך לצטן לפי שזה התחילה בעצירה תחלה: צבה. כתרומה נפוחה:

- 22 and this water that causeth the curse shall go into thy bowels, and make thy belly to swell, and thy thigh to fall away'; and the woman shall say: 'Amen, Amen.'
- 23 And the priest shall write these curses in a scroll, and he shall blot them out into the water of bitterness.
- 24 And he shall make the woman drink the water of bitterness that causeth the curse; and the water that causeth the curse shall enter into her and become bitter.
- 25 And the priest shall take the meal-offering of jealousy out of the woman's hand, and shall wave the meal-offering before the LORD, and bring it unto the altar.
- 26 And the priest shall take a handful of the meal-offering, as the memorial-part thereof, and make it smoke upon the altar, and afterward shall make the woman drink the water.
- 27 And when he hath made her drink the water, then it shall come to pass, if she be defiled, and have acted unfaithfully against her husband, that the water that causeth the curse shall enter into her and become bitter, and her belly shall swell, and her thigh shall fall away; and the woman shall be a curse among her people.
- וַיָּבֹאוּ הַמִּים הַמְאָרְרִים הָאֵלֶּה וַיִּיטְלוּן מִיָּא מִלְטִיָּא הָאֵלִין בְּמַעַכִּי לְאַפְחָא מַעֲיָן וְלֹאֲמַסָּא יֶרֶךְ וְתִימֹר אֶתְתָּא אָמֵן אָמֵן:
- וְכָתַב אֶת־הָאֱלֹת הַפֶּהֶן בְּסֶפֶר וּמָחָה אֶל־מֵי הַמָּרִים:
- וְהִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־מֵי הַמָּרִים הַמְאָרְרִים וַיָּבֹאוּ בָּהּ הַמִּם הַמְאָרְרִים לְמָרִים:
- וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת־מִנְחַת הַקְּנָאֹת וְהִנִּיף אֶת־הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־הַמִּזְבֵּחַ:
- וְקִמֹּץ הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֶזְרָתָהּ וְהִקְטִיר הַמִּזְבֵּחַת וְאַחֲרַיִךְ יִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־הַמִּם:
- וְהִשְׁקָה אֶת־הַמִּם וְהִיָּתָה אִם־נִטְמָאָהּ וְתִמְעַל מַעַל בְּאִישָׁהּ וַיָּבֹאוּ בָּהּ הַמִּם הַמְאָרְרִים לְמָרִים וַיַּצִּתָּה בִטְנָהּ וְנִפְלָה יֶרֶכָּהּ וְהִיָּתָה הָאִשָּׁה לְאֵלָה בְּקֶרֶב עַמָּהּ:
- וַיִּשְׁקִינָה יָת מִיָּא וְתִהִי אִם־אֶסְתָּאבֶּת וְשִׁקְרָת שְׁקֶר בְּבַעֲלָהּ וַיִּיטְלוּן בָּהּ מִיָּא מִלְטִיָּא לִלְוֹת וַיַּפְחוּן מַעְהָּ וְתִתְמַסִּי יֶרֶכָּהּ וְתִהִי אֶתְתָּא לְלוֹטָא בְּגוֹ עַמָּהּ:

(22) לַצְּבוֹת בָּטָן. כְּמוֹ לַהֲצֹבֹת צָטָן זֶהוּ שְׁמוֹשׁ פֶּתַח שֶׁהִלְמִד נְקוּדָה זוֹכֵן (שְׁמוֹת יג, כא) לְנִחוּתָם הַדֶּרֶךְ (דְּצִרִים א, לג) לְרֹאוּתָם בַּדֶּרֶךְ אֲשֶׁר תִּלְכוּ בָּהּ וְכֵן לְנִפְּלִי יֶרֶךְ לְהַנְפִּיל יָדָם שֶׁהִמִּים מֵצִים אֶת הַצָּטָן וּמְפִילִים אֶת הַיֶּרֶךְ: לַצְּבוֹת בָּטָן וְלִנְפֹּל יֶרֶךְ. צָטָן וְיֶרֶךְ שֶׁל בָּעוֹל אִם אִינוֹ אֵלָּה שֶׁל נִבְעֵלָת כִּשְׁהוּא אוֹמֵר אֶת יֶרֶךְ נּוֹפֶלֶת וְאֵת צָטָן הָרִי שֶׁל נִבְעֵלָת אֲמֹר (סוּטָה כח, א): אָמֵן אָמֵן. קִבְּלַת שְׂבוּעָה אָמֵן עַל הָאֵלָּה אָמֵן עַל הַשְּׂבוּעָה אָמֵן אִם מֵאִישׁ זֶה אָמֵן אִם מֵאִישׁ אֲחֵר אָמֵן שְׁלֹא שְׁטִיתִי אֲרוּסָה וְנִשְׁוֹאָה שׁוֹמֵרֶת יָצָא וְכִנּוּסָה (שֵׁם יח, א):

(24) וְהִשְׁקָה אֶת הָאִשָּׁה. אֵין זֶה סֵדֶר הַמַּעֲשֶׂה שֶׁהָרִי צִתְחַלָּה הִקְרִיב מִנְחָתָה אֵלָּה הַכְּחוּצָה מִצֶּשֶׁר שֶׁכִּשְׁשִׁקְנָה יִצְאוּ בָּהּ לְמִרִים לְפִי שֶׁנֶּאֱמַר צָטָן וְיֶרֶךְ מִנִּין לְשֹׂאֵר כָּל הַגּוֹף תִּלְמֹד לֹמֵר וְצָאוּ בָּהּ בְּכוּלָּהּ אִם כֵּן מֵהַתִּלְמוּד לֹמֵר צָטָן וְיֶרֶךְ לְפִי שֶׁהֵן הַתַּחֲלִילוֹ בַּעֲבִירָה תַּחֲלִיל לְפִיכֵךְ הַתַּחֲלִיל מֵהֶם הַפּוֹרְעָנוּת (שֵׁם ח, צ): לְמָרִים. לִהְיוֹת לֵה רַעִים וּמְרִים:

(25) וְהִנִּיף. מוֹלִיךְ וּמַצִּיא מַעֲלָה וּמוֹרִיד וְאֵף הִיא מְנִיפָה עֲמוּ שִׂידָה לְמַעֲלָה מִיָּדוֹ שֶׁל כֵּהֵן (שֵׁם יט, א): וְהִקְרִיב אוֹתָהּ.

זוֹ הִיא הַגִּשְׁמָה בְּקֶרֶן דְּרוּמִית מֵעֶרְבִית שֶׁל מִזְבֵּחַ קוֹדֶם קְמִיצָה כִּשְׁאֵר מִנְחוֹת (שֵׁם יד, צ):

(26) אֶזְרָתָהּ. הוּא הַקּוֹמָן שֶׁעַל יָדֵי הַקְּטֹרֶתוֹ הַמְנַחָה צָאָה לִזְכוּרָן לְגִצּוֹה (סְפָרִי נִשָּׂא יז):

28	And if the woman be not defiled, but be clean; then she shall be cleared, and shall conceive seed.	וְאִם לֹא אִסְתַּאֲבַת אֶתְהָא וְדִכְּיָא הִיא וְתַפּוּק זָכָאָה וְתַעֲדִי עֲדוּי:	וְאִם-לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְנִתְהַרְהָ הִיא וְנִקְתָּהּ וְנִזְרְעָה זָרַע:	28
29	This is the law of jealousy, when a wife, being under her husband, goeth aside, and is defiled;	זֶה חֹק הַכְּנָאָה דְּקִנְיָתָא דְּתַסְטִי אֶתְהָא בֶּר מִבְּעֻלָּה וְתַסְתַּאֲב:	זֹאת תֹּרַת הַקְּנָאָה אֲשֶׁר תִּשְׁטֶה אִשָּׁה תַּחַת אִישָׁהּ וְנִטְמָאָה:	29
30	or when the spirit of jealousy cometh upon a man, and he be jealous over his wife; then shall he set the woman before the LORD, and the priest shall execute upon her all this law.	אוּ גְבֵר דְּתַעֲבֵר עֲלֻהֵי רוּחַ קִנְיָאָה וְיִקְנִי יָת אֶתְהִיָּה וְיִקִּים יָת אֶתְהָא קֳדָם יְיָ וְיַעֲבִיד לָהּ כְּהֵנָּה יָת כָּל אוֹרֵיתָא דְּהָא:	אוּ אִישׁ אֲשֶׁר תַּעֲבֵר עָלָיו רוּחַ קִנְיָאָה וְקִנְיָא אֶת-אִשְׁתּוֹ וְהִעֲמִיד אֶת-הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וְעָשָׂה לָּהּ כְּכֹלן אֵת כָּל-הַתֹּרָה הַזֹּאת:	30
31	And the man shall be clear from iniquity, and that woman shall bear her iniquity.	וְיִהִי זָכָא גּוֹבְרָא מְחֻבֵּין וְאֶתְהָא הֵיא תַקְבִּיל יָת חֻבָּהּ:	וְנִקָּה הָאִישׁ מֵעֲוֹן וְהָאִשָּׁה תִּהְיֶה תִשָּׂא אֶת-עֲוֹנָהּ: (פ)	31
VI	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר:	*ה
2	Speak unto the children of Israel, and say unto them: When either man or woman shall clearly utter a vow, the vow of a Nazirite, to consecrate himself unto the LORD,	מִלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר לְהוֹן גְּבֵר אוּ אֶתְהָ אַרִי יִפְרִישׁ לְמַדָּר נָדָר נְזִיר וְזִירוּ לְמוֹד קֳדָם יְיָ:	דְּבַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אוּ-אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְנָדָר נָדָר נְזִיר לְהִזִּיר לַיהוָה:	2
3	he shall abstain from wine and strong drink: he shall drink no vinegar of wine, or vinegar of strong drink, neither shall he drink any liquor of grapes, nor eat fresh grapes or dried.	מִחֲמַר חֲדַת וְעֵתִיק וְזָר חַל דְּחֲמַר חֲדַת וְחַל דְּחֲמַר עֵתִיק לֹא יִשְׁתִּי וְכָל מִתְרוֹת עֲנָבִין לֹא יִשְׁתִּי וְעֲנָבִין רַטִּיבִין וְיִבְיָשִׁין לֹא יֵאָכֵל:	מִיָּין וְשִׁכָר וְזִיר חֲמֵץ גֵּין וְחֲמֵץ שִׁכָר לֹא יִשְׁתָּהּ וְכָל-מִשְׁרַת עֲנָבִים לֹא יִשְׁתָּהּ וְעֲנָבִים לַחִים וְיִבְשִׁים לֹא יֵאָכֵל:	3

(27) והשקה את המים. לרצות שאם אמרה איני שותה לאחר שנמחקה המגלה מערערין אותה ומשקין אותה בעל כרחא אלא אם כן אמרה טמאה אני (סוטה כז): וצבתה בשנה וגו'. אף על פי שבקללה הזכיר ירך תחלה המים אינן בודקין אלא כדרך כניסתן זה: והיתה האשה לאלה. כמו שפירשתי שיהיו הכל אליו זה: בקרב עמה. הפרש יש בין אדם המתנוול במקום שניכר לאדם המתנוול במקום שאינו ניכר (ספרי יד):

(28) ואם לא נטמאה האשה. בסמירה זו: ושהורה היא. ממקום אחר: ונקתה. ממים המאחרים ולא עוד אלא וזרעה זרע אם היתה יולדת צענר תלד צריח אם היתה יולדת שחורים יולדת לבנים (שם יט. סוטה כו, א):

(30) או איש. כמו (שמות כא, לו) או נודע כלומר אם איש קנאי הוא לכך והעמיד את האשה:

(31) ונקה האיש מעון. אם בדקוה המים אל ידאג לומר חצתי במיתתה נקי הוא מן העונש. דבר אחר משישקנה תהא אללו צהיתר ונקה מעון שהסוטה אסורה לצעלה (ספרי כא):

(2) כי יפלא. יפריש למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין שהוא מציא לידי ניאוף (סוטה ב, א): נדר נזיר. אין נזירה בכל מקום אלא פרישה אף כאן שפירש מן היין: להזיר לה. להבדיל עצמו מן היין לשם שמים (נדרים ט, ב. ספרי כב):

(3) מיין ושכר. כתרמומו מחמר חדת ועתיק שהיין משכר כשהוא ישן: וכל משרת. לשון צביעה במים או בכל משקה ובלשון משנה יש הרבה אין שורין דיו וסממנים (שבת יז, ב) נזיר ששרה פתו ציין (נזיר לד, ב):

- 4 All the days of his Naziriteship shall he eat nothing that is made of the grape-vine, from the pressed grapes even to the grapestone.
- 4 כָּל יְמֵי נִזְרוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִגֶּפֶן תִּנְיָן מִחֲרָצִים וְעַד-זֶג לֹא יֹאכַל:
- 5 All the days of his vow of Naziriteship there shall no razor come upon his head; until the days be fulfilled, in which he consecrateth himself unto the LORD, he shall be holy, he shall let the locks of the hair of his head grow long.
- 5 כָּל-יְמֵי נִדְרֵוֹ תַעַר לֹא יַעֲבֹר עַל-רֹאשׁוֹ עַד-מְלֵאת הַיָּמִם אֲשֶׁר-יִזְיֵר לַיהוָה קֹדֶשׁ יִהְיֶה גִדּוֹל פָּרַע שְׁעַר רֹאשׁוֹ:
- 6 All the days that he consecrateth himself unto the LORD he shall not come near to a dead body.
- 6 כָּל-יְמֵי הַיִּזְרוֹ לַיהוָה עַל-נֶפֶשׁ מֵת לֹא יָבֹא:
- 7 He shall not make himself unclean for his father, or for his mother, for his brother, or for his sister, when they die; because his consecration unto God is upon his head.
- 7 לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לְאָחִיו וּלְאֶחָתוֹ לֹא-יִטְמָא לָהֶם בְּמָתָם כִּי נִזֵּר אֱלֹהֵיו עַל-רֹאשׁוֹ:
- 8 All the days of his Naziriteship he is holy unto the LORD.
- 8 כָּל יְמֵי נִזְרִיה קֹדֶשׁ הוּא קֹדֶם יי:
- 9 And if any man die very suddenly beside him, and he defile his consecrated head, then he shall shave his head in the day of his cleansing, on the seventh day shall he shave it.
- 9 וְכִי-יָמוּת מֵת עָלָיו בְּפֶתַע פְּתָאִם וְטִמָּא רֹאשׁ נִזְרוֹ וַיִּגְלַח רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם טָהֲרָתוֹ בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וַיִּגְלַחֲנוּ:
- 10 And on the eighth day he shall bring two turtledoves, or two young pigeons, to the priest, to the door of the tent of meeting.
- 10 וּבַיּוֹם הַשְּׁמִינִי יָבֹא שְׁתֵּי תֹרִים אוֹ שְׁנֵי בְנֵי יוֹנָה אֶל-הַפֶּתַח אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:

- (4) חרצנים. הם הגרעינין: זג. הם הקליפות שמצחון שהחרצנים צתוכן כענבל צזוג (ספרי כד. נזיר שם):
- (5) קדש יהיה. השער שלו לגדל הפרע של שער ראשו (ספרי): פרע. נקוד פתח קטן (סגול) לפי שהוא דבוק לשער ראשו פרע של שער ופירוש של פרע גידול של שער וכן (ויקרא כא, י) את ראשו לא יפרע ואין קרוי פרע פחות מלי יוס:
- (8) כל ימי נזרו קדוש הוא. זו קדושת הגוף (ספרי כז) מליטמא למתים:
- (9) פתע. זה אונס: פתאום. זה שוגג (ספרי כח) ויש אומרים פתע פתאום דבר אחד הוא מקרה של פתאום: וכי ימות מת עליו. צאהל שהוא צו: ביום טהרתו. ציום הזייתו או אינו אלא צשמיני שהוא טהור לגמרי תלמוד לומר ציום השביעי אי שביעי יכול אפילו לא הזה תלמוד לומר ציום טהרתו (שם):
- (10) וביום השמיני יבא שתי תרים. להוציא את השביעי או אינו אלא להוציא את השמיני קצב זמן לקרבין וקצב זמן למקריצין מה קרבין הכשיר שמיני ומשמיני והלאה (ויקרא כב, כז) אף מקריצין שמיני ומשמיני והלאה (ספרי כט):

<p>And the priest shall prepare one for a sin-offering, and the other for a burnt-offering, and make atonement for him, for that he sinned by reason of the dead; and he shall hallow his head that same day.</p>	<p>וַעֲשֵׂה הַכֹּהֵן אֶחָד לַחֲטָאתָא וְאֶחָד לְעֹלָה וּכְפַר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל-הַנֶּפֶשׁ וּקְדַשׁ אֶת-רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא:</p>
<p>And he shall consecrate unto the LORD the days of his Naziritship, and shall bring a he-lamb of the first year for a guilt-offering; but the former days shall be void, because his consecration was defiled.</p>	<p>וְהִזִּיר לַיהוָה אֶת-יָמָיו נִזְרוֹ וַהֲבִיא כֶבֶשׂ בֶּן-שָׁנָתוֹ לְאַשָׁם וְהַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְּלוּ כִּי טָמֵא נִזְרוֹ:</p>
<p>And this is the law of the Nazirite, when the days of his consecration are fulfilled: he shall abring it unto the door of the tent of meeting;</p>	<p>וְזֹאת תוֹרַת הַנָּזִיר בַּיּוֹם מְלֵאת יָמָיו נִזְרוֹ יָבִיא אֹתוֹ אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:</p>
<p>and he shall present his offering unto the LORD, one he-lamb of the first year without blemish for a burnt-offering, and one ewe-lamb of the first year without blemish for a sin-offering, and one ram without blemish for peace-offerings,</p>	<p>וְהִקְרִיב אֶת-קָרְבָּנוֹ לַיהוָה כֶּבֶשׂ בֶּן-שָׁנָתוֹ תָּמִים אֶחָד לְעֹלָה וּכְבֶּשֶׂה אֶחָת בֶּת-שָׁנָתָהּ תְּמִימָה לַחֲטָאתָא וְאֵיל-אֶחָד תָּמִים לְשָׁלָמִים:</p>
<p>and a basket of unleavened bread, cakes of fine flour mingled with oil, and unleavened wafers spread with oil, and their meal-offering, and their drink-offerings.</p>	<p>וְסֹל מִצּוֹת סֵלֶת חֲלֹת בְּלוּלֹת בַּשֶּׁמֶן וּרְקִיקֵי מִצּוֹת מִשְׁתִּים בַּשֶּׁמֶן וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵיהֶם:</p>
<p>And the priest shall bring them before the LORD, and shall offer his sin-offering, and his burnt-offering.</p>	<p>וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה וַעֲשֵׂה אֶת-חֲטָאתוֹ וְאֶת-עֹלָתוֹ:</p>
<p>And he shall offer the ram for a sacrifice of peace-offerings unto the LORD, with the basket of unleavened bread; the priest shall offer also the meal-offering thereof, and the drink-offering thereof.</p>	<p>וְאֶת-הָאֵיל יַעֲשֶׂה זֶבַח שְׁלָמִים לַיהוָה עַל סֹל מִצּוֹת וַעֲשֵׂה הַכֹּהֵן אֶת מִנְחָתוֹ וְאֶת-נִסְכּוֹ:</p>

- (11) מאשר חטא על הנפש. שלא נזהר מטומאת המת רצי אלעזר הקפדן אומר שזיער עזמו מן היין (שם ל): וקדש את ראשו. לחזור ולהתחיל מנין נזירותו (שם):
- (12) והזיר לה' את ימי נזרו. יחזור וימנה נזירותו כבתולה: והימים הראשונים יפלו. לא יעלו מן המנין:
- (13) יביא אתו. יביא את עזמו וזה אחד משלשה חטים שהיה רצי שמעאל דורש כן כינא (ו) ויקרא (כב, טז) והשיאו אותם עון אשמה את עזמם כינא (דברים לז, ו) ויקצור אותו בגי הוא קצר את עזמו (ספרי לז):
- (15) ומנחתם ונסכיהם. של עולה ושלמים לפי שהיו בכלל ויאלו לידון בדבר חדש שיטעינו לחם החזירן לכללן שיטעינו נסכים כדין עולה ושלמים (שם לד): חלות בלולות ורקיקי מצות. עשר מכל מין (מנחות עח, א):

- 18 And the Nazirite shall shave his consecrated head at the door of the tent of meeting, and shall take the hair of his consecrated head, and put it on the fire which is under the sacrifice of peace-offerings.
- 19 And the priest shall take the shoulder of the ram when it is sodden, and one unleavened cake out of the basket, and one unleavened wafer, and shall put them upon the hands of the Nazirite, after he hath shaven his consecrated head.
- 20 And the priest shall wave them for a wave-offering before the LORD; this is holy for the priest, together with the breast of waving and the thigh of heaving; and after that the Nazirite may drink wine.
- 21 This is the law of the Nazirite who voweth, and of his offering unto the LORD for his Naziriteship, beside that for which his means suffice; according to his vow which he voweth, so he must do after the law of his Naziriteship.
- 22 And the LORD spoke unto Moses, saying:
- 23 'Speak unto Aaron and unto his sons, saying: On this wise ye shall bless the children of Israel; ye shall say unto them:
- וַיִּגְלַח הַנָּזִיר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת־רֹאשׁ נִזְרוֹ וְלָקַח אֶת־שַׁעֲרֵי רֹאשׁ נִזְרוֹ וְנָתַן עַל־הָאֵשׁ אֲשֶׁר־תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים:
- וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת־הַזֹּרֵעַ בְּשִׁלָּה מִן־הָאֵיל וְחֵלֶת מִצָּה אַחַת מִן־הַסֵּל וּרְקִיק מִצָּה אֶחָד וְנָתַן עַל־כַּפֵּי הַנָּזִיר אַחֲרֵי הַתְּגַלְתּוֹ אֶת־נִזְרוֹ:
- וְהִנִּיף אוֹתָם הַכֹּהֵן וְהַתְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה קֹדֶשׁ הוּא לַכֹּהֵן עַל חֻזה הַתְּנוּפָה וְעַל שׁוֹק הַתְּרוּמָה וְאַחֲרֵי יִשְׁתָּה הַנָּזִיר יֵין:
- זֹאת תּוֹרַת הַנָּזִיר אֲשֶׁר יֵדֹר קִרְבָּנוֹ לַיהוָה עַל־נִזְרוֹ מִלֵּבד אֲשֶׁר־תִּשְׂגֶּי יָדוֹ כַּפֵּי נִדְרוֹ אֲשֶׁר יֵדֹר בֵּן יַעֲשֶׂה עַל תּוֹרַת נִזְרוֹ: (פ)
- וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
- דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בָּנָיו לֵאמֹר כֹּה תְּבָרְכוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם: (ס)
- וַיִּגְלַח הַנָּזִיר נִזְרָא בְּתֶרַע מִשְׁכַּן זִמְנָא יֵת רִישׁ נִזְרִיהּ וַיֹּסֵב יֵת שַׁעֲרֵי רִישׁ נִזְרִיהּ וַיִּתִּין עַל אִשְׁתָּא דְּתַחֲתֵי דְּיֹדָא דְּנִכְסַת קוּדְשִׁיא:
- וַיֹּסֵב כְּהֵנָא יֵת דְּרַעָא בְּשִׁילָא מִן דְּכָרָא וּגְרִיצָתָא פְּטִירָתָא חֲדָא מִן סֵלָא וְאַסְפּוּג פְּטִיר חֲדָ וַיִּתִּין עַל יְדֵי נִזְרָא בְּתֶרַע דִּיגְלַח יֵת נִזְרִיהּ:
- וַיִּרִים יְתֵהוּן כְּהֵנָא אֲרָמָא קְדָם יֵי קוּדְשָׁא הוּא לְכֵהֵנָא עַל חֲדָא דְּאַרְמוּתָא וְעַל שְׂקָא דְּאַפְרָשׁוּתָא וּבְכֶתֶר בֵּן יִשְׁתִּי נִזְרָא חֲמָרָא:
- דָּא אֲוִרִיתָא דְּנִזְרָא דִּידֵר קוּרְבָּנִיהּ קְדָם יֵי עַל נִזְרִיהּ בֶּר מִדְּתִדְבִיק יְדִיהּ כְּפֹם נִזְרִיהּ דִּידֵר בֵּן יַעֲבִיד עַל אֲוִרִיתָא דְּנִזְרִיהּ:
- וּמִלִּיל יֵי עִם מֹשֶׁה לְמִימֹר:
- מִלִּיל עִם אַהֲרֹן וְעִם בְּנוֹהֵי לְמִימֹר קְדִין תְּבָרְכוּן יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כֹּד תִּימְרוּן לָהֶון:

(17) זבח שלמים לה' על כל המצות. ישחט את השלמים על מנת לקדש את הלחם (שם מו, ז): את מנחתו ואת נסכו. של איל:

(18) וגלח הנזיר פתח אהל מועד. יכול יגלח בעזרה הרי זה דרך ציון אלא וגלח הנזיר לאחר שחיטת השלמים שכתוב בהן (ויקרא ג, ז) ושחטו פתח אהל מועד (ספרי לה): אשר תחת זבח השלמים. תחת הדוד שהוא מצלן צו לפי ששלמי נזיר היו מתבצלים בעזרה שצריך ליעול הכהן הזרוע אחר שנתבשל ולהניף לפני ה':

(19) הזרוע בשלח. לאחר שנתבשלה (שם לו):

(20) קדש הוא לכהן. החלה והרקיק והזרוע תרומה הן לכהן: על חזה התנופה. מלצד חזה ושוק הראוים לו מכל שלמים מוסק על שלמי נזיר הזרוע הזה לפי שהיו שלמי נזיר בכלל ויאלו לידון בדבר החדש להפרשת זרוע הוצרך להחזירן לכללן לידון אף בחזה ושוק (שם לו):

(21) מלבד אשר תשיג ידו. שאם אמר הריני נזיר על מנת לגלח על ק' עולות ועל ק' שלמים: כפי נדרו אשר ידר בן יעשה. מוסק על תורת נזרו (שם לח). על תורת הנזיר מוסק ולא יחסר שאם אמר הריני נזיר חמש נזירות על מנת לגלח על ג' בהמות הללו אין אני קורא צו כאשר ידור בן יעשה:

24	The LORD bless thee, and keep thee;	יְבָרְכֶךָ יְהוָה וַיִּשְׁמְרֶךָ: (ס)	יְבָרְכֶכָּךְ יי וַיִּשְׁמְרֶכָּךְ:	24
25	The LORD make His face to shine upon thee, and be gracious unto thee;	יָאֵר יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיְחַנּוּךָ: (ס)	יָאֵר יי שְׁכִינְתִּיהָ לְוַתְּךָ וַיִּרְחִים יְתָדְךָ:	25
26	The LORD lift up His countenance upon thee, and give thee peace.	וַיִּשָּׂא יְהוָה פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׁם לָךְ שָׁלוֹם: (ס)	וַיִּסַּב יי אַפְוָה לְוַתְּךָ וַיִּשְׁנֵי לָךְ שָׁלֹם:	26
27	So shall they put My name upon the children of Israel, and I will bless them.	וַיִּשְׁמוּ אֶת־שְׁמִי עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם: (ס)	וַיִּשְׁוּוּן יְת בְּרַכַּת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶנּוּ:	27
VII	And it came to pass on the day that Moses had made an end of setting up the tabernacle, and had anointed it and sanctified it, and all the furniture thereof, and the altar and all the vessels thereof, and had anointed them and sanctified them;	וַיְהִי בַיּוֹם כְּלוּת מִשְׁחָה לְהֻקִּים אֶת־הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ וַיִּקְדָּשׁ אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כֵּלָיו וַיִּמְשָׁחם וַיִּקְדָּשׁ אֹתָם:	וַיְהִי בַיּוֹם בְּיוֹמָא דְשִׁיבִי מִשְׁחָה לְאַקְמָא יְת מִשְׁכְּנָא וְרַבִּי יְתִיהָ וְקִדִּישׁ יְתִיהָ וְיִת כָּל מְנוּחֵי וְיִת מִדְּבָחָא וְיִת כָּל מְנוּחֵי וְרַבְּנוֹן וְקִדִּישׁ יְתִיהוֹן:	חמישי
2	that the princes of Israel, the heads of their fathers' houses, offered—these were the princes of the tribes, these are they that were over them that were numbered.	וַיִּקְרִיבוּ נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל רֹאשֵׁי בֵּית אֲבֹתָם הֵם נְשִׂאֵי הַמִּשְׁטָּה הֵם הָעֹמְדִים עַל־הַפְּקָדִים:	וַיִּקְרִיבוּ רַבְּרֵי יִשְׂרָאֵל רִישֵׁי בֵּית אֲבֹתֵהוֹן אֲנֹן רַבְּרֵי שְׁבִטָּא אֲנֹן דְּקִימִין עַל מְנִינָא:	2

(23) אמור להם. כמו זכור שמור בלע"ז די שני"ט: אמור להם. שיהיו כולם שומעים (שם לט): אמור. מלא לא תזכרם בחפזן ובזהלות אלא בזכונה ובלב שלם (במדרש רבה. תנחומא י):

(24) יברכך. שיתברכו נכסין (ספרי מ. תנחומא י): וישמרך. שלא יבאו עליך שודדים ליטול ממונך שהנותן מתנה לעצמו אינו יכול לשמרו מכל אדם וכיון שצאים לסטים עליו ונוטלין אותה ממנו מה הנאה יש לו במתנה זו אבל הקצ"ה הוא הנותן הוא השומר (תנחומא י). והרבה מדרשים דרשו זו בספרי:

(25) יאר ה' פניו אליך. יראה לך פנים שוחקות פנים נהוצות (ספרי מא. תנחומא י): ויחנך. יתן לך חן (ספרי שם):

(26) ישא ה' פניו אליך. יכבד כעסו (במ"ר יא, ז):

(27) וישמו את שמי. יזכרו שם המפורש (ספרי מג). ואני אברכם. לישראל ואסכים עם הכהנים. דבר אחר ואני אברכם לכהנים (חולין מט, א):

(1) ויהי ביום כלות משה. כלות כתיב (ר"ל צפת"ח ולא כלות בשו"א ודו"ק) יום הקמת המשכן היו ישראל ככלה הנכנסת לחופה (במדרש רבה. תנחומא נשא כ): כלות כתיב. צלאל ואהליאז וכל חכם לצ עשו את המשכן ותללו הכחוז במשה לפי שמסר נפשו עליו לראות תצנית כל דבר ודבר כמו שהראהו צהר להורות לעושי המלאכה ולא טעה בתצנית אחת וכן מצאו דוד לפי שמסר נפשו על בנין בית המקדש שנאמר (תהלים קלז, א"ב) זכור ה' לדוד את כל ענותו אשר נשבע לה' וגו' לפיכך נקרא על שמו שנאמר (מלכים"א יז, טז) ראה ביתך דוד (תנחומא נשא יג): ביום כלות משה להקים. ולא נאמר ביום הקים מלמד שכל שבעת ימי המלוואים היה משה מעמידו ומפרקו ובאותו היום העמידו ולא פרקו לכך נאמר ביום כלות משה להקים אותו היום כלו הקמותיו וראש חודש ניסן היה בשני נשרפה הפרה בשלישי הוזה ראשונה ובשביעי גלחו (גיטין ס. ספרי מד):

(2) הם נשיאי המטת. שהיו שוטרים עליהם במזרים והיו מוכים עליהם שנאמר (שמות ה, יד) ויכו שוטרי בני ישראל וגו' (ספרי מה): הם העומדים על הפקודים. שעמדו עם משה ואהרן כשמנו את ישראל שנאמר (במדבר א, ד) ואתכם יהיו וגו':

<p>And they brought their offering before the LORD, six covered wagons, and twelve oxen: a wagon for every two of the princes, and for each one an ox; and they presented them before the tabernacle.</p>	<p>וַיָּבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי יְהוָה שֵׁשׁ־עֲגֻלֹת צֹב וּשְׁנֵי עֶשֶׂר בָּקָר עֲגֻלָּה עַל־שְׁנֵי הַנָּשָׂאִים וְשׁוֹר לְאֶחָד וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן:</p>	<p>וַיָּבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי יְהוָה שֵׁשׁ־עֲגֻלֹת צֹב וּשְׁנֵי עֶשֶׂר בָּקָר עֲגֻלָּה עַל־שְׁנֵי הַנָּשָׂאִים וְשׁוֹר לְאֶחָד וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן:</p>
<p>And the LORD spoke unto Moses, saying:</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:</p>
<p>'Take it of them, that they may be to do the service of the tent of meeting; and thou shalt give them unto the Levites, to every man according to his service.'</p>	<p>קַח מֵאֹתָם וְהָיוּ לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְנָתַתָּה אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם אִישׁ כְּפִי עֲבֹדָתוֹ:</p>	<p>קַח מֵאֹתָם וְהָיוּ לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְנָתַתָּה אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם אִישׁ כְּפִי עֲבֹדָתוֹ:</p>
<p>And Moses took the wagons and the oxen, and gave them unto the Levites.</p>	<p>וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הָעֲגֻלֹת וְאֶת־הַבָּקָר וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם:</p>	<p>וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הָעֲגֻלֹת וְאֶת־הַבָּקָר וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם:</p>
<p>Two wagons and four oxen he gave unto the sons of Gershon, according to their service.</p>	<p>אֶת־שְׁתֵּי הָעֲגֻלֹת וְאֶת אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לְבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי עֲבֹדָתָם:</p>	<p>אֶת־שְׁתֵּי הָעֲגֻלֹת וְאֶת אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לְבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי עֲבֹדָתָם:</p>
<p>And four wagons and eight oxen he gave unto the sons of Merari, according unto their service, under the hand of Ithamar the son of Aaron the priest.</p>	<p>וְאֶת־אַרְבַּע הָעֲגֻלֹת וְאֶת שְׁמֹנֶת הַבָּקָר נָתַן לְבְנֵי מֵרָרִי כְּפִי עֲבֹדָתָם בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן:</p>	<p>וְאֶת־אַרְבַּע הָעֲגֻלֹת וְאֶת שְׁמֹנֶת הַבָּקָר נָתַן לְבְנֵי מֵרָרִי כְּפִי עֲבֹדָתָם בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן:</p>
<p>But unto the sons of Kohath he gave none, because the service of the holy things belonged unto them: they bore them upon their shoulders.</p>	<p>וּלְבְנֵי קָהָת לֹא יָהֵב אָרִי פוֹלְחֵן קוֹדֶשָׁא עֲלֵיהֶן בְּכִתְפָא נָטְלִין:</p>	<p>וּלְבְנֵי קָהָת לֹא נָתַן כִּי־עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵיהֶם בְּכִתְפֵי יִשָּׂאוּ:</p>
<p>And the princes brought the dedication-offering of the altar in the day that it was anointed, even the princes brought their offering before the altar.</p>	<p>וַיִּקְרִיבוּ הַנָּשָׂאִים אֶת חֲנוּכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשָּׁח אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנָּשָׂאִים אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ:</p>	<p>וַיִּקְרִיבוּ הַנָּשָׂאִים אֶת חֲנוּכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשָּׁח אֹתוֹ וַיִּקְרִיבוּ הַנָּשָׂאִים אֶת־קָרְבָּנָם לִפְנֵי הַמִּזְבֵּחַ:</p>

(3) שש עגלות צב. אין צב אלא מחופים וכן (ישעיה סו, כ) צנצנים וצפרדעים (ספרי שם) עגלות מכוסים קרוים צנצנים: ויקריבו אותם לפני המשכן. שלא קבל משה מידם עד שנאמר לו מפי המקום. אמר רבי נתן מה ראו הנשיאים להתנדב כאן במחלה ובמלאכת המשכן לא התנדבו מחלה אלא כך אמרו הנשיאים יתנדבו צבור מה שיתנדבו ומה שמחמקין אנו משלימין כיון שראו שהשלימו צבור את הכל שנאמר (שמות לו, ז) והמלאכה היתה דים אמרו מעתה מה לנו לעשות הביאו את אצני השוהם והמלוואים לאפוד ולחשן לכך המנדבו כאן מחלה (ספרי שם):

(7) כפי עבדתם. שהיה משא בני גרשון קל משל מררי שהיו נושאים הקרשים והעמודים והאדנים:

(9) כי עבדת הקדש עליהם. משא דצר הקדושה הארון והשלחן וגו' לפיכך צתקף ישאו:

<p>And the LORD said unto Moses: ¹¹ 'They shall present their offering each prince on his day, for the dedication of the altar.'</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה נְשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם נְשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם יִקְרִיבוּ אֶת־קָרְבָּנָם לַחֲנוּכַּת הַמִּזְבֵּחַ: (ו)</p>	<p>¹¹</p>
<p>And he that presented his offering ¹² the first day was Nahshon the son of Amminadab, of the tribe of Judah;</p>	<p>וַהֲיָה דְמִקְרִיב בַּיּוֹם קְדָמָה יֵת קֹרְבָנִיהָ נַחֲשֹׁן בֶּר עַמִּינָדָב לְשִׁבְטָא דִּיהוּדָה:</p>	<p>¹² וַהֲיָה דְמִקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת־קָרְבָּנוֹ נַחֲשֹׁן בֶּן־עַמִּינָדָב לְמִטֵּה יְהוּדָה:</p>
<p>and his offering was one silver dish, ¹³ the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;</p>	<p>וְקֹרְבָנִיהָ מִגֹּסְתָא דְכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין הָיוּ מִתְקָלָה מִזְרָקָא חֲדָא דְכֶסֶף מִתְקָלָה שִׁבְעִין סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשָׁא תַרְוִיחֹן מִלֵּן סוּלְתָא דְפִילָא בְמִשַּׁח לְמִנְחָתָא:</p>	<p>¹³ וְקָרְבָּנוֹ קְעֶרֶת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלִשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה:</p>
<p>one golden pan of ten shekels, full ¹⁴ of incense;</p>	<p>בְּזָקָא חֲדָא מִתְקָלָה עֶשֶׂר סֻלְעִין הִיא דְדָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת בּוֹסְמֵיָא:</p>	<p>¹⁴ כָּף אַחַת עֶשְׂרֵה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:</p>
<p>one young bullock, one ram, one ¹⁵ he-lamb of the first year, for a burnt-offering;</p>	<p>תּוֹר חֲדָא בֶר תּוֹרֵי דְכֶר חֲדָא אִמֵּר חֲדָא בֶר שְׁתֵּיהּ לַעֲלֹתָא:</p>	<p>¹⁵ פָּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ לַעֲלֹה:</p>
<p>one male of the goats for a ¹⁶ sin-offering;</p>	<p>צִפִּיר בֶר עֲזִין חֲדָא לְחַטָּאתָא:</p>	<p>¹⁶ שְׂעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאתָא:</p>
<p>and for the sacrifice of ¹⁷ peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Nahshon the son of Amminadab.</p>	<p>וּלְנִכְסַת קוֹדֶשָׁא תּוֹרֵי תַרְוִין דְּכָרֵי חֲמִשָּׁא גְדֵי חֲמִשָּׁא אִמֵּרִין בְּנֵי שָׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קֹרְבָנָא דְנַחֲשֹׁן בֶּר עַמִּינָדָב:</p>	<p>¹⁷ וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֲתוּדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֹרְבָן נַחֲשֹׁן בֶּן־עַמִּינָדָב: (ז)</p>

(10) ויקריבו הנשיאים את חנוכת המזבח. לאחר שהתנדבו העגלות והזקק לשאת המשכן נשאל לצם להחנך קרצנות המזבח לחנכו: ויקריבו הנשיאים את קרבנם לפני המזבח. כי לא קבל משה מידם עד שנאמר לו מפי הגבורה (ספרי מ):

(11) יקריבו את קרבנם לחנוכת המזבח. ועדיין לא היה יודע משה האין יקריבו אס כסדר חולדות אס כסדר המסעות עד שנאמר לו מפי הקד"ה יקריבו למסעות אש יומו (שס. זכחיס כא):

(12) ביום הראשון. אותו היום נטל עשר עטרות ראשון למעשה זראשית א' לנשיאים וכו' כדאיחא כסדר עולם (פ"ו): למטה יהודה. יחסו הכחוז על שצטו ולא שגזה משצטו והקריצ או אינו אומר למטה יהודה אלא שגזה משצטו והציא חלמוד לומר זה קרבן נחשון משלו הציא (ספרי מ):

(13) שניהם מלאים סלת. למנחת נדצה (שס מט):

(14) עשרה זהב. כמרגומו משקל עשר שקלי הקדש היה זה: מלאה קטרת. לא מצינו קטרת ליחיד ולא על מזבח

הצינור אלא זו כלצד והוראת שעה הייתה (מנחות נ, ז):

(15) פר אחד. מיוחד שצדעדרו (ספרי נ):

(16) שעיר עזים אחד לחטאת. לכפר על קבר ההום (שס נא) (עיין זרא"ס) וטומאת ספק:

18	On the second day Nethanel the son of Zuar, prince of Issachar, did offer:	בְּיוֹם הַשֵּׁנִי הִקְרִיב נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעַר נָשִׂיא יִשָּׁשְׁכָר:	בְּיוֹם הַשֵּׁנִי הִקְרִיב נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעַר רֶבֶב שִׁבְטָא דִּישָּׁשְׁכָר:
19	he presented for his offering one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;	הִקְרִיב אֶת־קֶרְבָּנוֹ קַעֲרֶת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֶק אֶחָד פָּסָף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לַמִּנְחָה:	קָרִיב יֵת קוֹרְבָּנִיה מְגֻסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין הֵנִי מִתְקַלָּה מִזְרֶקא חֲדָא דְכֶסֶפָּא מִתְקַלִּיה שִׁבְעִין סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשָׁא תְרוּיָהוֹן מְלֵן סוּלְתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח לַמִּנְחָתָא:
20	one golden pan of ten shekels, full of incense;	כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קִטְרֶת:	בְּזָפָא חֲדָא מִתְקַלָּה עֶשֶׂר סֻלְעִין הִיא דְדָהָב מְלֵיא קִטוֹרֶת בּוֹסְמִיא:
21	one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;	פָּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:	תּוֹר חֲדָא בֶּר תּוֹרֵי דְכָר חֲדָא אֶמֶר חֲדָא בֶּר שְׁתֵּיה לְעֹלָתָא:
22	one male of the goats for a sin-offering;	שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת:	צִפִּיר בֶּר עִזִּין חֲדָא לַחֲטָתָא:
23	and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Nethanel the son of Zuar.	וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעַר: (פ)	וּלְנִכְסֹת קוֹדֶשָׁא תּוֹרֵי תְרִין דְכָרֵי חֲמִשָּׁא גְדֵי חֲמִשָּׁא אֶמְרִין בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁא דִּין קוֹרְבָּנָא דְנִתְנָאֵל בֶּר צוּעַר:

(18) הקריב נתנאל בן צוער. הקרב את קרבנו. מה תלמוד לומר הקריב צצטו של יששכר מה שלא נאמר בכל השצטים לפי שזא ראובן וערער ואמר די שקדמני יהודה אחי אקריב אחי אחריו אמר לו משה מפני הגזורה נאמר לי שיקריבו כסדר מסען לדגליהם לכך אמר הקרב את קרבנו והוא חסר יו"ד שהוא משמש הקרב לשון זווית שמפני הגזורה נצטווה הקרב ומהו הקריב הקריב צ' פעמים שצציל צ' דברים זכה להקריב שני לשצטים אחת שהיו יודעים צמורה שנאמר (ד"ה א יב, לג) ומצני יששכר יודעי צינה לעמים ואחת שהם נתנו עצה לנשיאים להתנדב קרבנות הללו (ספרי נצ) וביסודו של רבי משה הדרשן מנאחי אמר רבי פנחס בן יאיר נתנאל בן צוער השיאן עצה זו:

(19) קערת כסף. מנין אותיותיו בגימטריא תתק"ל כנגד שנותיו של אדם הראשון: שלשים ומאה משקלה. על שם שכהעמיד תולדות לקיום העולם בן מאה ול' שנה היה שנאמר (בראשית ה, ג) ויחי אדם שלשים ומאה שנה ויולד צדמותו וגו': מזרק אחד כסף. בגימטריא תתק"כ על שם נח שהעמיד תולדות בן ת"ק שנה ועל שם עשרים שנה שנגזרה גזירת המבול קודם תולדותיו כמו שפירשתי אלל (שם ו, ג) והיו ימייו מאה ועשרים שנה לפיכך נאמר מזרק אחד כסף ולא נאמר מזרק כסף אחד כמו שנאמר בקערה לומר שאף אותיות של אחד מצטרפות למנין: שבעים שקל. כנגד שבעים אותיות שאלו מצניו:

(20) כף אחת. כנגד התורה שנמנה מידו של הקצ"ה: עשרה זהב. כנגד עשרת הדברות: מלאה קטרת. גימטריא של קטרת תרי"ג מלות וצלצד שחליל קו"ף צדלי"ת על ידי א"ת צ"ג ר"ד"ק (צמד צ"ר יג, טו):

(21) פָּר אחד. כנגד הצרה שנאמר צו (בראשית יח, ז) ויקח בן צקר: אֵיל אחד. כנגד יחזק (שם כב, יג) ויקח את האיל וגו': כבש אחד. כנגד יעקב (שם ל, מ) והכשדים הפריד יעקב:

(22) שְׁעִיר עִזִּים. לכפר על מכירת יוסף שנאמר צו (שם לו, לא) וישחטו שעיר עזים:

(23) ולזבח השלמים בקר שנים. כנגד משה ואהרן שנמנו שלוש בין ישראל לאזיהם צצממים: אֵילִם עתודים כבשים. ג' מנינים כנגד כהנים ולוים וישראלים וכנגד תורה נביאים וכתובים. שלש חמשות כנגד חמשה חומשין וחמש

- 24 On the third day Eliab the son of Helon, prince of the children of Zebulun:
- 24 ביום השלישי נשיא לבני זבולון אליאב בן-חלון:
- his offering was one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;
- 25 קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלילה בשמן למנחה:
- 26 one golden pan of ten shekels, full of incense;
- 26 כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
- one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;
- 27 תור חד בר תורי דבר חד אמר חד בר שתיה לעלתא:
- one male of the goats for a sin-offering;
- 28 צפיר בר עזין חד לחטאת:
- and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Eliab the son of Helon.
- 29 ולנכסת קודשיא תורי תרין דברי חמשא גדי חמשא אמרין בני שנה חמשא דין קרבנא דאליאב בר חלון:
- 30 On the fourth day Elizur the son of Shedeur, prince of the children of Reuben:
- 30 ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אליצור בן-שדיאור:
- his offering was one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;
- 31 קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם מלאים סלת בלילה בשמן למנחה:

הדברות הכתובין על לוח אחד וחמש הכתובין על השני. עד כאן מיסודו של רבי משה הדרשן:
(24) ביום השלישי נשיא וגו'. ציוס השלישי היה נשיא המקריב לבני זבולון וכן כולם אבל בנחנאל שנאמר בו הקריב נחנאל נופל אחרייו הלשון לומר נשיא ישכר לפי שכבר הזכיר שמו והקריבו ונשאר שלא נאמר בהן הקריב נופל עליהן לשון זה נשיא לבני פלוני אותו היום היה הנשיא המקריב לשבט פלוני:

32	one golden pan of ten shekels, full of incense;	כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:	בְּזָכָא חֲדָא מִתְקֵלָה עֲשָׂר סְלַעִין הִיא דְּדָהָב מְלֵיא קְטֹרֶת בּוֹסְמִיא:
33	one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;	פֶּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:	תּוֹר חֵד בֶּר תּוֹרֵי דְכֶר חֵד אִמֵּר חֵד בֶּר שְׁתִּיָּה לְעֹלְתָא:
34	one male of the goats for a sin-offering;	שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת:	צִפִּיר בֶּר עִזִּין חֵד לְחַטָּתָא:
35	and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Elizur the son of Shedeur.	וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן אֱלִיצוּר בֶּן־ שְׁדִיאוּר: (פ)	וּלְנִכְסַת קוֹדֶשִׁיא תּוֹרֵי תִרְיִן דְּכָרֵי חֲמִשָּׁא גְדֵי חֲמִשָּׁא אִמְרִין בְּנֵי שָׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קוֹרְבָנָא דְּאֱלִיצוּר בֶּר שְׁדִיאוּר:
36	On the fifth day Shelumiel the son of Zurishaddai, prince of the children of Simeon:	בְּיוֹם הַחֲמִישִׁי נָשִׂיא לְבְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלֹמִיאֵל בֶּן־צוּרִישַׁדַּי:	בְּיוֹמָא חֲמִישָׁא רַבָּא לְבְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁלֹמִיאֵל בֶּר צוּרִישַׁדַּי:
37	his offering was one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;	קֶרְבָּנוֹ קַעֲרֶת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בְּשִׁקְל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לַמִּנְחָה:	קוֹרְבָנִיהּ מִגִּסְתָּא דְּכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וּתְלָתִין סְלַעִין הָוִי מִתְקֵלָה מִזֶּרְקָא חֵד דְּכֶסֶפָּא מִתְקֵלִיהּ שִׁבְעִין סְלַעִין בְּסִלְעֵי קוֹדֶשָׁא תִרְוִיהוֹן מֶלֶן סוּלְתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח לַמִּנְחָתָא:
38	one golden pan of ten shekels, full of incense;	כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:	בְּזָכָא חֲדָא מִתְקֵלָה עֲשָׂר סְלַעִין הִיא דְּדָהָב מְלֵיא קְטֹרֶת בּוֹסְמִיא:
39	one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;	פֶּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:	תּוֹר חֵד בֶּר תּוֹרֵי דְכֶר חֵד אִמֵּר חֵד בֶּר שְׁתִּיָּה לְעֹלְתָא:
40	one male of the goats for a sin-offering;	שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת:	צִפִּיר בֶּר עִזִּין חֵד לְחַטָּתָא:
41	and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Shelumiel the son of Zurishaddai.	וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן שְׁלֹמִיאֵל בֶּן־ צוּרִישַׁדַּי: (פ)	וּלְנִכְסַת קוֹדֶשִׁיא תּוֹרֵי תִרְיִן דְּכָרֵי חֲמִשָּׁא גְדֵי חֲמִשָּׁא אִמְרִין בְּנֵי שָׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קוֹרְבָנָא דְּשְׁלֹמִיאֵל בֶּר צוּרִישַׁדַּי:

42	On the sixth day Eliasaph the son of Deuel, prince of the children of Gad:	בְּיוֹם הַשְּׁשִׁי נָשִׂיא לְבְנֵי גָד אֱלִיסָפָה בֶּן־דְּעוּאֵל:	שס
43	his offering was one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;	קִדְבָּנוֹ קְעֶרֶת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלִשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לַמִּנְחָה:	43
44	one golden pan of ten shekels, full of incense;	כָּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:	44
45	one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;	פָּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:	45
46	one male of the goats for a sin-offering;	שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאת:	46
47	and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Eliasaph the son of Deuel.	וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קִדְבָּנוֹ אֱלִיסָפָה בֶּן־דְּעוּאֵל: (פ)	47
48	On the seventh day Elishama the son of Ammihud, prince of the children of Ephraim:	בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי נָשִׂיא לְבְנֵי אֶפְרַיִם אֱלִישָׁמָע בֶּן־עַמִּיהוּד:	ז
49	his offering was one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;	קִדְבָּנוֹ קְעֶרֶת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלִשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בִּשְׁקָל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לַמִּנְחָה:	49
50	one golden pan of ten shekels, full of incense;	כָּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:	50
51	one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;	פָּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:	51

52	one male of the goats for a sin-offering;	שְׁעִיר-עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתִי:	צִפִּיר בַּר עֲזִין חֵד לַחֲטָאתָּ:
53	and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Elishama the son of Ammihud.	וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילָם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אֱלִישָׁמָע בֶּן- עַמִּיהוּד: (פ)	וּלְנִכְסֵת קוֹדֶשֶׁיֶת תּוֹרֵי תְרִין דְּכָרֵי חֲמִשָּׁה גְּדֵי חֲמִשָּׁה אֲמֹרִין בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה דִּין קוֹרְבָנָא דְּאֵלִישָׁמָע בַּר עַמִּיהוּד:
54	On the eighth day Gamaliel the son of Pedahzur, prince of the children of Manasseh:	בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי נָשִׂיא לְבָנִי מִנְשָׁה גַּמְלִיאֵל בֶּן-פְּדָהצֹר:	בְּיוֹמָא תְּמִינָאָה רַבָּא לְבָנִי מִנְשָׁה גַּמְלִיאֵל בַּר פְּדָהצֹר:
55	his offering was one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;	קָרְבָּנוֹ קַעֲרֵת-כֶּסֶף אַחַת שְׁלִשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אֶחָד כֶּסֶף שִׁבְעִים שָׁקֶל בִּשְׁמַל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בִשְׁמֵן לְמִנְחָה:	קוֹרְבָנִיהּ מִגִּסְתָּא דְּכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וּתְלָתִין סָלְעִין הֵוִי מִתְקֻלָּה מִזֶּרְקָא חֵד דְּכֶסֶף מִתְקֻלָּה שִׁבְעִין סָלְעִין בְּסָלְעֵי קוֹדֶשֶׁת תְּרוּוֹהוֹן מִלֵּן סוּלְתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח לְמִנְחָתָא:
56	one golden pan of ten shekels, full of incense;	כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קִטְרֶת:	בְּזָפָא חֲדָא מִתְקֻלָּה עֲשָׂר סָלְעִין הֵוִי דְּדָהָב מְלֵאָה קִטְרֶת בּוֹסְמִיָּא:
57	one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;	פֶּר אֶחָד בֶּן-בָּקָר אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂ-אֶחָד בֶּן-שָׁנָה לְעֹלָה:	תּוֹר חֵד בַּר תּוֹרֵי דְּכַר חֵד אֲמֹר חֵד בַּר שְׁתֵּיהּ לְעֹלָתָא:
58	one male of the goats for a sin-offering;	שְׁעִיר-עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתִי:	צִפִּיר בַּר עֲזִין חֵד לַחֲטָאתָּ:
59	and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lamb of the first year. This was the offering of Gamaliel the son of Pedahzur.	וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילָם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן גַּמְלִיאֵל בֶּן- פְּדָהצֹר: (פ)	וּלְנִכְסֵת קוֹדֶשֶׁיֶת תּוֹרֵי תְרִין דְּכָרֵי חֲמִשָּׁה גְּדֵי חֲמִשָּׁה אֲמֹרִין בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה דִּין קוֹרְבָנָא דְּגַמְלִיאֵל בַּר פְּדָהצֹר:
60	On the ninth day Abidan the son of Gideoni, prince of the children of Benjamin:	בְּיוֹם הַתְּשִׁיעִי נָשִׂיא לְבָנִי בְנִימִן אֲבִידֹן בֶּן-גִּדְעֹנִי:	בְּיוֹמָא תְּשִׁיעָאָה רַבָּא לְבָנִי בְנִימִן אֲבִידֹן בַּר גִּדְעֹנִי:

61	his offering was one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;	קֹרְבָנֹהּ מִגֶּסֶף דָּכָסָף חֶדָּא מֵאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין הָנִי מִתְקֻלָּה מִזְרְקָא חֶדָּא דְּכֻסְפָּא מִתְקֻלָּיָה שְׁבַעִין סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא תִרְוִיהוֹן מִלֵּן סוּלְתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח לְמִנְחָתָא:	קֹרְבָנֹהּ קַעֲרַת-כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שָׁקֶל בְּשֻׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְ�נֵיהֶם מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן לְמִנְחָה:	61
62	one golden pan of ten shekels, full of incense;	בְּזָכָא חֶדָּא מִתְקֻלָּה עֶשֶׂר סֻלְעִין הִיא דְּדָהֵב מְלֵיא קִטְוֶרֶת בּוֹסְמִיא:	כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קִטְוֶרֶת:	62
63	one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;	תּוֹר חֶדָּא בֶר תּוֹרֵי דְּכֶר חֶדָּא אִמֵּר חֶדָּא בֶר שְׁתֵּיהּ לַעֲלֹתָא:	פֶּר אֶחָד בֶּן-בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ-אֶחָד בֶּן-שָׁנָתוֹ לַעֲלֹה:	63
64	one male of the goats for a sin-offering;	צִפִּיר בֶּר עִזִּין חֶדָּא לְחַטָּאתָא:	שְׁעִיר-עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאתָא:	64
65	and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Abidan the son of Gideoni.	וּלְנִכְסַת קוּדְשָׁא תּוֹרֵי תִרְוִין דְּכָרֵי חֲמִשָּׁא גְדֵי חֲמִשָּׁא אִמֵּרִין בְּנֵי שָׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קוּדְבָנָא דְּאַבִּידָן בֶּר גִּדְעוֹנִי:	וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֹרְבַּן אֲבִידָן בֶּן-גִּדְעוֹנִי: (פ)	65
66	On the tenth day Ahiezer the son of Ammishaddai, prince of the children of Dan:	בְּיוֹמָא עֲשִׂירָאָה רְבָא לְבְנֵי דָן אַחִיעֶזֶר בֶּר עַמִּישַׁדַּי:	בְּיוֹם הָעֲשִׁירִי נָשִׂיא לְבְנֵי דָן אַחִיעֶזֶר בֶּן-עַמִּישַׁדַּי:	66
67	his offering was one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;	קֹרְבָנֹהּ מִגֶּסֶף דָּכָסָף חֶדָּא מֵאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין הָנִי מִתְקֻלָּה מִזְרְקָא חֶדָּא דְּכֻסְפָּא מִתְקֻלָּיָה שְׁבַעִין סֻלְעִין בְּסֻלְעֵי קוּדְשָׁא תִרְוִיהוֹן מִלֵּן סוּלְתָא דְּפִילָא בְּמִשַּׁח לְמִנְחָתָא:	קֹרְבָנֹהּ קַעֲרַת-כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שָׁקֶל בְּשֻׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְ�נֵיהֶם מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן לְמִנְחָה:	67
68	one golden pan of ten shekels, full of incense;	בְּזָכָא חֶדָּא מִתְקֻלָּה עֶשֶׂר סֻלְעִין הִיא דְּדָהֵב מְלֵיא קִטְוֶרֶת בּוֹסְמִיא:	כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קִטְוֶרֶת:	68
69	one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;	תּוֹר חֶדָּא בֶר תּוֹרֵי דְּכֶר חֶדָּא אִמֵּר חֶדָּא בֶר שְׁתֵּיהּ לַעֲלֹתָא:	פֶּר אֶחָד בֶּן-בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ-אֶחָד בֶּן-שָׁנָתוֹ לַעֲלֹה:	69
70	one male of the goats for a sin-offering;	צִפִּיר בֶּר עִזִּין חֶדָּא לְחַטָּאתָא:	שְׁעִיר-עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאתָא:	70

<p>and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Ahiezer the son of Ammishaddai.</p>	<p>וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בֶּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אַחִיעֶזֶר בֶּן־ עַמִּישַׁדַּי:</p>	<p>71 וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בֶּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן אַחִיעֶזֶר בֶּן־ עַמִּישַׁדַּי: (פ)</p>
<p>72 On the eleventh day Pagiel the son of Ochran, prince of the children of Asher:</p>	<p>בְּיוֹם הַיּוֹם הַזֶּה עֶשֶׂר יוֹמִין רִבְא לְבָנֵי אֲשֶׁר פָּגַעִיאל בֶּר עֶכְרָן:</p>	<p>72 בְּיוֹם עֲשָׂתִי עֶשֶׂר יוֹם נָשִׂיא לְבָנֵי אֲשֶׁר פָּגַעִיאל בֶּן־עֶכְרָן:</p>
<p>73 his offering was one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;</p>	<p>קֹרְבָנִיהָ מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וּתְלָתִין סָלְעִין הֵנִי מִתְקֻלָּה מְזֻרְקָא חֲדָא דְכֶסֶף מִתְקֻלָּה שְׁבַעִין סָלְעִין בְּסָלְעֵי קוּדְשָׁא תַרְוִיחֹן מֶלֶן סוּלְתָא דְפִילָא בְּמִשַּׁח לְמִנְחָתָא:</p>	<p>73 קָרְבָּנוֹ קַעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שָׁקֶל בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן לְמִנְחָה:</p>
<p>74 one golden pan of ten shekels, full of incense;</p>	<p>בְּזָאָ חֲדָא מִתְקֻלָּה עֶשֶׂר סָלְעִין הִיא דְדָהֵב מְלֵיא קְטֹרֶת בּוֹסְמִיא:</p>	<p>74 כַּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת:</p>
<p>75 one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;</p>	<p>תּוֹר חֲדָא בֶר תּוֹרֵי דְכֶר חֲדָא אֶמֶר חֲדָא בֶר שְׁתֵּיהּ לַעֲלֹתָא:</p>	<p>75 פֶּר אֶחָד בֶּן־בֶּקָר אֵיל אֶחָד כִּבְש־אֶחָד בֶּן־שָׁנָתוֹ לַעֲלֹה:</p>
<p>76 one male of the goats for a sin-offering;</p>	<p>צִפִּיר בֶר עֲזִין חֲדָא לְחַטָּאתָא:</p>	<p>76 שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאתָא:</p>
<p>77 and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Pagiel the son of Ochran.</p>	<p>וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בֶּקָר שְׁנַיִם דְּכָרֵי חֲמִשָּׁה גְּדֵי חֲמִשָּׁה אֶמְרִין בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה דִּין קֹרְבָנָא דְפָגַעִיאל בֶּר עֶכְרָן:</p>	<p>77 וּלְזִבְחַת הַשְּׁלָמִים בֶּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כִּבְשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבַּן פָּגַעִיאל בֶּן־עֶכְרָן: (פ)</p>
<p>78 On the twelfth day Ahira the son of Enan, prince of the children of Naphtali:</p>	<p>בְּיוֹם תְּרֵי עֶסֶר יוֹמִין רִבְא לְבָנֵי נַפְתָּלִי אַחִירַע בֶּר עֵינָן:</p>	<p>78 בְּיוֹם שְׁנַיִם עֶשֶׂר יוֹם נָשִׂיא לְבָנֵי נַפְתָּלִי אַחִירַע בֶּן־עֵינָן:</p>
<p>79 his offering was one silver dish, the weight thereof was a hundred and thirty shekels, one silver basin of seventy shekels, after the shekel of the sanctuary; both of them full of fine flour mingled with oil for a meal-offering;</p>	<p>קֹרְבָנִיהָ מִגִּסְתָּא דְכֶסֶף חֲדָא מֵאָה וּתְלָתִין סָלְעִין הֵנִי מִתְקֻלָּה מְזֻרְקָא חֲדָא דְכֶסֶף מִתְקֻלָּה שְׁבַעִין סָלְעִין בְּסָלְעֵי קוּדְשָׁא תַרְוִיחֹן מֶלֶן סוּלְתָא דְפִילָא בְּמִשַּׁח לְמִנְחָתָא:</p>	<p>79 קָרְבָּנוֹ קַעֲרֵת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזֶּרֶק אֶחָד כֶּסֶף שְׁבַעִים שָׁקֶל בְּשָׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֶלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן לְמִנְחָה:</p>

80	one golden pan of ten shekels, full of incense;	כֹּה אֶתַּת עֲשֶׂרָה זָהָב מִלֹּאֶה קִטְרֶת:	בְּזָכָא חֲדָא מִתְקֵלָה עֲשֶׂר סֻלְעִין הִיא דְּדָהָב מִלֵּיא קִטּוֹרֶת בּוֹסְמִיא:
81	one young bullock, one ram, one he-lamb of the first year, for a burnt-offering;	כָּבֶשֶׂת-אֶחָד בֶּן-שָׁנָתוֹ לְעֹלָה:	תּוֹר חֵד בֶּר תּוֹרֵי דְכֶר חֵד אִמֵּר חֵד בֶּר שְׁתֵּיהּ לְעֹלָתָא:
82	one male of the goats for a sin-offering;	שְׁעִיר-עֲזִים אֶחָד לְחַטָּאת:	צִפִּיר בֶּר עֲזִין חֵד לְחַטָּתָא:
83	and for the sacrifice of peace-offerings, two oxen, five rams, five he-goats, five he-lambs of the first year. This was the offering of Ahira the son of Enan.	וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קֶרְבֵּן אַחִירָע בֶּן-עֵינָן: (פ)	וּלְנִכְסֵת קוֹדֶשִׁיא תּוֹרֵי תִרְיָן דְּכָרֵי חֲמִשָּׁא גְדֵי חֲמִשָּׁא אִמֵּרִין בְּנֵי שָׁנָא חֲמִשָּׁא דִּין קוֹרְבָנָא דְאַחִירָע בֶּר עֵינָן:
84	This was the dedication-offering of the altar, in the day when it was anointed, at the hands of the princes of Israel: twelve silver dishes, twelve silver basins, twelve golden pans;	זֹאתוֹ חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשָּׁח אֹתוֹ מֵאֵת נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל קַעֲרֹת לְכֶסֶף שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה מִזְרָקֵי-כֶסֶף שְׁנַיִם עֶשֶׂר כַּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה:	דָּא חֲנוּכַּת מִדְּבָחָא בְּיוֹמָא דְרַבִּיאֵי יִתְיָה מִן רַבְרָבֵי יִשְׂרָאֵל מִגִּסֵּי כֶסֶף תִּרְתָּא עֲשָׂרִי מִזְרָקֵי כֶסֶף תִּרְיָ עֲשֶׂר בְּזִי דְדָהָבָא תִרְתָּא עֲשָׂרִי:
85	each silver dish weighing a hundred and thirty shekels, and each basin seventy; all the silver of the vessels two thousand and four hundred shekels, after the shekel of the sanctuary;	שְׁלִשִׁים וּמֵאָה הַקַּעֲרָה הָאֶחָת לְכֶסֶף וּשְׁבַעִים הַמִּזְרָק הָאֶחָד כָּל כֶּסֶף הַכֵּלִים אֲלֵפִים וָאַרְבַּע-מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ:	מֵאָה וּתְלָתִין סֻלְעִין הֵיוּ מִתְקֵלָה דְּמִגִּסְתָּא חֲדָא דְכֶסֶף וּשְׁבַעִין דְּמִזְרָקָא חֵד כָּל כֶּסֶף מִנֵּיא תִרְיָן אֲלֵפִין וָאַרְבַּע מֵאָה בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשָׁא:
86	twelve golden pans, full of incense, weighing ten shekels apiece, after the shekel of the sanctuary; all the gold of the pans a hundred and twenty shekels;	כַּפּוֹת זָהָב שְׁתֵּים-עֶשְׂרֵה מִלֹּאֶת קִטְרֶת עֲשֶׂרָה עֲשֶׂרָה הַכֹּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כָּל-זָהָב הַכַּפּוֹת עֲשָׂרִים וּמֵאָה:	בְּזִי דְדָהָבָא תִרְתָּא עֲשָׂרִי מִלֵּין קִטּוֹרֶת בּוֹסְמִיא מִתְקֵל עֲשֶׂר סֻלְעִין הֵיוּ מִתְקֵלָה דְּבִזְכָּא בְּסֻלְעֵי קוֹדֶשָׁא כָּל דְּהָב בְּזִכָּא מֵאָה וְעֶשְׂרִין:

(84) ביום המשח אותו. זו ציוס שנמשח הקריז ומה אני מקיים אחרי המשח שנמשח תחלה ואחר כך הקריז או אחרי המשח לאחר זמן ולא זאל ללמד ציוס המשח אלא לומר שנמשח ציוס כשהוא אומר (ויקרא ז, לו) ציוס משחו אותם למדנו שנמשח ציוס ומה תלמוד לומר ציוס המשח אותו ציוס שנמשח הקריז (ספרי נג): קערת כסף שתיים עשרה. הם הם שהתנדבו ולא אירע זהם פסול (ספרי סס. זמ"ר):

(85) שלשים ומאה הקערה האחת וגו'. מה תלמוד לומר לפי שנאמר שלשים ומאה משקלה ולא פירש צאיזו שקל לכך חזר ושנאה כאן וכלל ציוס כל כסף הכלים צשקל הקדש (ספרי נד): כל כסף הכלים וגו'. למדך שהיו כלי המקדש מכוונים צמשקלן שוקלן אחד אחד ושוקלן כולן כאחד לא ריבה ולא מיעט (ספרי סס):

(86) כפופת זהב שתיים עשרה. למה נאמר לפי שנאמר כף אחת עשרה זהב היא של זהב ומשקלה עשרה שקלים של כסף או אינו אלא כף אחת של כסף ומשקלה עשרה שקלי זהב ושקלי זהב אין משקלם שוה לשל כסף תלמוד לומר כפופת זהב של זהב היו (ספרי נה):

87 all the oxen for the burnt-offering twelve bullocks, the rams twelve, the he-lambs of the first year twelve, and their meal-offering; and the males of the goats for a sin-offering twelve;

כָּל-הַבָּקָר לְעֹלָה שְׁנָיִם עֶשְׂרִי פָרִים אֵילִם שְׁנַיִם עֶשְׂרִי כִבְשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה שְׁנָיִם עֶשְׂרִי וּשְׂעִירֵי עֲזִים שְׁנָיִם עֶשְׂרִי לְחַטָּאת:

מפטיר

88 and all the oxen for the sacrifice of peace-offerings twenty and four bullocks, the rams sixty, the he-goats sixty, the he-lambs of the first year sixty. This was the dedication-offering of the altar, after that it was anointed.

וְכָל הַבָּקָר זֶבַח הַשְּׁלָמִים עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה תּוֹרִין דְּכָרִי שְׁתֵּין וָדִי שְׁתֵּין אֶמְרִין בְּנֵי שָׁנָה שְׁתֵּין דָּא חֲנוּכַּת מִדְּבָחָא בְּתַר דְּרַבִּיאוּ יְתִיב:

88 עֶשְׂרִים וָאַרְבָּעָה פָּרִים אֵילִם שְׁשִׁים עֶתְדִים שְׁשִׁים כִּבְשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמָּשַׁח אֹתוֹ:

89 And when Moses went into the tent of meeting that He might speak with him, then he heard the Voice speaking unto him from above the ark-cover that was upon the ark of the testimony, from between the two cherubim; and He spoke unto him.

וּבָבֹא מֹשֶׁה אֶל-אֹהֶל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת-הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוֵי מַעַל הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר-עַל-אֲרֹן הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִּים וַיְדַבֵּר אֵלָיו: (פ)

קעו פסוקים

The Haftarah is Judges 13:2 – 13:25 on page 189.

VIII And the LORD spoke unto Moses, saying:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימֹר:

זעהלמן ח

2 'Speak unto Aaron, and say unto him: When thou lightest the lamps, the seven lamps shall give light in front of the candlestick.'

דִּבֶּר אֶל-אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת-הַנֵּרוֹת אֶל-מֹול פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יֵאָרוּ שִׁבְעַת הַנֵּרוֹת:

2

(89) ובבא משה. שני כתובים המכחישים זה את זה בא שלישי והכריע ציניהם כתוב אחד אומר (ויקרא א, ח) וידבר ה' אליו מאהל מועד והוא חוץ לפרכת וכתוב אחד אומר (שמות כה, כג) ודברתי אתך מעל הכפרת בא זה והכריע ציניהם משה בא אל אהל מועד ושם שומע את הקול הצא מעל הכפרת (ספרי ס): מבין שני הכרובים. הקול יוצא מן השמים לצין שני הכרובים ומשם יצא לאהל מועד: וישמע את הקול. יכול קול נמוך תלמוד לומר את הקול הוא הקול שנדבר עמו ציני וכשמגיע לפתח היה נפסק ולא היה יוצא חוץ לאהל (במדבר רבה. ספרי ס): מדבר. כמו מתדבר כבודו של מעלה לומר כן מדבר צינו לצין עמו ומשה שומע מאליו: וידבר אליו. למעט את אהרן מן הדברות (ספרי נח):

(2) בהעלתך. למה נסמכה פרשת המנורה לפרשת הנשיאים. לפי שכשראה אהרן חנוכה הנשיאים חלשה אז דעתו כשלא היה עממהם בחנוכה לא הוא ולא שצטו אמר לו הקד"ה חייך שלך גדולה משלהם שאתה מדליק ומטיב את הנרות: בהעלתך. על שם שהלהב עולה כתוב בהדלקתן לשון עליה שצריך להדליק עד שיהיה עולה מאליה (שבת כא, א) ועוד דרשו רבותינו (ספרי נט) מכאן שמעלה היתה לפני המנורה שעליה הכהן עומד ומטיב: אל מול פני המנורה. אל מול נר האמצעי שאינו צקנים אלא צגוף של מנורה: יאירו שבעת הנרות. ששה שעל ששת הקנים שלשה המזרחיים פונים למול האמצעי

3 And Aaron did so: he lighted the lamps thereof so as to give light in front of the candlestick, as the LORD commanded Moses.

4 And this was the work of the candlestick, beaten work of gold; unto the base thereof, and unto the flowers thereof, it was beaten work; according unto the pattern which the LORD had shown Moses, so he made the candlestick.

5 And the LORD spoke unto Moses, saying:

6 'Take the Levites from among the children of Israel, and cleanse them.

7 And thus shalt thou do unto them, to cleanse them: sprinkle the water of purification upon them, and let them cause a razor to pass over all their flesh, and let them wash their clothes, and cleanse themselves.

8 Then let them take a young bullock, and its meal-offering, fine flour mingled with oil, and another young bullock shalt thou take for a sin-offering.

וַיַּעַשׂ בֶּן אֶהֱרֹן אֶל־מוֹל' פָּנָי
הַמְנוּרָה הַעֲלָה נִרְתִּיחָה כַּאֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְנוּרָה מִקְשֵׁה
זָהָב עַד־יְרִכָּה עַד־פְּרָחָה
מִקְשֵׁה הוּא כַּמְרָאָה אֲשֶׁר
הִרְאָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֹשֶׂה
אֶת־הַמְנוּרָה: (פ)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:

קַח אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְטַהַרְתָּ אֹתָם:

וְכַהֲתַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם הַזֶּה
עֲלֵיהֶם מִי חֲטָאֹת וְהִעֲבִירוּ
תַּעַר עַל־כָּל־בִּשְׂשָׁם וְכִבְּסוּ
בְּגִדֵיהֶם וְהִטְהָרוּ:

וְלָקְחוּ פָר בֶּן־בָּקָר וּלְמִנְחָתוֹ
סֹלֶת בָּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וּפָר־שֵׁנִי
בֶּן־בָּקָר תִּקַּח לְחַטָּאת:

הפחילות שבהן וכן שלשה המערביים ראשי הפחילות למוֹל האמצעי ולמה כדי שלא יאמרו לאורה הוא כִּרִיךְ (תנחומא בהעלתך ה):

(3) ויעש בן אהרן. להגיד שזכו של אהרן שלא שינה (ספרי בהעלתך ס):

(4) וזה מעשה המנורה. שהראהו הקצ"ה צאצא לפי שנתקשה בה לכך נאמר וזה (שם סא): מקשה. צמדי"ץ בלע"ז לשון דא לדא נקשן (דניאל ה, ו) עשת של ככר זהב היתה ומקיש צקורנס וחומך בכשיל לפשט איצריה כתקונן ולא נעשית איצרים איצרים על ידי חזור: עד ירכה עד פרחח. ירכה היא השידה שעל הרגלים חלול כדרך מנורות כסף שלפני השרים: עד ירכה עד פרחח. כלומר גופה של מנורה כולה וכל התלויה בה: עד ירכה. שהוא אצרגדול: עד פרחח. שהוא מעשה דק שזה הכל מקשה ודרך עד לשמש בלשון זה כמו (שופטים טו, ה) מגדיש ועד קמה ועד כרם זית: כמראה אשר הראה וגו'. כמצנית אשר הראהו זהר כמו שנאמר (שמות כה, מ) וראה ועשה בצנניתם וגו' (ספרי שם): כן עשה את המנורה. מי שעשה ומדרש אגדה (תנחומא בהעלתך ג) על ידי הקצ"ה נעשית מאליה:

(6) קח את הלויים. קחם צדצרים אשר יכנס שחזכו להיות שמשים למקום (מדרש אגדה):

(7) הוזה עליהם מי חטאת. של אפר הפרה מפני טמאי מתים שבהם: והעבירו תער. מלאתי צדצרי רבי משה הדרשן לפי שנחנו כפרה על הצדורות שעבדו עצודת אלילים והיא קרויה זכחי מתים והמזורע קרוי מת הזקיקם תגלחת כמזורעים:

(8) ולקחו פר בן בקר. והוא עולה כמו שנאמר ועשה את האחד עולה והוא קרבן צבור בעבודת אלילים: ופר שני. מה תלמוד לומר שני לומר לך מה עולה לא נאכלת אף חטאת לא נאכלת (עד כאן דצרי רבי מאיר) (הוריות ה, ב) ובזו יש סמך לדצרי צמורת כהנים (ויקרא חוצה פ"ג ד) ואומר אני שהוראת שעה היתה ששעיר היה להם להציא לחטאת עצודת אלילים עס פר העולה:

9 And thou shalt present the Levites before the tent of meeting; and thou shalt assemble the whole congregation of the children of Israel.	וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְהַלְתָּ אֶת־כָּל־עֵדָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:	9 וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְהַלְתָּ אֶת־כָּל־עֵדָת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
10 And thou shalt present the Levites before the LORD; and the children of Israel shall lay their hands upon the Levites.	וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי יְהוָה וְסִמְכוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הַלְוִיִּם:	ישראל 10 וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי יְהוָה וְסִמְכוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְדֵיהֶם עַל־הַלְוִיִּם:
11 And Aaron shall offer the Levites before the LORD for a wave-offering from the children of Israel, that they may be to do the service of the LORD.	וַיָּרִים אֹהֶרֶן יָדָיו לִפְנֵי אֲרָמָא קָדָם יְיָ מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְהִי לְמַפְלַח יָת פּוֹלְחָנָא דִּי:	11 וַיָּרִיף אֹהֶרֶן אֶת־הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַהֲיִי לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת יְהוָה:
12 And the Levites shall lay their hands upon the heads of the bullocks; and offer thou the one for a sin-offering, and the other for a burnt-offering, unto the LORD, to make atonement for the Levites.	וּלְיוֹנָי וְסִמְכוּ יָת יְדֵיהוֹן עַל רִישׁ תּוֹרֵא וְעֹבֵיד יָת חַד חֲטָא וְיָת חַד עֲלֵתָא קָדָם יְיָ לְכַפֵּרָא עַל לְיוֹנָי:	12 וְהַלְוִיִּם יְסִמְכוּ אֶת־יְדֵיהֶם עַל רֹאשׁ הַבָּרִים וְעֲשֶׂה אֶת־הָאֶחָד חֲטָא וְאֶת־הָאֶחָד עֹלָה לַיהוָה לְכַפֵּר עַל־הַלְוִיִּם:
13 And thou shalt set the Levites before Aaron, and before his sons, and offer them for a wave-offering unto the LORD.	וַתְּקִים יָת לְיוֹנָי קָדָם אֹהֶרֶן וְקָדָם בְּנוֹהֵי וַתְּרִים יְתָהוֹן אֲרָמָא קָדָם יְיָ:	13 וְהִעַמְדָתָ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֹהֶרֶן וּלְפָנֵי בָנָיו וְהִנַּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה לַיהוָה:
14 Thus shalt thou separate the Levites from among the children of Israel; and the Levites shall be Mine.	וַתַּפְּרִישׁ יָת לְיוֹנָי מִגּוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיְהִי מִשְׁמִשֵּׁין קָדָמִי לְיוֹנָי:	14 וְהִבַּדְלָתָ אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַהֲיִי לִי הַלְוִיִּם:
15 And after that shall the Levites go in to do the service of the tent of meeting; and thou shalt cleanse them, and offer them for a wave-offering.	וּבְתַר כֵּן יַעֲלוּן לְיוֹנָי לְמַפְלַח יָת מִשְׁכָּן זִמְנָא וַתְּדַפֵּי יְתָהוֹן וַתְּרִים יְתָהוֹן אֲרָמָא:	שני 15 וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ הַלְוִיִּם לְעֹבֵד אֶת־אֹהֶל מוֹעֵד וְטָהַרְתָּ אֹתָם וְהִנַּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה:
16 For they are wholly given unto Me from among the children of Israel; instead of all that openeth the womb, even the first-born of all the children of Israel, have I taken them unto Me.	אֲרִי אֲפָרָשָׁא מִפְּרִשֵׁין אֲנִין קָדָמִי מִגּוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל חֲלָף פִּתַּח כָּל וְלֵדָא בּוֹכְרָא כּוֹלָא מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל קָרִיבִית יְתָהוֹן קָדָמִי:	16 כִּי נְתַנִּים נְתַנִּים הֵמָּה לִי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת פִּטְרֵת כָּל־רֶחֶם בְּכוֹר כָּל מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְקַחְתִּי אֹתָם לִי:

(9) והקהלת את כל עדת. לפי שהלויים נמנים קרצן כפרה תחתיהם יצאו ויעמדו על קרצנם ויסמכו את ידיהם עליהם (מדרש אגדה):

(11) והניף אהרן את הלויים תנופה. כדרך שאשם מזורע טעון תנופה חי (ויקרא יד, ז. מדרש אגדה). שלש תנופות נאמרו בפרשה זו הראשונה לצני קהת לכך נאמר צם והיו לעבוד את עזודת ה' לפי שעבודת קדש הקדשים עליהם הארוך והשלם וגו'. השניה לצני גרשון לכך נאמר צם תנופה לה' שאף עליהם הייתה עבודת הקודש ויריעות וקרשים (נריך) לומר וקרשים דאלו קרשים ציד משא בני מררי) הנראות צנית קודש הקדשים והשלישית לצני מררי (מדרש אגדה):

- 17 For all the first-born among the children of Israel are Mine, both man and beast; on the day that I smote all the first-born in the land of Egypt I sanctified them for Myself.
- 17 כִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם וּבַבְּהֵמָה בְּיוֹם הַפִּתִּי כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי אֹתָם לִי:
- 18 And I have taken the Levites instead of all the first-born among the children of Israel.
- 18 וָאֶקַּח אֶת־הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל:
- 19 And I have given the Levites— they are given to Aaron and to his sons from among the children of Israel, to do the service of the children of Israel in the tent of meeting, and to make atonement for the children of Israel, that there be no plague among the children of Israel, through the children of Israel coming nigh unto the sanctuary.
- 19 וָאֶתַּנַּח אֶת־הַלְוִיִּם נְתָנִים לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲל מוֹעֵד וּלְכַפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יְהִי בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל נֶגֶף בְּגִשְׁת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקֹּדֶשׁ:
- 20 Thus did Moses, and Aaron, and all the congregation of the children of Israel, unto the Levites; according unto all that the LORD commanded Moses touching the Levites, so did the children of Israel unto them.
- 20 וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְכָל־עֵדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לַלְוִיִּם כְּכָל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה לַלְוִיִּם כֵּן עָשׂוּ לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
- 21 And the Levites purified themselves, and they washed their clothes; and Aaron offered them for a sacred gift before the LORD; and Aaron made atonement for them to cleanse them.
- 21 וַיִּתְחַטְּאוּ הַלְוִיִּם וַיִּכְבְּסוּ בְּגָדֵיהֶם וַיִּנָּה אֶהֱרֹן אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וַיִּכַּפֵּר עֲלֵיהֶם אֶהֱרֹן לְטַהֲרָם:
- 22 And after that went the Levites in to do their service in the tent of meeting before Aaron, and before his sons; as the LORD had commanded Moses concerning the Levites, so did they unto them.
- 22 וְאַחֲרֵי־כֵן בָּאוּ הַלְוִיִּם לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדָתָם בְּאַהֲל מוֹעֵד לִפְנֵי אֶהֱרֹן וּלִפְנֵי בָנָיו כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה עַל־הַלְוִיִּם כֵּן עָשׂוּ לָהֶם: (ס)

(16) נתנים נתנים. נתונים למשא נתונים לשיר (שס): פטרת. פתיחת:

(17) כי לי כל בכור. שלי היו הצבורות צקו הדין שהגנתי עליהם צין צכורי מזכרים ולקחתי אותם לי עד שטעו בעגל ועכשיו ואקח את הלויים:

(19) ואתנה וגר'. ה' פעמים נאמר בני ישראל במקרא זה להודיע חזתן שנכפלו אזכרותיהן במקרא אחד כמנין ה' חומשי מורה וכן ראיתי צ"ר (ויק"ר ז, ד): ולא יהיה בבני ישראל נגף. שלא יטרכו לגשת אל הקדש שאם יגשו יהיה נגף:

(20) ויעש משה ואהרן וכל עדת וגר'. משה העמידן ואהרן הניפס וישראל סמכו את ידיהם:

(22) כאשר צוה ה' וגר' כן עשו. להגיד שצח העושין והעשה צהם שאחד מהן לא עכז:

23 And the LORD spoke unto Moses, saying:	23 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר:
24 'This is that which pertaineth unto the Levites: from twenty and five years old and upward they shall go in to perform the service in the work of the tent of meeting;	24 זֹאת אֲשֶׁר לְלוֹיִם מִבֶּן חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה יָבוֹאוּ לַעֲבֹד צָבָא בַּעֲבֹדֶת אֹהֶל מוֹעֵד: דָּא דְלֵוִיָּאֵי מִבֶּר עֶשְׂרִין וְחָמִישׁ שָׁנִין וּלְעִילָא יִיְתִי לַחֲיִילָא חֵילָא בְּפוֹלְחֵן מִשְׁכָּן זְמָנָא:
25 and from the age of fifty years they shall return from the service of the work, and shall serve no more;	25 וּמִבֶּן חָמֵשִׁים שָׁנָה יָשׁוּב מַעֲבָד וְהָעֲבֹדָה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד: וּמִבֶּר חֲמִשִּׁין שָׁנִין יָתוּב מִחֵיל פּוֹלְחָנָא וְלֹא יְפַלַח עוֹד:
26 but shall minister with their brethren in the tent of meeting, to keep the charge, but they shall do no manner of service. Thus shalt thou do unto the Levites touching their charges.'	26 וְשָׂרְתָּ אֶת־אֶחָיו בְּאֹהֶל מוֹעֵד לְשֹׁמֵר מִשְׁמֶרֶת וְעֲבָדָה לֹא יַעֲבֹד כִּכָּה תַעֲשֶׂה לְלוֹיִם בְּמִשְׁמֶרֶתָם: (פ) וְיִשְׁמִישׁ עִם אֶחָוֵהוּ בְּמִשְׁכָּן זְמָנָא לְמִטְר מִטְרָא וּפּוֹלְחָנָא לֹא יְפַלַח כְּדִין תַּעֲבִיד לְלֵוִיָּאֵי בְּמִטְרָתָהוֹן:
IX And the LORD spoke unto Moses in the wilderness of Sinai, in the first month of the second year after they were come out of the land of Egypt, saying:	שלישי 23 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר־סִינַי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה בְּמִדְבַּרָא דְּסִינַי בְּשָׁתָא תַּנְיִיתָא לְמַפְקָהוֹן מֵאֶרֶץ דְּמִצְרַיִם בִּירְחָא קְדָמָא לְמִימֶר:
2 'Let the children of Israel keep the passover in its appointed season.	2 וַיַּעֲשׂוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַפֶּסַח בְּמוֹעֲדוֹ: וַיַּעֲבֹדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת פֶּסַחָא בְּזְמַנָּהּ:
3 In the fourteenth day of this month, at dusk, ye shall keep it in its appointed season; according to all the statutes of it, and according to all the ordinances thereof, shall ye keep it.'	3 בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹמָא בִּירְחָא הַדִּין בֵּין שְׁמֵשָׁא תַּעֲבֹדוּן יִתִּיה בְּזְמַנָּהּ כְּכָל גְּזִירָתֶיהָ וּכְכָל דְּחֻזִּי לִיה תַּעֲבֹדוּן יִתִּיה: בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם בַּחֹדֶשׁ הַזֶּה בֵּין הָעֶרְבִים תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמוֹעֲדוֹ כְּכָל־חֻקָּתוֹ וּכְכָל־מִשְׁפָּטָיו תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ:

- (24) זאת אשר ללוים. שנים פוסלים זהם ואין המומין פוסלים זהם (ספרי סג. חולין כד, א): מִבֶּן חָמֵשׁ וְעֶשְׂרִים וּבְמִקּוֹם אַחֵר אָמַר (במדבר ד, ג) מִבֶּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה הָאֵל כִּילָד מִבֶּן כ"ה זָא לְלִמּוּד הַלְכוּת עֲבֹדָה וְלִיּוֹמָד חֲמֵשׁ שָׁנִים וְכֵן ל' עוֹזֵד מִכָּאן לְתַלְמִיד שֶׁלֹּא רָאָה סִימָן יָפֵה בְּמִשְׁמַנּוֹ חֲמֵשׁ שָׁנִים שָׂזָז אִינוֹ רֹאֶה (חולין שס):
- (25) וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד. עֲבֹדָת מִשָּׁא כְּתֹף אֵזֶל חוֹזֵר הוּא לְנַעֲלֵת שַׁעֲרֵים וּלְשִׁיר וּלְטַעוֹן עֲגֻלוֹת (ספרי סג) וְזֶה וְשָׂרְתָּ אֶת אֶחָיו כְּתִירוֹמָא:
- (26) לְשֹׁמֵר מִשְׁמֶרֶת. לְחֻזֹּת סָבִיב לֵאחֵל וּלְהַקִּים וּלְהוֹרִיד שַׁעֲתַת הַמַּסְעוֹת:
- (1) בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן. פֶּרֶשָׁה שֶׁצִּירָא שֶׁסֶפֶר (לעיל א, ח) לֹא נִאֲמַרָה עַד אִייר לְמַדַּת שָׁאִין סָדֵר מוֹקֵדֶם וּמֵאוּחֵר בְּחֹרָה (פסחים ו, ז) וְלִמָּה לֹא פִתַּח בְּזוֹ מִפְּנֵי שֶׁהוּא גִּזְיוֹתָא שֶׁל יִשְׂרָאֵל (ספרי סד) שֶׁכָּל אֲרֻבַּעִים שָׁנָה שֶׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר לֹא הִקְרִיבוּ אֵלָּא פֶסַח זֶה בְּלִצְדָּ:
- (2) בְּמוֹעֲדוֹ. אֵף בְּשַׁבָּת בְּמוֹעֲדוֹ אֵף בְּטוֹמָאָה (שס):
- (3) כְּכָל חֻקָּתוֹ. אֵלּוּ מִצְוֹת שֶׁצִּירָא שֶׁהִיוּ זָכָר בֶּן שָׁנָה (פסחים נה, א): וּכְכָל מִשְׁפָּטָיו. אֵלּוּ מִצְוֹת שֶׁעַל גּוֹפּוֹ מִמִּקּוֹם אַחֵר כִּגוֹן שַׁעֲתַת יָמִים לְמַעַל וּלְבִיעוֹר חֻמָּךְ. (ס"א מִצְוֹת שֶׁצִּירָא שֶׁהִיוּ זָכָר בֶּן שָׁנָה. שֶׁעַל גּוֹפּוֹ. כִּי אֵשׁ רָאָה עַל כִּרְעוֹ וְעַל קִרְצוֹ. שֶׁחֹךְ לְגוֹפּוֹ. מֵאֵה וּבִיעוֹר חֻמָּךְ):

- 4 And Moses spoke unto the children of Israel, that they should keep the passover.
- 4 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח:
- And they kept the passover in the first month, on the fourteenth day of the month, at dusk, in the wilderness of Sinai; according to all that the LORD commanded Moses, so did the children of Israel.
- 5 וַיַּעֲשׂוּ אֶת־הַפֶּסַח בְּרֵאשׁוֹן בְּאַרְבַּעָה עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ בֵּין הָעֲרָבִים בַּמִּדְבָּר סִינַי כָּל־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֶשְׂרִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
- But there were certain men, who were unclean by the dead body of a man, so that they could not keep the passover on that day; and they came before Moses and before Aaron on that day.
- 6 וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם וְלֹא־יָכְלוּ לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפְנֵי אַהֲרֹן בַּיּוֹם הַהוּא:
- And those men said unto him: 'We are unclean by the dead body of a man; wherefore are we to be kept back, so as not to bring the offering of the LORD in its appointed season among the children of Israel?'
- 7 וַיֹּאמְרוּ גֹבְרִיָּא הָאֲנֹנִן לִיָּה אֲנַחְנוּ טְמֵאִים לְנֶפֶשׁ אָדָם לָמָּה נִגְרָע לְבַלְתִּי הַקְרִיב אֶת־קֶרְבֶּן יְהוָה בְּמַעַדוֹ בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
- And Moses said unto them: 'Stay ye, that I may hear what the LORD will command concerning you.'
- 8 וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשֶׁה עֲמֹדוּ וְאַשְׁמְעֵה מַה־יִּצְוֶה יְהוָה לָכֶם: (פ)
- And the LORD spoke unto Moses, saying:
- 9 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
- 10 'Speak unto the children of Israel, saying: If any man of you or of your generations shall be unclean by reason of a dead body, or be in a journey afar off, yet he shall keep the passover unto the LORD;
- 10 דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי־יְהִי־הֵי טָמֵא לְנֶפֶשׁ אוֹ בְּדֶרֶךְ רַחֲקָה לָכֶם אוֹ לְדַרְתִּיכֶם וַעֲשֵׂה פֶסַח לַיהוָה:

(4) וידבר משה וגו'. מה תלמוד לומר והלא כבר נאמר (ויקרא כג, מד) וידבר משה את מועדי ה' אלא כששמע פרשת מועדים מסניי אמר להם וזכור והזהירם בשעת מעשה (ספרי טו):

(6) לפני משה ולפני אהרן. כששניהם יושבין בצית המדרש צאו ושאלום ולא יתכן לומר זה אחר זה שאם משה לא היה יודע אהרן מניין לו (ספרי סח):

(7) למה נגרע. אמר להם אין קדשים קרבים בטומאה אמרו לו יורק הדם עלינו זכהגים טהורים ויאכל הצפר לטמאים (ס"א לטהורים כן גירסת ר"א) אמר להם עמדו ואשמעה כתלמיד המוצטח לשמוע מפי רבו. אשרי ילוד אשה שכן מוצטח שכל זמן שהיה רואה היה מדבר עם השכינה (סנהדרין פ"ק) וראויה היתה פרשה זו להאמר על ידי משה כשאר כל התורה כולה אלא שזכור אלו שתאמר על ידיהן שמגלגלין זכות על ידי זכאי (ספרי שס):

<p>in the second month on the 11 fourteenth day at dusk they shall keep it; they shall eat it with unleavened bread and bitter herbs;</p>	<p>בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם בֵּין הָעֶרְבִים יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל־ מִצּוֹת וּמִרְרִים יֹאכְלֻהוּ: בִּירְחָא תַנִּינָא בְּאַרְבַּעַת עֶשְׂרָא יוֹמָא בֵּין שְׁמֵשׁא יַעֲבֹדוּן יְתִיה עַל פִּטִּיר וּמִרְרִין יִיכְלִינִיה:</p>	<p>11 בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם בֵּין הָעֶרְבִים יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל־ מִצּוֹת וּמִרְרִים יֹאכְלֻהוּ:</p>
<p>they shall leave none of it unto the 12 morning, nor break a bone thereof; according to all the statute of the passover they shall keep it.</p>	<p>לֹא יִשְׁאַירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וְעֶצֶם לֹא יִשְׁבְּרוּבוּ כְּכֹל־ חֻקַּת הַפֶּסַח יַעֲשׂוּ אֹתוֹ: לֹא יִשְׁאַירוּ מִנֶּיהָ עַד צֶפְרָא וְגִרְמָא לֹא יִתְּבֹרוּן בֵּיהּ כְּכֹל חֻקֵּית פֶּסְחָא יַעֲבֹדוּן יְתִיה:</p>	<p>12 לֹא יִשְׁאַירוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וְעֶצֶם לֹא יִשְׁבְּרוּבוּ כְּכֹל־ חֻקַּת הַפֶּסַח יַעֲשׂוּ אֹתוֹ:</p>
<p>But the man that is clean, and is 13 not on a journey, and forbeareth to keep the passover, that soul shall be cut off from his people; because he brought not the offering of the LORD in its appointed season, that man shall bear his sin.</p>	<p>וְהָאִישׁ אֲשֶׁר־הוּא טָהוֹר וּבִדְרָךְ לֹא־הָיָה וְחָדַל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֻּיָּהּ כִּי־וּקְרַבָּן יִהְיֶה לֹא הִקְרִיב בְּמִעְדּוֹ חֲטָאוֹ יֵשָׂא הָאִישׁ הַהוּא: וְגוֹבְרָא דְהוּא דְכִי וּבְאֻרְחָא לֹא הָיָה וְיִתְּמַנַּע מִלְּמַעֲבַד פֶּסְחָא וְיִשְׁתַּיְצִי אֲנָשָׁא הַהוּא מֵעַמֻּיָּהּ אֲרִי קוּרְבָנָא דִּי לֹא קָרִיב בְּזִמְנִיָּה חוּבִיָּהּ יִקְבִּיל גּוֹבְרָא הַהוּא:</p>	<p>13 וְהָאִישׁ אֲשֶׁר־הוּא טָהוֹר וּבִדְרָךְ לֹא־הָיָה וְחָדַל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מֵעַמֻּיָּהּ כִּי־וּקְרַבָּן יִהְיֶה לֹא הִקְרִיב בְּמִעְדּוֹ חֲטָאוֹ יֵשָׂא הָאִישׁ הַהוּא:</p>
<p>And if a stranger shall sojourn 14 among you, and will keep the passover unto the LORD: according to the statute of the passover, and according to the ordinance thereof, so shall he do; ye shall have one statute, both for the stranger, and for him that is born in the land.'</p>	<p>וְאֲרִי יִתְגַּיֵּיר עִמָּכֹן גִּיּוֹרָא וְיַעֲבִיד פֶּסְחָא קֳדָם יְיָ כְּגִזְרַת פֶּסְחָא וּכְדִחוּזֵי לִיָּה בֵּן יַעֲבִיד קִיָּמָא חַד יְהִי לְכֹן וּלְגִיּוֹרָא וְלִצִּיבִיָּא דְאַרְעָא: וְאֲרִי יִתְגַּיֵּיר עִמָּכֹן גִּיּוֹרָא וְיַעֲבִיד פֶּסְחָא קֳדָם יְיָ כְּגִזְרַת פֶּסְחָא וּכְדִחוּזֵי לִיָּה בֵּן יַעֲבִיד קִיָּמָא חַד יְהִי לְכֹן וּלְגִיּוֹרָא וְלִצִּיבִיָּא דְאַרְעָא:</p>	<p>14 וְכִי־יִגּוֹר אִתְּכֶם גֵּר וַעֲשֵׂה פֶסַח לַיהוָה כְּחֻקַּת הַפֶּסַח וּכְמִשְׁפָּטוֹ כִּן יַעֲשֵׂה חֻקָּה אַחַת יִהְיֶה לָכֶם וּלְגֵר וּלְאֻזְרַח הָאָרֶץ: (ס)</p>
<p>And on the day that the tabernacle 15 was reared up the cloud covered the tabernacle, even the tent of the testimony; and at even there was upon the tabernacle as it were the appearance of fire, until morning.</p>	<p>וּבְיוֹמָא דְאַתְקִם מִשְׁכְּנָא חֲפָא עֲנָנָא יְת מִשְׁכְּנָא לְמִשְׁכְּנָא דְּסִתְדוּתָא וּבִרְמִשָּׂא הָיָה עַל מִשְׁכְּנָא כְּחִיּוֹ אִישְׁתָּא עַד צֶפְרָא: וּבְיוֹמָא דְאַתְקִם מִשְׁכְּנָא חֲפָא עֲנָנָא יְת מִשְׁכְּנָא לְמִשְׁכְּנָא דְּסִתְדוּתָא וּבִרְמִשָּׂא הָיָה עַל מִשְׁכְּנָא כְּחִיּוֹ אִישְׁתָּא עַד צֶפְרָא:</p>	<p>וּבְיוֹם הַקִּים אֶת־הַמִּשְׁכָּן כֶּסֶה הָעֲנָן אֶת־הַמִּשְׁכָּן לְאַהֲל הָעֵדוּת וּבָעֶרֶב יִהְיֶה עַל־ הַמִּשְׁכָּן כְּמִרְאֵה־אֵשׁ עַד־בֹּקֶר:</p>
<p>So it was alway: the cloud covered it, 16 and the appearance of fire by night.</p>	<p>כִּן הָיָה תְּדִירָא עֲנָנָא חֲפִי לִיָּה וְחִיּוֹ אִישְׁתָּא בְּלֵילְיָא: כִּן הָיָה תְּמִיד הָעֲנָן יְכַסֶּנּוּ וּמִרְאֵה־אֵשׁ לַיְלָה:</p>	<p>16 כִּן יִהְיֶה תְּמִיד הָעֲנָן יְכַסֶּנּוּ וּמִרְאֵה־אֵשׁ לַיְלָה:</p>
<p>And whenever the cloud was taken 17 up from over the Tent, then after that the children of Israel journeyed; and in the place where the cloud abode, there the children of Israel encamped.</p>	<p>וּלְפִי הַעֲלֹת הָעֲנָן מֵעַל הָאֹהֶל וְאַחֲרֵי כֵן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן־שָׁם הָעֲנָן שָׁם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וּלְפִי הַעֲלֹת הָעֲנָן מֵעַל הָאֹהֶל וְאַחֲרֵי כֵן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן־שָׁם הָעֲנָן שָׁם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>	<p>17 וּלְפִי הַעֲלֹת הָעֲנָן מֵעַל הָאֹהֶל וְאַחֲרֵי כֵן יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבִמְקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן־שָׁם הָעֲנָן שָׁם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>

- (10) או בדרך רחקה. נקוד עליו לומר לא שרחוקה ודאי אלא שהיה חוץ לאסקופת העזרה כל זמן שחיטה (פסחים אג, ספרי טז). פסח שני מנא וחמץ עמו צבית ואין שם יוס טוב ואין איסור חמץ אלא עמו צאכילתו (פסחים זא, א):
- (14) וכי יגור אהכם גר ועשה פסח. יכול כל המתגיייר יעשה פסח מיד תלמוד לומר חקה אחת וגו' אלא כך משמעו וכי יגור אחכם גר וצא עת לעשות פסח עם חזיריו כחקה וכמשפט יעשה (פסחים אג, ספרי עא):
- (15) המשכן לאהל העדות. המשכן העשוי להיות אהל ללוחם העדות: יהיה על המשכן. כמו הנה על המשכן וכן כל לשון הפרשה:
- (17) העלות הענן. כמרגומו אסתלקות וכן ונעלה הענן ולא יתכן לכחצו ולפי עלות הענן ועלה הענן שאין זה לשון סלוק

<p>At the commandment of the LORD the children of Israel journeyed, and at the commandment of the LORD they encamped: as long as the cloud abode upon the tabernacle they remained encamped.</p>	<p>על מִימְרָא דִּי נָטְלִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל מִימְרָא דִּי שָׁרֵן כָּל יוֹמִין דְּשָׂרִי עֲנָא עַל מִשְׁכְּנָא שָׁרֵן:</p>	<p>על־פִּי יְהוָה יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל־פִּי יְהוָה יִחַנוּ כָּל־יְמֵי אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן הָעֲנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן יִחַנוּ:</p>
<p>And when the cloud tarried upon the tabernacle many days, then the children of Israel kept the charge of the LORD, and journeyed not.</p>	<p>וּבְהֶאֱרִיךְ הָעֲנָן עַל מִשְׁכְּנָא יוֹמִין סְגִיאִין וַיִּטְרוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יְת מִטְרַת מִימְרָא דִּי וְלֹא נָטְלִין:</p>	<p>וּבְהֶאֱרִיךְ הָעֲנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן יָמִים רַבִּים וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא יִסְעוּ:</p>
<p>And sometimes the cloud was a few days upon the tabernacle; according to the commandment of the LORD they remained encamped, and according to the commandment of the LORD they journeyed.</p>	<p>וְאִית דְּהוּי עֲנָא יוֹמִין דְּמִנְנֵן עַל מִשְׁכְּנָא עַל מִימְרָא דִּי שָׁרֵן וְעַל מִימְרָא דִּי נָטְלִין:</p>	<p>וְיֵשׁ אֲשֶׁר יְהִיָּה הָעֲנָן יָמִים מְסֹפֵר עַל־הַמִּשְׁכָּן עַל־פִּי יְהוָה יִחַנוּ וְעַל־פִּי יְהוָה יִסְעוּ:</p>
<p>And sometimes the cloud was from evening until morning; and when the cloud was taken up in the morning, they journeyed; or if it continued by day and by night, when the cloud was taken up, they journeyed.</p>	<p>וְאִית דְּהוּי עֲנָא מִרְמָשָׁא עַד צַפְרָא וּמִסְתַּלֵּק עֲנָא בְּצַפְרָא וְנָטְלִין אוּ יוֹמָם וְלַיְלָא וּמִסְתַּלֵּק עֲנָא וְנָטְלִין:</p>	<p>וְיֵשׁ אֲשֶׁר־יְהִיָּה הָעֲנָן מֵעֶרֶב עַד־בֹּקֶר וְנִעְלָה הָעֲנָן בַּבֹּקֶר וְנִסְעוּ אוּ יוֹמָם וְלַיְלָה וְנִעְלָה הָעֲנָן וְנִסְעוּ:</p>
<p>Whether it were two days, or a month, or a year, that the cloud tarried upon the tabernacle, abiding thereon, the children of Israel remained encamped, and journeyed not; but when it was taken up, they journeyed.</p>	<p>אוּ תְרִין יוֹמִין אוּ יָרְחָא אוּ עֵדֹן בְּעֵדֹן בְּאֻרְכּוֹת עֲנָא עַל מִשְׁכְּנָא לְמִשְׁרֵי עֲלוּהִי שָׁרֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא נָטְלִין וּבְאֻסְתַּלְקוּתִיהּ נָטְלִין:</p>	<p>אוּ־יָמִים אוּ־תַרְדֵּשׁ אוּ־יָמִים בְּהֶאֱרִיךְ הָעֲנָן עַל־הַמִּשְׁכָּן לִשְׁכֹּן עָלָיו יִחַנוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסְעוּ וּבְהֶעֱלָתוֹ יִסְעוּ:</p>
<p>At the commandment of the LORD they encamped, and at the commandment of the LORD they journeyed; they kept the charge of the LORD, at the commandment of the LORD by the hand of Moses.</p>	<p>עַל מִימְרָא דִּי שָׁרֵן וְעַל מִימְרָא דִּי נָטְלִין יְת מִטְרַת מִימְרָא דִּי נָטְרִין עַל מִימְרָא דִּי בִידָא דְּמֹשֶׁה:</p>	<p>עַל־פִּי יְהוָה יִחַנוּ וְעַל־פִּי יְהוָה יִסְעוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה שָׁמְרוּ עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: (פ)</p>
<p>And the LORD spoke unto Moses, saying:</p>	<p>וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:</p>	<p>ט וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:</p>

אלא זמון ועלייה כמו (מלכים"א יח, מד) והנה עב קטנה ככף איש עולה מים: (18) על פי ד' יסעו. שנינו צמלאכת המשכן (פי"ג) כיון שהיו ישראל נוסעים היה עמוד הענן מתקפל ונמשך על גבי בני יהודה כמין קורה תקעו והריעו ותקעו ולא היה מהלך עד שמשא אומר (להלן י, לה) קומה ה' ונסע דגל מחנה יהודה זו צספרי (פד): ועל פי ד' יחנו. כיון שהיו ישראל חונים עמוד הענן מתחמר ועולה ונמשך על גבי בני יהודה כמין סוכה ולא היה נפרש עד שמשא אומר (להלן י, לו) שובה ה' רצבות אלפי ישראל הוי אומר על פי ה' וביד משה (מלאכת המשכן פי"ד): (20) ויש. כלומר ופעמים: ימים מספר. ימים מועטים: (22) או ימים. שנה כמו (ויקרא כה, כט) ימים תהיה גאולתו:

<p>2 'Make thee two trumpets of silver; of beaten work shalt thou make them; and they shall be unto thee for the calling of the congregation, and for causing the camps to set forward.</p>	<p>עֲשֵׂה לָךְ שְׁתֵּי חֲצוֹצְרוֹת כֶּסֶף מְקֻשָּׁה תַעֲשֶׂה אֹתָם וְהָיוּ לָךְ לְמִקְרָא הָעֵדָה וּלְמַסַּע אֶת־הַמַּחֲנֹת:</p>	<p>2 עֲשֵׂה לָךְ שְׁתֵּי חֲצוֹצְרוֹת כֶּסֶף מְקֻשָּׁה תַעֲשֶׂה אֹתָם וְהָיוּ לָךְ לְמִקְרָא הָעֵדָה וּלְמַסַּע אֶת־הַמַּחֲנֹת:</p>
<p>3 And when they shall blow with them, all the congregation shall gather themselves unto thee at the door of the tent of meeting.</p>	<p>וַיִּתְקְעוּ בָהֶן וַיֵּיבֶדְמוּן לְוַתֶּךָ כָּל כְּנֹשְׁתָּא לְתַרְע מִשְׁכַּן זְמָנָא:</p>	<p>3 וַיִּתְקְעוּ בָהֶן וַיֵּנֻעְדּוּ אֵלֶיךָ כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:</p>
<p>4 And if they blow but with one, then the princes, the heads of the thousands of Israel, shall gather themselves unto thee.</p>	<p>וְאִם בְּחֶדָּא יִתְקְעוּ וַיֵּיבֶדְמוּן לְוַתֶּךָ רַבְרַבֵּי רִישֵׁי אֲלָפֵי דִישְׂרָאֵל:</p>	<p>4 וְאִם־בְּאַחַת יִתְקְעוּ וַיֵּנֻעְדּוּ אֵלֶיךָ הַנְּשִׂאִים רָאשֵׁי אֲלָפֵי יִשְׂרָאֵל:</p>
<p>5 And when ye blow an alarm, the camps that lie on the east side shall take their journey.</p>	<p>וַיִּתְקְעוּ יִבְבְּתָא וַיִּשְׁלֹן מִשְׁרִיתָא דְשֶׁרֶן קְדוּמָא:</p>	<p>5 וַיִּתְקַעְתֶּם תְּרוּעָה וַנִּסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים קְדָמָה:</p>
<p>6 And when ye blow an alarm the second time, the camps that lie on the south side shall set forward; they shall blow an alarm for their journeys.</p>	<p>וַיִּתְקְעוּ יִבְבְּתָא תַנְיָנוֹת וַיִּשְׁלֹן מִשְׁרִיתָא דְשֶׁרֶן קְדוּמָא יִתְקְעוּ לְמַטְלֵיהוֹן:</p>	<p>6 וַיִּתְקַעְתֶּם תְּרוּעָה שְׁנִית וַנִּסְעוּ הַמַּחֲנֹת הַחֲנִים תִּמְנָה תְּרוּעָה יִתְקְעוּ לְמַסְעֵיהֶם:</p>
<p>7 But when the assembly is to be gathered together, ye shall blow, but ye shall not sound an alarm.</p>	<p>וּבְמִכְנַשׁ יֵת קְהֵלָא תִתְקְעוּן וְלֹא תִיבְבוּן:</p>	<p>7 וּבִהֻקְהִיל אֶת־הַקְהֵל תִּתְקְעוּ וְלֹא תִרְיעוּ:</p>
<p>8 And the sons of Aaron, the priests, shall blow with the trumpets; and they shall be to you for a statute for ever throughout your generations.</p>	<p>וּבְנֵי אַהֲרֹן כְּהֲנָנֵי יִתְקְעוּן בְּחֲצוֹצְרוֹתָא וַיְהִיו לְכוּן לְקִיָּם עֲלֵם לְדִרְיָכוֹן:</p>	<p>8 וּבְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים יִתְקְעוּ בְּחֲצוֹצְרוֹת וְהָיוּ לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם:</p>

(2) עשה לך. (שהיו תוקעין לפניך כמלך (דברים לג, ה) ויהי צישורון מלך): עשה לך. משלך: עשה לך. (אמה עושה ומשתמש בהם ולא אחר) (שם): למקרא העדה. כשתרצה לדבר עם הסנהדרין ושאר העם ותקראם לאסוף אליך תקראם על ידי חצוצרות: ולמסע את המחנות. בשעת סלוק מסעות תתקעו בהם לסימן נמצאת אמה אומר על פי שלשה היו נוסעים על פי הקצ"ה ועל פי משה ועל פי חצוצרות (מלאכת המשכן פי"ג): מקשה. מהעשת תעשה בהקשת הקורנס (ספרי ע"ב):

(3) ותקעו בהן. בשמיהן והוא סימן למקרא העדה שנאמר ונועדו אליך כל העדה אל פתח אהל מועד: (4) ואם באחת יתקעו. הוא סימן למקרא הנשיאים שנאמר ונועדו אליך הנשיאים ואף הן יעידתן אל פתח אהל מועד ומגזרה שזה הוא בא בספרי (עג): (5) ותקעתם תרועה. סימן מסע המחנות תקיעה תרועה ותקיעה כך הוא נדרש בספרי (שם) מן המקראות היתרים (ר"ה לה):

(7) ובהקהיל את הקהל וגו'. לפי שהוא אומר והיו לך למקרא העדה ולמסע את המחנות מה מקרא העדה תוקע בשני כהנים ובשמיהן שנאמר ותקעו בהן וגו' אף מסע המחנות בשמיהם יכול מה מסע המחנות תוקע ומריע ותוקע אף מקרא העדה תוקע ומריע ותוקע ומעשה אין חילוק בין מקרא העדה למסע את המחנות תלמוד לומר ובהקהיל את הקהל וגו' לומר שאין תרועה למקרא העדה והוא הדין לנשיאים הרי סימן לשלש מסע מקרא העדה בשמים ושל נשיאים באחת וזו וזו אין בהם תרועה ומסע המחנות בשמים על ידי תרועה ותקיעה (ספרי ע"ד):

(8) ובני אהרן יתקעו. במקראות ובמסעות הללו:

And when ye go to war in your land against the adversary that oppresseseth you, then ye shall sound an alarm with the trumpets; and ye shall be remembered before the LORD your God, and ye shall be saved from your enemies.

וְאִרִּי תִיעָלוּן לְאַמְחָא קִרְבָּא בְּאַרְעֲכֻן עַל מַעֲרִי דְמַעֲרִין לְכוּן וְתִנְבְּנוּן בְּחִצּוֹצְרֵתָא וַיִּיעוּל דְּיוֹכְרָנְכוֹן לְטָבָא קָדָם יי אֱלֹהֵכֻן וְתִתְפָּרְקוּן מִשְׁנְאִיכֻן:

וְכִי־תִבָּאוּ מִלְחָמָה בְּאַרְצְכֶם עַל־הַצָּר הַצָּרֵר אֲתָכֶם וְהִרְעַתֶּם בְּחִצְצֹרֶת וְנִזְכַּרְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְנוֹשַׁעְתֶּם מֵאִיְבֵיכֶם:

Also in the day of your gladness, and in your appointed seasons, and in your new moons, ye shall blow with the trumpets over your burnt-offerings, and over the sacrifices of your peace-offerings; and they shall be to you for a memorial before your God: I am the LORD your God.

וּבְיוֹם חֲדוּתְכֻן וּבְמוֹעֲדֵיכֻן וּבְרִישֵׁי יְרֵחֵיכֻן וְתִתְקַעוּן בְּחִצּוֹצְרֵתָא עַל עֲלוֹתְכֻן וְעַל נִכְסֵת קוֹדְשֵׁיכֻן וַיְהוֹן לְכוּן לְדְיוֹכְרָנָא קָדָם אֱלֹהֵכֻן אֲנָא יי אֱלֹהֵכֻן:

וּבְיוֹם שִׂמְחַתְכֶם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרִאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם (בַּסְּפָרִי סִפְרָד וַאֲשַׁכְנוּ חֳדָשְׁכֶם) וְתִקְעֶתֶם בְּחִצְצֹרֶת עַל עֲלֹתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שְׁלָמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכְרוֹן לִפְנֵי אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (פ)

And it came to pass in the second year, in the second month, on the twentieth day of the month, that the cloud was taken up from over the tabernacle of the testimony.

וַהֲוָה בְּשַׁתָּא תַנְיִיתָא בִּירְחָא תַנְיָנָא בְּעֶשְׂרִין בִּירְחָא אֶסְתַּלַּק עָנָנָא מֵעָלְיוּ מִשְׁכְּנָא דְסִתְרוּתָא:

וַיְהִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּעֶשְׂרִים בַּחֹדֶשׁ נִעָלָה הָעֲנָן מֵעַל מִשְׁכַּן הָעֵדוּת:

And the children of Israel set forward by their stages out of the wilderness of Sinai; and the cloud abode in the wilderness of Paran.—

וַנִּטְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַטְלֵיהוֹן מִמִּדְבַּרָא דְסִינַי וּשְׂרָא עָנָנָא בְּמִדְבַּרָא דְפָאֲרָן:

וַיִּסְעוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמַסְעֵיהֶם מִמִּדְבַּר סִינַי וַיִּשְׁכֵּן הָעֲנָן בְּמִדְבַּר פָּאֲרָן:

And they took their first journey, according to the commandment of the LORD by the hand of Moses.

וַנִּטְלוּ בְּקִדְמִיתָא עַל מִימָרָא דִּי בִידָא דְמֹשֶׁה:

וַיִּסְעוּ בְּרֵאשִׁיטָה עַל־פִּי יְהוָה בִּיד־מֹשֶׁה:

And in the first place the standard of the camp of the children of Judah set forward according to their hosts; and over his host was Nahshon the son of Amminadab.

וַנִּטְל טִיקְס מִשְׁרִית בְּנֵי יְהוּדָה בְּקִדְמִיתָא לְחִילֵיהוֹן וְעַל חִילֵיהָ נַחֲשׁוֹן בֶּר עַמִּינָדָב:

וַיֵּטֶע דָּגֹל מַחֲנֶה בְּנֵי־יְהוּדָה בְּרֵאשִׁיטָה לְצִבְאָתָם וְעַל־צִבְאֹו נַחֲשׁוֹן בֶּן־עַמִּינָדָב:

And over the host of the tribe of the children of Issachar was Nethanel the son of Zuar.

וְעַל חִילָא דְשִׁבְטָא דְבְנֵי יִשְׁשַׁכָּר נִתְנָאֵל בֶּר צוּעָר:

וְעַל־צִבְאָא מַטֵּה בְנֵי יִשְׁשַׁכָּר וְעַל־צִבְאֹו נִתְנָאֵל בֶּן־צוּעָר:

- (10) על עלתיכם. צקרון לצור הכתוב מדבר (ספרי עז. ערכין יא): אני ה' אלהיכם. מכאן למדנו מלכיות עם זכויות ושופרות שנאמר ותקעתם הרי שופרות לזכרון הרי זכויות אני ה' אלהיכם זו מלכיות וכו' (ספרי שם):
 (11) בחדש השני. נמצאת אחת אומר שנים עשר חודש חסר י' ימים עשו צבור צהרי צראש חודש סיון חנו שם (שמות יט, א) ולא נסעו עד עשרים צהייר לשנה הצאה (סדר עולם פ"ח):
 (12) למסעיהם. כמשפט המפורש למסע דגליהם מי ראשון ומי אחרון: במדבר פארן. קצרות התאווה צמדצר פארן היה ושם חנו ממסע זה:

- 16 And over the host of the tribe of the children of Zebulun was Eliab the son of Helon. וְעַל־צִבְאָה מִטָּה בְנֵי זְבוּלֹן וְעַל חֵילָא דְשִׁבְטָא דְבְנֵי אֱלִיאָב בֶּן־חֵלֹן:
- 17 And the tabernacle was taken down; and the sons of Gershon and the sons of Merari, who bore the tabernacle, set forward. וְהוּרַד הַמִּשְׁכָּן וְנִסְעוּ בְנֵי־גֶרְשׁוֹן וּבְנֵי מֶרָרִי נֹשְׂאֵי הַמִּשְׁכָּן:
- 18 And the standard of the camp of Reuben set forward according to their hosts; and over his host was Elizur the son of Shedeur. וְנִסְעָה דָגֹל מַחֲנֶה רְאוּבֵן לְצִבְאָתָם וְעַל־צִבְאֹו אֱלִיצֹור בֶּן־שְׁדִיאֹור:
- 19 And over the host of the tribe of the children of Simeon was Shelumiel the son of Zurishaddai. וְעַל־צִבְאָה מִטָּה בְנֵי שִׁמְעוֹן וְעַל חֵילָא דְשִׁבְטָא דְבְנֵי שְׁלֹמִיאל בֶּן־צוּרִישַׁדָּי:
- 20 And over the host of the tribe of the children of Gad was Eliasaph the son of Deuel. וְעַל־צִבְאָה מִטָּה בְנֵי־גָד אֱלִיסָפָה בֶּן־דְּעוּאֵל:
- 21 And the Kohathites the bearers of the sanctuary set forward, that the tabernacle might be set up against their coming. וְנִסְעוּ הַקֹּהֲתִים נֹשְׂאֵי הַמִּקְדָּשׁ וְהִקִּימוּ אֶת־הַמִּשְׁכָּן עַד־בָּאָם:
- 22 And the standard of the camp of the children of Ephraim set forward according to their hosts; and over his host was Elishama the son of Ammihud. וְנִסְעָה דָגֹל מַחֲנֶה בְנֵי־אֶפְרַיִם לְצִבְאָתָם וְעַל־צִבְאֹו אֱלִישָׁמָע בֶּן־עַמִּיהוּד:
- 23 And over the host of the tribe of the children of Manasseh was Gamaliel the son of Pedahzur. וְעַל־צִבְאָה מִטָּה בְנֵי מְנַשֶּׁה וְעַל חֵילָא דְשִׁבְטָא דְבְנֵי גַמְלִיאֵל בֶּן־פְּדָהצֹור:
- 24 And over the host of the tribe of the children of Benjamin was Abidan the son of Gideoni. וְעַל־צִבְאָה מִטָּה בְנֵי בִנְיָמִן וְעַל חֵילָא דְשִׁבְטָא דְבְנֵי אַבִּידָן בֶּן־גִּדְעוֹנִי:

(17) והורד המשכן. כיון שנוסע דגל יהודה נכנסו אהרן וצניו ופרקו את הפרכת וכסו זה את הארון שנאמר (במדבר 7, ה) וזה אהרן וצניו צנסוע המחנה וצני גרשון וצני מררי פורקין המשכן וטוענין אותם בעגלות והארון וכלי הקדש של משא בני קהת עומדים מכוסין ונחנין על המומות עד שנסע דגל מחנה ראובן ואחר כך ונסעו הקהתים (מלאכת המשכן פי"ג. חנומא במדבר יז):

(21) נשאי המקדש. נושאי דברים המקודשים: והקימו את המשכן. בני גרשון וצני מררי שהיו קודמים להם מסע שני דגלים היו מקימין את המשכן כשהיה הענן שוכן וסמין החנייה נראה בדגל מחנה יהודה והם חונים ועדיין בני קהת באים מאחריהם עם שני דגלים האחרונים היו בני גרשון וצני מררי מקימין את המשכן וכשצאים בני קהת מוצאים אותם על מכונו ומכניסין צו הארון והשלמן והמנורה והמזבחות וזהו משמעות המקרא והקימו מקימי המשכן אותם עד טרם בואם של בני קהת:

- 25 And the standard of the camp of the children of Dan, which was the rearward of all the camps, set forward according to their hosts; and over his host was Ahiezer the son of Ammishaddai.
- 26 And over the host of the tribe of the children of Asher was Pagiel the son of Ochran.
- 27 And over the host of the tribe of the children of Naphtali was Ahira the son of Enan.
- 28 Thus were the journeyings of the children of Israel according to their hosts.—And they set forward.
- 29 And Moses said unto Hobab, the son of Reuel the Midianite, Moses' father-in-law: 'We are journeying unto the place of which the LORD said: I will give it you; come thou with us, and we will do thee good; for the LORD hath spoken good concerning Israel.'
- 30 And he said unto him: 'I will not go; but I will depart to mine own land, and to my kindred.'
- 31 And he said: 'Leave us not, I pray thee; forasmuch as thou knowest how we are to encamp in the wilderness, and thou shalt be to us instead of eyes.'
- וְנָטִיל טִיֶּסֶס מִשְׁרִית בְּנֵי דָן מְכַנִּישׁ לְכָל מִשְׁרֵיתָא לְחִילֵיהוֹן וְעַל חִילֵיהָ אַחִיעֶזֶר בֶּר עַמִּישַׁדַּי:
- וְעַל-צִבְאָא מִטָּה בְנֵי אָשֶׁר פַּגִּיעַל בֶּן-עֶכְרָן:
- וְעַל-צִבְאָא מִטָּה בְנֵי נַפְתָּלִי וְעַל חִילָא דְשִׁבְטָא דְבְנֵי נַפְתָּלִי אַחִירַע בֶּר עֵינָן:
- אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל לְצִבְאָתָם וַיִּסְעוּ: (ס)
- וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחֹבָב בֶּן-רְעוּאֵל הַמִּדְיָנִי חָתָן מֹשֶׁה נֹסְעִים אֲנַחְנוּ אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה אֵתָּו אֲתָן לָכֶם לָכֶה אֲתָנּוּ וְהִטַּבְנוּ לָךְ כִּי-יְהוָה דִּבֶּר-טוֹב עַל-יִשְׂרָאֵל:
- וַיֹּאמֶר אֵלָיו לֹא אֵלָיךְ כִּי אִם-אֶל-אַרְצִי וְאֶל-מוֹלַדְתִּי אֵלָיךְ:
- וַיֹּאמֶר לֹא כֵּעַן תִּשְׁבּוֹק יִתְנָא אֲרִי עַל כֵּן יִדְעָתָא כִּד תּוֹינָא שָׂרָן בְּמִדְבָּרָא וּגְבוּרָן דִּאֲתַעְבִּידָא לָנָא תּוֹיִתָא בְּעֵינֶיךָ:

(25) מאספ לבל המחנות. תלמוד ירושלמי (עירובין ה, א) לפי שהיה שצטו של דן מרוצה צאוכלוסין היה נוסע צאחרונה וכל מי שהיה מאחד דבר היה מחזירו לו. אחיא כמאן דאמר כתיבה היו מהלכין ומפיק לה מן (במדבר ז, יז) כאשר יחנו כן יסעו.

ואית דאמר קורה היו מהלכין ומפיק לה מן מאספ לכל המחנות:

(28) אלה מסעי. זה סדר מסעיהם: ויסעו. ציוס הוא נסעו:

(29) חובב. הוא יתרו שנאמר (שופטים ד, יא) מצני חוצב חותן משה ומה תלמוד לומר (שמות ז, יח) ותצאנה אל רעואל אציהן מלמד שהמינוקות קורין לאצי אציהן אצא ושמות הרצה היו לו יתר על שם שיתר פרשה אחת בתורה חוצב על שחצב את התורה וכו' (ספרי עח): נסעים אנחנו אל המקום. מיד עד ג' ימים אנו נכנסין לארץ שצמסע זה הראשון נסעו על מנת להכנס לארץ ישראל אלא שחטאו צמתאוננים ומפני מה שקף משה עמם שעדיין לא נגזרה גזרה עליו וכסבור שהוא נכנס (ספרי עס):

(30) אל ארצי ואל מולדתי. אם צצביל נכסי אם צצביל משפחתי (ספרי עט):

(31) אל נא תעזב. אין נא אלא לשון בקשה שלא יאמרו לא נגזיר יתרו מחצה סבור היה שיש לגרים חלק צארץ עכשי

<p>32 And it shall be, if thou go with us, yea, it shall be, that what good soever the LORD shall do unto us, the same will we do unto thee.'</p>	<p>וְהָיָה כִּי־תֵלֵךְ עִמָּנוּ וְהָיָה וְהָיָה אֲשֶׁר יַיִטִּיב יְהוָה עִמָּנוּ וְהָיָה אֲשֶׁר יַיִטִּיב לָךְ:</p>	<p>32 וְהָיָה כִּי־תֵלֵךְ עִמָּנוּ וְהָיָה וְהָיָה אֲשֶׁר יַיִטִּיב יְהוָה עִמָּנוּ וְהָיָה אֲשֶׁר יַיִטִּיב לָךְ:</p>
<p>33 And they set forward from the mount of the LORD three days' journey; and the ark of the covenant of the LORD went before them three days' journey, to seek out a resting-place for them.</p>	<p>וַיֵּצְאוּ מִן־הָהָר מִטּוֹרָא דְּאַתְגְּלִי עֲלֹהֵי יִקְרָא דִּי מַהֲלָךְ תִּלְתָּא יוֹמִין וְאַרְוֹן קִמָּא דִּי נָטִיל קְדָמֵיהוֹן מַהֲלָךְ תִּלְתָּא יוֹמִין לְאַתְקָנָא לְהוֹן אֶתֶר בֵּית מִשְׁרֵי:</p>	<p>33 וַיֵּצְאוּ מִתֹּר יְהוָה דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְאַרְוֹן בְּרִית־יְהוָה נָסַע לִפְנֵיהֶם דֶּרֶךְ שְ�לֹשֶׁת יָמִים לְתוֹר לָהֶם מְנוּחָה:</p>
<p>34 And the cloud of the LORD was over them by day, when they set forward from the camp.</p>	<p>וַעֲנֵן יִקְרָא דִּי מִטְל עֲלֵיהוֹן בֵּימָמָא בְּמִטְלָהוֹן מִן מִשְׁרֵיתָא:</p>	<p>34 וַעֲנֵן יְהוָה עֲלֵיהֶם יוֹמָם בְּנִסְעָם מִן־הַמַּחֲנֶה: (ס)</p>
<p>35 And it came to pass, when the ark set forward, that Moses said: 'Rise up, O LORD, and let Thine enemies be scattered; and let them that hate Thee flee before Thee.'</p>	<p>וְהָיָה בְּמִטְל אַרְוֹנָא וְאַמַּר מֹשֶׁה אֲתַגְּלִי יְיָ וְיִתְפַּדְרוּן שְׂנְאֵיךְ וְיִעַרְקוּן בְּעֲלֵי דְבָבְךָ מִן־קֶדְמָךְ:</p>	<p>35 וַיְהִי בְּנִסְעַת הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה קוּמָהּ יְהוָה וַיִּפְצְוּ אֹיְבֶיךָ וַיִּנָּסוּ מִשְׂנְאֵיךָ מִפְּנֶיךָ:</p>
<p>36 And when it rested, he said: 'Return, O LORD, unto the ten thousands of the families of Israel.'</p>	<p>וּבְמִשְׁרֹתֶי אָמַר תוֹב יְיָ שְׁרִי בִּיקְרָךְ בְּגוֹ רַבּוּת אֱלִפִּיא דִּישְׂרָאֵל:</p>	<p>36 וּבִנְחָה יֹאמֶר שׁוּבָה יְהוָה רַבּוּת אֱלִפִּי יִשְׂרָאֵל: ז (פ)</p>

שראה שאין להם חלק הניחם והלך לו (שס פ): כי על כן ידעת חנתנו במדבר. כי נאה לך לעשות זאת על אשר ידעת חנותנו במדבר וראית נסים וגבורות שנעשו לנו (שס): כי על כן ידעת. כמו על אשר ידעת כמו (בראשית לח, כו) כי על כן לא נתתיה לשלה בני (שס יח, ה) כי על כן עצרתם (שס יט, ח) כי על כן באו (שס לג, י) כי על כן ראיתי פניך: והיית לנו לעינים. לשון עזר כתרומתו. דבר אחר לשון עמיד כל דבר ודבר שיתעלם מעיניו תהיה מאיר עיניו. דבר אחר שתהא חזיב עלינו כגלגל עינינו שנאמר (דברים י, יט) ואהבתם את הגר:

(32) והיה הטוב ההוא וגר. מה טובה הטיבו לו אמרו כשהיו ישראל מחלקין את הארץ היה דושנה של יריחו ת"ק אמה על ת"ק אמה והניחוהו למחלוק אמרו מי שיצנה בית המקדש בחלקו הוא יטלנו וצין כך וצין כך נתנוהו לצני יתרו ליונדב בן רכב שנאמר (שופטים א, טז) ובני קני חותן משה עלו מעיר החמרים וגו' (ספרי פא):

(33) דרך שלשת ימים. מהלך שלשת ימים הלכו ציוס אחד שהיה הקצ"ה חפץ להכניסם לארץ מיד (שס פב): וארון ברית ה' נסע לפנייהם דרך שלשת ימים. זה הארון היוצא עמהם למלחמה ובו שצרי לוחות מונחים ומקדים לפנייהם דרך שלשת ימים לתקן להם מקום חנייה (ספרי פג. ב"ב יד):

(34) וענן ה' עליהם יומם. שצעה עננים כחוצים במסעיהם ארבע מד' רוחות ואחד למעלה ואחד למטה ואחד לפנייהם מנמיך את הגבוה ומגביה את הנמוך והורג נחשים ועקרבים (ספרי שס): מן המחנה. ממקום חנייתו:

(35) ויהי בנסע הארץ. עשה לו סמנויות מלפניו ומלאחריו לומר שאין זה מקומו ולמה נכתב כאן כדי להפסיק צין פורעניות לפורעניות וכו' כדאיחא בכל כחצי הקדש (שצט קטו, א): קומוה ד'. לפי שהיה מקדים לפנייהם מהלך שלשת ימים היה משה אומר עמוד והמתן לנו ואל תחרקו יותר (תנחומא צויהל ז): ויפוצו אויבך. המכונסין (ספרי פד): וינסו משנאך. אלו הרודפים: משנאך. אלו שונאי ישראל שכל השונא את ישראל שונא את מי שאמר והיה העולם שנאמר (תהלים פג, ג-ד) ומשנאך נשאו ראש ומי הם על עמך יערימו סוד (ספרי שס):

(36) שובה ה'. מנחם תרגמו לשון מרגוע וכן (ישעיה ל, טו) שצוה ונחת תושעון: רבבות אלפי ישראל. מגיד שאין השכינה שורה בישראל פחותים משני אלפים ושתי רבבות (ספרי שס. יצמות סד, א):

XI	<p>And the people were as murmurers, speaking evil in the ears of the LORD; and when the LORD heard it, His anger was kindled; and the fire of the LORD burnt among them, and devoured in the uttermost part of the camp.</p>	<p>וַיְהִי הָעָם כְּמִתְאַנְנִים רָע בְּאָזְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַע יְהוָה וַיִּחַר אַפּוֹ וַתִּבְעַר-בָּם אֵשׁ יְהוָה וַתֹּאכַל בְּקֶצֶה הַמַּחֲנֶה:</p> <p>וַהֲנֶה עָמָא כְּדִמְסִתְקַפִּין בִּישׁ קָדָם יְיָ וַיִּשְׁמַע קָדָם יְיָ וַתִּקְרַח רִיגְזִיהּ וַדְּלִיקַת בְּהוֹן אִישְׁתָּא מִן קָדָם יְיָ וַיִּצְיֵאֵת בְּסִיפֵי מִשְׁרִיתָא:</p>	<p>וַיְהִי הָעָם כְּמִתְאַנְנִים רָע בְּאָזְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁמַע יְהוָה וַיִּחַר אַפּוֹ וַתִּבְעַר-בָּם אֵשׁ יְהוָה וַתֹּאכַל בְּקֶצֶה הַמַּחֲנֶה:</p>	XI
2	<p>And the people cried unto Moses; and Moses prayed unto the LORD, and the fire abated.</p>	<p>וַצִּנַּח עָמָא עַל מֹשֶׁה וַצִּלִּי מֹשֶׁה קָדָם יְיָ וַאֲשַׁתְּקַעַת אִישְׁתָּא:</p>	<p>וַיִּצְעַק הָעָם אֶל-מֹשֶׁה וַיִּתְפַּלֵּל מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ:</p>	2
3	<p>And the name of that place was called Taberah, because the fire of the LORD burnt among them.</p>	<p>וַיִּקְרָא שְׁם-הַמָּקוֹם הַהוּא תִבְעָרָה כִּי-בָעָרָה בָּם אֵשׁ יְהוָה:</p>	<p>וַיִּקְרָא שְׁם-הַמָּקוֹם הַהוּא תִבְעָרָה כִּי-בָעָרָה בָּם אֵשׁ יְהוָה:</p>	3
4	<p>And the mixed multitude that was among them fell a lusting; and the children of Israel also wept on their part, and said: 'Would that we were given flesh to eat!</p>	<p>וְהָאֶסְפָּסָף אֲשֶׁר בְּקֶרְבּוֹ הָתְאוּוּ תַאֲוָה וַיִּשְׁבּוּ וַיִּבְכּוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֵאָכְלֵנוּ בָשָׂר:</p>	<p>וְהָאֶסְפָּסָף אֲשֶׁר בְּקֶרְבּוֹ הָתְאוּוּ תַאֲוָה וַיִּשְׁבּוּ וַיִּבְכּוּ גַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ מִי יֵאָכְלֵנוּ בָשָׂר:</p>	4
5	<p>We remember the fish, which we were wont to eat in Egypt for nought; the cucumbers, and the melons, and the leeks, and the onions, and the garlic;</p>	<p>זָכַרְנוּ אֶת-הַדָּגָה אֲשֶׁר-נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם אֶת הַקִּשְׁאִים וְאֶת הָאֲבִטְחִים וְאֶת-הַחֲצִיר וְאֶת-הַבָּצְלִים וְאֶת-הַשּׁוּמִיִּם:</p>	<p>זָכַרְנוּ אֶת-הַדָּגָה אֲשֶׁר-נֹאכַל בְּמִצְרַיִם חֲנָם אֶת הַקִּשְׁאִים וְאֶת הָאֲבִטְחִים וְאֶת-הַחֲצִיר וְאֶת-הַבָּצְלִים וְאֶת-הַשּׁוּמִיִּם:</p>	5
6	<p>but now our soul is dried away; there is nothing at all; we have nought save this manna to look to.'</p>	<p>וַעֲתָה נַפְשֵׁנוּ יִבְשָׁה אֵין כֹּל בְּלִתִּי אֶל-הַמָּן עֵינֵינוּ:</p>	<p>וַעֲתָה נַפְשֵׁנוּ יִבְשָׁה אֵין כֹּל בְּלִתִּי אֶל-הַמָּן עֵינֵינוּ:</p>	6

(1) ויהי העם כמתאננים. אין העם חלא רשעים וכן הוא אומר (שמות יז, ד) מה אעשה לעם הזה ואומר (ירמיה יג, י) העם הרע הזה. וכשהם כשרים קרואים עמי שנאמר (שמות ז, טז) שלח עמי (מיכה ו, ג) עמי מה עשיתי לך (ספרי פה): כמתאננים. אין מתאננים חלא לשון עלילה מצקשים עלילה האין לפרוש מאחרי המקום וכן הוא אומר בשמשון (שופטים יד, ד) כי תואנה הוא מצקש (ספרי שם): רע באזני ה'. תואנה שהיא רעה באזני ה' שמתכוונים שתבא באזניו ויקניט אמרו או לנו כמה לצטנו דרך הזה שלשה ימים שלא נחנו מענוי הדרך: ויחר אפּו. אני הייתי מתכוין לטובתכם שתכנסו לארץ מיד: בקצה המחנה. צמקין שזה לשפלות אלו ערב רב רבי שמעון בן מנסיא אומר צקנינים שזהם ובגדולים: (2) ויצעק העם אל משה. משל למלך צער ודס שכנס על צנו והלך הבן חלא אוהבו של אביו ואמר לו לא וקש עלי מאבא (ספרי פו): ותשקע האש. שקעה במקומה בארץ שאלו חזרה לאחת הרוחות היתה מקפלת והולכת כל אותו הרוח (שם): (4) והאספסף. אלו ערב רב שנאספו אליהם צנאחם ממזרים (שם): וישבו. גם בני ישראל ויצבו עמהם (שם): מי יאכלנו בשר. וכיל לא היה להם צער והלא כבר נאמר (שמות יב, לח) וגם ערב רב עלה אתם ואזן וצקר וגו' ואם תאמר אכלום והלא צנניסחם לארץ נאמר (צמדבר לב, א) ומקנה רב היה לצני ראובן וגו' חלא שמצקשים עלילה (ספרי שם): (5) אשר נאכל במצרים חנם. אם תאמר שמצריים נותנים להם דגים חנם והלא כבר נאמר (שמות ה, יח) ותצן לא יתן לכם אם תצן לא היו נותנים להם חנם דגים היו נותנים להם חנם ומהו אומר חנם חנם מן המנאות (ספרי פז): את הקשאים. אמר רבי שמעון מפני מה המן משתנה לכל דבר חוץ מאלו מפני שהן קשים למניקות אומרים לאשה אל תאכלי שום וצלל מפני המינוק משל למלך כו' כדאיתא בספרי (שם): הקשאים. הם קוקומצרו"ש צלע"ו: אבטחים. צורק"ש: החציר. כרשין פוריל"ש ותרומו ית צוניא וכו':

7 Now the manna was like coriander seed, and the appearance thereof as the appearance of bdellium.	וּמָנָא כְּכַר זֶרַע גָּדָא הוּא וְחִזְוִיהּ כְּחִזְיוֹ בְּדוּלְחָא:	7 וְהָמָן כְּזֶרַע־גָּד הוּא וְעֵינֹו כְּעֵין הַבְּדֹלָח:
8 The people went about, and gathered it, and ground it in mills, or beat it in mortars, and seethed it in pots, and made cakes of it; and the taste of it was as the taste of a cake baked with oil.	8 שִׁטּוֹן עָמָא וְלִקְטִין דְּצִבִּי טָחִין בְּרַחֲוִא וּדְצִבִּי דְּאִיד בְּמִדּוּכְתָּא וּמִבְשָׁלִין לִיהּ בְּקִדְרָא וְעִבְדִּין יְתִיהּ גְּרִיצָן וְהָנִי טַעְמִיהּ כְּטַעֲמִים דְּלִישׁ בְּמִשְׁחָא:	8 שִׁטּוֹ הָעָם וְלִקְטוּ וְטָחְנוּ בְּרַחִים אֹו דְּכוּ בְּמִדְכָּה וּבְשָׁלוּ בְּפִרְוֹר וְעָשׂוּ אֹתוֹ עֲגוֹת וְהָיָה טַעְמוֹ כְּטַעֲם לֶשֶׁךְ הַשֶּׁמֶן:
9 And when the dew fell upon the camp in the night, the manna fell upon it.—	9 וְכַד נָחִית טֵלָא עַל מִשְׁרֵיתָא בְּלִילְיָא נָחִית מָנָא עֲלוּהִי:	9 וּבִרְדֵּת הַטָּל עַל־הַמַּחֲנֶה לַיְלָה יָרַד הָמָן עָלָיו:
10 And Moses heard the people weeping, family by family, every man at the door of his tent; and the anger of the LORD was kindled greatly; and Moses was displeased.	10 וּשְׁמַע מֹשֶׁה ית עָמָא בְּכֹן לְזֶרְעֵיהֶון גְּבַר בְּתַרְע מִשְׁכָּנִיהּ וְתַקִּיף רוּגְזָא דִּי לְחָדָא וּבְעֵינֵי מֹשֶׁה בִּישׁ:	10 וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה אֶת־הָעָם בֹּכָה לְמִשְׁפַּחְתּוֹ אִישׁ לְפֶתַח אֹהֶלוֹ וַיַּחַר־אַף יְהוָה מְאֹד וּבְעֵינֵי מֹשֶׁה רָע:
11 And Moses said unto the LORD: 'Wherefore hast Thou dealt ill with Thy servant? and wherefore have I not found favour in Thy sight, that Thou layest the burden of all this people upon me?	11 וַאֲמַר מֹשֶׁה קִדְּם יְיָ לְמָא אֲבֹאִישָׁתָא לְעִבְדֶּךָ וּלְמָא לֹא אֲשַׁכַּחִית רַחֲמִין קִדְמֶךָ לְשֹׁנָא ית מִטּוֹל כָּל עָמָא הָדִין עָלַי:	11 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לָמָּה הִרְעַתָּ לְעִבְדֶּךָ וּלְמָה לֹא־ מָצֵיתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ לְשׁוֹם אֶת־ מִשָּׁא כָּל־הָעָם תָּהֶה עָלַי:
12 Have I conceived all this people? have I brought them forth, that Thou shouldest say unto me: Carry them in thy bosom, as a nursing-father carrieth the sucking child, unto the land which Thou didst swear unto their fathers?	12 הָאֵב אֲנָא לְכָל עָמָא הָדִין אִם בְּנֵי אֲנִין דְּאִמְרַת לִי סוּבְרַהִי בְּתוֹקְפֶךָ כְּמָא דְּמִסּוּבְר תוֹרְבִינָא ית יִנְקָא עַל אֶרְעָא דְּשִׁימָתָא לְאַבְהָתוֹהִי:	12 הָאֲנֹכִי הִרִיתִי אֶת כָּל־הָעָם הַזֶּה אִם־אֲנֹכִי יִלְדֵיתִהוּ כִּי־ תֹאמַר אֵלַי שְׂאֵהוּ בְּחִיקֶךָ כְּאִשֶּׁר יִשָּׂא הָאִמָּן אֶת־חֵינֶךָ עַל־ הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּיו:

- (6) אל המן עינינו. מן בשחר מן בערב (שם):
 (7) והמן בזרע גד. מי שאמר זו לא אמר זו ישראל אומרים כלתי אל המן עינינו והקצ"ה הכתיב צמורה והמן כזרע גד וגו' כלומר ראו צאי עולם על מה מתלווים בני והמן כך וכך הוא חשוב (ספרי פס): כזרע גד. עגול כגידא זרע קוליינד"ר: בדלח. שם אבן טובה קריסט"ל:
 (8) שטו. אין שייט אלא לשון טיול איש צני"ר בלא עמל: וטחנו ברחים וגו'. לא ירד צריחים ולא בקדירה ולא במדוכה אלא משתנה היה טעמו לנטחני ולנדוכין ולמצולין (שם פט): בפרור. קדרה: לשד השמן. לחלוט של שמן כך פירשו דוגש ודומה לו (מהלים לב, ד) נהפך לשדי בחרצוני קיץ והלמ"ד יסוד נהפך לחלוט בחרצוני קיץ ורצונו פשוט (ספרי פט) לשון שדים אך אין ענין שדים אלא שמן ואי אפשר לומר לשד השמן לשון (דברים לב, טו) וישמן ישורון שאם כן היה המ"ם נקוד קמ"ץ קטן וטעמו למטה תחת המ"ם עכשיו שהמ"ם נקוד פת"ח קטן (סגול) והטעם תחת השי"ן לשון שמן הוא והשי"ן הנקודה בקמץ גדול ואינה נקודה בפתח קטן מפני שהוא סוף פסוק. דבר אחר לשד לשון נוטריקון ליש שמן דבש כעיסה הנלושה בשמן וקטופה דבש ותרגום של אוינקלום דמתרגם דליש במשחא נוטה לפתורו של דוגש שהעיסה הנלושה בשמן לחלוטית שמן יש זה:
 (10) בכה למשפחתיו. משפחות משפחות נאספים וצוכים לפרסם תרעומתן בגלוי (ספרי ז) ורצונו אמרו (שם). יומא עה, א) למשפחותיו על עסקי משפחות על עריות הנאסרות להם:

- 13 Whence should I have flesh to give unto all this people? for they trouble me with their weeping, saying: Give us flesh, that we may eat.
- 13 מֵאֵיִן לִי בָשָׂר לִתֵּת לְכָל־הָעָם הַזֶּה כִּי־יִבְכּוּ עָלַי לֵאמֹר תִּנֶּה־לָּנוּ בָשָׂר וְנֹאכְלָהּ:
- 14 I am not able to bear all this people myself alone, because it is too heavy for me.
- 14 לֹא־אוּכָל אֲנֹכִי לִבְדִּי לִשְׂאת אֶת־כָּל־הָעָם הַזֶּה כִּי כָבֵד מִמֶּנִּי:
- 15 And if Thou deal thus with me, kill me, I pray Thee, out of hand, if I have found favour in Thy sight; and let me not look upon my wretchedness.'
- 15 וְאִם־כִּכֶּהוּ אֶת־עֲשֵׂה לִי הֲרֹגֵנִי נָא הָרֹג אִם־מִצָּאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ וְאֶל־אַרְאֶה בְּרַעְיָי: (פ)
- 16 And the LORD said unto Moses: 'Gather unto Me seventy men of the elders of Israel, whom thou knowest to be the elders of the people, and officers over them; and bring them unto the tent of meeting, that they may stand there with thee.
- 16 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֲסַפְּה־לִּי שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָדַעְתָּ כִּי־הֵם זִקְנֵי הָעָם וְשִׁטְרֵיוֹ וְלָקַחְתָּ אִתָּם אֶל־אֶהֱל מוֹעֵד וְהִתְיַצְּבוּ שָׁם עִמָּךְ:
- 17 And I will come down and speak with thee there; and I will take of the spirit which is upon thee, and will put it upon them; and they shall bear the burden of the people with thee, that thou bear it not thyself alone.
- 17 וַיֵּרְדֹּתִי וְדִבַּרְתִּי עִמָּךְ שָׁם וְאַצְלֵתִי מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלַיךָ וְשָׁמַתִּי עֲלֵיהֶם וְנָשָׂאוּ אִתָּהּ בְּמִשָּׁא הָעָם וְלֹא־תִשָּׂא אִתָּהּ לְבַדָּךְ:

(12) כי תאמר אלי. שאתה אומר אלי שאתה צחיקן והיכן אמר לו כן (שמות לב, לד) לך נחה את העם ואומר (שמות ו, יג) ויזעם אל בני ישראל על מנת שיהיו סוקלים אחתם ומחרפים אחתם: על האדמה אשר נשבעת לאבותינו. אתה אומר לי לשאתם צחיקי:

(15) ואם ככה את עשה לי. תשש כחו של משה כנקבה כשהרהרו הקצ"ה הפורענות שהוא עמיד להביא עליהם על זאת אמר לפניו אם כן הרגני תחלה (ספרי נא): ואל אראה ברעתי. צרעתם היה לו לכחוצ אלא שכינה הכחוצ וזה אחד מתקוני סופרים צמורה לכינוי ולתקון לשון (מכילתא שירתא פ"י. תנחומא בשלח טז):

(16) אספה לי. הרי תשובה לתלונתך שאמרת לא אוכל אנכי לצדי והזקנים הראשונים היכן היו והלא אף צמזמרים ישבו עמם שנאמר (שמות ג, טז) לך ואספת את זקני ישראל אלא באש תצברה מתו וראוים היו מסיני לכך דכתיב (שמות כד, יא) ויחזו את האלהים שנהגו קלות ראש כנושך פתו ומדבר צפני המלך וזהו (שם) ויאכלו וישתו ולא רצה הקצ"ה ליתן אצלנות במתן תורה ופרע להם כאן (תנחומא בהעלתך טז): אשר ידעת כי הם וגו'. אותן שאתה מכיר שנחמנו עליהם שוטרים צמזמרים צעזעודת פרך והיו מרחמים עליהם ומוכים על ידם שנאמר (שמות ה, יד) ויכו שוטרי בני ישראל עתה יתמנו בגדולתן כדרך שננטעו צמזמרים (ספרי נא): ולקחת אותם. קחם צדצרים אשריכם שנתמנינם פרנסים על בניו של מקום: והתיצבו שם עמך. כדי שיראו ישראל וינהגו בהם גדולה וכבוד ויאמרו חציבין אלו שנכנסו עם משה לשמוע דבור מפי הקצ"ה (ספרי נא):

(17) וירדתני. זו אחת מעשר ירידות הכתובות צמורה (שם נא): ודברתי עמך. ולא עמם (שם): ואצלתי. כמרגמו וארבי כמו (שמות כד, יא) ואל אצלי בני ישראל: ושמת עליהם. למה משה דומה באותה שעה לנר שמונת על

<p>And say thou unto the people: Sanctify yourselves against 18 to-morrow, and ye shall eat flesh; for ye have wept in the ears of the LORD, saying: Would that we were given flesh to eat! for it was well with us in Egypt; therefore the LORD will give you flesh, and ye shall eat.</p>	<p>וְאֵל־הָעָם תֹּאמַר הַתְּקַדְּשׁוּ לְמָחָר וְאָכַלְתֶּם בָּשָׂר כִּי בְכִיתֶם בְּאָזְנֵי יְהוָה לֵאמֹר מִי יֵאָכְלֵנוּ בָּשָׂר כִּי־טוֹב לָנוּ בְּמִצְרַיִם וְנָתַן יְהוָה לָכֶם בָּשָׂר וְאָכַלְתֶּם:</p>	<p>18 וְאֵל־הָעָם תֹּאמַר הַתְּקַדְּשׁוּ לְמָחָר וְאָכַלְתֶּם בָּשָׂר כִּי בְכִיתֶם בְּאָזְנֵי יְהוָה לֵאמֹר מִי יֵאָכְלֵנוּ בָּשָׂר כִּי־טוֹב לָנוּ בְּמִצְרַיִם וְנָתַן יְהוָה לָכֶם בָּשָׂר וְאָכַלְתֶּם:</p>
<p>19 Ye shall not eat one day, nor two days, nor five days, neither ten days, nor twenty days;</p>	<p>לֹא יוֹם אֶחָד תֹּאכְלוּ וְלֹא תֵרִין יוֹמִים וְלֹא חֲמִשָּׁה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרֵה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרִין יוֹמִים:</p>	<p>19 לֹא יוֹם אֶחָד תֹּאכְלוּ וְלֹא יוֹמִים וְלֹא חֲמִשָּׁה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרֵה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרִין יוֹמִים:</p>
<p>20 but a whole month, until it come out at your nostrils, and it be loathsome unto you; because that ye have rejected the LORD who is among you, and have troubled Him with weeping, saying: Why, now, came we forth out of Egypt?</p>	<p>עַד יֵרֶחַ יוֹמִין עַד יִתְקַוֶּצוּן בִּיה וְיִהְיֶה לָכֶם לְזֹרָא חֲלָף דְּקִצְתוֹן בְּמִימְרָא דִּי דְּשָׁכִינְתִּיה שְׂרָא בִּינִיכּוֹן וּבְכִיתוֹן קְדָמוּהִי לְמִימְרָא לְמָא דָּנָן נִפְקָא מִמִּצְרַיִם:</p>	<p>20 עַד יֵרֶחַ יָמִים עַד אֲשֶׁר־ יֵצֵא מֵאַפְכֶם וְיִהְיֶה לָכֶם לְזֹרָא זֶעַן כִּי־מֵאֲסַתֶּם אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם וַתִּבְכוּ לִפְנֵי לֵאמֹר לָמָּה זֶה יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם:</p>
<p>21 And Moses said: 'The people, among whom I am, are six hundred thousand men on foot; and yet Thou hast said: I will give them flesh, that they may eat a whole month!</p>	<p>וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֲלָף רִגְלֵי הָעָם אֲשֶׁר אֲנִי בְּקִרְבּוֹ וְאַתָּה אָמַרְתָּ בָּשָׂר אֶתֶּן לָהֶם וְאָכְלוּ חֹדֶשׁ יָמִים:</p>	<p>21 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה שֵׁשׁ־מֵאוֹת אֲלָף רִגְלֵי הָעָם אֲשֶׁר אֲנִי בְּקִרְבּוֹ וְאַתָּה אָמַרְתָּ בָּשָׂר אֶתֶּן לָהֶם וְאָכְלוּ חֹדֶשׁ יָמִים:</p>
<p>22 If flocks and herds be slain for them, will they suffice them? or if all the fish of the sea be gathered together for them, will they suffice them?'</p>	<p>הֲצֹאן וּבִקָּר יִשְׁחָט לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם אִם אֶת־כָּל־דְּגֵי הַיָּם יֵאָסֶף לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם: (פ)</p>	<p>22 הֲצֹאן וּבִקָּר יִשְׁחָט לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם אִם אֶת־כָּל־דְּגֵי הַיָּם יֵאָסֶף לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם: (פ)</p>

גזי מנורה והכל מדליקין הימנו ואין אורו חסר כלום (ספרי שם): ונשאו אתך. התנה עמהם על מנת שיקבלו עליהם טורח גזי שהם טרחנים וסרצנים (שם 53): ולא תשא אתה לבדך. הרי תשובה למה שאמרת לא אוכל אנכי לצדי (ספרי): (18) התקדשו. הזמינו עצמכם לפורענות וכן הוא אומר (ירמיה יב, ג) והקדישם ליום הריגה (ספרי 57): (20) עד חדש ימים. זו צבצבים שמתמזגין על מטותיהן ואחר כך נשמתן יוצאה וצבצבים הוא אומר (להלן לג) הצבצב עוֹדוֹן צִין שִׁנִּיהָ כִּךְ הִיא שְׁנוּיָה בְּסַפְרִי (57) אֵלֶּל צִמְכִּילְתָּ (ויסע פ"ג. יומא עה, ב) שְׁנוּיָה חִילוֹף הַרְשָׁעִים אוֹכְלִין וּמִטְעֵרִין שְׁלִשִּׁים יוֹם וְהַצִּבְרִים הַצִּבְרִים עוֹדוֹן צִין שִׁנִּיהָ: עַד אֲשֶׁר יֵצֵא מֵאַפְכֶם. כְּתִרְגוּמוֹ דִּי תַקְוָוֹן צִיה יֵהָא דוֹמָה לָכֶם כְּאִילוֹ אֲכַלְתֶּם מִמֶּנּוּ וְיִתֵּר מִדְּאִי עַד שִׁינְאָ וְנִגְעַל לַחוּץ דְּרַךְ הָאָף: וְהִיהָ לָכֶם לְזֹרָא. שְׁתִּהִיו מִרְחָקִין אוֹתוֹ וְיִתֵּר מִמֶּה שְׁקִרְצַתֶּם (ספרי שם) וּצְדָצְרִי רְצִי מִשֶּׁה הַדְרֵשׁן רִאִיתִי שִׁישׁ לָשׁוֹן שְׁקוֹרִין לְחֶרֶץ זָרָא: אֵת דִּי אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם. אִם לֹא שְׁנִטְעִי שְׁכִינְתִּי צִינִיכֶם לֹא גִצָּה לְצִבְצִים לִיכְנֹס לָכֵל הַדְרִים הַלָּלוּ (שם): (21) שש מאות אלף רגלי. לא חש למנות את הפרט שלשת אלפים היתרים. ורבי משה הדרשן פירש שלא צרכו אלא אותן שיצאו ממצרים: (22) הצאן ובקר ישחט. זה אחד מארבעה דברים שהיה רבי עקיבא דורש ואין רבי שמעון דורש כמותו (ר"ה יח, ב) רבי עקיבא אומר שש מאות אלף רגלי ואחיה אמרת צבצב אתן להם ואכלו חדש ימים האלף ובקר וגו' הכל כמשמעו מי יספיק להם כענין שנאמר (ויקרא כה, כו) ומנא כדי גאלתו ואיוז קשה זו או (במדבר כ, י) שמעו נא המורים אלף לפי שלא אמר צבצבים

יא

23 And the LORD said unto Moses: 'Is the LORD'S hand waxed short? now shalt thou see whether My word shall come to pass unto thee or not.'

וַיֹּאמֶר יְיָ לְמֹשֶׁה הֲיָמִינִי קָצָר
מִתַּעֲפֹב כָּעַן תִּחְזֹי הִיעָרַעְנָךְ
בְּתִגְמִי אִם לֹא:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הֲיָד
יְהוָה תִּקְצָר עֲתָה תִּרְאֶה
הִיקָרְךָ דְּבָרִי אִם־לֹא:

24 And Moses went out, and told the people the words of the LORD; and he gathered seventy men of the elders of the people, and set them round about the Tent.

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶת
דְּבָרֵי יְהוָה וַיֹּאסֶף שִׁבְעִים אִישׁ
מִזִּקְנֵי הָעָם וַיַּעֲמֵד אֹתָם סְבִיבֹת
הָאֹהֶל:

וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶל־הָעָם אֶת
דְּבָרֵי יְהוָה וַיֹּאסֶף שִׁבְעִים אִישׁ
מִזִּקְנֵי הָעָם וַיַּעֲמֵד אֹתָם סְבִיבֹת
הָאֹהֶל:

25 And the LORD came down in the cloud, and spoke unto him, and took of the spirit that was upon him, and put it upon the seventy elders; and it came to pass, that, when the spirit rested upon them, they prophesied, but they did so no more.

וַיֵּרֶד יְהוָה בַּעֲנָן וַיְדַבֵּר
אֵלָיו וַיֹּאצֵּל מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר
עָלָיו וַיָּתֵן עַל־שִׁבְעִים אִישׁ
הַזִּקְנִים וַיְהִי כִנּוּחַ עֲלֵיהֶם
הָרוּחַ וַיִּתְנַבְּאוּ וְלֹא יִסְפוּ:

וַיֵּרֶד יְהוָה בַּעֲנָן וַיְדַבֵּר
אֵלָיו וַיֹּאצֵּל מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר
עָלָיו וַיָּתֵן עַל־שִׁבְעִים אִישׁ
הַזִּקְנִים וַיְהִי כִנּוּחַ עֲלֵיהֶם
הָרוּחַ וַיִּתְנַבְּאוּ וְלֹא יִסְפוּ:

26 But there remained two men in the camp, the name of the one was Eldad, and the name of the other Medad; and the spirit rested upon them; and they were of them that were recorded, but had not gone out unto the Tent; and they prophesied in the camp.

וַיֵּשְׂאָרוּ שְׁנֵי־אֲנָשִׁים בְּמַחֲנֶה
שֵׁם הָאֶחָד אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי
מִדְּד וַתָּנַח עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וְהֵמָּה
בְּכַתְּבִים וְלֹא יָצְאוּ הָאֹהֶל
וַיִּתְנַבְּאוּ בְּמַחֲנֶה:

וַיֵּשְׂאָרוּ שְׁנֵי־אֲנָשִׁים בְּמַחֲנֶה
שֵׁם הָאֶחָד אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי
מִדְּד וַתָּנַח עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וְהֵמָּה
בְּכַתְּבִים וְלֹא יָצְאוּ הָאֹהֶל
וַיִּתְנַבְּאוּ בְּמַחֲנֶה:

26

חיסך לו הכתוב ולא נפרע ממנו וזו של מריצה היתה בגלוי לפיכך לא חיסך לו הכתוב. רצי שמעון אומר חס ושלום לא עלתה על דעתו של אותו נדיק כך מי שכתוב צו (שם יז, ז) בכל ביתי נאמן הוא יאמר אין המקום מספיק לנו אלא כך אמר שש מאות אלף רגלי וגו' ואתה אמרת דבר אתן לחדש ימים ואחר כך תהרוג אותה גדולה כזו הלאן וזכר ישחט להם כדי שיהרגו ותהא אכילה זו מספקת עד עולם וכי שכתב הוא זה אומרים לו לחמור טול כור שעורים ונחמור ראשך השיבו הקצ"ה ואם לא אתן יאמרו שקצרה ידי הטוב בעיניך שיד ה' תקצר בעיניהם יאכזרו הם ומהא כיוצא בהם ואל תהי ידי קצרה לפניהם אפילו שעה אחת (תוספתא סוטה ו, ד):

(23) עתה תראה היקרך דברי. רצן גמליאל בנו של רצי יהודה הנשיא אומר אי אפשר לעמוד על הטפל מאחר שאין מבקשים אלא עלילה לא תספיק להם סופן לדון אחריו אם אתה נותן להם דקה בזהמה גסה יאמרו דקה בקשנו ואם אתה נותן להם דקה יאמרו גסה בקשנו חיה ועוף בקשנו דגים וחגבים בקשנו אמר לו אם כן יאמרו שקצרה ידי (שם) אמר לפניו הריני הולך ומפייסן אמר לו עתה תראה היקרך דברי שלא ישמעו לך הלך משה לפייסן (זה קאי גם לרש"י לעיל) אמר להם היד ה' תקצר (תהלים עח, כ) הן הכה נור ויזוכו מים וגו' הגם להם יוכלת אמרו פשרה היא זו אין צו כח למלאות שאלתנו וזהו שנאמר וינא משה וידבר אל העם כיון שלא שמעו לו ויאסף שבעים איש וגו' (ספרי נה):

(25) ולא יספו. לא נתנבאו אלא אותו היום לצדו כך מפורש בספרי (שם) ואונקלוס תרגם ולא פסקין שלא פסקה נבואה מהם:

(26) וישארו שני אנשים. מאותן שנזכרו אמרו אין לנו כדאין לגדולה זו (ספרי). תנחומא בהעלתך יצ: והמה בכחבים. צמזוררים שבהם לסנהדרין ונכחצו כולם נקוצים בשמות ועל ידי גורל לפי שהחשבון עולה ל"ז שצטים ששה עשר לכל שצט ושצט חוץ משני שצטים שאין מגיע אליהם אלא חמשה חמשה אמר משה אין שצט שומע לי לפחות משצטו זקן אחד מה עשה נטל ע"צ פתקין וכתב על שבעים זקן ועל שנים חלק וזכר מכל שצט ושצט ששה והיו ע"צ אמר להם טלו פתקיעם מתוך קלפי מי שעלה צידו זקן נתקדש ומי שעלה צידו חלק אמר לו המקום לא חפץ בך (ספרי נה):

- 27 And there ran a young man, and told Moses, and said: 'Eldad and Medad are prophesying in the camp.'
- 28 And Joshua the son of Nun, the minister of Moses from his youth up, answered and said: 'My lord Moses, shut them in.'
- 29 And Moses said unto him: 'Art thou jealous for my sake? would that all the LORD'S people were prophets, that the LORD would put His spirit upon them!'
- 30 And Moses withdrew into the camp, he and the elders of Israel.
- 31 And there went forth a wind from the LORD, and brought across quails from the sea, and let them fall by the camp, about a day's journey on this side, and a day's journey on the other side, round about the camp, and about two cubits above the face of the earth.
- 32 And the people rose up all that day, and all the night, and all the next day, and gathered the quails; he that gathered least gathered ten heaps; and they spread them all abroad for themselves round about the camp.
- וַיָּרֶץ הַנָּעַר וַיֵּגֵד לְמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֶלְדָּד וּמִדָּד מְתַנַּבְּאִים בַּמַּחֲנֶה:
- וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נֹון מִשְׁרֵת מֹשֶׁה מִבְּחָרָיו וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי מֹשֶׁה כָּלָאִם:
- וַיֹּאמֶר לוֹ מֹשֶׁה הַמִּקְנָא אֶתָּה לִי וּמִי יֵאָן כָּל-עַם יִהְיֶה נְבִיאִים כִּי-יִתֵּן יְהוָה אֶת-רוּחוֹ עֲלֵיהֶם:
- וַיִּסָּפֶה מֹשֶׁה אֶל-הַמַּחֲנֶה הוּא וּזְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל:
- וְרוּחַ נָסַח מֵאֵת יְהוָה וַיֵּגֵז שְׁלֹוִים מִן-הַיָּם וַיִּשְׁטַע עַל-הַמַּחֲנֶה כִּדְרֹךְ יוֹם כִּהְיָה סָבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה וּכְאֻמָּתִים עַל-פְּנֵי הָאָרֶץ:
- וַיָּקֶם הָעָם כָּל-הַיּוֹם וְכָל-הַלַּיְלָה וְכָל-הַיּוֹם הַמַּחֲרָת וַיִּאָּסְפוּ אֶת-הַשְּׁלֹו הַמִּמָּעִיט אֶסְף עֶשְׂרֵה חֲמֹרִים וַיִּשְׁטְחוּ לָהֶם שְׂפּוֹחַ סָבִיבוֹת הַמַּחֲנֶה:
- וַיִּחַד נֹטַל מִן קֶדֶם יְיָ וַאֲפָרַח שְׁלֹו מִן יָמָא וּרְמָא עַל מִשְׁרִיתָא כְּמַהֲלַךְ יוֹמָא לְכָא וּכְמַהֲלַךְ יוֹמָא לְכָא סָחוֹר סָחוֹר לְמִשְׁרִיתָא וּכְרוֹם תַּרְתִּין אַמִּין עַל אֶפִי אֶרֶעָא:
- וְקָם עַמָּא כָּל יוֹמָא הַהוּא וְכָל לַיְלָא וְכָל יוֹמָא דְּבִתְרוּהִי וּכְנָשׁוּ יֵת שְׁלֹו דְּאַזְעַר כְּנָשׁ עֶשְׂרָא דְּגוֹרִין וַיִּשְׁטְחוּ לָהֶון מִשְׁטָחִין סָחוֹר סָחוֹר לְמִשְׁרִיתָא:

(27) וירץ הנער. יש אומרים גרשום בן משה היה (תנחומא שם):

(28) כלאם. הטל עליהם זרכי צדורהם כלים מאלהים. דבר אחר תנס אל צית הכלל לפי שהיו מתנבאים משה מת ויהושע מניס את ישראל לארץ (סנהדרין י, א. ספרי זר'ה):

(29) המקנא אותה לִי. הקנאי אותה לי הקנאתי אותה מקנא: לִי. כמו בשצילי כל לשון קנאה אדם הנותן לב על הדבר או לנקום או לעזור אנפרמנ"ט בלע"ז אוהו צעזי המשא:

(30) ויאסף משה. מפסח אהל מועד: אל המחנה. נכנסו איש לאהלו: ויאסף. לשון כניסה אל הבית כמו (דברים כג, ז) ואספתו אל חוך ביתך. ואצל לכולם (תהלים לט, ז) יצור ולא ידע מי אוספם מלמד שלא הביא עליהם פורענות עד שנכנסו הדציקים איש לאהלו (ספרי לו):

(31) ויגז. ויפריח וכן (תהלים ל, י) כיגז חיש וכן (נחום א, יג) נגזו ועבר: וישש. ויפשוט כמו (שמואל א ל, טז) והנס נטושים על פני כל הארץ (יחזקאל כט, ה) ונטשתין המדברה: וכאמיתם. פורחות בגובה עד שהן כנגד לבו של אדם כדי שלא יאה טורח באסיפתן לא להגזיה ולא לשחות (ספרי לו):

(32) הממעיש. מי שאסף פחות מכולם העצלים והחגרים אסף עשרה חמרים: וישטחו. עשו אותן משטיחין משטיחין (שם נח):

<p>33 While the flesh was yet between their teeth, ere it was chewed, the anger of the LORD was kindled against the people, and the LORD smote the people with a very great plague.</p>	<p>בְּשָׂרָא עַד כְּעֵן בֵּין שְׁנֵיהֶן עַד לֹא פִסַּק וְרוּחַזָּא דִּי תִקִּיף בְּעֵמָא וּקְטַל יֵי בְּעֵמָא קְטוּל סְגִי לַחֲדָא:</p>	<p>33 הַבָּשָׂר עוֹדְנָה בֵּין שְׁנֵיהֶם טָרֵם יִכְרַת וְאִף יִהְיֶה חֲרָה בָּעָם וַיִּדָּ יִהְיֶה בָּעָם מַכָּה רַבָּה מְאֹד:</p>
<p>34 And the name of that place was called Kibroth-hattaavah, because there they buried the people that lusted.</p>	<p>וּקְרָא יֵת שְׁמִיהּ דְּאַתְרָא הַהוּא קִבְרוֹת דְּמִשְׁאַלֵי אַרְי תַּמָּן קִבְרוֹ יֵת עֵמָא דְּשִׂאֵלוֹ:</p>	<p>34 וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁם־הַמָּקוֹם הַהוּא קִבְרוֹת הַתַּאֲוָה כִּי־שָׁם קָבְרוּ אֶת־הָעָם הַמִּתְאָוִים:</p>
<p>35 From Kibroth-hattaavah the people journeyed unto Hazeroth; and they abode at Hazeroth.</p>	<p>מִקִּבְרוֹת דְּמִשְׁאַלֵי נָטְלוּ עֵמָא לַחֲצֵרוֹת וְהָיוּ בַּחֲצֵרוֹת:</p>	<p>35 מִקִּבְרוֹת הַתַּאֲוָה נָסְעוּ הָעָם חֲצֵרוֹת וַיִּהְיוּ בַּחֲצֵרוֹת: (פ)</p>
<p>XII And Miriam and Aaron spoke against Moses because of the Cushite woman whom he had married; for he had married a Cushite woman.</p>	<p>וּמִלִּילַת מֵרִים וְאַהֲרֹן בְּמֹשֶׁה עַל עֵיסַק אֶתְתָּא שְׁפִירְתָּא דְּנָסִיב אַרְי אֶתְתָּא שְׁפִירְתָּא דְּנָסִיב רַחִיק:</p>	<p>XII וַתְּדַבֵּר מֵרִים וְאַהֲרֹן בְּמֹשֶׁה עַל־אֲדוֹת הָאִשָּׁה הַכְּשִׁית אֲשֶׁר לָקַח כִּי־אִשָּׁה כְּשִׁית לָקַח:</p>
<p>2 And they said: 'Hath the LORD indeed spoken only with Moses? hath He not spoken also with us?' And the LORD heard it.—</p>	<p>וְאָמְרוּ הִלְחֹד בָּרֵם עִם מֹשֶׁה מִלִּיל יֵי הֲלָא אִף עִמָּנָא מִלִּיל וּשְׁמִיעַ קִדָּם יֵי:</p>	<p>2 וַיֹּאמְרוּ הֲרַק אֲדָם־בְּמֹשֶׁה דִּבֶּר יִהְיֶה הֲלָא גַם־בָּנוּ דִּבֶּר וַיִּשְׁמַע יְהוָה:</p>
<p>3 Now the man Moses was very meek, above all the men that were upon the face of the earth.—</p>	<p>וְגוֹבְרָא מֹשֶׁה עֲנוּתָן לַחֲדָא מִכָּל אֲנָשָׁא דְּעַל אֲפִי אֲרֵעָא:</p>	<p>3 וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנּוּ מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאֲדָמָה: (ס)</p>
<p>4 And the LORD spoke suddenly unto Moses, and unto Aaron, and unto Miriam: 'Come out ye three unto the tent of meeting.' And they three came out.</p>	<p>וְאָמַר יֵי בִתְכִיף לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן וּלְמֵרִים פּוֹקוּ תִּלְתִּיכוֹן לְמִשְׁכַּן זְמָנָא וּנְפִקוּ תִּלְתִּיהוֹן:</p>	<p>4 וַיֹּאמֶר יְהוָה פֶּתָאִם אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־מֵרִים צֵאוּ שְׁלֹשְׁתֶּכֶם אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשֹׁתָם:</p>

(33) טרם יכרת. כתרגומו עד לא פסק. דבר אחר אינו מספיק לפוסקו צשיניו עד שנשמחו יואלה (שס לו):

(1) ותדבר. אין דבור בכל מקום אלא לשון קשה וכן הוא אומר (בראשית מז, ל) דבר האיש אדוני הארץ אתנו קשות ואין אמירה בכל מקום אלא לשון חסנונים וכן הוא אומר (בראשית יט, ז) ויאמר אל נא אחי תרעו (במדבר יב, ו) ויאמר שמעו נא דברי (ספרי טז). כל נא לשון נקשה. ותדבר מרים ואהרן. היא פתחה דבור מחלה לפיכך הקדימה הכתוב מחלה ומנין היתה יודעת מרים שפירש משה מן האשה רבי נתן אומר מרים היתה צדד כפורה בשעה שנאמר למשה אלדד ומידד מתנבאים במחנה כיון ששמעה כפורה אמרה איני לנשותיהן של אלו אם הם נזקקים לנבואה שיהיו פורשין מנשותיהן כדרך שפירש בעלי ממני ומשם ידעה מרים והגידה לאהרן ומה מרים שלא נכחונו לגנותו כך נענשה ק"ו למספר בגנותו של חזירו (ספרי טז): האשה הכשית. מגיד שהכל מודים כיפיה כשם שהכל מודים בשחרותו של כושי (שם): כושית. צגימטריא יפת מראה (תנחומא לו, יג): על אדות האשה. על אודות גירושיה: כי אשה כשית לקח. מה תלמוד לומר אלא יש לך אשה נאה כיפיה ואינה נאה במעשה במעשה ולא כיפיה אצל זאת נאה בכל: האשה הכשית. על שם נויה נקראת כושית כאדם הקורא את בנו נאה כושי כדי שלא תשלוט בו עין רעה (שם): כי אשה כשית לקח. ועמה גרשה (שם):

(2) הרק אך. עמו לצדו דבר ה': הלא גם בנו דבר. ולא פירשנו מדרך ארץ (ספרי ק):

(3) ענו. שפלוסלן:

<p>5 And the LORD came down in a pillar of cloud, and stood at the door of the Tent, and called Aaron and Miriam; and they both came forth.</p>	<p>וַיֵּרֶד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן וַיֵּעַמֵּד בַּתַּחַת הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אֶת־אַהֲרֹן וּמִרְיָם וַיָּצְאוּ שְׁנֵיהֶם׃</p>	<p>5 וַיֵּרֶד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן וַיֵּעַמֵּד בַּתַּחַת הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אֶת־אַהֲרֹן וּמִרְיָם וַיָּצְאוּ שְׁנֵיהֶם׃</p>
<p>6 And He said: 'Hear now My words: if there be a prophet among you, I the LORD do make Myself known unto him in a vision, I do speak with him in a dream.</p>	<p>וַיֹּאמֶר שְׁמַעְנוּנָא דְּבִרֵי אִם־יְהִי־נָבִיאֲכֶם יְהוָה בִּמְרָאָה אֱלֹוֹ אֶתְנִידַע בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר־בּוֹ׃</p>	<p>6 וַיֹּאמֶר שְׁמַעְנוּנָא דְּבִרֵי אִם־יְהִי־נָבִיאֲכֶם יְהוָה בִּמְרָאָה אֱלֹוֹ אֶתְנִידַע בְּחִלּוֹם אֲדַבֵּר־בּוֹ׃</p>
<p>7 My servant Moses is not so; he is trusted in all My house;</p>	<p>לֹא־כֵן עַבְדִּי מֹשֶׁה בְּכָל־בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא׃</p>	<p>7 לֹא־כֵן עַבְדִּי מֹשֶׁה בְּכָל־בֵּיתִי נֶאֱמָן הוּא׃</p>
<p>8 with him do I speak mouth to mouth, even manifestly, and not in dark speeches; and the similitude of the LORD doth he behold; wherefore then were ye not afraid to speak against My servant, against Moses?</p>	<p>מִמֶּלֶל עִם מִמֶּלֶל מְלִילָנָא עֵמִיד בְּחִיּוֹ וְלֹא בְּחֻדְוִין וּבְדַמּוּת יִקְרָא דִּיּוֹ מִסְתַּכֵּל וּמִדִּין לֹא דְחִילְתוֹן לְמַלְלָא בְּעַבְדִּי בְּמֹשֶׁה׃</p>	<p>8 פֶּה־אֶל־פֶּה אֲדַבֵּר־בּוֹ וּמִרְאָה וְלֹא בְּחִידָת וּתְמַנַּת יְהוָה נִבִּיט וּמִדּוּעַ לֹא יִרְאֲתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדִּי בְּמֹשֶׁה׃</p>
<p>9 And the anger of the LORD was kindled against them; and He departed.</p>	<p>וַתִּקְרוֹ רִיגָזָא דִּיּוֹ בְּהוֹן וְאַסְתַּלַּק׃</p>	<p>9 וַיִּחַר־אַף יְהוָה בָּם וַיֵּלֶךְ׃</p>

- (4) פתאום. נגלה עליהם פתאום והם טמאים צדקך ארץ והיו זועקים מים מים להודיעם שיפה עשה משה שפירש מן האשה מאחור שנגלית עליו שכינה תדיר ואין עת קצוה לדבור (תנחומא שם): צאו שלשתכם. מגיד ששלשתן נקראו צדבור אחד מה שאי אפשר לפה לומר ולאין לשמוע (ספרי קצ):
- (5) בעמוד ענן. יא יחידי שלא כמדת זשר ודס מלך זשר ודס כשיוצא למלחמה יוצא צאוכלוסין וכשיוצא לשלום יוצא צמועטים ומדת הקצ"ה יוצא למלחמה יחידי שנאמר (שמות טו, ג) ה' איש מלחמה ויוצא לשלום צאוכלוסין שנאמר (תהלים סח, יח) רכב אלהים רבותים אלפי שנאן (ספרי שם): ויקרא אהרן ומרים. שיהיו נמשכין ויוצאין מן החצר לקראת הדבור (שם): ויצאו שניהם. ומפני מה משכן והפרידן ממשה לפי שאומרים מקצת שצחו של אדם צפניו וכולו שלא צפניו וכן מצינו צנח שלא צפניו נאמר (בראשית ו, ט) איש צדיק תמים וצפניו נאמר (שם ז, א) כי אותך ראיתי צדיק לפני. דבר אחר שלא ישמע צנזיפתו של אהרן (ספרי שם):
- (6) שמעו נא דברי. אין נא אלא לשון בקשה (ספרי קג): אם יהיה נביאכם. אם יהיו לכם נביאים: ה' במראה אליו אתודע. שכינת שמי אין נגלית עליו באספקלריא המאירה אלא בחלוס וחזיון:
- (8) פה אל פה. אמרתי לו לפרוש מן האשה והיכן אמרתי לו צסיני (דברים ה, כו) לך אמור להם שובו לכם לאהליכם ואתה פה עמוד עמדי (ספרי. תנחומא לו, יג): ומראה ולא בחידות. ומראה זה מראה דבור. שאני מפרש לו דבורי במראית פנים שבו ואיני סותמו לו בחידות כענין שנאמר ליחזקאל (יחזקאל יז, צ) חוד חידה וגו'. יכול מראה שכינה תלמוד לומר (שמות לג, כ) לא תוכל לראות את פני (ספרי קג): ותמנת ה' יביש. זה מראה אחוריים כענין שנאמר (שמות לג, כג) וראית את אחורי (ספרי שם): בעבדי במשה. אינו אומר צעדי משה אלא צעדי צמשה צעדי אף על פי שאינו משה צמשה אפילו אינו צעדי כדאי הייתם לירא מפניו וכל שכן שהוא צעדי ועבד מלך מלך היה לכם לומר אין המלך אוהבו חנם ואם תאמרו איני מכיר צמעשו זו קשה מן הראשונה (שם. תנחומא שם):
- (9) ויחר אף ה' בם וילך. מאחר שהודיעם סרחונם גזר עליהם נדוי קל וחומר לבשר ודם שלא יכעוס על חזירו עד שיודיענו סרחונו (ספרי קד. תנחומא שם):

<p>And when the cloud was removed from over the Tent, behold, 10 Miriam was leprous, as white as snow; and Aaron looked upon Miriam; and, behold, she was leprous.</p>	<p>וַהֲעֵנָן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וַהֲנֶה מִרְיָם מְצֻרַעַת כַּשָּׁלֵג וַיִּפֹּן אַהֲרֹן אֶל־מִרְיָם וַהֲנֶה מְצֻרַעַת: סִגִּירָא:</p>	<p>10 וַהֲעֵנָן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וַהֲנֶה מִרְיָם מְצֻרַעַת כַּשָּׁלֵג וַיִּפֹּן אַהֲרֹן אֶל־מִרְיָם וַהֲנֶה מְצֻרַעַת:</p>
<p>And Aaron said unto Moses: 'Oh my lord, lay not, I pray thee, sin upon us, for that we have done foolishly, and for that we have sinned.</p>	<p>וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנָי אַל־נָא תִשֶׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נִוְאלָנוּ וְאֲשֶׁר חָטָאנוּ:</p>	<p>11 וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה בִּי אֲדֹנָי אַל־נָא תִשֶׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נִוְאלָנוּ וְאֲשֶׁר חָטָאנוּ:</p>
<p>Let her not, I pray, be as one dead, of whom the flesh is half consumed when he cometh out of his mother's womb.'</p>	<p>לֹא כֵּן תִּתְרַחֵק דָּא מִבֵּינָנָא אַרִי אֲחִיתָנָא הִיא צִלִי כֵּן עַל בִּשְׂרָא מִימָא הֲדִין דְּבִה וַיִּתְסִי:</p>	<p>12 אַל־נָא תִהְי כִּמֶּת אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֻם אִמּוֹ וַיֹּאכֶל חֲצִי בְּשָׂרוֹ: וַיִּתְסִי:</p>
<p>And Moses cried unto the LORD, saying: 'Heal her now, O God, I beseech Thee.'</p>	<p>וַצִּלִי מֹשֶׁה קָדָם יְיָ לְמִימֶר אֱלֹהֵא בִּבְעוּ אִסִּי כֵּן יִתֵּה:</p>	<p>13 וַיִּצְעַק מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ: (פ)</p>
<p>And the LORD said unto Moses: 'If her father had but spit in her face, should she not hide in shame seven days? let her be shut up without the camp seven days, and after that she shall be brought in again.'</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְיָ לְמֹשֶׁה וְאַל־אָבוֹהָא מִנְזָרָא נִזְרָא בִּיה הֲלֹא תִתְכַּלִּים שִׁבְעָא יוֹמִין חֲסִיתָגֵר שִׁבְעָא יוֹמִין מִבְּרָא לְמִשְׁרִיתָא וּבִתֵּר כֵּן תִּתְכַּנֵּישׁ:</p>	<p>מִפְטִיר וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַבִּיָּה יֶרֶק יֶרֶק בְּפָנֶיהָ הֲלֹא תִתְכַּלֵּם שִׁבְעַת יָמִים תִּסָּגֵר שִׁבְעַת יָמִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחֵר תֵּאָסֵף:</p>

(10) והענן סר. ואחר כך והנה מרים מצורעת כשלג משל למלך שאמר לפדגוג רדה את בני אצל לא תרדנו עד שאלך מאלנך שרמתי עליו (ספרי קה. תנחומא שם):
(11) נואלנו. כתרגומו לשון אויל:
(12) אל נא תהי. אחותנו זו: כמת. שהמצורע חשוב כמת מה מת מטמא צביאה אף מצורע מטמא צביאה (נדרים סד, 3. ספרי שם. תנחומא שם): אשר בצאתו מרחם אמו. אמו היה לו לומר אלא שכיה הכתוב וכן חזי בשור חזי בשור היה לו לומר אלא שכיה הכתוב אשר מאחר שיצאה מרחם אמו היא לנו כאילו נאכל חזי בשורנו כענין שנאמר (בראשית לז, כז) כי אחינו בשורנו הוא (ספרי שם. תנחומא שם) ולפי משמעו אף הוא נראה כן אין ראוי לאח להניח את אחותו להיות כמת: אשר בצאתו. מאחר שיצא זה מרחם אמו של זה שיש כח צידו לעזור ואינו עוזרו הרי נאכל חזי בשורו שאחיו בשורו הוא. דבר אחר אל נא תהי כמת אם אינך רופאה בתפלה מי מסגירה ומי מטירה אני אי אפשר לראותה שאני קרוב ואין קרוב רואה את הנגעים וכהן אחר אין צעולם וזהו אשר נצאתו מרחם אמו (תנחומא שם):
(13) אל נא רפא נא לה. צא הכתוב ללמדך דרך ארץ שהשולל דבר מחזירו לריק לומר שנים או שלשה דברי תחנונים ואחר כך יבקש שאלותיו (ספרי שם. תנחומא שם): לאמר. מה תלמוד לומר אמר לו השיבני אם אתה מרפא אותה אם לאו עד שהשיבו ואזיה ירק וירק וגו' רבי אלעזר בן עזריה אומר ד' מקומות בקש משה מלפני הקב"ה להשיבו אם יעשה שאלותיו אם לאו. כיוצא בו (שמות ו, יב) וידבר משה לפני ה' לאמר וגו' מה תלמוד לומר לאמר השיבני אם גואלם אחת אם לאו עד שהשיבו עתה תראה וגו'. כיוצא בו (במדבר כז, טו) וידבר משה אל ה' לאמר יפקד ה' אלהי הרוחות לכל בשר. כיוצא בו (דברים ג, כג) ואחתנן אל ה' בעת ההיא לאמר השיבו רצ לך (ספרי שם): רפא נא לה. מפני מה לא האריך משה בתפלה שלא יהיו ישראל אומרים אחותו עומדת בצרה והוא עומד ומרבה בתפלה. (דבר אחר שלא יאמרו ישראל בשביל אחותו הוא מאריך בתפלה אצל בשבילנו אינו מאריך בתפלה) (ספרי שם. תנחומא שם):
(14) ואביה ירק וירק בפניה. ואם אזיה הראה לה פנים זועפות הלא תכלם שבעת ימים קל וחומר לשכינה י"ד יום אלא דיו לצא מן הדין להיות כנדון לפיכך אף בזיפתית תסגר שבעת ימים (צ"ק כה, א. ספרי קו): ואחר תאסף. אומר

- 15 And Miriam was shut up without the camp seven days; and the people journeyed not till Miriam was brought in again. וַתִּסָּגֵר מִרְיָם מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים וְהָעָם לֹא נָסַע עַד־הָאֶסְף מִרְיָם:
- 16 And afterward the people journeyed from Hazeroth, and pitched in the wilderness of Paran. וְאַחֵר נָסְעוּ הָעָם מִחֲצֵרוֹת וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר פָּאֲרָן: (פ)

The Haftarah is Zechariah 2:14 - 4:7 on page 191.

- XIII And the LORD spoke unto Moses, saying: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמַלְאִיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:
- 2 'Send thou men, that they may spy out the land of Canaan, which I give unto the children of Israel; of every tribe of their fathers shall ye send a man, every one a prince among them.' שְׁלַח־לָךְ אַנְשִׁים וַיִּתְּרוּ אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר־אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלָחוּ כָל־נָשִׂא בָהֶם:
- 3 And Moses sent them from the wilderness of Paran according to the commandment of the LORD; all of them men who were heads of the children of Israel. וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְבָּר פָּאֲרָן עַל־פִּי יְהוָה כָּל־אֲנָשִׁים רָאשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל הָהֵם:
- 4 And these were their names: of the tribe of Reuben, Shammua the son of Zaccur. וַאֲלֵה שְׁמוֹתָם לְמִטָּה רְאוּבֵן שְׁמוּעַ בֶּן־זַכּוּר:
- 5 Of the tribe of Simeon, Shaphat the son of Hori. לְמִטָּה שִׁמְעוֹן שָׁפַט בֶּן־חֹרִי:
- 6 Of the tribe of Judah, Caleb the son of Jephunneh. לְמִטָּה יְהוּדָה כָּלֵב בֶּן־יִפְנֶה:

אני כל האסיפות האמורות צמזרעים על שם שהוא משולח מחוץ למחנה וכשהוא נרפא נאסף אל המחנה כחוצו בו אסיפה לשון הכנסה: (15) והעם לא נסע. זה הכבוד חלק לה המקום בשביל שעה אחת שנתעכזה למשה כשהושלך ליאור שנאמר (שמות 3, ד) ותחנך אחותו מרחוק וגו' (סוטה ט, 3):

(2) שלח לך אנשים. למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים לפי שלקחה על עסקי דצה שדברה באחיה ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר (צמדבר רבה. תנחומא שלח ה): שלח לך. לדעתך אני איני מזהה לך אם תרצה שלח לפי שבאו ישראל ואמרו (דברים א, כג) נשלחה אנשים לפנינו כמה שנאמר (שם) ותקרבון אלי כלכם וגו' ומשה נמלך בשכינה אמר אני אמרתי להם שהיא טובה שנאמר (שמות ג, יז) אעלה אתכם מעני מצרים וגו' חיייהם שאני נותן להם מקום לטעות בדברי המרגלים למען לא יירשוהו (צמדבר רבה. סוטה לד, 3. תנחומא שם):

(3) על פי ה'. דרשותו שלא עכז על ידו: כלם אנשים. כל אנשים שנמקרא לשון חשיבות ואותה שעה כשרים היו (צמר"ט, ה):

7	Of the tribe of Issachar, Igal the son of Joseph.	לְמַטֵּה יִשָּׁשכָר יִגָּאל בֶּן־יוֹסֵף: לְשִׁבְטָא דְיִשָּׁשכָר יִגָּאל בֶּר	7
8	Of the tribe of Ephraim, Hoshea the son of Nun.	לְמַטֵּה אֶפְרַיִם הוֹשֵׁעַ בֶּן־נֹון: לְשִׁבְטָא דְאַפְרַיִם הוֹשֵׁעַ בֶּר	8
9	Of the tribe of Benjamin, Palti the son of Raphu.	לְמַטֵּה בְנִימִן פִּלְטִי בֶן־רָפוּא: לְשִׁבְטָא דְבְנִימִן פִּלְטִי בֶר	9
10	Of the tribe of Zebulun, Gaddiel the son of Sodi.	לְמַטֵּה זְבֻלֹן גַּדִּיאל בֶּן־סוּדִי: לְשִׁבְטָא דְזְבֻלֹן גַּדִּיאל בֶּר	10
11	Of the tribe of Joseph, namely, of the tribe of Manasseh, Gaddi the son of Susi.	לְמַטֵּה יוֹסֵף לְמַטֵּה מְנַשֶּׁה גַּדִּי בֶן־סוּסִי: לְשִׁבְטָא דְיוֹסֵף לְשִׁבְטָא דְמְנַשֶּׁה גַּדִּי בֶר סוּסִי:	11
12	Of the tribe of Dan, Ammiel the son of Gemalli.	לְמַטֵּה דָן עַמִּיאל בֶּן־גַּמְלִי: לְשִׁבְטָא דְדָן עַמִּיאל בֶּר	12
13	Of the tribe of Asher, Sethur the son of Michael.	לְמַטֵּה אָשֶׁר סֶתוּר בֶּן־מִיכָאֵל: לְשִׁבְטָא דְאַשֶׁר סֶתוּר בֶּר	13
14	Of the tribe of Naphtali, Nahbi the son of Vophsi.	לְמַטֵּה נַפְתָּלִי נַחֲבִי בֶן־וּפְסִי: לְשִׁבְטָא דְנַפְתָּלִי נַחֲבִי בֶר	14
15	Of the tribe of Gad, Geuel the son of Machi.	לְמַטֵּה גָד גְּאוּאֵל בֶּן־מָכִי: לְשִׁבְטָא דְגָד גְּאוּאֵל בֶּר מָכִי:	15
16	These are the names of the men that Moses sent to spy out the land. And Moses called Hoshea the son of Nun Joshua.	אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־שָׁלַח מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת־הָאָרֶץ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֵׁעַ בֶּן־נֹון יְהוֹשֻׁעַ: אֵלִין שְׁמֵהֶן גּוֹבְרִיא דְשָׁלַח מֹשֶׁה לְאַלְלָא יֵת אֶרְעָא וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשֵׁעַ בֶּר נֹון יְהוֹשֻׁעַ:	16
17	And Moses sent them to spy out the land of Canaan, and said unto them: 'Get you up here into the South, and go up into the mountains;	וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם עָלוּ זֶה בְּנֹגֵב וְעֲלִיתֶם אֶת־הַהָר: וַשְׁלַח יְתַהוֹן מֹשֶׁה לְאַלְלָא יֵת אֶרְעָא דְכְנָעַן וַיֹּאמֶר לְהוֹן סְקוּ דָא בְּדְרוּמָא וְתַסְקוּן לְטוּרָא:	ישראל
18	and see the land, what it is; and the people that dwelleth therein, whether they are strong or weak, whether they are few or many;	וּרְאִיתֶם אֶת־הָאָרֶץ מַה־הִוא וְאֶת־הָעָם הַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ הֲחֹזֵק הוּא הֲרַפָּה הֲמַעֲט הוּא אִם־רַב: וְתַחֲזוּן יֵת אֶרְעָא מָא הִיא וְיֵת עַמָּא דִּיתִיב עָלֶיהָ הֲתַקִּיף הוּא אִם חֲלָשׁ הֲעִיר הוּא אִם סְגִי:	18

(16) ויקרא משה להושע וגו'. הספלל עליו יה יושיעך מעצת מרגלים (צמ"ר. סוטה שם):

(17) עלו זה בנגב. הוא היה הפסולת של ארץ ישראל שכן דרך התגרים מראין את הפסולת תחלה ואחר כך מראין את

השבט (תנחומא שלח ו):

(18) את הארץ מה היא. יש ארץ מגדלת גבורים ויש ארץ מגדלת חלשים יש מגדלת אוכלוסין ויש ממעטת אוכלוסין

- 19 and what the land is that they dwell in, whether it is good or bad; and what cities they are that they dwell in, whether in camps, or in strongholds;
- 20 and what the land is, whether it is fat or lean, whether there is wood therein, or not. And be ye of good courage, and bring of the fruit of the land.'—Now the time was the time of the first-ripe grapes.—
- 21 So they went up, and spied out the land from the wilderness of Zin unto Rehob, at the entrance to Hamath.
- 22 And they went up into the South, and came unto Hebron; and Ahiman, Sheshai, and Talmi, the children of Anak, were there.—Now Hebron was built seven years before Zoan in Egypt.—
- 23 And they came unto the valley of Eshcol, and cut down from thence a branch with one cluster of grapes, and they bore it upon a pole between two; they took also of the pomegranates, and of the figs.—
- וַמָּה הָאָרֶץ אֲשֶׁר־הוּא יֹשֵׁב בָּהּ וְהַטּוֹבָה הֲיִוא אִם־רָעָה וְהַמָּה הָעָרִים אֲשֶׁר־הוּא יֹשֵׁב בְּתוֹכָהּ הַבְּמִתְחָנִים אִם בְּמִבְצָרִים:
- וַמָּה הָאָרֶץ הַשְּׂמֵנָה הֲיִוא אִם־רְזָה הֲיִשְׁבָּה עַיִן אִם־אֵין וְהַתְּחִזְקָתָם וְלִקְחָתָם מִפְּרִי הָאָרֶץ וְהַיָּמִים יָמִי בְּכוּרֵי עֲנָבִים:
- וַיַּעֲלֻ וַיִּתְּרוּ אֶת־הָאָרֶץ מִמִּדְבַּר־צֶן עַד־רְחֹב לְבָא חֲמַת:
- וַיַּעֲלֻ בִנְיָמִן וְיִבְא עַד־חֶבְרוֹן וְשֵׁם אַחִימָן שֹׁשִׁי וְתַלְמִי יְלִידֵי הָעֵנָק וְחֶבְרוֹן שְׁבַע שָׁנִים נִבְנְתָה לִפְנֵי צֶעֶן מִצְרַיִם:
- וַיָּבֹאוּ עַד־נַחַל אֲשָׁכּוֹל וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זִמּוֹרָה וְאֲשָׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד וַיִּשְׂאֶהוּ בְּמוֹט בִּשְׁנַיִם וּמִן־הָרִמָּנִים וּמִן־הַתְּאֵנִים:
- וּמָא אֶרְעָא דְּהוּא יִתִּיב בָּהּ הַטָּבָא הֲיִא אִם בִּישָׂא וּמָא קְרִינָא דְּהוּא יִתִּיב בְּהוֹן הַבְּפָצְחִין אִם בְּפִרְכִּין:
- וּמָא אֶרְעָא הַעֲתִירָא הֲיִא אִם מִסְכִּינָא הֲיִא אִת בָּהּ אֵילָנִין אִם לֹא וְהַתְּקִפוֹן וְהַטָּבִין מֵאֲבָא דְּאֶרְעָא וְיִוְמִיָּא יִוְמֵי בְּכוּרֵי עֲנָבִין:
- וּסְלִיקוּ וַאֲלִילוּ יַת אֶרְעָא מִמִּדְבָּרָא דְּצִין עַד רְחֹב לְמִטֵּי חֲמַת:
- וּסְלִיקוּ בְּדִרוּמָא וַאֲתוּ עַד חֶבְרוֹן וְתַמֵּן אַחִימָן שֹׁשִׁי וְתַלְמִי בְּנֵי גִבְרָא וְחֶבְרוֹן שְׁבַע שָׁנִין אֶתְבְּנִיאת קֳדָם טָאֲנִים דְּמִצְרַיִם:
- וַאֲתוּ עַד נַחֲלָא דְּאֲשָׁכּוֹל וְקָצוּ מִתַּמֵּן עוֹבְרָתָא וַאֲתָכּוֹל דְּעֲנָבִין חֵד וְנִטְלוּהִי בְּאַרְיָחָא בְּתִרְיִין וּמִן רִמּוֹנִיָּא וּמִן תִּינִיָּא:

(צמ"ר. תנחומא שם): החזק הוא הרפה. סימן מסר להם אם צפרזים יושצין חזקים הם שסומכין על גבורתם ואם צפרים צלורות הם יושצין חלשים הם (צמ"ר. תנחומא שם):

(19) הבמחנים. תרגומו הצפחין כרכין פלוחין ופתוחין מאין חומה: הטובה היא. צמעינות ותהומות טובים וצריאים:

(20) היש בה עץ. אם יש צהם אדם כשר שיגין עליהם צווחתו (צ"טו, א): בכורי ענבים. ימים שהענבים מתבצלין צכור:

(21) ממדבר צן עד רחב לבא חמת. הלכו צגצוליה צאורך וצרוחצ כמין גאס הלכו רוח גבול דרומית ממקצוע מזרח עד מקצוע מערב כמו שזה משה עלו זה צנגצ דרך גבול דרומית מזרחית עד היס שהיס הוא גבול מערבי ומשם חזרו והלכו כל גבול מערבי על שפת היס עד לבא חמת שהוא אלל הר ההר במקצוע מערבית צפופית כמו שמפורש צגצולות הארץ צפרשת אלה מסעי (להלן לד, ז):

(22) ויבא עד חברון. כלצ לצדו הלך שם ונשתטח על קצרי אצות שלא יהא ניסת לחצריו להיות צענתם וכן הוא אומר (דברים א, לו) ולו אתן את הארץ אשר דרך צה וכתיב (שופטים א, כ) ויתנו לכלצ את חברון (סוטה לד, ז): שבע שנים נבנתה. אפשר שנה חס את חברון לכנען צנו הקטן קודם שיצנה את צוען למצרים צנו הגדול אלא שהיתה מצונה צכל טוב על אחד משבעה צלוען וצא להודיען שצחה של ארץ ישראל שאין לך טרשין צארץ ישראל יותר מחברון לפיכך הקצוה לקצרות מתים ואין לך מעולה צכל אצרות כמלרים שנאמר (צראשית יג, י) כגן ה' כארץ מצרים וצוען היא המעולה שצארץ מצרים ששם מושב המלכים שנאמר (ישעיה ל, ה) כי היו צלוען צרי ויהיתה חברון טובה ממנה שצעה חלקים (סוטה שם):

(23) זמורה. שוכת גפן ואשכול של ענבים תלוי צה: וישארה במוט בשנים. ממשמע שנאמר וישארה במוט איני יודע

- 24 That place was called the valley of Eshcol, because of the cluster which the children of Israel cut down from thence.—
לְמָקוֹם הַהוּא קָרָא נַחַל אֶשְׁכּוֹל
עַל אֲדוֹת הָאֶשְׁכּוֹל אֲשֶׁר-כָּרְתּוּ
מִשָּׁם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
- 25 And they returned from spying out the land at the end of forty days.
וַיָּשֻׁבוּ מִתּוֹר הָאָרֶץ מִקֵּץ
אַרְבָּעִים יוֹם:
וַתָּבוּ מִלְּאֵלֶּלָא אֶרֶעָא מִסּוּף
אַרְבַּעִין יוֹמִין:
- 26 And they went and came to Moses, and to Aaron, and to all the congregation of the children of Israel, unto the wilderness of Paran, to Kadesh; and brought back word unto them, and unto all the congregation, and showed them the fruit of the land.
וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-
אַהֲרֹן וְאֶל-כָּל-עֵדֶת בְּנֵי-
יִשְׂרָאֵל אֶל-מִדְבַּר פָּאָרָן
קִדְשָׁה וַיָּשִׁיבוּ אֲתָם דְּבַר וְאֵת-
כָּל-הַתְּעֹדָה וַיִּרְאוּם אֶת-פְּרִי
הָאָרֶץ:
- 27 And they told him, and said: 'We came unto the land whither thou sentest us, and surely it floweth with milk and honey; and this is the fruit of it.
וַיְסַפְּרוּ-לּוֹ וַיֹּאמְרוּ בָּאֲנּוּ אֶל-
הָאָרֶץ אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּנוּ וְגַם זָבַת
חֶלֶב וְדִבְשָׁה הִוא וְזֹה-פְרִיָהּ:
- 28 Howbeit the people that dwell in the land are fierce, and the cities are fortified, and very great; and moreover we saw the children of Anak there.
אָפֶס כִּי-עַז הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּאָרֶץ
וְהָעָרִים בְּצֻרֹת גְּדֹלֹת מְאֹד
וְגַם-יְלָדֵי הָעֹנֵק רָאִינוּ שָׁם:
- 29 Amalek dwelleth in the land of the South; and the Hittite, and
עַמְלֵק יוֹשֵׁב בָּאָרֶץ הַנִּגָּב
וְהַחִתִּי וְהַיְבוֹסִי וְהָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב
בְּהָר וְהַפְּנִעִי יוֹשֵׁב עַל-הַיָּם
וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן:

שהוא צשנים מה תלמוד לומר צשנים צשני מוטות הא כיצד שמונה נטלו אשכול אחד נטל תאנה ואחד רמון יהושע וכלצ לא נטלו כלום לפי שכל עצמם להוציא דצה נטכונו כשם שפריה משונה כך עמה משונה ואם חפץ אתה לידע כמה משאוי אחד מהם לא ולמד מאצנים שהקימו צגלגל (יהושע ד, ה) הרימו להם איש אצן אחת מן הירדן על שכמו והקימוה צגלגל וסקלוס רצותינו משקל כל אחת מ' סאה וגמירי טונא דמדלי אינש על כחפיה אינו אלא שליש משאוי ממשאוי שמסייעין אותו להרים (סוטה לד, א):

(25) וישובו מתור הארץ מקץ ארבעים יום. והלא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה היא (מגילה ג, א) ומהלך אדם צינוני עשרה פרסאות ליום (פסחים נד, א) הרי מהלך ארבעים יום מן המזרח למערב והם הלכו ארכה ורחבה אלא שגלוי לפני הקצ"ה שיגזור עליהם יום לשנה קצר לפניהם את הדרך (תנחומא שלח ח):

(26) וילכו ויבאו. מהו וילכו להקיש הליכתן לציאתן מה ציאתן רעה אף הליכתן בעצה רעה (סוטה לה, א): וישיבו אתם דבר. את משה ואת אהרן:

(27) זבת חלב ודבש היא. כל דבר שקר שאין אומרים צו קצת אמת צחלתו אין מתקיים צופו (במדבר רבה. סוטה שס):

(28) בצרות. לשון חוזק ותרגומו כרכין לשון צירניות עגולות וצלשון ארמי כריך עגול:

(29) עמלק יושב וגו'. לפי שנכו צעמלק כצר הזכירהו מרגלים כדי לייראם (תנחומא שלח ט): על יד הירדן. יד

<p>30 And Caleb stilled the people toward Moses, and said: 'We should go up at once, and possess it; for we are well able to overcome it.'</p>	<p>וַיָּחֶם כָּלֵב אֶת־הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עֲלֵה נַעֲלֶה וְיִרְשָׁנוּ אֹתָהּ כִּי־יָכוֹל נוֹכַח לָהּ:</p>	<p>30 וַיָּחֶם כָּלֵב אֶת־הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עֲלֵה נַעֲלֶה וְיִרְשָׁנוּ אֹתָהּ כִּי־יָכוֹל נוֹכַח לָהּ:</p>
<p>31 But the men that went up with him said: 'We are not able to go up against the people; for they are stronger than we.'</p>	<p>וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא נוֹכַח לַעֲלֹת אֶל־הָעָם כִּי־חָזָק הוּא מִמֶּנּוּ:</p>	<p>31 וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא נוֹכַח לַעֲלֹת אֶל־הָעָם כִּי־חָזָק הוּא מִמֶּנּוּ:</p>
<p>32 And they spread an evil report of the land which they had spied out unto the children of Israel, saying: 'The land, through which we have passed to spy it out, is a land that eateth up the inhabitants thereof; and all the people that we saw in it are men of great stature.'</p>	<p>וַיִּצְיֵאוּ דִבַּת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּרּוּ אֹתָהּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ אֶרֶץ אֹכֵלֹת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־רָאִינוּ בְּתוֹכָהּ אֲנָשִׁי מְדוֹת:</p>	<p>32 וַיִּצְיֵאוּ דִבַּת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תָּרּוּ אֹתָהּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֹתָהּ אֶרֶץ אֹכֵלֹת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא וְכָל־הָעָם אֲשֶׁר־רָאִינוּ בְּתוֹכָהּ אֲנָשִׁי מְדוֹת:</p>
<p>33 And there we saw the Nephilim, the sons of Anak, who come of the Nephilim; and we were in our own sight as grasshoppers, and so we were in their sight.'</p>	<p>וְשָׁם רָאִינוּ אֶת־הַנְּפִלִים בְּנֵי עֲנָק מִן־הַנְּפִלִים וַנְּהִי בְּעֵינֵינוּ כַּחֲגָבִים וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם:</p>	<p>33 וְשָׁם רָאִינוּ אֶת־הַנְּפִלִים בְּנֵי עֲנָק מִן־הַנְּפִלִים וַנְּהִי בְּעֵינֵינוּ כַּחֲגָבִים וְכֵן הָיִינוּ בְּעֵינֵיהֶם:</p>
<p>XIV And all the congregation lifted up their voice, and cried; and the people wept that night.</p>	<p>וַתִּשָּׂא כָּל־הַעֲדָה וַיִּתְּנוּ אֶת־קוֹלָם וַיִּבְכּוּ הָעָם בַּלַּיְלָה הַהוּא:</p>	<p>XIV וַתִּשָּׂא כָּל־הַעֲדָה וַיִּתְּנוּ אֶת־קוֹלָם וַיִּבְכּוּ הָעָם בַּלַּיְלָה הַהוּא:</p>
<p>2 And all the children of Israel murmured against Moses and against Aaron; and the whole congregation said unto them: 'Would that we had died in the land of Egypt! or would we had died in this wilderness!'</p>	<p>וַיִּלְלֵנוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים כָּל־הָעֲדָה לֹא־מָתָנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אוֹ בְּמִדְבָּר הַזֶּה לֹא־מָתָנוּ:</p>	<p>2 וַיִּלְלֵנוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים כָּל־הָעֲדָה לֹא־מָתָנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אוֹ בְּמִדְבָּר הַזֶּה לֹא־מָתָנוּ:</p>

כמשמעו אלל הירדן ולא חוכלו לעבור: (30) ויהם כלב. השתיק את כולם: אל משה. לשמוע מה שידבר צמשה צווח ואמר וכי זו צלצד עשה לנו צן עמרם השומע היה סצור שצא לספר בגנותו שהיה צלצם על משה צשציל דצרי המרגלים שחקו כולם לשמוע גנותו אמר והלא קרע לנו את היס והוריד לנו את המן והגיו לנו את השליו (צמדצר רצה. סוטה שם): עלה נעלה. אפילו צשמים והוא אומר עשו סולמות ועלו שם נצליח צכל דצרו (שם): ויהם. לשון שתיקה וכן (זכריה צ, יז) הם כל צשר (עמוס י, י) הם כי לא להצכיר. כן דרך בני אדם הרוצה לשחק אגודת אנשים אומר ש"ט (ס"א הם): (31) חוק הוא ממנו. כציכול כלפי מעלה אמרו (צמדצר רצה. סוטה שם): (32) אוכלת יושביה. צכל מקום שעצרו מנאנוס קוצרי מתים. והקצ"ה עשה לטובה כדי לטרדם צאצלם ולא יתנו לצללו (שם): אנשי מדות. גדולים וגצוהים וצריך לתת להם מדת כגון גלית (שמואל"א יז, ד) גצוה שש אמות וצרת וכן (שמואל"א ג' כ"א, כ) איש מדון (ד"ה"א י"א, כג) איש מדת: (33) הנפילים. ענקים מצני שמחזאי ועזאל שנפלו מן השמים צימי דור אנוש (נדח ס"א, א. יומא סז, צ): וכן היינו בעיניהם. שמענו אומרים זה לזה נמלים (ר"א"ס וצס"א חגצים) יש צכרמים כאנשים (סוטה שם): ענק. שמעניקים חמה צקומתן (שם לד, צ): (1) כל העדה. סנהדרות (תנחומא שלח יג):

<p>3 And wherefore doth the LORD bring us unto this land, to fall by the sword? Our wives and our little ones will be a prey; were it not better for us to return into Egypt?</p>	<p>וְלָמָּה יְיָ מְעִיל יִתְּנָא לְאַרְעָא הָאָרֶץ הַזֹּאת לְנַפֵּל בַּחֶרֶב וְנִשְׁנֵי וְנִשְׁפָּנוּ יִהְיוּ לְבָז הָלֹא טוֹב לָנוּ שׁוֹב מִצְרַיִם:</p>	<p>וְלָמָּה יְהוָה מְבִיא אֹתָנוּ אֶל-הָאָרֶץ הַזֹּאת לְנַפֵּל בַּחֶרֶב וְנִשְׁנֵי וְנִשְׁפָּנוּ יִהְיוּ לְבָז הָלֹא טוֹב לָנוּ שׁוֹב מִצְרַיִם:</p>
<p>4 And they said one to another: 'Let us make a captain, and let us return into Egypt.'</p>	<p>וַיֹּאמְרוּ גֹבֵר לְאַחֵהוּ נַמְנִי רִישָׁא וְנָתוּב לְמִצְרַיִם:</p>	<p>4 וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל-אָחִיו נַתְנָה רֹאשׁ וְנָשׁוּבָה מִצְרַיִם:</p>
<p>5 Then Moses and Aaron fell on their faces before all the assembly of the congregation of the children of Israel.</p>	<p>וַיִּפֹּל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל אַפֵּיהֶן קֶדֶם כָּל קְהֵל אֲנָשָׁא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>	<p>5 וַיִּפֹּל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן עַל-פְּנֵיהֶם לִפְנֵי כָל-קְהֵל עַדַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>
<p>6 And Joshua the son of Nun and Caleb the son of Jephunneh, who were of them that spied out the land, rent their clothes.</p>	<p>וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נּוּן וְכָלֵב בֶּן-יִפְנֶה מִן-הַחֹתָרִים אֶת-הָאָרֶץ קָרְעוּ בְּגָדֵיהֶם:</p>	<p>6 וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן-נּוּן וְכָלֵב בֶּן-יִפְנֶה מִן-הַחֹתָרִים אֶת-הָאָרֶץ קָרְעוּ בְּגָדֵיהֶם:</p>
<p>7 And they spoke unto all the congregation of the children of Israel, saying: 'The land, which we passed through to spy it out, is an exceeding good land.</p>	<p>וַיֹּאמְרוּ לְכָל קְנִשְׁתָּא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימַר אֲרַעָא דַּעֲבֵרְנָא בָּהּ לֹאֲלֹלָא יִתְּהָ טָבָא אֲרַעָא לְחֻדָּא לְחֻדָּא:</p>	<p>7 וַיֹּאמְרוּ אֶל-כָּל-עַדַּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בָּהּ לְתוֹר אֲתָהּ טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד:</p>
<p>8 If the LORD delight in us, then He will bring us into this land, and give it unto us—a land which floweth with milk and honey.</p>	<p>אִם רַעְיָא בְּנָא מִן קֶדֶם יְיָ וַיֵּעִיל יִתְּנָא לְאַרְעָא הָדָא וַיִּתְּנָה לָנָא אֲרַעָא דְּהִיא עֲבָדָא חֶלֶב וְדָבָשׁ:</p>	<p>שלישי 8 אִם-חֶפֶץ בְּנִי יְהוָה וְהִבִּיא אֹתָנוּ אֶל-הָאָרֶץ הַזֹּאת וְנָתְנָה לָנוּ אֶרֶץ אֲשֶׁר-הִיא זָבֶת חֶלֶב וְדָבָשׁ:</p>
<p>9 Only rebel not against the LORD, neither fear ye the people of the land; for they are bread for us; their defence is removed from over them, and the LORD is with us; fear them not.'</p>	<p>בְּרַם בְּמִימָרָא דִּיין לֹא תִמְרְדוּן וְאַתְּוִן לֹא תִדְחִלוּן מִן עַמָּא דְאַרְעָא אֲרִי בִידְנָא מְסִירִין עֲדָא תוּקְפִּהוּן מִנְּהוּן וּמִימָרָא דִּיין בְּסַעֲדָנָא לֹא תִדְחִלוּן מִנְּהוּן:</p>	<p>9 אַךְ בִּיהֲוֶה אֶל-תִּמְרְדוּ וְאַתֶּם אֶל-תִּירְאוּ אֶת-עַם הָאָרֶץ כִּי לַחֲמֹנֵי הֵם סֶר צִלָּם מֵעֲלֵיהֶם וַיְהִי אֹתָנוּ אֶל-תִּירָאָם:</p>
<p>10 But all the congregation bade stone them with stones, when the glory of the LORD appeared in the tent of meeting unto all the children of Israel.</p>	<p>וַיֹּאמְרוּ כָל קְנִשְׁתָּא לְמַרְגָּם יִתְּהוּן בְּאַבְנֵיָא וַיִּקְרָא דִּיין אֲתִגְלִי בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>	<p>10 וַיֹּאמְרוּ כָל-הָעֵדָה לְרַגֹּם אֹתָם בְּאֲבָנִים וַיִּכְבֹּד יְהוָה נִרְאָה בְּאַהֲל מוֹעֵד אֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (פ)</p>

(2) לו מתנו. הלואי ומתנו:

(4) נתנה ראש. כמרגומו נמני רישא נשים עלינו מלך ורצותינו פירשו לשון עבדות אלילים (פסיקתא זוטרותא):

(9) אל תמרדו. ושז ואתם אל תיראו: כי לחמנו הם. נאלס כלסם: סר צלם. מגינס ומזקס כשרים שזהם מתו

איוז שהיה מגין עליהם (סוטה לח. כ"ט, א) דבר אחר לנו של המקום סר מעליהם:

<p>And the LORD said unto Moses: ¹¹ 'How long will this people despise Me? and how long will they not believe in Me, for all the signs which I have wrought among them?</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עַד-אַנֶּה יִנְאַצְנִי הָעָם הַזֶּה וְעַד-אַנֶּה לֹא-יֵאמְנוּ בִּי בְּכָל הָאֱתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ:</p>	<p>¹¹ וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עַד-אַנֶּה יִנְאַצְנִי הָעָם הַזֶּה וְעַד-אַנֶּה לֹא-יֵאמְנוּ בִּי בְּכָל הָאֱתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ:</p>
<p>I will smite them with the pestilence, and destroy them, and will make of thee a nation greater and mightier than they.'</p>	<p>אֶכְנוּ בַדֶּבֶר וְאוֹרְשָׁנוּ וְאָעֲשֵׂה אֶתְךָ לְגוֹי-גָדוֹל וְעָצוּם מִמֶּנּוּ:</p>	<p>¹² אֶכְנוּ בַדֶּבֶר וְאוֹרְשָׁנוּ וְאָעֲשֵׂה אֶתְךָ לְגוֹי-גָדוֹל וְעָצוּם מִמֶּנּוּ:</p>
<p>And Moses said unto the LORD: ¹³ 'When the Egyptians shall hear—for Thou broughtest up this people in Thy might from among them—</p>	<p>וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה וְשָׁמְעוּ מִצְרַיִם כִּי-הֵעֲלִיתָ בְּכַחְךָ אֶת-הָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם:</p>	<p>¹³ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-יְהוָה וְשָׁמְעוּ מִצְרַיִם כִּי-הֵעֲלִיתָ בְּכַחְךָ אֶת-הָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם:</p>
<p>they will say to the inhabitants of this land, who have heard that Thou LORD art in the midst of this people; inasmuch as Thou LORD art seen face to face, and Thy cloud standeth over them, and Thou goest before them, in a pillar of cloud by day, and in a pillar of fire by night;</p>	<p>וַיֹּאמְרוּ אֶל-יֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ הַזֹּאת שָׁמְעוּ כִּי-אַתָּה יְהוָה בְּקִרְבָּם הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר-עִין בְּעֵין נִרְאָהוּ אַתָּה יְהוָה וְעַנְנְךָ עִמָּד עֲלֵיהֶם וּבַעֲמֹד עָנָן אַתָּה הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבַעֲמֹד לַיְלָה:</p>	<p>¹⁴ וַיֹּאמְרוּ אֶל-יֹשְׁבֵי הָאֶרֶץ הַזֹּאת שָׁמְעוּ כִּי-אַתָּה יְהוָה בְּקִרְבָּם הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר-עִין בְּעֵין נִרְאָהוּ אַתָּה יְהוָה וְעַנְנְךָ עִמָּד עֲלֵיהֶם וּבַעֲמֹד עָנָן אַתָּה הֹלֵךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבַעֲמֹד לַיְלָה:</p>
<p>now if Thou shalt kill this people as one man, then the nations which have heard the fame of Thee will speak, saying:</p>	<p>וְהַמָּתָה אֶת-הָעָם הַזֶּה כְּאִישׁ אֶחָד וַאֲמָרוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר-שָׁמְעוּ אֶת-שְׁמֶךָ לֵאמֹר:</p>	<p>¹⁵ וְהַמָּתָה אֶת-הָעָם הַזֶּה כְּאִישׁ אֶחָד וַאֲמָרוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר-שָׁמְעוּ אֶת-שְׁמֶךָ לֵאמֹר:</p>
<p>Because the LORD was not able to bring this people into the land which He swore unto them, therefore He hath slain them in the wilderness.</p>	<p>מִבְּלָתִי יָכֹלֶת יְהוָה לְהָבִיא אֶת-הָעָם הַזֶּה אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם וַיִּשְׁחָטֵם בַּמִּדְבָּר:</p>	<p>¹⁶ מִבְּלָתִי יָכֹלֶת יְהוָה לְהָבִיא אֶת-הָעָם הַזֶּה אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם וַיִּשְׁחָטֵם בַּמִּדְבָּר:</p>

- (10) לרגום אותם. את יהושע וכלב: וכבוד ה'. הענין ירד שם (צמדצר רצה. סוטה לה, א):
- (11) עד אנה. עד היכן: ינאצני. ירגזוני: בכל האתות. צשציל כל הנסים שעשיתי להם היה להם להאמין שהיכולת בידי לקיים הצטחתי:
- (12) ואורשנו. כתרגומו לשון תרוכין ואם תאמר מה אעשה לשצועת אצות: ואעשה אתך לגוי גדול. שאתה מורעם (צמדצר רצה):
- (13) ושמעו מצרים. ושמעו את אשר תהרגם: כי העלית. כי משמש צלשון אשר והם ראו אשר העלית צכחך הגדול אותם מקרצם וכשישמעו שאתה הורגם לא יאמרו שחטאו לך אלא יאמרו שכנגדם יכולת להלחם אצל כנגד יושבי הארץ לא יכולת להלחם. וזו היא:
- (14) ואמרו אל יושב הארץ הזאת. כמו על יושב הארץ הזאת ומה יאמרו עליהם מה שאמור צסוף הענין מצלתי יכולת ה' צשציל ששמעו כי אתה ה' שוכן צקרצם ועין צעין אתה ה' נראה להם והכל צדרך חצה ולא הכירו צך שנתקה אהבתך מהם עד הנה (תנחומא שלח יג):
- (15) והמתה את העם הזה כאיש אחד. פתאום ומתוך כך יאמרו הגוים אשר שמעו את שמעך וגו':
- (16) מבלתי יכלת וגו'. לפי שיושבי הארץ חזקים וגבורים ואינו דומה פרעה לשלשים ואחד מלכים זאת יאמרו על יושב

- 17 And now, I pray Thee, let the power of the Lord be great, according as Thou hast spoken, saying: וְעַתָּה יַגְדֵּל-נָא כַח אֲדֹנָי כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר: וְכֵן סָגִי כֵּעַן חִילָא קְדָמָךְ יי: כִּמְא דְמִלִּילָתָא לְמִימַר:
- 18 The LORD is slow to anger, and plenteous in lovingkindness, forgiving iniquity and transgression, and that will by no means clear the guilty; visiting the iniquity of the fathers upon the children, upon the third and upon the fourth generation. יְהוָה אֶרֶךְ אַפַּיִם וְרַב-חֶסֶד נָשָׂא עֲוֹן וּפָשַׁע וְנִקְהָ לֹא יִנְקֶה פֶקֶד עֲוֹן אֲבוֹת עַל-בָּנִים עַל-שְׁלִשִׁים וְעַל-רִבְעִים: יי מִרְחִיק רָגִז וּמִסְגִּי לְמַעַבְד טָבֹון שְׂבִיק לַעֲוֹן וּלְמַרְוֹד סָלַח לְדַת־יִבִּין לְאֻרִיתִיה וּלְדָלָא תִיבִין לֹא מִזְכִּי מִסְעֵר חֻבִּי אֲבָהֶן עַל בָּנִין מִרְדִּין עַל דֶּר תְּלִיתָאִי וְעַל דֶּר רְבִיעָאִי:
- 19 Pardon, I pray Thee, the iniquity of this people according unto the greatness of Thy lovingkindness, and according as Thou hast forgiven this people, from Egypt even until now.' סָלַח-נָא לַעֲוֹן הָעָם הַזֶּה כְּגֹדֶל חֶסֶדְךָ וְכְאֲשֶׁר נָשָׂאתָהּ לָעָם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד-הַנֶּה: יי שְׂבֹוק כֵּעַן לְחֻבִּי עֲמָא הָדִין פְּסִיאוֹת טָבוּחָךְ וְכִמְא דְשִׁבְקָתָא לַעֲמָא הָדִין מִמִּצְרַיִם וְעַד כֵּעַן:
- 20 And the LORD said: 'I have pardoned according to thy word' וַיֹּאמֶר יְהוָה סָלַחְתִּי כְּדִבְרְךָ: וַיֹּאמֶר יי שְׂבִיקָתִי כְּפִתְגָמְךָ:
- 21 But in very deed, as I live—and all the earth shall be filled with the glory of the LORD— וְאוֹלָם חַי-אֲנִי וְיִמְלֹא כְבוֹד-יְהוָה אֶת-כָּל-הָאָרֶץ: וְכֵרֶם קַיִם אֲנִי וּמְלֵא יִקְרָא דִּי יֵת כָּל אֶרֶעָ:
- 22 surely all those men that have seen My glory, and My signs, which I wrought in Egypt and in the wilderness, yet have put Me to proof these ten times, and have not hearkened to My voice; כִּי כָל-הָאֲנָשִׁים הָרְאִים אֶת-כְּבֹדִי וְאֶת-אֲתֹתַי אֲשֶׁר-עָשִׂיתִי בְּמִצְרַיִם וּבְמִדְבָּר וַיִּנְסּוּ אֹתִי זֶה עֶשֶׂר פַּעֲמִים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי: אַרִי כָל גּוֹבְרִיא דְחֻזּוֹ יֵת יִקְרִי וַיִּת אֲתֹתַי דְּעִבְדִּית בְּמִצְרַיִם וּבְמִדְבָּרָא וַיִּנְסִיאוּ קְדָמִי דִּין עֶשֶׂר זְמַנִּין וְלֹא קִבְּלוּ לְמִימַרִי:
- 23 surely they shall not see the land which I swore unto their fathers, neither shall any of them that despised Me see it. אִם יַחֲזִוּ יֵת אֶרֶעָ דְּקִימִית לְאֲבֹתָהֶן וְכָל דְּאֶרְגִּיזוּ קְדָמִי לֹא יַחֲזִוְנָה: אִם יִרְאוּ אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבֹתָם וְכָל-מִנְאֲצִי לֹא יִרְאוּהָ:

הארץ הזאת (צרכות לצ): מבלתי יכלת. מתוך שלא היה יכולת צידו להציאם שחטם: יכלת. שם דצר הוא:

(17) יגדל נא כח ה'. לעשות דבורך: כאשר דברת לאמר. ומהו הדבור:

(18) ה' ארך אפים. לנדיקים ולרשעים כשעלה משה למרום מלאו משה להקצ"ה שהיה יושב וכוחה ה' ארך אפים אמר לו לנדיקים אמר לו הקצ"ה אף לרשעים אמר לו רשעים יאצדו אמר לו הקצ"ה חייך שאתה צריך לדצר כשחטאו ישראל בעגל וצמרגלים התפלל משה לפניו צאריך אפים אמר לו הקצ"ה והלא אמרת לי לנדיקים אמר לו והלא אמרת לי אף לרשעים (סנהדרין קיא, א): ונקה. לשנים: לא ינקה. לשאינן שנים (יומא פו, א):

(20) כדברך. כשגיל מה שאמרת פן יאמרו מצלתי יכולת ה':

(21) ואולם. כמו אצל זאת אעשה להם: חי אני. לשון שבעה כשם שאני חי וכצודי ימלא את כל הארץ כך אקיים להם כי כל האנשים הרואים וגו'. אם יראו את הארץ:

(22) וינסו. כשמעו: זה עשר פעמים. שנים צים שנים צמן ושנים כשליש וכו' כדאיתא במסכת ערכין (טו, א-ב):

(23) אם יראו. לא יראו: (אם יראו את הארץ. הרי זה מקרא מקורם חי אני כי כל האנשים אם יראו את הארץ וכצודי

- 24 But My servant Caleb, because he had another spirit with him, and hath followed Me fully, him will I bring into the land whereinto he went; and his seed shall possess it.
- 25 Now the Amalekite and the Canaanite dwell in the Vale; tomorrow turn ye, and get you into the wilderness by the way to the Red Sea.'
- 26 And the LORD spoke unto Moses and unto Aaron, saying:
- 27 'How long shall I bear with this evil congregation, that keep murmuring against Me? I have heard the murmurings of the children of Israel, which they keep murmuring against Me.
- 28 Say unto them: As I live, saith the LORD, surely as ye have spoken in Mine ears, so will I do to you:
- 29 your carcasses shall fall in this wilderness, and all that were numbered of you, according to your whole number, from twenty years old and upward, ye that have murmured against Me;
- וְעַבְדִּי כָלָב עֲקֵב הָיְתָה רוּחַ אַחֲרַת עֲמּוֹ וַיִּמָּלֵא אַחֲרָי וַהֲבִיאֹתִיו אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר-בָּא שָׁמָּה וְזָרְעוּ יוֹרְשָׁנָה:
- וְהָעַמְלָקִי וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשְׁבֵי בְעֵמֶק מִחֵר פָּנּוּ וְסָעוּ לָכֶם הַמִּדְבָּר דֶּרֶךְ יַם-סוּף: (פ)
- וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאַל-אַהֲרֹן לֵאמֹר:
- עַד-מָתִי לַעֲדָה הָרָעָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִמָּה מְלִינִים עָלַי אֶת-תִּלְלוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הִמָּה מְלִינִים עָלַי שְׁמַעְתִּי:
- אֲמַר אֲלֵהֶם חִי-אַנִּי נָא-יְהוָה אִם-לֹא כַּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם בְּאָזְנִי כֵן אֶעֱשֶׂה לָכֶם:
- בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִפְּלוּ פְגָרֵיכֶם וְכָל-פְּקֻדֵיכֶם לְכָל-מִסְפָּרְכֶם מִזֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְזָמַלְתָּ אֲשֶׁר הִלִּיתֶם עָלַי:
- בְּמִדְבָּר הַדֵּין יִפְּלוּ פְגָרֵיכֶם וְכָל מַנְיֹנְכֶם לְכָל חֹשֶׁבְנֹכֶם מִפֶּגֶר עֶשְׂרִים שָׁנִים וְלַעֲלָא דַּאתְרַעְמַתֶּן עָלַי:

ימלא את כל הארץ שלא יתחלל שמי במגפה הזאת לאמר מזלתי יכולת ה' להביאם שלא אמיתם פתאום כאיש אחד אלא באיחור ארבעים שנה מעט מעט: לא יראוהו. לא יראו את הארץ:

(24) רוח אחרת. שתי רוחות אחת צפה ואחת כלצ למרגלים אמר אני עמכם צעצה וכלצו היה לומר האמת ועל ידי כן היה צו כח להשתיקם כמו שנאמר (לעיל יג, ל) ויהם כלצ שהיו סבורים שיאמר כמותם זהו שנאמר בספר (יהושע יד, ז) ואשיב אותם דבר כאשר עש לנצני ולא כאשר עש פי (במדבר רבה): וימלא אחריו. וימלא את לבו אחרי זה מקרא קצר: אשר בא שמה. חזרון נתן לו: יורשנה. כתרמו יתרכינה יורשו את הענקים ואת העם אשר זה ואין לתרגמו יירתינה אלא במקום יירשנה:

(25) והעמלקי וגו'. אם תלכו שם יתרגו אתכם מאחר שאני עמכם: מחר פנו. לאחוריקם וסעו לכם וגו':

(27) לעדה הרעה וגו'. אלו המרגלים מכאן לעדה שהיא עשרה (סנהדרין ז, א): אשר המה מלינים. את ישראל עלי: את תלמות בני ישראל אשר המה מלינים. המרגלים מלינים אותם עלי שמעת:

(28) חי אני. לשון שזועה: אם לא וגו' כן אעשה. כזיכול אני חי: כאשר דברתם. שזקשם ממני (לעיל ז) או במדבר הזה לו מתנו:

(29) וכל פקדיכם לכל מספרכם. כל הנמנה לכל מספר שאתם נמנים בו כגון לזאת ולזאת ולזאת שקלים כל המנויים לכל אותן מספרות ימותו ואלו הן מן כ' שנה וגו' להוציא שזעו של לוי שאין פקודיהם מן עשרים (ב"ב קכא, ז):

<p>surely ye shall not come into the land, concerning which I lifted up 30 My hand that I would make you dwell therein, save Caleb the son of Jephunneh, and Joshua the son of Nun.</p>	<p>אִם-אַתֶּם תָּבֹאוּ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי אֶת-יָדִי לְשַׁכֵּן אֹתְכֶם בָּהּ כִּי אִם-כָּלֵב בֶּן- יִפְנֶה וִיהוֹשֻׁעַ בֶּן-נּוּן:</p>	<p>אִם-אַתֶּם תָּבֹאוּ אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי אֶת-יָדִי לְשַׁכֵּן אֹתְכֶם בָּהּ כִּי אִם-כָּלֵב בֶּן- יִפְנֶה וִיהוֹשֻׁעַ בֶּן-נּוּן:</p>
<p>But your little ones, that ye said 31 would be a prey, them will I bring in, and they shall know the land which ye have rejected.</p>	<p>וְטַפְלְכֶם אֲשֶׁר אַמַּרְתֶּם לְבִי יְהִי וְהִבֵּאתִי אֹתָם וְיָדְעוּ אֶת- הָאָרֶץ אֲשֶׁר מֵאֲסַתֶּם בָּהּ:</p>	<p>וְטַפְלְכֶם אֲשֶׁר אַמַּרְתֶּם לְבִי יְהִי וְהִבֵּאתִי אֹתָם וְיָדְעוּ אֶת- הָאָרֶץ אֲשֶׁר מֵאֲסַתֶּם בָּהּ:</p>
<p>But as for you, your carcasses shall 32 fall in this wilderness.</p>	<p>וּפְגִרְיֶכֶם אַתֶּם יִפְּלוּ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה:</p>	<p>וּפְגִרְיֶכֶם אַתֶּם יִפְּלוּ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה:</p>
<p>And your children shall be 33 wanderers in the wilderness forty years, and shall bear your strayings, until your carcasses be consumed in the wilderness.</p>	<p>וּבְנֵיכֶם יִהְיוּ רֹעִים בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה וְנִשְׂאוּ אֶת- זִנּוּתֵיכֶם עַד-תֶּחֱתַם פְּגִרְיֶכֶם בַּמִּדְבָּר:</p>	<p>וּבְנֵיכֶם יִהְיוּ רֹעִים בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה וְנִשְׂאוּ אֶת- זִנּוּתֵיכֶם עַד-תֶּחֱתַם פְּגִרְיֶכֶם בַּמִּדְבָּר:</p>
<p>After the number of the days in 34 which ye spied out the land, even forty days, for every day a year, shall ye bear your iniquities, even forty years, and ye shall know My displeasure.</p>	<p>בְּמִסְפַּר הַיָּמִים אֲשֶׁר-תִּרְתֶּם אֶת-הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם נֹם לְשָׁנָה יוֹם לְשָׁנָה תִשָּׂאוּ אֶת- עֲוֹנוֹתֵיכֶם אַרְבָּעִים שָׁנָה וְיָדַעְתֶּם אֶת-תְּבוּאַתִּי:</p>	<p>בְּמִסְפַּר הַיָּמִים אֲשֶׁר-תִּרְתֶּם אֶת-הָאָרֶץ אַרְבָּעִים יוֹם נֹם לְשָׁנָה יוֹם לְשָׁנָה תִשָּׂאוּ אֶת- עֲוֹנוֹתֵיכֶם אַרְבָּעִים שָׁנָה וְיָדַעְתֶּם אֶת-תְּבוּאַתִּי:</p>
<p>I the LORD have spoken, surely this 35 will I do unto all this evil congregation, that are gathered together against Me; in this wilderness they shall be consumed, and there they shall die.'</p>	<p>אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי אִם-לֹא זֹאת אֶעֱשֶׂה לְכָל-הָעֵדָה הָרֹעָה הַזֹּאת הַנוֹעֲדִים עָלַי בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִתְמוּ וְשָׁם יָמָתוּ:</p>	<p>אֲנִי יְהוָה דִּבַּרְתִּי אִם-לֹא זֹאת אֶעֱשֶׂה לְכָל-הָעֵדָה הָרֹעָה הַזֹּאת הַנוֹעֲדִים עָלַי בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִתְמוּ וְשָׁם יָמָתוּ:</p>
<p>And the men, whom Moses sent to 36 spy out the land, and who, when they returned, made all the congregation to murmur against him, by bringing up an evil report against the land,</p>	<p>וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-שָׁלַח מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת-הָאָרֶץ וַיָּשֻׁבוּ (כ') וַיִּלְוּנוּ (ק') וַיִּלְגְּנוּ עָלָיו אֶת- כָּל-הָעֵדָה לְהוֹצִיא דָבָה עַל-הָאָרֶץ:</p>	<p>וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-שָׁלַח מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת-הָאָרֶץ וַיָּשֻׁבוּ (כ') וַיִּלְוּנוּ (ק') וַיִּלְגְּנוּ עָלָיו אֶת- כָּל-הָעֵדָה לְהוֹצִיא דָבָה עַל-הָאָרֶץ:</p>

(32) ופגריכם אתם. כמרגומו (דילכון) לפי שדבר על הצנים להכניסם לארץ וקש לומר ואתם תמותו ונפל לשון זה כאן לומר אתם:

(33) ארבעים שנה. לא מת אחד מהם פחות מכן ס' לכך נגזר ארבעים כדי שיהיו אותם של בני עשרים מגיעין לכלל ששים ושנה ראשונה היתה בכלל ואף על פי שקדמה לשלוח המרגלים לפי שמשעשו את העגל עלתה גזירה זו במחשבה אלא שהמתין להם עד שתחללם סאתם וזהו שנאמר (שמות לב, לד) וציוס פקדי במרגלים ופקדתי עליהם חטאתם ואף כאן נאמר תשארו את עונותיכם ולא עונתכם שמי עונות של עגל ושל חלונה וחשב להם במנין חייהם מקצת שנה ככולה וכשנכנסו לשנת ששים מתו אותם של בני עשרים (תנחומא שלה יג): ונשאו את זנותיכם. כמרגומו ויקבלון ית חוביכון:

(34) את תבואתי. שהניא אותם את לבצכם מאחרי. תבואה לשון הסרה כמו (במדבר לו, א) כי הניא אביה אותה:

37	even those men that did bring up an evil report of the land, died by the plague before the LORD.	וּמִיתוּ גִוְכְרִיָּא דְּאַפִּיקוּ שׁוֹם בִּישׁ עַל אֶרְעָא בְּמוֹתָנָא קָדָם יְיָ: וַיָּמָתוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי דְּבַת- הָאָרֶץ רָעָה בַּמִּגַּפָּה לִפְנֵי יְהוָה:
38	But Joshua the son of Nun, and Caleb the son of Jephunneh, remained alive of those men that went to spy out the land.	וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון וְכָלֵב בֶּן־יִפְנֶה יָפוּנָה אֲתִקְיִימוּ מִן גִּוְכְרִיָּא הָאֵנָּן דְּאָזְלוּ לְאַלְלָא יְת אֶרְעָא: וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון וְכָלֵב בֶּן־יִפְנֶה חִיוּ מִן־הָאֲנָשִׁים הָהֵם הַהֲלָכִים לְתוֹר אֶת־הָאָרֶץ:
39	And Moses told these words unto all the children of Israel; and the people mourned greatly.	וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְאַבְּלוּ הָעָם מְאֹד: וּמֹלִיל מֹשֶׁה יְת פְּתִיגְמִיָּא הָאֵלִין עִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲתַאבְּלוּ עִמָּא לַחְדָּא:
40	And they rose up early in the morning, and got them up to the top of the mountain, saying: 'Lo, we are here, and will go up unto the place which the LORD hath promised; for we have sinned.'	וַיִּשְׁכְּמוּ בַּקֹּר וַיַּעֲלוּ אֶל־רֹאשׁ־ הָהָר לֵאמֹר הֲנִנוּ וְעֲלִינוּ אֶל־ הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַר יְהוָה כִּי חָטֵאנוּ: וְאֶקְדִּימוּ בַצִּפּוֹרָא וּסְלִיקוּ לְרִישׁ טוֹרָא לְמִימַר הָא אֲנַחְנָא סְלִקִּין לְאַתְרָא דְּאָמַר יְיָ אֲרִי חֲבִנָא:
41	And Moses said: 'Wherefore now do ye transgress the commandment of the LORD, seeing it shall not prosper?'	וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לָּמָּה זֶה אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־פִּי יְהוָה וְהוּא לֹא תַצְלַח: וַאֲמַר מֹשֶׁה לְמָא דְּנִן אַתּוֹן עֹבְרִין עַל גְּזִירַת מִימְרָא דִּי וְהִיא לֹא תַצְלַח:
42	Go not up, for the LORD is not among you; that ye be not smitten down before your enemies.	אַל־תַּעֲלוּ כִּי אֵין יְהוָה בְּקִרְבְּכֶם וְלֹא תִגָּפוּ לִפְנֵי אֹיְבֵיכֶם: לֹא תִסְקוּן אֲרִי לִית שְׂכִינְתָּא דִּי בִינִיכּוֹן וְלֹא תִתְבְּרוּן קָדָם בְּעֲלֵי דְּבִיבִיכּוֹן:
43	For there the Amalekite and the Canaanite are before you, and ye shall fall by the sword; forasmuch as ye are turned back from following the LORD, and the LORD will not be with you.'	כִּי הָעַמִּלְקִי וְהַכְנַעֲנִי שָׁם לִפְנֵיכֶם וְנִפְלֹתֶם בַּחֶרֶב כִּי־ עַל־כֵּן שִׁבַּתֶּם מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְלֹא־יְהִי־יְהוָה עִמָּכֶם: אֲרִי עַמִּלְקָאָה וְכְנַעְנָאָה תִּמָּן קְדָמִיכּוֹן וְחִפְלוּן בַּחֶרֶב אֲרִי עַל כֵּן תִּבְתּוּן מִבֶּתֶר פּוֹלְחִנָּא דִּי וְלֹא יְהִי מִימְרָא דִּי בְּסַעֲדִיכּוֹן:

- (36) וישבו וילינו עליו. וכששזו מתור הארץ הרעימו עליו את כל העדה צהולאת דצה אותם אנשים וימותו. כל הוצאת דצה לשון חינוך דצרים שמלקיחים לשונם לאדם לדבר צו כמו (שיר, ז, י) דוצצ שפתי ישנים וישנה לטובה וישנה לרעה לכך נאמר כאן מוצאי דצת הארץ רעה שיש דצה שהיא טובה: דבה. פרליר"ש צלע"ז:
- (37) במגפה לפני ה'. צאותה מיתה ההגונה להם מדה כנגד מדה הם חטאו צלשון וגשחרצצ לשונם עד טצורם ותולעים יוצאים מלשונם וצאין לתוך טצורם לכך נאמר צמגפה וזה לפני ה' צאותה הראויה להם על פי מדותיו של הקצ"ה שהוא מודד מדה כנגד מדה (סוטה לה, א):
- (38) ויהושע וכלב חיו. מה תלמוד לומר חיו מן האנשים ההם אלא מלמד שנטלו חלקם של מרגלים צארץ וקמו תחתיהם לחיים (ב"ב קיח, ב):
- (40) אל ראש ההר. והוא הדרך העולה לארץ ישראל: הננו ועלינו אל המקום. לארץ ישראל: אשר אמר ה'. לתת לנו שם נעלה: כי חטאנו. על אשר אמרנו (לעיל ג) הלא טוב לנו שוב מצרימה:
- (41) והוא לא תצלה. זו שאתם עושין לא תצלח:

44	But they presumed to go up to the top of the mountain; nevertheless the ark of the covenant of the LORD, and Moses, departed not out of the camp.	וַיַּעֲפְלוּ לַעֲלוֹת אֶל-רֹאשׁ הָהָר וַאֲרוֹן בְּרִית יְהוָה וּמֹשֶׁה לֹא-מָשָׁה מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה:	וַיַּעֲפְלוּ לַעֲלוֹת אֶל-רֹאשׁ הָהָר וַאֲרוֹן בְּרִית יְהוָה וּמֹשֶׁה לֹא-מָשָׁה מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה:	44
45	Then the Amalekite and the Canaanite, who dwelt in that hill-country, came down, and smote them and beat them down, even unto Hormah.	וַיֵּרֶד הָעַמְלִיקִי וְהַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בְּהָר הַהוּא וַיִּכּוּם וַיַּכּוּם עַד-הַחֲרָמָה: (פ)	וַיֵּרֶד הָעַמְלִיקִי וְהַכְּנַעֲנִי הַיֹּשֵׁב בְּהָר הַהוּא וַיִּכּוּם וַיַּכּוּם עַד-הַחֲרָמָה: (פ)	45
XV	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:	יד
2	Speak unto the children of Israel, and say unto them: When ye are come into the land of your habitations, which I give unto you,	דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל-אֶרֶץ מוֹשְׁבֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי נָתַן לָכֶם:	דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל-אֶרֶץ מוֹשְׁבֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי נָתַן לָכֶם:	2
3	and will make an offering by fire unto the LORD, a burnt-offering, or a sacrifice, in fulfilment of a vow clearly uttered, or as a freewill-offering, or in your appointed seasons, to make a sweet savour unto the LORD, of the herd, or of the flock;	וְתַעֲבֹדוּן קֹרְבָנָא קָדָם יי עֹלָתָא אוֹ נִכְסֵת קֹדֶשִׁיא לְפָרֶשָׁא נִדְרָא אוֹ בְּנִדְבָתָא אוֹ בְּמוֹעֲדֵיכֹן לְמַעַבְדַּ לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעוּא קָדָם יי מִן תּוֹרֵי אוֹ מִן עֲנָא:	וְתַעֲבֹדוּן קֹרְבָנָא קָדָם יי עֹלָתָא אוֹ נִכְסֵת קֹדֶשִׁיא לְפָרֶשָׁא נִדְרָא אוֹ בְּנִדְבָתָא אוֹ בְּמוֹעֲדֵיכֹן לְמַעַבְדַּ לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעוּא קָדָם יי מִן תּוֹרֵי אוֹ מִן עֲנָא:	3
4	then shall he that bringeth his offering present unto the LORD a meal-offering of a tenth part of an ephah of fine flour mingled with the fourth part of a hin of oil;	וְהִקְרִיב הַמִּקְרִיב קֹרְבָנוֹ לַיהוָה מִנְחָתָא סֹלֶתָא עֶשְׂרוֹנָא דְּפִיל בְּרַבְעוֹת הִינָּא מִשְׁחָא:	וְהִקְרִיב הַמִּקְרִיב קֹרְבָנוֹ לַיהוָה מִנְחָתָא סֹלֶת עֶשְׂרוֹן בָּלוּל בְּרַבְעִית הַהִין שֶׁמֶן:	4
5	and wine for the drink-offering, the fourth part of a hin, shalt thou prepare with the burnt-offering or for the sacrifice, for each lamb.	וַיִּין לְנֶסֶךְ רַבִּיעִית הַהִין תַּעֲשֶׂה עַל-הָעֹלָה אוֹ לְזִבְחַ לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד:	וַיִּין לְנֶסֶךְ רַבִּיעִית הַהִין תַּעֲשֶׂה עַל-הָעֹלָה אוֹ לְזִבְחַ לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד:	5
6	Or for a ram, thou shalt prepare for a meal-offering two tenth parts of an ephah of fine flour mingled with the third part of a hin of oil;	אוֹ לְדָכְרָא תַעֲבִיד מִנְחָתָא סֹלֶתָא תְּרִין עֶשְׂרוֹנוֹן דְּפִילָא בְּמִשַּׁח תִּלְתּוֹת הִינָּא:	אוֹ לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֹלֶת שְׁנֵי עֶשְׂרוֹנִים בָּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלִשִׁית הַהִין:	6

- (43) כי על כן שבתם. כלומר כי זאת תצא לכם על אשר שבתם וגו':
- (44) ויעפלו. לשון חזק וכן (חזקוק ז, ד) הנה עפלה. איגרי"ש צלע"ז לשון עזות וכן (מכה ד, ח) עופל צת ציון (ישעיה נז, יד) עופל וצחן. ומדרש תנחומא (ישן שלח יט) מפרשו לשון אופל הלכו חשכים שלא צרשות:
- (45) ויכתום. כמו (דצריט ט, כא) ואכות אותו טחון מכה אחר מכה: עד החרמה. שם המקום נקרא על שם המאורע:
- (2) כי תבאו. צטר להם שיכנסו לארץ:
- (3) ועשייתם אשה. אין זה צווי אלא כשתצאו שם ותעלה על לצבכם לעשות אשה לה': ריח ניחח. שיהיה נחת רוח לפני:
- לפלא נדר או בנדבה וגו'. או שמעו האשה צביל חוצת מועדיכם שחייבתי אתכם לעשות צמועד:
- (4) והקריב המקריב. מקריבו נסכים ומנחה לכל זהמה המנחה כליל והשמן נצלב צמוכה והיין לספלים כמו ששינו צמסכת סוכה (מח, א):
- (5) לכבש האחד. על כל האמור למעלה הוא מוסב על המנחה ועל השמן ועל היין:

7	and for the drink-offering thou shalt present the third part of a hin of wine, of a sweet savour unto the LORD.	וַיִּנֵּן לַגִּסְדֹּף שְׁלִשִּׁית הַהֵינִן תִּקְרִיב רֵיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:	וַחֲמֵרָא לְנִסְכָּא תַלְתּוֹת הֵינָא תִקְרִיב לְאַתְקַבְּלָא בְּרַעְנָא קֳדָם יי:
8	And when thou preparest a bullock for a burnt-offering, or for a sacrifice, in fulfilment of a vow clearly uttered, or for peace-offerings unto the LORD;	וְכִי־תַעֲשֶׂה בֶן־בָּקָר עֹלָה אוֹ זֶבַח לְפֶלֶא־גֹדֶר אוֹ־שְׁלָמִים לַיהוָה:	וְאִרִי תַעֲבִיד בֶּר תֹּרִי עֲלֵתָא אוֹ נִכְסַת קוּדְשִׁיא לְפָרָשָׁא נִדְרָא אוֹ נִכְסַת קוּדְשִׁיא קֳדָם יי:
9	then shall there be presented with the bullock a meal-offering of three tenths parts of an ephah of fine flour mingled with half a hin of oil.	וְהִקְרִיב עַל־בֶּן־הַבָּקָר מִנְחָה סֵלֶת שְׁלִשָּׁה עֶשְׂרִינָם בָּלוּל בְּשֶׁמֶן חֲצֵי הַהֵינִן:	וְיִקְרִיב עַל בֶּר תֹּרִי מִנְחָתָא סוּלְתָא תַלְתָּא עֶשְׂרוֹנִין דְּפִיל בְּמִשַּׁח פְּלִגּוֹת הֵינָא:
10	And thou shalt present for the drink-offering half a hin of wine, for an offering made by fire, of a sweet savour unto the LORD.	וַיִּנֵּן תִּקְרִיב לַגִּסְדֹּף חֲצֵי הַהֵינִן אֲשֶׁה רֵיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:	וַחֲמֵרָא תִקְרִיב לְנִסְכָּא פְּלִגּוֹת הֵינָא קוּרְבָּן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְנָא קֳדָם יי:
11	Thus shall it be done for each bullock, or for each ram, or for each of the he-lambs, or of the kids.	כָּכָה יַעֲשֶׂה לְשׁוֹר הָאֶחָד אוֹ לְאַיִל הָאֶחָד אוֹ־לְשֶׁה בְּכֶבֶשִׁים אוֹ בְּעִזִּים:	כְּדִין יַתַּעֲבִיד לְתוֹרָא חַד אוֹ לְדִכְרָא חַד אוֹ לְאִמֹּר בְּאִמְרִיא אוֹ בְּעִזִּיא:
12	According to the number that ye may prepare, so shall ye do for every one according to their number.	כַּמִּסְפָּר אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ כָכָה תַעֲשׂוּ לְאֶחָד כַּמִּסְפָּרם:	כַּמִּנּוּן דְּתַעֲבִדוּן כְּדִין תַּעֲבִדוּן לְחַד כַּמִּנְיָהוֹן:
13	All that are home-born shall do these things after this manner, in presenting an offering made by fire, of a sweet savour unto the LORD.	כָּל־הָאֲזִיחִי יַעֲשֶׂה־כָכָה אֶת־אֵלֶּה לְהִקְרִיב אֲשֶׁה רֵיח־נִיחֹחַ לַיהוָה:	כָּל יִצִּיבָא יַעֲבִיד כְּדִין יֵת אֵלֵין לְקִרְבָּא קוּרְבָּן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְנָא קֳדָם יי:
14	And if a stranger sojourn with you, or whosoever may be among you, throughout your generations, and will offer an offering made by fire, of a sweet savour unto the LORD; as ye do, so he shall do.	וְכִי־יִגוֹר אִתְּכֶם גֵּר אוֹ אֲשֶׁר־בְּתוֹכְכֶם לְדִרְתֵּיכֶם וַעֲשֶׂה אֲשֶׁה רֵיח־נִיחֹחַ לַיהוָה כַּאֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ בֶן יַעֲשֶׂה:	וְאִרִי יִתְגַּיֵּיר עִמְכוֹן גִּיּוֹרָא אוֹ דְּבִינִיכוֹן לְדִרְיִכוֹן וַיַּעֲבִיד קוּרְבָּן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְנָא קֳדָם יי כַּמָּא דְּתַעֲבִדוּן בֶּן יַעֲבִיד:
15	As for the congregation, there shall be one statute both for you, and for the stranger that sojourneth with you, a statute for ever throughout your generations; as ye are, so shall the stranger be before the LORD.	הַקָּהָל חֻקָּה אֶחָת לָכֶם וּלְגֵר הַגֵּר חֻקַת עוֹלָם לְדִרְתֵּיכֶם כָּכֶם כַּגֵּר יִהְיֶה לִפְנֵי יְהוָה:	קָהָלָא קִימָא חַד לְכוֹן וּלְגִיּוֹרֵיא דִּיִּתְגַּיֵּירוּן קִיָּם עֲלֵם לְדִרְיִכוֹן כְּתוֹכּוֹן גִּיּוֹרָא יְהִי קֳדָם יי:

- (6) או לאיל. ואם איל הוא. ורבותינו דרשו (מנחות זא. חולין כג, א) או לרבות את הפלגס לנסכי איל:
 (10) אשה ריח. אינו מוסב אלא על המנחה והשמן אבל היין אינו אשה שאינו ניתן על האש:
 (11) או לשה. זין שהוא כנזשים זין שהוא צעזים כזש ושה קרוים כחוך שנחם: איל. זין י"ג חדש ויום אחד:
 (12) כמספר אשר תעשו. כמספר הנהמות אשר תקריבו לקרבן ככה תעשו נסכים לכל אחד מהם: כמספרם של הנהמות מספרם של נסכים:

16	One law and one ordinance shall be both for you, and for the stranger that sojourneth with you.	אִזְכִּיתָּ חֶדָּא וְדִינָא חֶדָּא יְהִי לָכֹון וּלְגִיזְרָא דִּיתְגִּיזְרֹון עִמָּכֹון:	תִּזְכֶּה אַחַת וּמִשְׁפָּט אֶחָד יִהְיֶה לָּכֶם וּלְגֵר הַגֵּר אִתְּכֶם: (פ)	16
17	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וּמַלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:	וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר:	שזי
18	Speak unto the children of Israel, and say unto them: When ye come into the land whither I bring you,	מַלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר לָהֶון בְּמִיעֲלֹכֹון לְאַרְעָא דְאַנָּא מַעִיל יִתְכֹון לְתַמָּן:	דִּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּבֹאְכֶם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי מְבִיא אֲתֶכֶם שָׁמָּה:	18
19	then it shall be, that, when ye eat of the bread of the land, ye shall set apart a portion for a gift unto the LORD.	וְיְהִי בְּמִיכְלֹכֹון מִלַּחְמָא דְאַרְעָא תַּפְרָשֹׁן אַפְרָשֹׁתָא קָדָם יְיָ:	וְהָיָה בְּאֲכֹלְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תִּרְיֻמוֹ תְּרוּמָה לַיהוָה:	19
20	Of the first of your dough ye shall set apart a cake for a gift; as that which is set apart of the threshing-floor, so shall ye set it apart.	רִישׁ אֲצֻתְכֹון חֲלָתָא תַּפְרָשֹׁן אַפְרָשֹׁתָא בְּמָא דְמַפְרָשִׁין מִן אֲדָרָא בְּן תַּפְרָשֹׁן יִתָּה:	רִאשִׁית עֲרֹסְתְּכֶם חֲלָה תִרְיֻמוֹ תְּרוּמָה כְּתְרוּמַת גֶּרֶן כֵּן תִּרְיֻמוֹ אִתָּה:	20
21	Of the first of your dough ye shall give unto the LORD a portion for a gift throughout your generations.	מִרִישׁ אֲצֻתְכֹון תַּתְּנוּן קָדָם יְיָ אַפְרָשֹׁתָא לְדָרִיכֹון:	מִרְאשִׁית תַּתְּנוּ לַיהוָה עֲרֹסְתֵיכֶם תְּרוּמָה לְדֹרֹתֵיכֶם: (ס)	21
22	And when ye shall err, and not observe all these commandments, which the LORD hath spoken unto Moses,	וְאִרִּי תִשְׁתְּלוּן וְלֹא תַעֲבֹדוּן יָת כָּל פְּקוּדֵי הָאֱלֹין דְּמַלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה:	וְכִי תִשְׁגּוּ וְלֹא תַעֲשׂוּ אֵת כָּל־הַמִּצְוֹת הָאֵלֹה אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה:	22

- (15) ככם כגר. כמותכם כן גר וכן דרך לשון עברית (בראשית יג, י) כגן ה' כארץ מצרים כן ארץ מצרים. (מ"א כז, ד) כמוני כמון כעמי כעמך:
- (18) בבאכם אל הארץ. משונה ציאה זו מכל ציאות שצמורה שצולן נאמר כי תצאו לפיכך כולן למדות זו מזו וכיון שפרט לך הכתוב צאחת מהן שאינה אלא לאחר ירשה וישיבה אף כולן כן אצל זו נאמר זה צבאכם משנכנסו זה ואכלו מלחמה נחשיו צחלה (ספרי קי. כתובות כה, א):
- (20) ראשית ערסותכם. כשתלוש כדי עריסותיכם שאתם רגילין ללוש צמדצר וכמה היא (שמות טז, יח טז) וימודו צעומר עומר לגלגלת (ושיעורו מ"ג צנים וחומש צינה) תרימו מראשיתה כלומר קודם שתאכלו ממנה ראשית חלקה חלה אחת תרומה לשם ה': חלה. טורט"ל צלע"ז: בתרומת גורן. שלא נאמר זה שיעור ולא כתרומת מעשר שנאמר זה שיעור אצל חכמים נתנו שיעור לצעל הצית אחד מעשרים וארבעה ולנחתום אחד מארבעים ושמונה (חלה ז, ז):
- (21) מראשית ערסותיכם. למה נאמר לפי שנאמר ראשית עריסותיכם שומע אני ראשונה שצריכות תלמוד לומר מראשית מקצתה ולא כולה (ספרי קי). תתנו לה תרומה. לפי שלא שמענו שיעור לחלה נאמר תתנו שיהא זה כדי נתינה (שם):
- (22) וכי תשגו ולא תעשו. עזודת אלילים היתה בכלל כל המצוות שהצבור מציאין עליהן פר והרי הכתוב מוציאה כאן מכללן לידון צפר לעולה ושעיר לחטאת (שם קיא): וכי תשגו וגו'. בעבודת אלילים מדבר או אינו אלא צאחת מכל המצוות תלמוד לומר את כל המצוות האלה מצוה אחת שהיא ככל המצוות מה העובר על כל המצוות פורק עול ומפר ברית ומגלה פנים אף מצוה זו פורק זה עול ומפר ברית ומגלה פנים ואינו זו עבודת אלילים (שם. כריתות ז. הוריות ח, א): אשר דבר ה' אל משה. אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענו (תהלים כג, יב) אחת דבר אלהים שמים זו שמעתי (הוריות שם. ספרי שם):

- 23 even all that the LORD hath commanded you by the hand of Moses, from the day that the LORD gave commandment, and onward throughout your generations;
- 24 then it shall be, if it be done in error by the congregation, it being hid from their eyes, that all the congregation shall offer one young bullock for a burnt-offering, for a sweet savour unto the LORD—with the meal-offering thereof, and the drink-offering thereof, according to the ordinance—and one he-goat for a sin-offering.
- 25 And the priest shall make atonement for all the congregation of the children of Israel, and they shall be forgiven; for it was an error, and they have brought their offering, an offering made by fire unto the LORD, and their sin-offering before the LORD, for their error.
- 26 And all the congregation of the children of Israel shall be forgiven, and the stranger that sojourneth among them; for in respect of all the people it was done in error.
- 27 And if one person sin through error, then he shall offer a she-goat of the first year for a sin-offering.
- 28 And the priest shall make atonement for the soul that erreth, when he sinneth through error, before the LORD, to make atonement for him; and he shall be forgiven,
- 23 אֶת־כָּל־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּיַד־מֹשֶׁה מִן־הַיּוֹם אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וְהָלָאָה לְדֹרֹתֵיכֶם:
- 24 וְהָיָה אִם־מַעֲיָנִי הָעֵדָה נַעֲשְׂתָה לְשִׁגְגָה וְעָשׂוּ כָל־הָעֵדָה פֶּרֶךְ־בֶּן־בָּקָר אֶחָד לַעֲלֹה לְרִיחַ־חֹלֶת לַיהוָה וּמִנְחָתוֹ וְנִסְכּוֹ כַּמִּשְׁפָּט וְשִׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לַחֲטָאתָ:
- 25 וְכֹהֵן הַכֹּהֵן עַל־כָּל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִסְלַח לָהֶם כִּי־שִׁגְגָה הָיָה וְהֵם הֵבִיאוּ אֶת־קֶרְבָּנָם אֲשֶׁה לַיהוָה וְחֲטָאתָם לִפְנֵי יְהוָה עַל־שִׁגְגָתָם:
- 26 וְנִסְלַח לְכָל־עֲדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל־הָעָם בְּשִׁגְגָה: (ס)
- 27 וְאִם־נִפְשׁ אַחַת תַּחֲטָא בְּשִׁגְגָה וְהִקְרִיבָה עִזֹּ בֶּת־שָׁנָתָהּ לַחֲטָאתָ:
- 28 וְכֹהֵן הַכֹּהֵן עַל־הַנֶּפֶשׁ הַשִּׁגְגָה בַּחֲטָאָה בְּשִׁגְגָה לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו וְנִסְלַח לוֹ:
- וַיְהִי אִם־מַעֲיָנִי אֶתְעַבְּדִתָּ לְשָׁלוֹ וַיַּעֲבִדוּ כָל־כְּנֹשְׁתָא תוֹר פֶּר תוֹרִי חֵד לַעֲלֹתָ לְאַתְמָבְלָא בְּרַעְנָא קָדָם יְיָ וּמִנְחָתֶיהָ וְנִסְכֶּיהָ כְּדָחִזִּי וַצִּפִּיר בֶּר עֵזִין חֵד לַחֲטָתָא:
- וַיַּכְפֹּר כְּהֵנָא עַל כָּל כְּנֹשְׁתָא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁתַּבֵּיך לְהוֹן אַרְי שְׁלוֹתָא הִיא וְאִנּוֹן אִיתִיאוּ יְת קוֹרְבָנֵהוֹן קוֹרְבָנָא קָדָם יְיָ וְחֻבְתָּהוֹן קָדָם יְיָ עַל שְׁלוֹתָהוֹן:
- וַיִּשְׁתַּבֵּיך לְכָל כְּנֹשְׁתָא דְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגִּזְרִיא דִּיתְגִּיירוֹן בִּיְהוֹן אַרְי לְכָל עָמָא בְּשָׁלוֹתָא:
- וְאִם אִנְשׁ חֵד יַחֲבִיב בְּשָׁלוֹ וַיִּקְרִיב עִזָּא בֶּת שְׁתָּהּ לַחֲטָתָא:
- וַיַּכְפֹּר הַכֹּהֵן עַל־הַנֶּפֶשׁ הַשִּׁגְגָה בַּחֲטָאָה בְּשִׁגְגָה לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עָלָיו וְנִסְלַח לוֹ:
- וַיַּכְפֹּר כְּהֵנָא עַל אִנְשׁ דְּאִשְׁתְּלִי בְּמַחֲבִיבָה בְּשָׁלוֹ קָדָם יְיָ לְכַפֵּרָא עָלֻהִי וַיִּשְׁתַּבֵּיך לִיהִי:

(23) את כל אשר צוה וגו'. מגיד שכל המודה בעצודת אלילים ככופר בכל התורה כולה וכל מה שנתנצחו הנציאים שנאמר למן היום אשר צוה ה' והלאה (ספרי ס):

(24) אם מעיני העדה נעשתה לשגגה. אם מעיני העדה נעשתה עזירה זו על ידי שוגג כגון ששגגו והורו על אחת מן העצודות שהיא מותרת לעצוד עצודת אלילים זכך: לחטת. חסר א' שאינו כשאר חטאות שכל חטאות שצמורה הצאות עם עולה החטאת קודמת לעולה שנאמר (ויקרא ה, י) ואם השני יעשה עולה וזו עולה קודמת לחטאת (הוריות יג, א. זכמים נ):

(25) הביאו את קרבנם אשה לה'. זה האמור צפרשה הוא פר העולה שנאמר אשה לה' (ספרי. יצמות ט): וחטאתם. זה השעיר:

(27) תחטא בשגגה. עצודת אלילים (ספרי קצ): עז בת שנתה. שאר עצירות יחיד מציא כשצרה או שעירה וצז קצע לה שעירה (סס):

<p>29 both he that is home-born among the children of Israel, and the stranger that sojourneth among them: ye shall have one law for him that doeth aught in error.</p>	<p>וַיֵּבֶן בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְגֵרֵינָא דִּיתְגִּירֹנָא בִּיְהוֹנָא אֲוִרִיתָא חָדָא יְהִי לְכֹון לְדִיעֲבִיד בְּשָׁלוּ:</p>	<p>29 הָאֲזָרַח בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְגֵר הֶגֶר בְּתוֹכְכֶם תֹּזְרֶה אַחַת יִהְיֶה לָכֶם לַעֲשֹׂה בְשִׁגָּגָה:</p>
<p>30 But the soul that doeth aught with a high hand, whether he be home-born or a stranger, the same blasphemeth the LORD; and that soul shall be cut off from among his people.</p>	<p>וְאִנְשׁ דִּיעֲבִיד בְּרִישׁ גְּלִי מִן יֵצִיבִיא וּמִן גִּירִיא קִדָּם יִי הוּא מְרַגֵּז וְיִשְׁתִּיצִי אֲנָשָׁא הֵהוּא מְגוֹ עֲמִידָה:</p>	<p>30 וְהִנָּפֵשׁ אֲשֶׁר־תַּעֲשֶׂהוּ בְיַד רָמָה מִן־הָאֲזָרַח וּמִן־הֶגֶר אֶת־יְהוָה הוּא מְרַגֵּז וְנִכְרְתָה הִנָּפֵשׁ הַהוּא מִקֶּרֶב עַמּוֹה:</p>
<p>31 Because he hath despised the word of the LORD, and hath broken His commandment; that soul shall utterly be cut off, his iniquity shall be upon him.</p>	<p>אֲרִי עַל פְּתֻמָּא דִּי בְסַר וְיַת פְּקוּדֵיהִי אֲשֵׁנִי אֲשִׁיצָאָה יִשְׁתִּיצִי אֲנָשָׁא הֵהוּא חוֹבִיָּה בִּיה:</p>	<p>31 כִּי דְבַר־יְהוָה בָּזָה וְאֶת־מִצְוֹתוֹ הִפְרָה הַכֶּכֶת וְתִפְרַת הִנָּפֵשׁ הֵהוּא עֹנֶה בָּהּ: (פ)</p>
<p>32 And while the children of Israel were in the wilderness, they found a man gathering sticks upon the sabbath day.</p>	<p>וְהָיוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא וְאֲשַׁכְחוּ גִבֹר כֵּד מְגִבִּיב אֵעִין בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא:</p>	<p>32 וַיְהִיו בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מְקַשֵּׁשׁ עֵצִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת:</p>
<p>33 And they that found him gathering sticks brought him unto Moses and Aaron, and unto all the congregation.</p>	<p>וַקְרִיבוּ יְתִיָּה דְאֲשַׁכְחוּ יְתִיָּה כֵּד מְגִבִּיב אֵעִין לְוֵית מֹשֶׁה וּלְוֵית אַהֲרֹן וּלְוֵית כָּל כְּנִשְׁתָּא:</p>	<p>33 וַיִּקְרִיבוּ אֹתוֹ הַמִּצְאִים אֹתוֹ מְקַשֵּׁשׁ עֵצִים אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל כָּל־הָעֵדָה:</p>
<p>34 And they put him in ward, because it had not been declared what should be done to him.</p>	<p>וְאָסְרוּ יְתִיָּה בְּבֵית מִטְרָא אֲרִי לֹא אֲתַפְרֹשׁ לְהוֹן מָא דִּיעֲבִידוֹן לִיה:</p>	<p>34 וַיִּגְיִחוּ אֹתוֹ בַּמִּשְׁמֶר כִּי לֹא פֹרֵשׁ מִה־יַּעֲשֶׂה לוֹ: (ס)</p>
<p>35 And the LORD said unto Moses: 'The man shall surely be put to death; all the congregation shall stone him with stones without the camp.'</p>	<p>וְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה אֲתַקְטִּילָא יִתְקַטִּיל גּוֹבְרָא רְגוּמוֹ יְתִיָּה בְּאֲבָנִיא כָּל כְּנִשְׁתָּא מִבְּרָא לְמִשְׁרִיתָא:</p>	<p>35 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה מוֹת יוּמַת הָאִישׁ רְגוּם אֹתוֹ בְּאֲבָנִים כָּל־הָעֵדָה מִחוּץ לַמַּחֲנֶה:</p>

- (30) ביד רמה. צמוד: מגדף. מחרף כמו (יחזקאל ה, טו) והיתה חרפה וגדופה (ישעיה לו, ו) אשר גדפו נערי מלך אשור. ועוד דרשו רבותינו (כריתות ז, ב. סנהדרין ז) מכאן למצרך את השם שהוא זכרת: (31) דבר ה'. אזרת עזודת אלילים מפי הגבורה והשאר מפי משה (ספרי שם): עונה בה. בזמן שעונה זה שלא עשה תשובה (שם): (32) ויהיו בני ישראל במדבר וימצאו. צגנותן של ישראל דצר הכתוב שלא שמרו אלא שצת ראשונה וצשניה צא זה וחללה (כריתות ז. ספרי קיג): (33) המצאים אתו מקושש. שהתרו בו ולא הניח מלקושש אף משמאלו והתרו בו (ספרי שם. סנהדרין מא, א): (34) כי לא פרש מה יעשה לו. לא היו יודעים באיזו מיתה ימות אבל יודעים היו שהמחלל שצת צמיתה (ספרי קיד. סנהדרין עח, ב): (35) רגום. פשט צלע"ז וכן הלך אלנ"ט וכן זכור ושמור:

<p>36 And all the congregation brought him without the camp, and stoned him with stones, and he died, as the LORD commanded Moses.</p>	<p>וַיֵּצִיאוּ אוֹתוֹ כָּל־הָעֵדָה אֶל־מַחֲוֵץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אוֹתוֹ בָּאֲבָנִים וַיָּמָת כַּאֲשֶׁר צֻוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: (פ)</p>	<p>36 וַיֵּצִיאוּ אוֹתוֹ כָּל־הָעֵדָה אֶל־מַחֲוֵץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אוֹתוֹ בָּאֲבָנִים וַיָּמָת כַּאֲשֶׁר צֻוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: (פ)</p>
<p>37 And the LORD spoke unto Moses, saying:</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר יְיָ לְמֹשֶׁה לְמִימָר:</p>	<p>מפטיר וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר יְיָ לְמֹשֶׁה לְמִימָר:</p>
<p>38 'Speak unto the children of Israel, and bid them that they make them throughout their generations fringes in the corners of their garments, and that they put with the fringe of each corner a thread of blue.</p>	<p>דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כַּנְפֵי בְגֵדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנּוּ עַל־צִיצִית הַכָּנָף פֶּתִיל תְּכֵלֶת: חוּטָא דְתַכְיִלְתָּא:</p>	<p>38 דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כַּנְפֵי בְגֵדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנּוּ עַל־צִיצִית הַכָּנָף פֶּתִיל תְּכֵלֶת:</p>
<p>39 And it shall be unto you for a fringe, that ye may look upon it, and remember all the commandments of the LORD, and do them; and that ye go not about after your own heart and your own eyes, after which ye use to go astray;</p>	<p>וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתְּאוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶּם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:</p>	<p>39 וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתְּאוּרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶּם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:</p>
<p>40 that ye may remember and do all My commandments, and be holy unto your God.</p>	<p>לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתֵי וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם:</p>	<p>40 לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתֵי וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם:</p>
<p>41 I am the LORD your God, who brought you out of the land of Egypt, to be your God: I am the LORD your God.'</p>	<p>אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵהָיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (פ)</p>	<p>קט פסוקים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵהָיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (פ)</p>

(36) וייציאו אותו. מכאן שבזית הסקילה חוץ ורחוק מבית דין (ספרי שם. סנהדרין מז):
(38) ועשו להם ציצת. על שם הפתילים החלולים זה כמו (יחזקאל ח, ג) ויקחני ציצית ראשי. דבר אחר ציצית על שם וראיתם אותו כמו (שיר ז, ט) מציץ מן החרסים: תכלת. צבע ירוק של חלזון (מנחות מז):
(39) וזכרתם את כל מצות ה'. שמנין גימטריא של ציצית שש מאות ושמונה חוטים וחמשה קשרים הרי תרי"ג: ולא תתורו אחרי לבבכם. כמו (לעיל יג, כה) מתור הארץ. הלז והעינים הם מרגלים לגוף ומסרסרים לו את העצירות העין רואה והלז חומד והגוף עושה את העצירות (תנחומא שלח טו):
(41) אני ה'. נאמן לשלם שכר (ספרי קטו): אלהיכם. נאמן להפרע (שם): אשר הוצאתי אתכם. על מנת כן פדיתי אתכם שחקצלו עליכם גזרותי (שם): אני ה' אלהיכם. עוד למה נאמר כדי שלא יאמרו ישראל מפני מה אמר המקום לא שנעשה ונטול שכר אנו לא עושים ולא נוטלים שכר על כרחם אני מלככם וכן הוא אומר (יחזקאל כ, לג) אם לא ביד חזקה וגו' אמלך עליכם (שבת פח. ספרי שם). דבר אחר למה נאמר יציאת מצרים אני הוא שהצנחתי צמרים בין טפה של זכור לשאינה של זכור אני הוא עמיד להצנחין ולהפרע מן התולה קלא אילן בצגדו ואומר תכלת הוא (ז"מ סא, ז) ומיסודו של רבי משה הדרשן העמקתי למה נסמכה פרשת מקושש לפרשת עבודת אלילים לומר שהמחלל את השבת כעובד עבודת אלילים שאף היא שקולה

ככל המצות וכן הוא אומר בעזרא (נחמי' ט, יג'יד) ועל הר סיני ירדת ותתן לעמך תורה ומצות ואת שבת קדשך הודעת להם (חולין ה) ואף פרשת ציצית לכך נסמכה לאלו לפי שאף היא שקולה כנגד כל המצות שנאמר ועשיתם את כל מצותי: על כנפי בגדיהם. כנגד (שמות יט, ד) ואשא אתכם על כנפי נשרים. על ארבע כנפות ולא בעלת שלש ולא בעלת חמש כנגד ד' לשונות של גאולה שנאמר במצרים (שמות ו, יז) והוצאתי והצלתי וגאלתי ולקחתי (זכריה יח, ג): פתיל תכלת. על שם שכול זכורות תרגום של שכול תכלת. ומכתם היתה צלילה וכן צבע התכלת דומה לרקיע המשחיר לעת ערב ושמונה חוטים שבה כנגד שמונה ימים ששהו ישראל משיצאו ממצרים עד שאמרו שירה על הים:

(1) ויקח קרח. פרשה זו יפה נדרשת במדרש רבי תנחומא: ויקח קרח. לקח את עצמו לזד אחד להיות נחלק מתוך העדה לעורר על הכהונה וזהו שתרגם אונקלוס ואחפלא נחלק משאר העדה להחזיק במחלוקת וכן (איוב טו, יז) מה יקח לזך לוקח אותך להפליגך משאר בני אדם. דבר אחר ויקח קרח משך ראשי סנהדראות שבהם דברים כמו שנאמר (במדבר כ, כה) קח את אהרן (הושע יד, ג) קחו עמכם דברים (תנחומא קרח א): בן יצהר בן קהת בן לוי. ולא הזכיר בן יעקב שצקס רחמים על עצמו שלא יזכר שמו על מחלוקתם שנאמר (בראשית מט, ו) ובקהלם אל תחד כבודי והיכן נזכר שמו על קרח בהתיחסם על הדוכן בדברי הימים שנאמר (ד"ה א, ו, כ"ג) בן אציהסף בן קרח בן יצהר בן קהת בן לוי בן ישראל (תנחומא ד): ודתן ואבירם. בשביל שהיה שבט ראובן שרוי בחנייתם תימנה (לעיל כ, י) שכן לקהת ובניו החונים תימנה (שם ג, כט) נשתתפו עם קרח במחלוקתו אוי לרשע אוי לשכנו (תנחומא ד). ומה ראה קרח לחלוק עם משה נתקנה על נשיאותו של אלישפן בן עוזיאל שמינהו משה נשיא על בני קהת על פי הדבור (שם א). אמר קרח אחי אבא ארבעה היו שנאמר (שמות ו, יח) ובני קהת וגו' עמרים הבכור נטלו שני בני גדולה אחד מלך ואחד כהן גדול מי ראוי ליטול את השניה לא אני שאני בן יצהר שהוא שני לעמרם והוא מנה נשיא את בן אחיו הקטן מכולם הריני חולק עליו ומבטל את דבריו. מה עשה עמד וכנס ר"נ ראשי סנהדראות רובן משבט ראובן שכיניו והם אליזר בן שדיאור וחזיריו וכיוצא בו שנאמר נשיאי עדה קריאי מועד ולהלן הוא אומר (במדבר א, טז) אלה קרואי העדה והלציטן טליתות שכולן תכלת באו ועמדו לפני משה אמרו לו טלית שכולה של תכלת חייבת ציצית או פטורה אמר להם חייבת התחילו לשחק עליו אפשר טלית של מין אחר חוט אחד של תכלת פטורה זו שכולה תכלת לא תפטור את עצמה (תנחומא ב): בני ראובן. דתן ואבירם ואון בן פלת:

(3) רב לבם. הרבה יותר מדאי לקחתם לעצמכם גדולה: כלם קדושים. כולם שמעו דברים בסיני מפי הגבורה: ומדוע תתנשאו. אם לקחת אתה מלכות לא היה לך לזכר לאחריך כהונה לא אתם לזככם שמעתם בסיני (שמות כ, ב) אנכי ה' אלהיך כל העדה שמעו (תנחומא ד):

<p>XVI Now Korah, the son of Izhar, the son of Kohath, the son of Levi, with Dathan and Abiram, the sons of Eliab, and On, the son of Peleth, sons of Reuben, took men;</p>	<p>וַיִּקַּח קֹרַח בֶּן־יִצְחָר בֶּן־קֹהַת בֶּן־לֵוִי וְדָתָן וַאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וֹאֵן בֶּן־פִּלֶת בְּנֵי רְאוּבֵן:</p>	<p>קורח טו</p>
<p>2 and they rose up in face of Moses, with certain of the children of Israel, two hundred and fifty men; they were princes of the congregation, the elect men of the assembly, men of renown;</p>	<p>וַיָּקֻמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמֵאֹתָיִם נָשִׂאִי עֵדָה קְרָאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי־שָׁם:</p>	<p>2</p>
<p>3 and they assembled themselves together against Moses and against Aaron, and said unto them: 'Ye take too much upon you, seeing all the congregation are holy, every one of them, and the LORD is among them; wherefore then lift ye up yourselves above the assembly of the LORD?'</p>	<p>וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם כִּי כָל־הָעֵדָה כֻּלָּם קֳדָשִׁים וּבְתוֹכָם יְהוָה וּמִדּוּעַ תִּתְנַשְּׂאוּ עַל־קְהָל יְהוָה:</p>	<p>3</p>
<p>4 And when Moses heard it, he fell upon his face. And he spoke unto Korah and unto all his company, saying: 'In the morning the LORD will show who are His, and who is holy, and will cause him to come near unto Him; even him whom He may choose will He cause to come near unto Him. .</p>	<p>וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־אָפוּדָיו:</p>	<p>וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו:</p>
<p>6 This do: take you censers, Korah, and all his company;</p>	<p>זֹאת עֲשׂוּ קַחוּ־לָכֶם מַחְתֹּת דָּא עֲבִידוֹ סִבּוּ לָכֹן מַחְתִּין קֹרַח וְכָל־בְּנֵי־חֵיתָיָה:</p>	<p>וַיִּדְבֹּר אֶל־קֹרַח וְאֶל־כָּל־עֲדָתוֹ לֵאמֹר בֹּקֶר וַיָּדַע יְהוָה אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְהַקָּרִיב אֵלָיו וְאֶת־אֲשֶׁר יִבְחַר בּוֹ יִקְרִיב אֵלָיו:</p>

- (4) ויפול על פניו. מפני המחלוקת שכבר זה צידם סרחון רביעי חטאו צעגל (שמות לב, יא) ויחל משה במתאוננים (במדבר יא, ז) ויחפלל משה במרגלים (שם יד, יג) ויאמר משה אל ה' ושמעו מנצרים במחלוקתו של קרח נחרשלו ידי משל לכן מלך שסרח על אציו ופייס עליו אזהרו פעם ושמים ושלש כשסרח רביעית נחרשלו ידי האהבה ההוא אמר עד מתי אטריח על המלך שמה לא יקבל עוד ממני (תנחומא ד):
- (5) בקר ויודע וגו'. עמה עת שכרות הוא לנו ולא נכון להראות לפניו והוא היה מתכוין לדחותם שמה יחזרו זהם (תנחומא ה): בקר ויודע ה' את אשר לו. לעבודת לוויה: ואת הקדוש. לכהונה: והקריב. אותם אליו (שם). והתרגום מוכיח כן ויקרב לקדמוהי יקרב לשמושה. ומדרשו (שם) צקר אמר להם משה גבולות חלק הקדש"ה בעולמו יכולים אתם להפוך צקר לערב כן תוכלו לנטל את זו שנאמר (בראשית א, ד) ויהי ערב ויהי צוקר ויצלל כך (דה"א כג, יג) ויצלל אהרן להקדישו וגו':
- (6) זאת עשו קחו לכם מחתות. מה ראה לומר להם כך אמר להם צדרכי העובדי כוכבים ומזלות יש נימוסים

<p>and put fire therein, and put incense upon them before the LORD to-morrow; and it shall be that the man whom the LORD doth choose, he shall be holy; ye take too much upon you, ye sons of Levi.'</p>	<p>וַתִּנֵּנוּ בָתָן אֵשׁ וְשִׁמּוֹ עֲלֵיהֶן וְקָטַרְתָּ לִפְנֵי יְהוָה מִחֹר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִבְחָר יְהוָה הוּא הַקָּדוֹשׁ רֵב-לָכֶם בְּנֵי לֵוִי:</p>	<p>וְתִנֵּנוּ בָתָן אֵשׁ וְשִׁמּוֹ עֲלֵיהֶן וְקָטַרְתָּ לִפְנֵי יְהוָה מִחֹר וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִבְחָר יְהוָה הוּא הַקָּדוֹשׁ רֵב-לָכֶם בְּנֵי לֵוִי:</p>
<p>8 And Moses said unto Korah: 'Hear now, ye sons of Levi:</p>	<p>וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-קָרַח שְׁמַעוּ נָא בְנֵי לֵוִי:</p>	<p>וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-קָרַח שְׁמַעוּ נָא בְנֵי לֵוִי:</p>
<p>is it but a small thing unto you, that the God of Israel hath separated you from the congregation of Israel, to bring you near to Himself, to do the service of the tabernacle of the LORD, and to stand before the congregation to minister unto them;</p>	<p>הֲמַעֲטַת מִכֶּם כִּי-הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעֵדַת יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶתְכֶם אֵלָיו לַעֲבֹד אֶת-עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יְהוָה וּלְעֹמֵד לִפְנֵי הָעֵדָה לְשִׁרְתָּם:</p>	<p>הֲמַעֲטַת מִכֶּם כִּי-הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעֵדַת יִשְׂרָאֵל לְהַקְרִיב אֶתְכֶם אֵלָיו לַעֲבֹד אֶת-עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יְהוָה וּלְעֹמֵד לִפְנֵי הָעֵדָה לְשִׁרְתָּם:</p>
<p>and that He hath brought thee near, and all thy brethren the sons of Levi with thee? and will ye seek the priesthood also?</p>	<p>וַיִּקְרַב אֶתְּךָ וְאֶת-כָּל-אֲחֵיךָ בְּנֵי-לֵוִי אֶתְּךָ וּבִקְשַׁתֶּם גַּם-כֹּהֲנָה:</p>	<p>וַיִּקְרַב אֶתְּךָ וְאֶת-כָּל-אֲחֵיךָ בְּנֵי-לֵוִי אֶתְּךָ וּבִקְשַׁתֶּם גַּם-כֹּהֲנָה:</p>
<p>Therefore thou and all thy company that are gathered together against the LORD—; and as to Aaron, what is he that ye murmur against him?</p>	<p>לָכֵן אַתָּה וְכָל-עֲדַתְךָ הַנֹּעֲדִים עַל-יְהוָה וְאַתָּה אֶתְּךָ מִי־הוּא כִּי (כ' תְּלִינּוּ) עֲלָיו:</p>	<p>לָכֵן אַתָּה וְכָל-עֲדַתְךָ הַנֹּעֲדִים עַל-יְהוָה וְאַתָּה אֶתְּךָ מִי־הוּא כִּי (כ' תְּלִינּוּ) עֲלָיו:</p>

הרצה וכומרים הרצה וכולם (ס"א ואין כולם) מתקצצים בצית אחד אנו אין לנו אלא ה' אחד ארון אחד ותורה אחת ומזבח אחד וכהן גדול אחד ואחסן ר"ן איש מבקשים כהונה גדולה אף אני רואה בך ה' לך תשמיש חביב מכל ה' הקטרת החביבה מכל הקרבנות וסם המות נתון בתוכו שזו נשרפו נדב ואזיהוא לפיכך התרה זהם והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש כזר הוא בקדושתו וכי אין אנו יודעים שמי שיבחר הוא הקדוש אלא אמר להם משה הריני אומר לך שלא תתחייבו מי שיבחר בו יאלץ חי וכולם אוצדים (תנחומא ה'): מחתות. כלים שחיתין זהם גחלים ויש להם בית יד:

(7) רב לכם בני לוי. דבר גדול אמרתי לכם. ולא טפשים היו שכן התרה זהם וקבלו עליהם לקרב אלא הם חטאו על נפשם שנאמר (להלן יז, ג) את מחתות החטאים האלה בנפשותם. וקרח שפקח היה מה ראה לשטות זה עינו הטעתו ראה שלשלת גדולה יולאה ממנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן אמר ששזילו אני נמלט וכ"ד משמרות עומדות לבני כולם מתנבאים ברוח הקודש שנאמר (ד"ה"א כה, ה) כל אלה צנים להימן אמר אפשר כל הגדולה הזאת עתידה לעמוד ממני ואני אדום לך נשתחף לבוא לאותה חוקה ששמע מפי משה שכולם אוצדים ואחד נמלט. אשר יבחר ה' הוא הקדוש טעה ותלה בעצמו ולא ראה יפה לפי שצניו עשו תשובה ומה היה רואה. (תנחומא ה'): רב לכם. דבר גדול נטלתם בעצמכם לחלוק על הקצ"ה:

(8) ויאמר משה אל קרח שמעו נא בני לוי. התחיל לדבר עמו דברים רכים כיון שראהו קשה עורף אמר עד שלא ישתחפו שאר השצטים ויאצדו עמו אדבר גם אל כולם התחיל לזרז זהם שמעו נא בני לוי (שם ו):

(9) ולעמוד לפני העדה. לשיר על הדוכן:

(10) ויקרב אתך. לאותו שירות שהרחיק ממנו שאר עדת ישראל:

(11) לכן. בשציל כך אתה וכל עדתך הנועדים אתך על ה' כי בשליחותו עשיתי לך כהונה לאהרן ולא לנו הוא המחלוקת הזו:

- 12 And Moses sent to call Dathan and Abiram, the sons of Eliab; and they said: 'We will not come up; וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לִקְרֹא לְדָתָן וְלֹאֲבִירָם בְּנֵי אֱלִיאָב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלֶה:
- 13 is it a small thing that thou hast brought us up out of a land flowing with milk and honey, to kill us in the wilderness, but thou must needs make thyself also a prince over us? הַמַּעֲט כִּי הֵעֲלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וְדִבֵּשׁ לְהַמִּיתָנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׁתַּבֵּר עָלֵינוּ גַם־הַשְׂתַּבֵּר:
- 14 Moreover thou hast not brought us into a land flowing with milk and honey, nor given us inheritance of fields and vineyards; wilt thou put out the eyes of these men? we will not come up.' אָף לֹא אֶל־אֶרֶץ זֶבֶת חֶלֶב וְדִבֵּשׁ הִבִּיאָתָנוּ וְתָתַן־לָנוּ נַחֲלַת שָׂדֶה וְכָרֶם הָעֵינִי הָאֲנָשִׁים הָהֵם תִּנְקֹר לֹא נַעֲלֶה:
- 15 And Moses was very wroth, and said unto the LORD: 'Respect not thou their offering; I have not taken one ass from them, neither have I hurt one of them.' וַיִּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל־יְהוָה אֵל־תִּפְּן אֶל־מִנְחָתָם לֹא חָמוּר אֶחָד מֵהֶם נִשְׁאַתִּי וְלֹא הִרְעָתִי אֶת־אֶחָד מֵהֶם:
- 16 And Moses said unto Korah: 'Be thou and all thy congregation before the LORD, thou, and they, and Aaron, to-morrow; וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קֹרַח אַתָּה וְכָל־עֲדַתְךָ הָיוּ לִפְנֵי יְהוָה אַתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מָחָר:
- 17 and take ye every man his fire-pan, and put incense upon them, and bring ye before the LORD every man his fire-pan, two hundred and fifty fire-pans; thou also, and Aaron, each his fire-pan.' וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֲתָתוֹ וַיִּנְתְּתָם עֲלֵיהֶם קִטְרֹת וְהִקְרִבְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אִישׁ מִחֲתָתוֹ חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם מִחֲתָת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן אִישׁ מִחֲתָתוֹ:

(12) וישלח משה וגו'. מכאן שאין מחזיקין במחלוקת שהיה משה מחזר אחריהם להשלימם בדברי שלום (סנהדרין קי. תנחומא י'): לא נעלה. פיהם הכשילם שאין להם אלא ירידה (שם ו):

(14) ותתן לנו. הדבר מוסב על לא האמור למעלה כלומר לא הביאותנו ולא נתת לנו נחלת שדה וכרם אמרת לנו (שמות ג, יז) אעלה אחכם מעני מצרים אל ארץ וגו' משם הוצאתנו ולא אל ארץ זבת חלב ודבש הביאותנו אלא גזרת עלינו להמיתנו במדבר שאמרת לנו (במדבר יד, כט) במדבר הזה יפלו פגריכם: העיני האנשים ההם הנקר וגו'. אפילו אתה שולח לנקר את עיינינו אם לא נעלה אליך לא נעלה: האנשים ההם. כאדם המולה קללתו בחזירו:

(15) ויחר למשה מאד. נטער עד למאד: אל תפן אל מנחתם. לפי פשוטו הקטרת שהם מקריצים לפניך מחר אל תפן אליהם והמדרש אומר (תנחומא ז) יודע אני שיש להם חלק בתמידי לצור אף חלקם לא יקובל לפניך לרצון תניחנו האש ולא תאכלנו: לא חמור אחד מהם נשאתי. לא חמורו של אחד מהם נטלתי אפילו כשהלכתי ממדין למצרים והרכבתי את אשתי ואת בני על החמור והיה לי ליטול אותו החמור משלהם לא נטלתי אלא משלי (תנחומא ז). ותרגם אינקלוס שחרית לשון ארמי כך נקראת אנגריא של מלך שחור (ז"מ עה, א. ז"ב מז, א):

(16) והם. עדתך:

18	And they took every man his fire-pan, and put fire in them, and laid incense thereon, and stood at the door of the tent of meeting with Moses and Aaron.	וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחַתָּתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אֵשׁ וַיִּשְׂמוּ עֲלֵיהֶם קִטְרֶת וַיַּעֲמֵדוּ בַּתֶּרֶעַם מִשְׁכַּן זִמְנָא וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:	18
19	And Korah assembled all the congregation against them unto the door of the tent of meeting; and the glory of the LORD appeared unto all the congregation.	וַיִּקְהַל עֲלֵיהֶם קֹרַח אֶת-כָּל הָעֵדָה אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּרָא כְבוֹד-יְהוָה אֶל-כָּל הָעֵדָה: (ס)	19
20	And the LORD spoke unto Moses and unto Aaron, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאַל-אַהֲרֹן לֵאמֹר:	שלישי
21	'Separate yourselves from among this congregation, that I may consume them in a moment.'	הִבְדִּילוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֶכְלָה אֹתָם כְּרֹגֶעַ:	21
22	And they fell upon their faces, and said: 'O God, the God of the spirits of all flesh, shall one man sin, and wilt Thou be wroth with all the congregation?'	וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הָרוּחֹת לְכָל-בָּשָׂר הָאִישׁ אֶחָד יַחֲטֵא וְעַל כָּל-הָעֵדָה תִּקְצֹר: (ס)	22
23	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:	23
24	'Speak unto the congregation, saying: Get you up from about the dwelling of Korah, Dathan, and Abiram.'	דַּבֵּר אֶל-הָעֵדָה לֵאמֹר הֵעֲלוּ מִסָּבִיב לְמִשְׁכַּן-קֹרַח דָּתָן וְאַבִּירָם:	24
25	And Moses rose up and went unto Dathan and Abiram; and the elders of Israel followed him.	וַיָּקָם מֹשֶׁה וַיֵּלֶךְ אֶל-דָּתָן וְאַבִּירָם וַיִּלְכוּ אַחֲרָיו זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל:	25

(17) והקרבתם וגר' איש מחתתו. החמשים ומאתים איש שצבם:

(19) ויקהל עליהם קרח. דצברי ליצנות כל הלילה ההוא הלך אלל השצטים ופתה אותם כסבורין אחס שעלי לצדי אני מקפיד איני מקפיד אלל שצביל כללם אלל צאין ונוטלין כל הגדולות לו המלכות ולאחיו הכהונה עד שנפתחו כלם (תנחומא ז): וירא כבוד ה'. צא צעמוד ענ:

(22) אל אלהי הרוחות. יודע מחשבות אין מדתך כמדת צשר ודס מלך צשר ודס שסרחה עליו מקצת מדינה אינו יודע מי החוטא לפיכך כשהוא כועס נפרע מכולם אצל אחת לפניך גלויות כל המחשבות ויודע אחת מי החוטא: האיש אחד. הוא החוטא ואחא על כל העדה תקצוף. אמר הקדוש צ"ה יפה אמרת אני יודע ומודיע מי חטא ומי לא חטא (שס):

(24) העלו וגר'. כתרמו אסתלקו מסציות משכן קרח:

(25) ויקם משה. כסבור שישאלו לו פנים ולא עשו (מד"ר. שס ח):

<p>26 And he spoke unto the congregation, saying: 'Depart, I pray you, from the tents of these wicked men, and touch nothing of theirs, lest ye be swept away in all their sins.'</p>	<p>וַיִּדְבֹר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סֹרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאַל־תִּגְעוּ בְּכָל־אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן־תִּסָּפוּ בְּכָל־חַטָּאתָם:</p>	<p>26 וַיִּדְבֹר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר סֹרוּ נָא מֵעַל אֹהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הָרָשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאַל־תִּגְעוּ בְּכָל־אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן־תִּסָּפוּ בְּכָל־חַטָּאתָם:</p>
<p>27 So they got them up from the dwelling of Korah, Dathan, and Abiram, on every side; and Dathan and Abiram came out, and stood at the door of their tents, with their wives, and their sons, and their little ones.</p>	<p>וַיַּעֲלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן־קָרַח דָּתָן וְאַבִּירָם מִסָּבִיב וְדָתָן וְאַבִּירָם יָצְאוּ נֹצְבִים פֶּתַח אֹהֲלֵיהֶם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וְטַפָּם:</p>	<p>27 וַיַּעֲלוּ מֵעַל מִשְׁכַּן־קָרַח דָּתָן וְאַבִּירָם מִסָּבִיב וְדָתָן וְאַבִּירָם יָצְאוּ נֹצְבִים פֶּתַח אֹהֲלֵיהֶם וּנְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וְטַפָּם:</p>
<p>28 And Moses said: 'Hereby ye shall know that the LORD hath sent me to do all these works, and that I have not done them of mine own mind.</p>	<p>וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בּוֹאֵת תִּדְעוּן כִּי־ יְהוָה שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל־ הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלִּבִּי:</p>	<p>28 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה בּוֹאֵת תִּדְעוּן כִּי־ יְהוָה שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל־ הַמַּעֲשִׂים הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלִּבִּי:</p>
<p>29 If these men die the common death of all men, and be visited after the visitation of all men, then the LORD hath not sent Me.</p>	<p>אִם־כָּמוֹת כָּל־הָאָדָם יָמוּתוּן אֵלֶּיךָ וְסֻעֲרוּ אֶת־כָּל־אֲנָשָׁא יִסְתַּעַר עֲלֵיהוֹן לֹא־יִי שְׁלַחְנִי:</p>	<p>29 אִם־כָּמוֹת כָּל־הָאָדָם יָמוּתוּן אֵלֶּיךָ וְסֻעֲרוּ אֶת־כָּל־הָאָדָם יִפְקַד עֲלֵיהֶם לֹא־יְהוָה שְׁלַחְנִי:</p>
<p>30 But if the LORD make a new thing, and the ground open her mouth, and swallow them up, with all that appertain unto them, and they go down alive into the pit, then ye shall understand that these men have despised the LORD.'</p>	<p>וְאִם־בְּרִיאָה יַבְרִיא יְיָ וְתִפְתַּח אֶרֶץ יְיָ פִּמְיָהּ וְתִבְלַע יִתְּהוֹן וְיִת כָּל דִּילְהוֹן וַיִּיחַתוּן כֹּד חַיִּין לְשָׂאוֹל וְתִדְעוּן אֲרִי אֲרִיזוֹ גּוֹבְרִיא הָאֵלֶּיךָ קָדָם יְיָ:</p>	<p>30 וְאִם־בְּרִיאָה יַבְרִיא יְיָ וְתִפְתַּח אֶרֶץ יְיָ פִּמְיָהּ וְתִבְלַע יִתְּהוֹן וְיִתְּהוֹן אֶת־כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וְיִרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וְיִדְעוּן כִּי נִאֲצוּ הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־יְהוָה:</p>
<p>31 And it came to pass, as he made an end of speaking all these words, that the ground did cleave asunder that was under them.</p>	<p>וַיְהִי כְּכַלְתּוֹ לְדַבֵּר אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְתִבְקַע הָאֶרֶץ תַּחְתֵּיהֶם:</p>	<p>31 וַיְהִי כְּכַלְתּוֹ לְדַבֵּר אֵת כָּל־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְתִבְקַע הָאֶרֶץ תַּחְתֵּיהֶם:</p>

- (27) יצאו נצבים. צקומה זקופה לחרף ולגדף כמו (שמואל"א יז, טז) ויתיצצו ארבעים יום דגלית (תנחומא ח): ונשיהם ובניהם וטפם. צא וראה כמה קשה המחלוקת שהרי צית דין של מטה אין עושין אלא עד שיציא שמי שערות וצית דין של מעלה עד כי שנה וכאן אצדו אף יונקי שדים (שם ג):
- (28) לעשות את כל המעשים האלה. שעשית על פי הדבור לתת להרען כהונה גדולה וצניו סגני כהונה ואליפן נשיא הקהתי:
- (29) לא ה' שלחני. אלא אני עשיתי הכל מדעתי וצדין הוא חולק עלי (שם ח):
- (30) ואם בריאה. חדשה: יברא ה'. להמית אותם צמיתה שלא מת זה אדם עד הנה ומה היא הבריאה ופצתה האדמה את פיה ותצלעם אז וידעתם כי נאלץ הם את ה' ואני מפי הגבורה אמרתי ורצותינו פירשו (שם יא. סנהדרין קי, א) אם בריאה פה לארץ מששת ימי בראשית מוטב ואם לאו יברא ה':

32	And the earth opened her mouth and swallowed them up, and their households, and all the men that appertained unto Korah, and all their goods.	וּתִפְתַּח הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וּתְבַלַּע אֹתָם וְאֶת־בֵּיתֵיהֶם וְאֶת כָּל־הָאָדָם אֲשֶׁר לְקֹרַח וְאֶת כָּל־הָרְכוּשׁ: וּתִפְתַּח אֶרְעָא יָת פּוּמָה וּבְלַעַת יִתְהוֹן וְיָת אָנֶשׁ בְּתִיּהוֹן וְיָת כָּל אֲנֶשָׁא דְלִקְרַח וְיָת כָּל קִנְיָנָא:	32
33	So they, and all that appertained to them, went down alive into the pit; and the earth closed upon them, and they perished from among the assembly.	וַיִּרְדּוּ תָם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם חַיִּים שְׁאֵלָה וּתְכַס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקָּהָל: וַנַּחֲתוּ אֲנָנִין וְכָל דִּילְהוֹן בְּד חַיִּין לְשֹׂאִיל וּנְחַפַת עֲלֵיהוֹן אֶרְעָא וַאֲבָדוּ מִגֹּז קָהָלָא:	33
34	And all Israel that were round about them fled at the cry of them; for they said: 'Lest the earth swallow us up.'	וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סְבִיבֵתֵיהֶם נָסוּ לְקָלָם כִּי אָמְרוּ פֶן־תִּבְלַעֵנוּ הָאָרֶץ: וְכָל יִשְׂרָאֵל דְּבִסְחָרְנִיהוֹן עָרְקוּ לְקָלְהוֹן אָרִי אָמְרוּ דְלִמָּא תִבְלַעֵנָא אֶרְעָא:	34
35	And fire came forth from the LORD, and devoured the two hundred and fifty men that offered the incense.	וְאֵשׁ יֵצְאָה מֵאֵת יְהוָה וְתֹאכַל אֶת הַחֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקֶּטֶרֶת: (ס) וְאִשְׁתָּא נִפְקַת מִן קֳדָם יי וַאֲכַלַת יָת מֵאֲתָן וְחֲמִשִּׁין גּוֹבְרָא מִקְרִיבֵי קִטּוּרֵת בּוֹסְמִיָּא:	35
XVII	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָ:	XVII
2	'Speak unto Eleazar the son of Aaron the priest, that he take up the fire-pans out of the burning, and scatter thou the fire yonder; for they are become holy;	אָמַר אֶל־אֶלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן הַכֹּהֵן וַיִּרֶם אֶת־הַמַּחֲתֹת מִבֵּין הַשֹּׂרֶפֶה וְאֶת־הָאֵשׁ זָרָה־הַלֵּלָהּ כִּי קֹדֶשׁ: אִימַר לְאֶלְעָזָר בֶּר אַהֲרֹן כְּהֵנָּא וַיִּפְרֹשׁ יָת מַחֲתֵיתָא מִבֵּין יִקְיִיָּא וְיָת אִשְׁתָּא יִרְחִיק לְהֵלָאָה אָרִי אֲתַקְדָּשָׁא:	2
3	even the fire-pans of these men who have sinned at the cost of their lives, and let them be made beaten plates for a covering of the altar—for they are become holy, because they were offered before the LORD—that they may be a sign unto the children of Israel.'	אֵת מַחֲתֹת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בְּנִפְשָׁתָם וַעֲשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צָפוּי לְמִזְבֵּחַ כִּי־הִקְרִיבָם לִפְנֵי־יְהוָה וַיִּקְדָּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל: יָת מַחֲתֵית חַיִּיבִיָּא הָאֵלִין דְּאֲתַחֲיִיבֻ בְּנִפְשָׁתְהוֹן וַיַּעֲבְדוּן יִתְהוֹן טָסִין רִדִּידִין חּוּפָאָה לְמִדְבָּחָא אָרִי קְרִיבִינִין קֳדָם יי וְאֲתַקְדָּשָׁא וַיְהוֹן לְאוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל:	3
4	And Eleazar the priest took the brazen fire-pans, which they that were burnt had offered; and they beat them out for a covering of the altar,	וַיִּקָּח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת מַחֲתֹת הַנְּחָשֶׁת אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ הַשֹּׂרֶפִים וַיִּרְקְעוּם צָפוּי לְמִזְבֵּחַ: וַנְּסִיב אֶלְעָזָר כְּהֵנָּא יָת מַחֲתֵית נְחָשָׁא דְקָרִיבֻ יִקְיִיָּא וְרִדִּידִינִין חּוּפָאָה לְמִדְבָּחָא:	4

(34) נסו לקולם. נשזיל הקול היוצא על זליעתן;

(2) ואת האש. שזמון המחתות: זרה הלאה. לארץ מעל המחתות: כי קדשו. המחתות ואסורין צהנאה שהרי עשאים כלי שרת:

(3) החטאים האלה בנפשותם. שנעשו פושעים בנפשותם שנחלקו על הקצ"ה (יומא לו): רקעי. רדידן: פחים. טסין מרודדן טינצ"ש זלע"ז: צפוי למזבח. למזבח הנחשת: ויהיו לאות. לזכרון שיאמרו אלו היו מאותן שנחלקו על הכהונה ונשרפו:

<p>to be a memorial unto the children of Israel, to the end that no 5 common man, that is not of the seed of Aaron, draw near to burn incense before the LORD; that he fare not as Korah, and as his company; as the LORD spoke unto him by the hand of Moses.</p>	<p>וְכָרֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמֶעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אַהֲרֹן הוּא לְהִקְטִיר קֹטֶרֶת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה כְּקֹרַח וְכַעֲדָתוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה לֵאמֹר (פ)</p>	<p>5 זָכָרוֹן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמֶעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב אִישׁ זָר אֲשֶׁר לֹא מִזֶּרַע אַהֲרֹן הוּא לְהִקְטִיר קֹטֶרֶת לִפְנֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה כְּקֹרַח וְכַעֲדָתוֹ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה לֵאמֹר (פ)</p>
<p>But on the morrow all the 6 congregation of the children of Israel murmured against Moses and against Aaron, saying: 'Ye have killed the people of the LORD.'</p>	<p>וַיִּלְנֻוּ כָּל־עַדַּת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּתְרֹת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הִמַּתֶּם אֶת־עַם יְהוָה:</p>	<p>6 וַיִּלְנֻוּ כָּל־עַדַּת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּתְרֹת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אַתֶּם הִמַּתֶּם אֶת־עַם יְהוָה:</p>
<p>And it came to pass, when the 7 congregation was assembled against Moses and against Aaron, that they looked toward the tent of meeting; and, behold, the cloud covered it, and the glory of the LORD appeared.</p>	<p>וַיְהִי בַּהֲקָהֶל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיִּפְּנוּ אֶל־אַהֲלֵ מוֹעֵד וַהֲנִה כְּסֹהוּ הָעֲנָן וַיֵּרָא כְּבוֹד יְהוָה:</p>	<p>7 וַיְהִי בַּהֲקָהֶל הָעֵדָה עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיִּפְּנוּ אֶל־אַהֲלֵ מוֹעֵד וַהֲנִה כְּסֹהוּ הָעֲנָן וַיֵּרָא כְּבוֹד יְהוָה:</p>
<p>And Moses and Aaron came to the 8 front of the tent of meeting.</p>	<p>וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּנֵי אַהֲלֵ מוֹעֵד: (ס)</p>	<p>8 וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּנֵי אַהֲלֵ מוֹעֵד: (ס)</p>
<p>And the LORD spoke unto Moses, 9 saying:</p>	<p>וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימֹר:</p>	<p>9 וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימֹר:</p>
<p>'Get you up from among this 10 congregation, that I may consume them in a moment.' And they fell upon their faces.</p>	<p>הֲרִמוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלָה אֶתֶם כְּרָגַע וַיִּפְּלוּ עַל־ פְּנֵיהֶם:</p>	<p>10 הֲרִמוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאִכְלָה אֶתֶם כְּרָגַע וַיִּפְּלוּ עַל־ פְּנֵיהֶם:</p>
<p>And Moses said unto Aaron: 'Take 11 thy fire-pan, and put fire therein from off the altar, and lay incense thereon, and carry it quickly unto the congregation, and make atonement for them; for there is wrath gone out from the LORD: the plague is begun.'</p>	<p>וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְתֵן־עָלֶיהָ אֵשׁ מִעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קֹטֶרֶת וְהוֹלֵךְ מִהֶרָה אֶל־הָעֵדָה וְכִפֵּר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחַל הַנֶּגֶף:</p>	<p>11 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח אֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְתֵן־עָלֶיהָ אֵשׁ מִעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קֹטֶרֶת וְהוֹלֵךְ מִהֶרָה אֶל־הָעֵדָה וְכִפֵּר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה הַחַל הַנֶּגֶף:</p>

(4) וירקעום. אינטינדר"ש צלע"ז:

(5) ולא יהיה כקרח. כדי שלא יהיה כקרח: כאשר דבר ה' ביד משה לו. כמו עליו על אהרן דבר אל משה שיהיה הוא ובניו כהנים לפיכך לא יקרב אים זר אשר לא מזרע אהרן וגו' וכן כל לי ולו ולהם הסמוכים אלל דבור פתרונוס כמו על. ומדרשו (תנחומא לו, יא) על קרח ומהו ציד משה ולא כתב אל משה רמז לחולקים על הכהונה שלוקין בצרעת כמו שלקה משה צידו שנאמר (שמות ד, ו) ויוציאה והנה ידו מזרועת כשלג ועל כן לקה עוזה בצרעת (דה"צ כו, כ):
(11) וכפר עליהם. רז זה מסר לו מלאך המות כשעלה לרקיע שהקטרת עוזר המגפה כדאיתא במסכת שבת (פט, א):

12	And Aaron took as Moses spoke, and ran into the midst of the assembly; and, behold, the plague was begun among the people; and he put on the incense, and made atonement for the people.	וַיִּקַּח אֶהָרֹן כַּאֲשֶׁר לוֹ מֹשֶׁה וַיֵּרָץ אֶל-תּוֹד הַקְהָל וַהֲנֵה הַחַל הַנֶּגֶף בָּעָם וַיִּתֵּן אֶת-הַקְטֹרֶת וַיִּכַּפֵּר עַל-הָעָם:	וַיִּסֹּב אֶהָרֹן כְּמֹא דְמִלִּיל מֹשֶׁה וַיֵּרָשׁט לְגוֹ קְהָלָא וְהָא שְׂרִי מוֹתָנָא בְּעָמָא וַיִּהֲב יָת קְטוֹרֶת בּוֹסְמִיָא וַיִּכַּפֵּר עַל עָמָא:
13	And he stood between the dead and the living; and the plague was stayed.	וַיַּעֲמֵד בֵּין-הַמֵּתִים וּבֵין הַחַיִּים וַתֵּעָצֵר הַמִּגֶּפֶה:	וְקָם בֵּין מֵיתִיָא וּבֵין חַיִּיָא וַאֲתַכְּלִי מוֹתָנָא:
14	Now they that died by the plague were fourteen thousand and seven hundred, besides them that died about the matter of Korah.	וַיְהִיו הַמֵּתִים בַּמִּגֶּפֶה אַרְבָּעַת עָשָׂר אֲלָף וּשְׁבַע מֵאוֹת מִלֶּכֶד הַמֵּתִים עַל-דְּבַר-קָרַח:	וַהֲווּ דְמִיתוּ בְּמוֹתָנָא אַרְבַּעַת עָשָׂר אֲלָפִין וּשְׁבַע מֵאָה בֵּר מִדְּמִיתוּ עַל פְּלוּגָתָא דְקָרַח:
15	And Aaron returned unto Moses unto the door of the tent of meeting, and the plague was stayed.	וַיָּשָׁב אֶהָרֹן אֶל-מֹשֶׁה אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַהֲמִגֶּפֶה נִעְצָרָה: (פ)	וְתָב אֶהָרֹן לִנְת מֹשֶׁה לְתַרְע מִשְׁכָּן זְמָנָא וּמוֹתָנָא אֲתַכְּלִי:
16	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:	וּמִלִּיל יֵי עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:
17	'Speak unto the children of Israel, and take of them rods, one for each fathers' house, of all their princes according to their fathers' houses, twelve rods; thou shalt write every man's name upon his rod.	דִּבְרוּ אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְקַח מֵאֲתָם מִטָּה מִטָּה לְבֵית אָב מֵאֵת כָּל-נְשִׂאֵהֶם לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עָשָׂר מִטּוֹת אִישׁ אֶת-שְׁמוֹ תִּכְתֹּב עַל-מִטָּהוּ:	מִלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְסֹב מִנְהוֹן חוּטְרָא חוּטְרָא לְבֵית אָבָא מִן כָּל רִבְרִבְנִיהוֹן לְבֵית אֲבָהֶתְהוֹן תִּרִי עָשָׂר חוּטְרִין גָּבֵר יָת שְׁמִיָּה תִּכְתֹּב עַל חוּטְרִיָּה:
18	And thou shalt write Aaron's name upon the rod of Levi, for there shall be one rod for the head of their fathers' houses.	וְאֵת שֵׁם אֶהָרֹן תִּכְתֹּב עַל-מִטָּה לְוִי בִּי מִטָּה אֶחָד לְרֹאשׁ בֵּית אֲבוֹתָם:	וְיָת שְׁמָא דְאֶהָרֹן תִּכְתֹּב עַל חוּטְרָא דְלֵוִי אֲרִי חוּטְרָא חַד לְרִישׁ בֵּית אֲבָהֶתְהוֹן:
19	And thou shalt lay them up in the tent of meeting before the testimony, where I meet with you.	וַהֲנַחֲתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי הָעֵדוּת אֲשֶׁר אֶעֱד לָכֶם שָׁמָּה:	וַתַּצְנַעְנֻן בְּמִשְׁכָּן זְמָנָא קֳדָם סִדְרוּתָא דְאַזְמִין מִימָרִי לְכוֹן תִּמְן:

(13) ויעמוד בין המתים וגו'. אחז את המלאך והעמידו על כרחו אמר לו המלאך הנח לי לעשות שליחותי אמר לו משה זוני לעבד על ידך אמר לו אני שלוחו של מקום ואתה שלוחו של משה אמר לו אין משה אומר כלום מלצו אלא מפי הגבורה אם אין אתה מאמין הרי הקב"ה ומשה אל פתח אהל מועד צא עמי ושאל וזהו שנאמר וישב אהרן אל משה (מכילתא). תנחומא תצוה (טו). דבר אחר למה בקטרת לפי שהיו ישראל מליזין ומרנגים אחר הקטרת לומר קם המות הוא על ידו מתו נדב ואביהוא על ידו נשרפו חמשים ומאתים איש אמר הקב"ה תראו שעור מגפה הוא והטעם הוא הממית (מכילתא ויסע פרשה ו. ברכות לג, א):

(18) כי משה אחד. אף על פי שחלקמים לשתי משפחות משפחת כהונה לצד ולויה לצד מכל מקום שבט אחד הוא:

<p>And it shall come to pass, that the man whom I shall choose, his rod shall bud; and I will make to cease from Me the murmurings of the children of Israel, which they murmur against you.²⁰</p>	<p>וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֶבְחַר-בּוֹ מִמֶּהוּ יִפְרָח וְהִשְׁכַּתִּי מֵעָלַי אֶת-תִּלְוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מְלִינִים עָלַיְכֶם:</p>	<p>וְהָיָה הָאִישׁ אֲשֶׁר אֶבְחַר-בּוֹ מִמֶּהוּ יִפְרָח וְהִשְׁכַּתִּי מֵעָלַי אֶת-תִּלְוֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הֵם מְלִינִים עָלַיְכֶם:</p>
<p>And Moses spoke unto the children of Israel; and all their princes gave him rods, for each prince one, according to their fathers' houses, even twelve rods; and the rod of Aaron was among their rods.²¹</p>	<p>וּמִלֵּיל מֹשֶׁה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּהְיוּ לֵיהּ כָּל רִבְרָבְנֵיהוֹן חוֹטָרָא לְרִבָּא חֵד חוֹטָרָא לְרִבָּא חֵד לְבֵית אֲבֹהֵיהוֹן תְּרֵי עֶשֶׂר חוֹטָרִין וְחוֹטָרָא דְאַהֲרֹן בְּגוֹ חוֹטָרֵיהוֹן:</p>	<p>וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְּנוּ אֵלָיו כָּל-נְשִׂאֵיהֶם מִטָּה לְנִשְׂיָא אֶחָד מִטָּה לְנִשְׂיָא אֶחָד לְבֵית אֲבֹתָם שְׁנַיִם עֶשֶׂר מִטּוֹת וּמִטָּה אֶהְרֹן בְּתוֹךְ מִטּוֹתָם:</p>
<p>And Moses laid up the rods before the LORD in the tent of the testimony.²²</p>	<p>וַאֲצַנֵּעַ מֹשֶׁה יֵת חוֹטָרֵיָא קֳדָם יי בְּמִשְׁכְּנָא דְסִהְדוּתָא:</p>	<p>וַיִּנָּח מֹשֶׁה אֶת-הַמִּטָּת לִפְנֵי יְהוָה בְּאֹהֶל הָעֵדוּת:</p>
<p>And it came to pass on the morrow, that Moses went into the tent of the testimony; and, behold, the rod of Aaron for the house of Levi was budded, and put forth buds, and bloomed blossoms, and bore ripe almonds.²³</p>	<p>וַהֲנִיחָהּ בְּיוֹמָא דְבִתְרוּחֵי וְעָאֵל מֹשֶׁה לְמִשְׁכְּנָא דְסִהְדוּתָא וְהָא יֵעָא חוֹטָרָא דְאַהֲרֹן לְבֵית לֵוִי וְאַפִּיק לְבָלְבִין וְאַנִּיץ נֶץ וְכַפִּית שְׁגָדִין:</p>	<p>וַיְהִי מִמָּחֳרָת וַיָּבֹא מֹשֶׁה אֶל-אֹהֶל הָעֵדוּת וַהֲנִיחָהּ מִטָּה-אֶהְרֹן לְבֵית לֵוִי וַיֵּצֵא פֶרֶחַ וַיִּגְמַל שְׁקָדִים:</p>
<p>And Moses brought out all the rods from before the LORD unto all the children of Israel; and they looked, and took every man his rod.²⁴</p>	<p>וְאַפִּיק מֹשֶׁה יֵת כָּל חוֹטָרֵיָא מִן קֳדָם יי לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲשֶׁתְּמוּדְעוּ וַנְסִיבוּ גִבְרַח חוֹטָרֵיהָ:</p>	<p>וַיֵּצֵא מֹשֶׁה אֶת-כָּל-הַמִּטָּת מִלִּפְנֵי יְהוָה אֶל-כָּל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּרְאוּ וַיִּקְחוּ אִישׁ מִטָּהוּ: (פ)</p>
<p>and the LORD said unto Moses: 'Put back the rod of Aaron before the testimony, to be kept there, for a token against the rebellious children; that there may be made an end of their murmurings against Me, that they die not.'²⁵</p>	<p>וַאֲמַר יי לְמֹשֶׁה אֲתִיב יֵת חוֹטָרָא דְאַהֲרֹן קֳדָם סִהְדוּתָא לְמִטָּרָא לְאֵת לְעִמָּא סִרְבָּנָא וַיִּסּוּפוּ תוֹרַעְמָתְהוֹן מִן קֳדָמִי וְלֹא יָמוּתוּן:</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה הִשָּׁב אֶת-מִטָּה אֶהְרֹן לִפְנֵי הָעֵדוּת לְמִשְׁמַרְתָּ לְאוֹת לְבְנֵי-מִרִי וְתִכָּל תִּלְוֹנָתָם מֵעָלַי וְלֹא יָמוּתוּ:</p>

(20) והשכתי. כמו (בראשית ח, א) וישכו המים (אסתר ז, י) וחמת המלך שככה:

(21) בתוך משותם. הניחו באמצע שלא יאמרו מפני שהניחו בצד שכינה פרס (תנחומא אחרי ח):

(23) ויצא פרח. כמשמעו: ציץ. הוא חגטת הפרי כשהפרח נופל: ויגמל שקדים. כשהוכר הפרי הוכר שהן שקדים

לשון (בראשית כא, ח) ויגדל הילד ויגמל ולשון זה מצוי בפרי האילן כמו (ישעיה יח, ה) וצוקר גומל יהיה נזה. ולמה שקדים,

הוא הפרי הממהר להפריח מכל הפירות אף המעורר על הכהונה פורענותו ממחרת ללא כמו שמצונו בעזריה (ד"ה-צ כו, יט)

והכרעת זרחה במלכו (מדרש אגדה) ותרגומו וכפית שגדין כמין אשכול שקדים יחד כפותים זה על זה:

(25) למשמרת לאות. לזכרון שזכרתי באהרן הכהן ולא ילוגו עוד על הכהונה: ותכל תלונתם. כמו ותכלה תלונתם

לשון זה שם מפעל יחיד לשון נקבה כמו תלונתם מרמורי"ש של צע"ז ויש חילוק בין תלונתם לתלונתם תלונה אחת תלונתם

שם דבר בלשון יחיד ואפילו הם תלונות הרבה:

26	Thus did Moses; as the LORD commanded him, so did he.	וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיַּעַבְדַּ מֹשֶׁה כְּמֹא דְפִקִּיד יְיָ יְהִיָּה כֵן עָבַד:	26 וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וַיַּעַבְדַּ מֹשֶׁה כְּמֹא דְפִקִּיד יְיָ יְהִיָּה כֵן עָבַד: (פ)
27	And the children of Israel spoke unto Moses, saying: 'Behold, we perish, we are undone, we are all undone.	וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמֹשֶׁה לְמִימְרָהּ הָאֵל מִנָּנָא קְטִילַת חֶרֶבָא הָאֵל מִנָּנָא בְּלַעַת אֶרְעָא הָאֵל מִנָּנָא מִיתוּ בְּמוֹתָנָא:	27 וַיֹּאמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־מֹשֶׁה לֹא־אָמַר הֵן גּוֹעֵנֵנוּ אֲבֹדְנוּ כָּלְנוּ אֲבֹדְנוּ:
28	Every one that cometh near, that cometh near unto the tabernacle of the LORD, is to die; shall we wholly perish?	כָּל דְּקָרִיב מִקְרָב לְמִשְׁכְּנָא דִּינִי מָאִית הָאֵל אֲנַחְנָא סִיפִין לְמָמַת:	28 כָּל הַקָּרֵב הַקָּרֵב אֶל־ מִשְׁכַּן יְהוָה יָמוּת הָאֵם תָּמֻנוּ לְגֹעַ: (ס)
XVIII	And the LORD said unto Aaron: 'Thou and thy sons and thy fathers' house with thee shall bear the iniquity of the sanctuary; and thou and thy sons with thee shall bear the iniquity of your priesthood.	וַיֹּאמֶר יְיָ לְאַהֲרֹן אַתָּה וּבְנֵיךָ וּבֵית־אָבִיךָ אִתְּךָ תִּשָּׂאוּ אֶת־עֲוֹן הַמִּקְדָּשׁ וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אִתְּךָ תִּשָּׂאוּ אֶת־עֲוֹן כְּהֹנְתְּכֶם:	XVIII וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן אַתָּה וּבְנֵיךָ וּבֵית־אָבִיךָ אִתְּךָ תִּשָּׂאוּ אֶת־עֲוֹן הַמִּקְדָּשׁ וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אִתְּךָ תִּשָּׂאוּ אֶת־עֲוֹן כְּהֹנְתְּכֶם:
2	And thy brethren also, the tribe of Levi, the tribe of thy father, bring thou near with thee, that they may be joined unto thee, and minister unto thee, thou and thy sons with thee being before the tent of the testimony.	וְגַם אֶת־אֶחָיְךָ מִטֵּבֶה לְוִי שְׂבֹט אָבִיךָ הַקָּרֵב אִתְּךָ וְיָלְנוּ עִלְיָךְ וַיִּשְׁרְתוּךָ וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אִתְּךָ לִפְנֵי אֹהֶל הָעֵדֻת:	2 וְגַם אֶת־אֶחָיְךָ מִטֵּבֶה לְוִי שְׂבֹט אָבִיךָ הַקָּרֵב אִתְּךָ וְיָלְנוּ עִלְיָךְ וַיִּשְׁרְתוּךָ וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אִתְּךָ לִפְנֵי אֹהֶל הָעֵדֻת:
3	And they shall keep thy charge, and the charge of all the Tent; only they shall not come nigh unto the holy furniture and unto the altar, that they die not, neither they, nor ye.	וְשָׁמְרוּ מִשְׁמֶרְתְּךָ וּמִשְׁמֶרֶת כָּל־הָאֹהֶל אֲךָ אֶל־כָּלִי הַקֹּדֶשׁ וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִקְרְבוּ וְלֹא יָמוּתוּ גַם־הֵם גַּם־אַתֶּם:	3 וְשָׁמְרוּ מִשְׁמֶרְתְּךָ וּמִשְׁמֶרֶת כָּל־הָאֹהֶל אֲךָ אֶל־כָּלִי הַקֹּדֶשׁ וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יִקְרְבוּ וְלֹא יָמוּתוּ גַם־הֵם גַּם־אַתֶּם:
4	And they shall be joined unto thee, and keep the charge of the tent of meeting, whatsoever the service of the Tent may be; but a common man shall not draw nigh unto you.	וְנָלְנוּ עִלְיָךְ וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת אֹהֶל מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת הָאֹהֶל וְזָר לֹא יִקְרַב אֲלֵיכֶם:	4 וְנָלְנוּ עִלְיָךְ וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת אֹהֶל מוֹעֵד לְכָל עֲבֹדַת הָאֹהֶל וְזָר לֹא יִקְרַב אֲלֵיכֶם:

(28) כל הקרב הקרב וגו'. אין לנו יכולין להיות זהירין צדק כולנו רשאים להכנס לחצר אהל מועד ואחד שיקריב עצמו יתר מחצרי ויכנס לתוך אהל מועד ימות: האם תמנו לגוע. שמה הופקרנו למיתה:

(1) ויאמר ה' אל אהרן. למשה אמר שיאמר לאהרן להזהירו על תקנת ישראל שלא יכנסו למקדש (ספרי קיז): אתה ובניך ובית אביך. הם בני קהת אזי עמרם (שם קטז): תשארו את עון המקדש. עליכם אני מטיל עונש הזרים שיחטאו בעסקי הדברים המקודשים המסורים לכם הוא האהל והארון והשלחן וכלי הקדש אחס משבו ותזהירו על כל זר הבא ליגע: ואתה ובניך. הכהנים: תשארו את עון כהונתכם. שאינה מסורה ללוים ותזהירו הלוים השוגגים שלא יגעו אליכם בעצודתכם:

(2) וגם את אחיך. בני גרשון ובני מררי: וילוו. ויתחזרו אליכם להזהירם את הזרים מלהתקרב אליהם: וישרתוך. בשמירת השערים ולמנוח מהם גזרין ואמרכלין (שם. זכח טז):

And ye shall keep the charge of the
5 holy things, and the charge of the
altar, that there be wrath no more
upon the children of Israel.

And I, behold, I have taken your
6 brethren the Levites from among
the children of Israel; for you they
are given as a gift unto the LORD,
to do the service of the tent of
meeting.

And thou and thy sons with thee
shall keep your priesthood in
7 everything that pertaineth to the
altar, and to that within the veil;
and ye shall serve; I give you the
priesthood as a service of gift; and
the common man that draweth
nigh shall be put to death.'

And the LORD spoke unto Aaron:
8 'And I, behold, I have given thee
the charge of My heave-offerings;
even of all the hallowed things of
the children of Israel unto thee
have I given them for a consecrated
portion, and to thy sons, as a due
for ever.

This shall be thine of the most holy
things, reserved from the fire: every
9 offering of theirs, even every
meal-offering of theirs, and every
sin-offering of theirs, and every
guilt-offering of theirs, which they
may render unto Me, shall be most
holy for thee and for thy sons.

וְתָטְרוּן יְת מִטְרַת קֹדֶשׁ וְיֵת
מִטְרַת מִדְּבָחָא וְלֹא יִהְיֶה עוֹד
רוּחַ אַף עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְאֲנִי הִנֵּה הָא קְרִיבִית יְת אַחֲיִכֶם
לְיוֹאֵי מִגֹּו בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכֹן
מִתְנָא יְהִיבִין קֶדֶם יְי לְמַפְלַח
יְת פּוֹלְחֵן מִשְׁכַּן וּמִנָּא:

וְאַתָּה וּבָנֶיךָ עִמָּךְ תִּטְטְרוּן
יְת כָּהֳנָתְכֹן לְכָל פְּתֻמָּה
מִדְּבָחָא וּלְמַגִּיז לְפָרוּכְתָּא
וְתַפְלָחוּן פּוֹלְחֵן מִתְנָא אֲתִין
יְת כָּהֳנָתְכֹן וְחִילּוּנֵי דִיקָרָב
יִתְקַטִּיל:

וּמִלִּיל יְי עִם אֶהְרֹן וְאֲנִי
הִנֵּה נֹתַתִּי לָךְ יְת מִטְרַת
אֲפֻרָּשׁוֹתֵי לְכָל קֹדֶשׁ יֵא דְבָנֵי
יִשְׂרָאֵל לָךְ וְהִתְנַחֲנוּן לְרַבּוֹ
וּלְבָנֶיךָ לְקִיָּם עָלֵם:

דִּין יִהְיֶה לָךְ מִקְדָּשׁ קֹדֶשׁ יֵא
מוֹתֵר מִן אִשְׁתָּא כָּל
קוֹרְבָּנֵהוּן לְכָל מִנְחָתֵהוּן
וּלְכָל חַטּוֹתֵהוּן וּלְכָל
אֲשָׁמֵהוּן דִּיתִיבִין קֶדֶם יְי קֹדֶשׁ
קֹדֶשׁ יֵא דִילָךְ הוּא וּבָנֶיךָ:

וּשְׁמֵרְתֶּם אֶת מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ
5 וְאֶת מִשְׁמֶרֶת הַמִּזְבֵּחַ וְלֹא־יִהְיֶה
עוֹד קֶצֶף עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְאֲנִי הִנֵּה לְקַחְתִּי אֶת־אֲחֵיכֶם
6 הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֶם
מִתְנָה נְתֻנִים לַיהוָה לַעֲבֹד אֶת־
עֲבֹדַת אֱהֹל מוֹעֵד:

וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אֹתָךְ תִּשְׁמְרוּ אֶת־
7 כָּהֳנָתְכֶם לְכָל־דָּבָר הַמִּזְבֵּחַ
וּלְמִבֵּית לַפָּרֹכֶת וְעֲבַדְתֶּם
עֲבֹדַת מִתְנָה אֲתֹן אֶת־כָּהֳנָתְכֶם
וְהָיָה הַקָּרֵב יוּמָת: (פ)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־אֶהְרֹן וְאֲנִי
8 הִנֵּה נֹתַתִּי לָךְ אֶת־מִשְׁמֶרֶת
תְּרוֹמָתִי לְכָל־קֹדֶשׁ בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל לָךְ נְתֻנִים לְמִשְׁחָה
וּלְבְנֵיךָ לְחֶק־עוֹלָם:

זֶה־יִהְיֶה לָךְ מִקְדָּשׁ הַקֹּדֶשִׁים
9 מִן־הָאֵשׁ כָּל־קָרְבָּנָם לְכָל־
מִנְחָתָם וּלְכָל־חַטָּאתָם וּלְכָל־
אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יִשִּׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ
קֹדֶשִׁים לָךְ הוּא וּלְבְנֵיךָ:

(4) וזר לא יקרב אליכם. אחסם אני מזהיר על כך:

(5) ולא יהיה עוד קצף. כמו שהיה כבר שנאמר (במדבר יז, יא) כי יאץ הקצף (ספרי):

(6) לכם מתנה נתנים. יכול לעבודתכם של הדיוט חלמוד לומר לה' כמו שמפורש למעלה לשמור משמרת גזרין ואמרכלין:

(7) עבדת מתנה. צמתנה נסתיה לכס:

(8) ואני הנה נתתי לך. צממסה. לשון שמחה הוא זה כמו (שמות ד, יד) הנה הוא יוצא לקראתך וראך ושמת בלבו משל למלך שנתן שדה לאוהבו ולא כחצולא חסם ולא העלה בערכאין צא אחד וערער (עליו) על השדה אמר לו המלך כל מי שירצה יצא ויערער לנגדך הריני כחצולא וחסם לך ומעלה בערכאין אף כאן לפי שבא קרע ורער כנגד אהרן על הכהונה צא הכחצולא ונתן לו כ"ד מתנות כהונה צדריה מלח עולם ולכך נסמכה פרשה זו לכאן (חולין קלג. ספרי קיז): משמרת תרומתי. שאתה צריך לשמור צמרה: למשחה. לגדולה (ספרי שם):

(9) מן האש. לאחר הקטרת האש: כל קרבנם. כגון צמחי שלמיצור (שם): מנחתם חטאתם ואשם. כמשמעו: אשר ישיבו לי. זה גזל הגר (שם):

<p>10 In a most holy place shalt thou eat thereof; every male may eat thereof; it shall be holy unto thee.</p>	<p>בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים תֹּאכְלוּ כָל־ זָכָר יֹאכַל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לָּךְ: יְהִי לָךְ:</p>	<p>10 בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים תֹּאכְלוּ כָל־ זָכָר יֹאכַל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לָּךְ: יְהִי לָךְ:</p>
<p>And this is thine: the heave-offering of their gift, even all the wave-offerings of the children of Israel; I have given them unto thee, and to thy sons and to thy daughters with thee, as a due for ever; every one that is clean in thy house may eat thereof.</p>	<p>וְזֶה־לָּךְ תְּרוּמַת מִתְּנֶם לְכָל־ תְּנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ נְתָתִים וְלִבְנֶיךָ וְלִבְנֹתֶיךָ אִתָּךְ לַחֲקֹ־ עוֹלָם כָּל־טָהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכַל אֹתוֹ:</p>	<p>11 וְזֶה־לָּךְ תְּרוּמַת מִתְּנֶם לְכָל־ תְּנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ נְתָתִים וְלִבְנֶיךָ וְלִבְנֹתֶיךָ אִתָּךְ לַחֲקֹ־ עוֹלָם כָּל־טָהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכַל אֹתוֹ:</p>
<p>12 All the best of the oil, and all the best of the wine, and of the corn, the first part of them which they give unto the LORD, to thee have I given them.</p>	<p>כָּל חֵלֶב יִצְהָר וְכָל־חֵלֶב תִּירוֹשׁ וְדָגָן רִאשִׁיתָם אֲשֶׁר־ יִתְּנוּ לַיהוָה לָךְ נְתָתִים:</p>	<p>12 כָּל חֵלֶב יִצְהָר וְכָל־חֵלֶב תִּירוֹשׁ וְדָגָן רִאשִׁיתָם אֲשֶׁר־ יִתְּנוּ לַיהוָה לָךְ נְתָתִים:</p>
<p>13 The first-ripe fruits of all that is in their land, which they bring unto the LORD, shall be thine; every one that is clean in thy house may eat thereof.</p>	<p>בְּכוֹרֵי כָל־אֲשֶׁר בְּאֶרֶצָם אֲשֶׁר־ יָבִיאוּ לַיהוָה לָךְ יִתְּנָה כָל־ טָהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכְלוּ:</p>	<p>13 בְּכוֹרֵי כָל־אֲשֶׁר בְּאֶרֶצָם אֲשֶׁר־ יָבִיאוּ לַיהוָה לָךְ יִתְּנָה כָל־ טָהוֹר בְּבֵיתְךָ יֹאכְלוּ:</p>
<p>14 Every thing devoted in Israel shall be thine.</p>	<p>כָּל־חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָךְ יִהְיֶה:</p>	<p>14 כָּל־חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָךְ יִהְיֶה:</p>
<p>15 Every thing that openeth the womb, of all flesh which they offer unto the LORD, both of man and beast, shall be thine; howbeit the first-born of man shalt thou surely redeem, and the firstling of unclean beasts shalt thou redeem.</p>	<p>כָּל פֶּטֶר רֶחֶם לְכָל־בֶּשָׂר אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה בְּאֶדָם וּבְבִהֵמָה יִהְיֶה־לָּךְ אֵדוּ פֶדְיָה תִּפְדֶּה אֶת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֶת בְּכוֹר־הַבִּהֵמָה הַטְּמֵאָה תִּפְדֶּה:</p>	<p>15 כָּל פֶּטֶר רֶחֶם לְכָל־בֶּשָׂר אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה בְּאֶדָם וּבְבִהֵמָה יִהְיֶה־לָּךְ אֵדוּ פֶדְיָה תִּפְדֶּה אֶת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֶת בְּכוֹר־הַבִּהֵמָה הַטְּמֵאָה תִּפְדֶּה:</p>
<p>And their redemption-money—from a month old shalt thou redeem them—shall be, according to thy valuation, five shekels of silver, after the shekel of the sanctuary—the same is twenty gerahs.</p>	<p>וּפְדֻיָּו מִבֶּן־חֹדֶשׁ תִּפְדֶּה בְּעֶרְכָּךְ כֶּסֶף חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֶּרָה הִוא:</p>	<p>16 וּפְדֻיָּו מִבֶּן־חֹדֶשׁ תִּפְדֶּה בְּעֶרְכָּךְ כֶּסֶף חֲמִשָּׁת שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֶּרָה הִוא:</p>

- (10) בקדש הקדשים תאכלנו וגו'. למד על קדשי קדשים שאין נאכלין אלא צעורה ולזכרי כהונה (שם):
 (11) תרומת מתנם. המורס מן המודה ומהשלמים ואיל נזיר: לכל תנופות. שהרי אלו טעונים תנופה (שם): כל טהור. ולא טמאים (ספרי). דבר אחר כל טהור לרבות אשתו:
 (12) ראשיתם. היא תרומה גדולה:

- 17 But the firstling of an ox, or the firstling of a sheep, or the firstling of a goat, thou shalt not redeem; they are holy: thou shalt dash their blood against the altar, and shalt make their fat smoke for an offering made by fire, for a sweet savour unto the LORD.
- 18 And the flesh of them shall be thine, as the wave-breast and as the right thigh, it shall be thine.
- 19 All the heave-offerings of the holy things, which the children of Israel offer unto the LORD, have I given thee, and thy sons and thy daughters with thee, as a due for ever; it is an everlasting covenant of salt before the LORD unto thee and to thy seed with thee.
- 20 And the LORD said unto Aaron: 'Thou shalt have no inheritance in their land, neither shalt thou have any portion among them; I am thy portion and thine inheritance among the children of Israel.
- 21 And unto the children of Levi, behold, I have given all the tithe in Israel for an inheritance, in return for their service which they serve, even the service of the tent of meeting.
- 22 And henceforth the children of Israel shall not come nigh the tent of meeting, lest they bear sin, and die.
- אֵךְ בְּכוֹר־שׁוֹר אֹז־בְּכוֹר כֶּשֶׂב אֹז־בְּכוֹר עֵז לֹא תַפְדֶּה קִדָּשׁ הֵם אֶת־דָּמָם תִּזְרֹק עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־חֵלְבֵם תִּקְטִיר אֵשָׁה לַרִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה:
- וּבִשְׂרָם יִהְיֶה־לָּךְ כַּחֲזֶה הַתְּנוּפָה וּכְשׁוֹק הַיָּמִין לָךְ יִהְיֶה:
- כָּל תְּרוֹמַת הַקִּדָּשִׁים אֲשֶׁר יָרִימוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לַיהוָה נָתַתִּי לָךְ וּלְבָנֶיךָ וּלְבִנְתֶיךָ אִתְּךָ לְחֶק־עוֹלָם בְּרִית מִלַּח עוֹלָם הוּא לִפְנֵי יְהוָה לָךְ וּלְיֹרְעֶהָ אִתְּךָ:
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן בְּאַרְצָם לֹא תִנָּחַל וְחֵלֶק לֹא־יִהְיֶה לָּךְ בְּתוֹכָם אֲנִי חֵלְקֶךָ וְנִחְלַתֶךָ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (ס)
- וּלְבָנִי לְזִי הִנֵּה נָתַתִּי כָל־מַעֲשֶׂר בְּיִשְׂרָאֵל לְנִחְלָה חֵלְף עֲבָדְתָם אֲשֶׁר־הֵם עֲבָדִים אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד:
- וְלֹא־יִקְרְבוּ עוֹד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד לְשֹׂאת חַטָּא לָמוֹת:
- וְלֹא יִקְרְבוּ עוֹד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁכַּן זִמְנָא לְקַבֵּל חוּבָא לָמוֹת:

(18) כחזה התנופה וכשוק הימין. של שלמים שנאכלים לכהנים לנשיהם ולצניהם ולעצדיהם לשני ימים ולילה אחד אף הזכור נאכל לשני ימים ולילה אחד (זכאים נו. ספרי קיט): לך יהיה. צא רבי עקיבא ולמד הוסיף לך הכתוב הויה אחרת שלא תאמר כחזה ושוק של תודה שאינו נאכל ללילה וליום (ספרי שם):

(19) כל תרומת הקדשים. מחצתה של פרשה זו כללה בתחלה וכללה בסוף ופרט צאמצע (שם): ברית מלח עולם. כרת צרית עם אהרן צדצר הצריא ומתקיים ומצריא את אחרים (שם): ברית מלח. כצרית הכרותה למלח שאינו מסריח לעולם:

(20) וחלק לא יהיה לך בתוכם. אף בצזיה (ספרי קיט):

<p>But the Levites alone shall do the service of the tent of meeting, and they shall bear their iniquity; it shall be a statute for ever throughout your generations, and among the children of Israel they shall have no inheritance.</p>	<p>וְעִבְדוּ הַלְוִי הוּא אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְהֵם יִשְׂאוּ עֲוֹנָם חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם וּבִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחִלוּ נַחֲלָה: וַיִּפְלְחוּן לִינְאִי אֲנֹנִי יֵת פּוֹלְחִין מִשְׁכָּן זִמְנָא וְאֲנֹנִי יִקְבְּלוּן חוֹבִיָּהוֹן קָדָם עָלֵם לְדִרְיִכּוֹן וּבְגוֹ בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִחְסְנוֹן אַחְסָנָא:</p>	<p>וְעִבְדוּ הַלְוִי הוּא אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל מוֹעֵד וְהֵם יִשְׂאוּ עֲוֹנָם חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם וּבִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחִלוּ נַחֲלָה: 23</p>
<p>For the tithe of the children of Israel, which they set apart as a gift unto the LORD, I have given to the Levites for an inheritance; therefore I have said unto them: Among the children of Israel they shall have no inheritance.'</p>	<p>כִּי אֶת־מַעֲשֵׂר בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִרְיֻמוּ לַיהוָה תְּרוּמָה נָתַתִּי לַלְוִיִּם לְנַחֲלָה עַל־כֵּן אִמַּרְתִּי לָהֶם בִּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחִלוּ נַחֲלָה: (פ)</p>	<p>כִּי אֶת־מַעֲשֵׂר בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִרְיֻמוּ לַיהוָה תְּרוּמָה נָתַתִּי לַלְוִיִּם לְנַחֲלָה עַל־כֵּן אִמַּרְתִּי לָהֶם בִּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִנְחִלוּ נַחֲלָה: (פ) 24</p>
<p>And the LORD spoke unto Moses, saying:</p>	<p>וַיֹּמַר יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:</p>	<p>וַיֹּמַר יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר: (יז)</p>
<p>'Moreover thou shalt speak unto the Levites, and say unto them: When ye take of the children of Israel the tithe which I have given you from them for your inheritance, then ye shall set apart of it a gift for the LORD, even a tithe of the tithe.</p>	<p>וְעַם לִינְאִי תִמְלִיל וְתִימַר לָהוֹן אֲרִי תִסְבּוֹן מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יֵת מַעֲשֵׂרָא דִיהִבִּית לָכּוֹן מִנְהוֹן בְּאַחְסָנִיכּוֹן וְתַפְרִשׁוֹן מִנְיָה אַפְרָשׁוּתָא קָדָם יְיָ מַעֲשֵׂרָא מִן מַעֲשֵׂרָא:</p>	<p>וְאֶל־הַלְוִיִּם תִּדְבֹּר וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תִקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם מֵאֲתָם בְּנַחֲלַתְכֶם וְהִרְמַתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת יְהוָה מִעֵשֶׂר מִן־הַמַּעֲשֵׂר: 26</p>
<p>And the gift which ye set apart shall be reckoned unto you, as though it were the corn of the threshing-floor, and as the fulness of the wine-press.</p>	<p>וְיִתְחַשְׁבּוּ לָכּוֹן אַפְרָשׁוּתְכּוֹן כַּעֲבוּרָא מִן אֲדָרָא וּכְמִלְאָתָא מִן מַעֲצֵרֵתָא:</p>	<p>וְנִחְשַׁב לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם כַּדָּגָן מִן־הַגֶּרֶן וּכְמִלְאָה מִן־הַיֶּקֶב: 27</p>
<p>Thus ye also shall set apart a gift unto the LORD of all your tithes, which ye receive of the children of Israel; and thereof ye shall give the gift which is set apart unto the LORD to Aaron the priest.</p>	<p>כֵּן תַּפְרִשׁוּן אַף אֶתְּוֹן אַפְרָשׁוּתָא קָדָם יְיָ מִכָּל מַעֲשֵׂרֵיכּוֹן דְּתִסְבּוֹן מִן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתַתְּנוּן מִנְיָה יֵת אַפְרָשׁוּתָא קָדָם יְיָ לְאַהֲרֹן כֹּהֵנָא:</p>	<p>כֵּן תִּרְיֻמוּ גַם־אֲתָם תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל מַעֲשֵׂרֵיכֶם אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת־תְּרוּמַת יְהוָה לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן: 28</p>

(23) והם. הלויים ישאו עונם של ישראל שעליהם להזהיר הזרים מגשת אליהם:

(24) אשר ירימו לה' תרומה. הכתוב קראו תרומה עד שיפריש ממנו תרומת מעשר (ספרי שם):

(27) ונחשב לכם תרומתכם כדגן מן הגרן. תרומת מעשר שלכם אסורה לזרים ולטמאים וסייצין עליה מיתה וחומש כתרומה גדולה שנקראת ראשית דגן מן הגרן: וכמלאה מן היקב. כתרומת תירוש וינער הניטלת מן היקבים: מלאה. לשון ציטוט מלאה שנתמלאת: יקב. הוא הצור שלפני הגת שהיין יורד למחו וכל לשון יקב חפירת קרקע הוא וכן (זכריה יד, י) יקב המלך הוא יס אוקיינוס חפירה שחפר מלכו של עולם:

(28) כן תרימו גם אתם. כמו שישראל מרימים מגרנס ומיקביהם תרימו גם אתם ממעשר שלכם כי הוא נחלתכם:

<p>29 Out of all that is given you ye shall set apart all of that which is due unto the LORD, of all the best thereof, even the hallowed part thereof out of it.</p>	<p>מִכָּל מַתְּנֵיכֶם תִּרְיִמוּ אֶת כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל־חֶלְבּוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ:</p>	<p>29 מִכָּל מַתְּנֵיכֶם תִּרְיִמוּ אֶת כָּל־תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל־חֶלְבּוֹ אֶת־מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ:</p>
<p>Therefore thou shalt say unto them: When ye set apart the best thereof from it, then it shall be counted unto the Levites as the increase of the threshing-floor, and as the increase of the wine-press.</p>	<p>וְתִימַר לָהֶן בְּאַפְרָשׁוֹתֶיכֶן יֵת שׁוֹפְרִיָּה מִנִּיה וְיִתְחַשֵּׁב לְלִוְיָאִי כַעֲלֵלַת אֲדָרָא וְכַעֲלֵלַת מַעְצָרָתָא:</p>	<p>מַפְטִיר וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְנִחְשַׁב לְלִוִּים כְּתִבּוּאָת גֶּרֶן וְכְתִבּוּאָת יֶקֶב:</p>
<p>31 And ye may eat it in every place, ye and your households; for it is your reward in return for your service in the tent of meeting.</p>	<p>וְתִכְלוּן יְתִיָּה בְּכָל אֶתְר אֲתוֹן וְאִנְשׁ בְּתִיכֶן אֲרִי אֲגִרָא הוּא לְכוֹן חֶלֶף פּוֹלְחָנֶיכֶן בְּמִשְׁכַּן זְמָנָא:</p>	<p>31 וְאָכַלְתֶּם אֹתוֹ בְּכָל־מְקוֹם אַתֶּם וּבְתִיכֶם כִּי־שָׁכַר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאַהֲל מוֹעֵד:</p>
<p>32 And ye shall bear no sin by reason of it, seeing that ye have set apart from it the best thereof; and ye shall not profane the holy things of the children of Israel, that ye die not.'</p>	<p>וְלֹא תִשְׂאוּ חַטָּא בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלִלוּ וְלֹא תָמוּתוּ:</p>	<p>32 וְלֹא־תִשְׂאוּ חַטָּא בְּהִרְיַמְכֶם אֶת־חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת־קִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלִלוּ וְלֹא תָמוּתוּ: (פ)</p>

The Haftarah is I Samuel 11:14 – 12:22 on page 195. On Rosh Hodesh, Maftir is Numbers 28:9 – 15 on page 145 and Haftara on page 210.

<p>XIX And the LORD spoke unto Moses and unto Aaron, saying:</p>	<p>וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה וְעִם אֲהֲרֹן לְמִימַר:</p>	<p>חֲקַת וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר:</p>
<p>2 This is the statute of the law which the LORD hath commanded, saying: Speak unto the children of Israel, that they bring thee a red heifer, faultless, wherein is no blemish, and upon which never came yoke.</p>	<p>זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר דַּבְּרוּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּקִחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין־בָּהּ זָמוּם אֲשֶׁר לֹא־עָלָה עָלֶיהָ עֹל:</p>	<p>2 זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר דַּבְּרוּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיָּקִחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין־בָּהּ זָמוּם אֲשֶׁר לֹא־עָלָה עָלֶיהָ עֹל:</p>

- (29) מכל מתנתיכם תרימו את כל תרומת ה'. צטרומה גדולה הכתוב מדבר שאם הקדים לוי את הכהן צכרי וקבל מעשרותיו קודם שיטול כהן תרומה גדולה מן הכרי צריך להפריש הלוי מן המעשר תחלה אחד מחמשים לתרומה גדולה ויחזור ויפריש תרומת מעשר (ספרי קכא):
- (30) בהרימכם את חלב מן ממונו. לאחר שתרימו תרומת מעשר ממונו: ונחשב. המותר ללוים חולין גמורין: כתבואת גרן. לישראל שלא תאמר הואיל וקראו הכתוב תרומה שנאמר כי את מעשר בני ישראל אשר ירימו לה' תרומה יכול יהא כולו אסור תלמוד לומר ונחשב ללוים כתבואת גרן מה של ישראל חולין אף של לוי חולין (שם קכב):
- (31) בכל מקום. אפילו בצית הקצרות (שם):
- (32) ולא תשאו עליו חטא וגר. הא אם לא תרימו תשאו חטא (יצמות פט): ולא תמותו. הא אם תחללו תמותו (צבורות כו, ב):
- (2) זאת חקת התורה. לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה לפיכך כתב

3 And ye shall give her unto Eleazar the priest, and she shall be brought forth without the camp, and she shall be slain before his face.

וְנָתַתְּם אֹתָהּ אֶל-אַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל-מַחֲוֵץ לַמַּחֲנֶה וְשַׁחַט אֹתָהּ לִפְנֵי:

4 And Eleazar the priest shall take of her blood with his finger, and sprinkle of her blood toward the front of the tent of meeting seven times.

וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדָּמָהּ בְּאֶצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל-זִכַּח פְּנֵי אֹהֶל-מוֹעֵד מִדָּמָהּ שֶׁבַע פְּעָמִים:

5 And the heifer shall be burnt in his sight; her skin, and her flesh, and her blood, with her dung, shall be burnt.

וְשָׂרַף אֶת-הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת-עֹרָהּ וְאֶת-בְּשָׂרָהּ וְאֶת-דָּמָהּ עַל-פְּרָשָׁהּ וְשָׂרַף:

6 And the priest shall take cedar-wood, and hyssop, and scarlet, and cast it into the midst of the burning of the heifer.

וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אָרְזוֹ וְאֶזְוֵב וְשֵׁנִי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל-הָאוֹר שְׂרַפַת הַפָּרָה:

7 Then the priest shall wash his clothes, and he shall bathe his flesh in water, and afterward he may come into the camp, and the priest shall be unclean until the even.

וְכַבֵּס בְּגָדָיו הַכֹּהֵן וְרָחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֵר יָבֹא אֶל-הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא הַכֹּהֵן עַד-הָעֶרֶב:

8 And he that burneth her shall wash his clothes in water, and bathe his flesh in water, and shall be unclean until the even.

וְהִשָּׂרַף אֹתָהּ יַכְבֵּס בְּגָדָיו בַּמַּיִם וְרָחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָמֵא עַד-הָעֶרֶב:

9 And a man that is clean shall gather up the ashes of the heifer, and lay them up without the camp in a clean place, and it shall be kept for the congregation of the children of Israel for a water of sprinkling; it is a purification from sin.

וְאָסְפוּ אִישׁ טָהוֹר אֶת אֲפֶר הַפָּרָה וְהָנִיחַ מַחֲוֵץ לַמַּחֲנֶה בְּמָקוֹם טָהוֹר וְהִיתָה לַעֲדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לַמְשִׁמֶרֶת לְמִי נִדָּה חֹטֵאת הִוא:

זה חקה גזירה היא מלפני אין לך רשות להרהר אחריה (יומא סז, ז): ויקחו אליך. לעולם היא נקראת על שמך פרה שעשה משה צמדצר (צמדצר רצה): אדמה חמימה. שמהא תמימה צאדמימות שאם היו זה שתי שערות שחורות פסולה (ספרי קכג, פרה ז, ה):

(3) אלעזר. מלומד צמגן (ספרי שס): אל מחוץ למחנה. חוץ לשלש מחנות (יומא סח, א. ספרי): ושחט אותה לפניו. זר שוחט ואלעזר רואה (יומא מז. ספרי קכג):

(4) אל נוכח פני אהל מועד. עומד צמודו של ירושלים ומתכוין ורואה פתחו של היכל בשעת הזאת הדם (יומא סח, א. ספרי שס):

(7) אל המחנה. למחנה שכינה שאין טמא משולח חוץ לשתי מחנות אלא זו ובעל קרי ומלורע (פסחים סז, א): וטמא הכהן עד הערב. סרסרו ודרשאו וטמא עד הערב ואחר יבוא אל המחנה:

(9) והניח מחוץ למחנה. לשלשה חלקים מתחלקת אחד נתן צהר המשחה ואחד מתחלק לכל המשמרות ואחד נתן צחיל זה

<p>10 And he that gathereth the ashes of the heifer shall wash his clothes, and be unclean until the even; and it shall be unto the children of Israel, and unto the stranger that sojourneth among them, for a statute for ever.</p>	<p>וַיִּצְבֹּעַ דְּכָנִישׁ יֵת קִטְמָא דְתוֹרְתָא יֵת לְבוּשׁוֹהִי וַיְהִי מְסָאב עַד רְמֻשָּׁא וְתַהִי לְבָנִי יִשְׂרָאֵל וְלַגִּירָא דִּיתְגִּירוֹן בֵּינֵיהוֹן לְקִים עָלֵם:</p>	<p>יִשְׂרָאֵל וְכַפֵּס הָאֶסֶף אֶת־אֶפֶר הַפָּרָה אֶת־בְּגָדָיו וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב וְהָיְתָה לְבָנִי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכָם לְחֻקַּת עוֹלָם:</p>
<p>11 He that toucheth the dead, even any man's dead body, shall be unclean seven days;</p>	<p>דִּיקָרַב בְּמִיתָא לְכָל נַפְשָׁא דְאִנְשָׁא וַיְהִי מְסָאב שְׁבַע יָמִין:</p>	<p>11 הִנֵּנִי בְּמַת לְכָל־נֶפֶשׁ אָדָם וְטָמֵא שְׁבַע־יָמִים:</p>
<p>12 the same shall purify himself therewith on the third day and on the seventh day, and he shall be clean; but if he purify not himself the third day and the seventh day, he shall not be clean.</p>	<p>הוּא יְדִי עֲלוֹהִי בְיוֹמָא תְּלִיתָאָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה יְדִי וְאִם לֹא יְדִי עֲלוֹהִי בְיוֹמָא תְּלִיתָאָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה לֹא יְדִי:</p>	<p>12 הוּא יִתְחַטֵּא־בּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר וְאִם־לֹא יִתְחַטֵּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהַר:</p>
<p>13 Whosoever toucheth the dead, even the body of any man that is dead, and purifieth not himself—he hath defiled the tabernacle of the LORD—that soul shall be cut off from Israel; because the water of sprinkling was not dashed against him, he shall be unclean; his uncleanness is yet upon him.</p>	<p>כָּל דִּיקָרַב בְּמִיתָא בְּנַפְשָׁא דְאִנְשָׁא דִּימּוֹת וְלֹא יְדִי עֲלוֹהִי יֵת מְשַׁכְּנָא דִּי סָאִיב וַיִּשְׁתַּיְצִי אִנְשָׁא הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל אֲרִי מִי אֲדִיחָא לֹא אֲזִדְרִיקוּ עֲלוֹהִי מְסָאב יְהִי עוֹד סְאוּבְתִיָּה בֵּיה:</p>	<p>13 כָּל־הַנִּגַּע בְּמַת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִתְחַטֵּא אֶת־מִשְׁכַּן יְהוָה טָמֵא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נָדָה לֹא־זָרַק עָלָיו טָמֵא וְהָיָה עוֹד טָמֵאֲתוֹ בּוֹ:</p>
<p>14 This is the law: when a man dieth in a tent, every one that cometh into the tent, and every thing that is in the tent, shall be unclean seven days.</p>	<p>דָּא אֲוִרִיתָא אִנְשׁ אֲרִי יָמוּת בְּמִשְׁכְּנָא כָּל דְּעָלִיל לְמִשְׁכְּנָא וְכָל דְּבְמִשְׁכְּנָא יְהִי מְסָאב שְׁבַע יָמִין:</p>	<p>14 זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם כִּי־יָמוּת בְּאֶהֱלָ כָּל־הַבָּא אֶל־הָאֶהֱלָ וְכָל־אֲשֶׁר בְּאֶהֱלָ יְטָמֵא שְׁבַע־יָמִים:</p>
<p>15 And every open vessel, which hath no covering close-bound upon it, is unclean.</p>	<p>וְכָל מָאֵן דְּחֻסְף פְּתִיחַ דְּלִית מְגוּפַת שְׂעֵי מְסָאב עֲלוֹהִי מְסָאב הוּא:</p>	<p>15 וְכָל כְּלִי פְתוּחַ אֲשֶׁר אֵין־צִמִּיד פְּתִיל עָלָיו טָמֵא הוּא:</p>

של משמרות היה חוץ לעזרה ליטול ממנו בני העיירות וכל הזריכין להטירה וזה שצוה המשה כהנים גדולים לפרות אחרות מקדשין הימנה וזה שצוה נחמן למשמרת מגזירת הכתוב שנאמר והיתה לעדת בני ישראל למשמרת (ספרי קכד. פרה ג, יא): למי נדה. למי הזייה כמו (איכה ג, נג) וידו אצן צי (זכריה ג, ד) לידות את קרנות הגוים לשון זריקה: חטאת הוא. לשון חטוי כפשוטו ולפי הלכותיו קראה הכתוב חטאת לומר שהיא כקדשים להאסר בהגאה (ספרי שם. מנחות נא, ב):

(12) הוא יתחטא בו. באפר הפרה (ס"א הזה):

(13) במת בנפש. ואי זה מת של נפש האדם להוילא נפש צהמה שאין טומאתה זריכה הזאה (ולא טומאת שבעה) דבר אחר צנפ שזרביעית דם (חולין עב, א): את משכן ה' טמא. אם נכנס לעזרה אפילו צטצילה צלא הזאת שלישי ושביעי: עוד טמאתו בו. אף על פי שטבל:

(14) כל הבא אל האהל. צעוד שהמת צמוכו:

(15) וכל כלי פתוח. ככלי חרס הכתוב מדבר שאין מקבל טומאה מגבו אלא מתוכו לפיכך אם אין מגופת צמידתו פתולה

<p>16 And whosoever in the open field toucheth one that is slain with a sword, or one that dieth of himself, or a bone of a man, or a grave, shall be unclean seven days.</p>	<p>וְכָל אֲשֶׁר-יִגַּע עַל-פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּחֵלֶל-חֶרֶב אוֹ בָמֹת אוֹ-בַעֲצָם אָדָם אוֹ בְּקִבְר יִטְמָא שִׁבְעַת יָמִים:</p>	<p>16 וְכָל אֲשֶׁר-יִגַּע עַל-פְּנֵי הַשָּׂדֶה בְּחֵלֶל-חֶרֶב אוֹ בָמֹת אוֹ-בַעֲצָם אָדָם אוֹ בְּקִבְר יִטְמָא שִׁבְעַת יָמִים:</p>
<p>17 And for the unclean they shall take of the ashes of the burning of the purification from sin, and running water shall be put thereto in a vessel.</p>	<p>וְלָקְחוּ לַטְּמֵא מֵעֹפֹר שְׂרָפַת הַחֲטָאֹת וְנָתַן עָלָיו מִיֵּם חַיִּים אַל-כֹּלִי:</p>	<p>17 וְלָקְחוּ לַטְּמֵא מֵעֹפֹר שְׂרָפַת הַחֲטָאֹת וְנָתַן עָלָיו מִיֵּם חַיִּים אַל-כֹּלִי:</p>
<p>18 And a clean person shall take hyssop, and dip it in the water, and sprinkle it upon the tent, and upon all the vessels, and upon the persons that were there, and upon him that touched the bone, or the slain, or the dead, or the grave.</p>	<p>וְלָקַח אֶזְוֵב וְטָבַל בַּמַּיִם אִישׁ טָהוֹר וְהִזָּה עַל-הָאֹהֶל וְעַל-כָּל-הַכֵּלִים וְעַל-הַנַּפְשׁוֹת אֲשֶׁר הָיוּ-שָׁם וְעַל-הַנֶּגַע בַּעֲצָם אוֹ בְּחֵלֶל אוֹ בָמֹת אוֹ בְּקִבְר:</p>	<p>18 וְלָקַח אֶזְוֵב וְטָבַל בַּמַּיִם אִישׁ טָהוֹר וְהִזָּה עַל-הָאֹהֶל וְעַל-כָּל-הַכֵּלִים וְעַל-הַנַּפְשׁוֹת אֲשֶׁר הָיוּ-שָׁם וְעַל-הַנֶּגַע בַּעֲצָם אוֹ בְּחֵלֶל אוֹ בָמֹת אוֹ בְּקִבְר:</p>
<p>19 And the clean person shall sprinkle upon the unclean on the third day, and on the seventh day; and on the seventh day he shall purify him; and he shall wash his clothes, and bathe himself in water, and shall be clean at even.</p>	<p>וְהִזָּה הַטָּהוֹר עַל-הַטְּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטְּאוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהַר בָּעֶרֶב:</p>	<p>19 וְהִזָּה הַטָּהוֹר עַל-הַטְּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטְּאוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכַבֵּס בְּגָדָיו וְרָחַץ בַּמַּיִם וְטָהַר בָּעֶרֶב:</p>
<p>20 But the man that shall be unclean, and shall not purify himself, that soul shall be cut off from the midst of the assembly, because he hath defiled the sanctuary of the LORD; the water of sprinkling hath not been dashed against him: he is unclean.</p>	<p>וְגֵבֶר דִּי־סָתָאב וְלֹא יָדִי עָלוּהִי וְיִשְׁתַּיְצִי אֲנָשָׁא הֵהוּא מִגֹּז קִהְלָא אֲרִי יָת מִקְדָּשָׁא דִּי־סָאִיב מִי אֲדִיּוּתָא לֹא אֲזִדְרִיקוּ עָלוּהִי מִסָּאב הוּא:</p>	<p>20 וְאִישׁ אֲשֶׁר-יִטְמָא וְלֹא יִתְחַטֵּא וְנִכְרַתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִתּוֹךְ הַקֹּהֵל כִּי אֶת-מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמָא מִי נִדָּה לֹא-זָרַק עָלָיו טָמֵא הוּא:</p>
<p>21 And it shall be a perpetual statute unto them; and he that sprinkleth the water of sprinkling shall wash his clothes; and he that toucheth the water of sprinkling shall be unclean until even.</p>	<p>וְהָיְתָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִזָּה מִי-הַנִּדָּה יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְהַנֶּגַע בְּמִי הַנִּדָּה יִטְמָא עַד-הָעֶרֶב:</p>	<p>21 וְהָיְתָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם וּמִזָּה מִי-הַנִּדָּה יְכַבֵּס בְּגָדָיו וְהַנֶּגַע בְּמִי הַנִּדָּה יִטְמָא עַד-הָעֶרֶב:</p>

עליו יפה צחצור טמא הוא האם יש צמיד פחיל עליו טהור (שם כח. ספרי קבו): פתיל. לשון מחובר בלשון עצמי וכן (בראשית ל, ח) נפתולי אלהים נפתלתי נחצרתים עם אחותי:
 (16) על פני השדה. רבותינו דרשו (חולין עב, א. ספרי קבו) לרבות גולל ודופק ופשוטו על פני השדה שאין שם אהל מטמא המת שם צנגיעה:
 (19) וחטאו ביום השביעי. הוא גמר טהרתו (ספרי):
 (20) ואיש אשר יטמא וגו'. אם נאמר מקדש למה נאמר משכן כו' כדאיתא בשבועות (טז, ב):
 (21) ומזה מי הנדה. רבותינו אמרו (נדה ט. יומא יד, א) שהמזה טהור וזה זא ללמד שהנושא מי חטאת טמא טומאה חמורה לטמא צגדים שעליו מה שאין כן בנוגע וזה שהוציאו בלשון מזה לומר לך שאין מטמאין עד שיהא צהן שיעור הזאה:

22 And whatsoever the unclean person toucheth shall be unclean; and the soul that toucheth him shall be unclean until even.	וְכָל אֲשֶׁר יַגֵּעַ בוֹ הַטֹּמֵא יִטְמָא וְהַנֶּפֶשׁ הַנִּגַּעַת תִּטְמָא עַד-הָעֶרֶב: (פ)	22 וְכָל אֲשֶׁר יַגֵּעַ בוֹ הַטֹּמֵא יִטְמָא וְהַנֶּפֶשׁ הַנִּגַּעַת תִּטְמָא עַד-הָעֶרֶב: (פ)
XX And the children of Israel, even the whole congregation, came into the wilderness of Zin in the first month; and the people abode in Kadesh; and Miriam died there, and was buried there.	וַיָּבֹאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל כָּל-הָעֵדָה מִדְּבַר-צֵן בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וַיָּשָׁב הָעָם בְּקֶדֶשׁ וַתָּמָת שָׁם מִרְיָם וַתִּקָּבֶר שָׁם: תָּמָן:	XX וַיָּבֹאוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל כָּל-הָעֵדָה מִדְּבַר-צֵן בַּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן וַיָּשָׁב הָעָם בְּקֶדֶשׁ וַתָּמָת שָׁם מִרְיָם וַתִּקָּבֶר שָׁם: תָּמָן:
2 And there was no water for the congregation; and they assembled themselves together against Moses and against Aaron.	וְלֹא-הָיָה מַיִם לָעֵדָה וַיִּקְהָלוּ עַל-מֹשֶׁה וְעַל-אַהֲרֹן: וְלֹא הָיָה מַיִם לִכְנָשֶׁתָּא וַאֲתַפְנִישׁוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן:	2 וְלֹא-הָיָה מַיִם לָעֵדָה וַיִּקְהָלוּ עַל-מֹשֶׁה וְעַל-אַהֲרֹן: וְלֹא הָיָה מַיִם לִכְנָשֶׁתָּא וַאֲתַפְנִישׁוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן:
3 And the people strove with Moses, and spoke, saying: 'Would that we had perished when our brethren perished before the LORD!	וַיִּרְבּוּ הָעָם עִם-מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ גִּוְעֵנוּ בְּגֹעַ אַחֲיֵינוּ לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּרְבּוּ הָעָם עִם-מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ גִּוְעֵנוּ בְּגֹעַ אַחֲיֵינוּ לִפְנֵי יְהוָה:	3 וַיִּרְבּוּ הָעָם עִם-מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ גִּוְעֵנוּ בְּגֹעַ אַחֲיֵינוּ לִפְנֵי יְהוָה: וַיִּרְבּוּ הָעָם עִם-מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ גִּוְעֵנוּ בְּגֹעַ אַחֲיֵינוּ לִפְנֵי יְהוָה:
4 And why have ye brought the assembly of the LORD into this wilderness, to die there, we and our cattle?	וְלָמָּה הֵבֵאתֶם אֶת-קְהָל יְהוָה וְלָמָּה הֵבֵאתֶם אֶת-הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעִירָנוּ: וְלָמָּה הֵבֵאתֶם אֶת-קְהָל יְהוָה וְלָמָּה הֵבֵאתֶם אֶת-הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעִירָנוּ:	4 וְלָמָּה הֵבֵאתֶם אֶת-קְהָל יְהוָה וְלָמָּה הֵבֵאתֶם אֶת-הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעִירָנוּ: וְלָמָּה הֵבֵאתֶם אֶת-קְהָל יְהוָה וְלָמָּה הֵבֵאתֶם אֶת-הַמִּדְבָּר הַזֶּה לָמוֹת שָׁם אֲנַחְנוּ וּבְעִירָנוּ:

והנגע וגו' יטמא. ואין טעון כזו כגדים: (22) וכל אשר יגע בו. הטמא הזה שנטמא צמת יטמא: והנפש הנגעת. זו צטמא מת: תטמא עד הערב. מכאן למדנו שהמת אבי אבות הטומאה והנוגע זו אב הטומאה ומטמא אדם זהו פירושה לפי משמעה והלכותיה. ומדרש אגדה העמקתי מיסודו של רבי משה הדרשן וזהו: ויקחו אליך. משלהם כשם שהם פקדו נזמי הזהב לעגל משלהם כך יציאו זו לכפרה משלהם: פרה אדמה. משל לבן שפחה שטיף פלטיץ של מלך אמרו תבא אמו ותקנה הלוואה כך תבא פרה ותכפר על העגל (תנחומא חקת ח): אדמה. על שם (ישעיה א, יח) אם יאדימו כחולע שהטא קרוי אדום: תמימה. על שם ישראל שהיו תמימים ונעשו זו בעלי מומין תבא זו ותכפר עליהם ויחזרו לתמות: לא עלה עליה עול. כשם שפרקו מעליהם עול שמים: אל אלעזר הכהן. כשם שנקהלו על אהרן שהוא כהן לעשות העגל ולפי שאהרן עשה את העגל לא נעשית עבודה זו על ידו שאין קטיגור נעשה סניגור (ר"ה כו, א): ושרף את הפרה. כשם ששרף העגל: עץ ארץ ואזוב ושני תולעת. ג' מינין הללו כנגד שלשת אלפי איש שנפלו בעגל וארז הוא הגבוה מכל האילנות ואזוב נמוך מכולם סימן שהגבוה שנתגאה וחטא ישפיל את עצמו כאזוב ותולעת ויתכפר לו: למשמרת. כמו שפסע העגל שמור לדורות לפורענות שאין לך פקודה שאין זה מפקודת העגל שנאמר (שמות לב, לד) וציוס פקדי ופקדתי וגו' (סנהדרין קב, א). וכשם שהעגל מטמא כל העוסקין זו כך פרה מטמאה כל העוסקין זה וכשם שנטהרו צאפרו שנאמר (שמות לב, כ) ויזר על פני המים וגו'. כך ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת וגו':

(1) כל העדה. עדה השלמה שכבר מתו מתי מדבר ואלו פשרו לחיים (תנחומא יד): ותמת שם מרים. למה נקמכה מיתת מרים לפרשת פרה אדמה לומר לך מה קרצנות מכפרין (ס"א כמו שפרה אדומה מכפרת) אף מיתת לדיקים מכפרת (מ"ק כח, א): ותמת שם מרים. אף היא צנסיקה מתה ומפני מה לא נאמר זה על פי ה' שאינו דרך כבוד של מעלה (שם) ובאהרן נאמר (צמדבר לג, לח) על פי ה' צאלה מסעי:

(2) ולא היה מים לעדה. מכאן שכל מ' שנה היה להם הצאר בזכות מרים (תענית ט, א):

(3) ולו גוענו. הלואי שגוענו: בגוע אחינו. צמיתת אחינו צדצר למד שמייתת צמא מגונה ממנה: בגוע. שם דצר הוא כמו צמיתת אחינו ולא יתכן לפרשו כשמתו אחינו שאם כן היה לו להנקד בגוע (בחולס):

5 And wherefore have ye made us to come up out of Egypt, to bring us in unto this evil place? it is no place of seed, or of figs, or of vines, or of pomegranates; neither is there any water to drink.'

6 And Moses and Aaron went from the presence of the assembly unto the door of the tent of meeting, and fell upon their faces; and the glory of the LORD appeared unto them.

7 And the LORD spoke unto Moses, saying:

8 'Take the rod, and assemble the congregation, thou, and Aaron thy brother, and speak ye unto the rock before their eyes, that it give forth its water; and thou shalt bring forth to them water out of the rock; so thou shalt give the congregation and their cattle drink.'

9 And Moses took the rod from before the LORD, as He commanded him.

10 And Moses and Aaron gathered the assembly together before the rock, and he said unto them: 'Hear now, ye rebels; are we to bring you forth water out of this rock?'

11 And Moses lifted up his hand, and smote the rock with his rod twice; and water came forth abundantly, and the congregation drank, and their cattle.

וּלְמָה הֵעֵלִיתֵנוּ מִמִּצְרַיִם לְהֵבִיא אֹתָנוּ אֶל-הַמָּקוֹם הַזֶּה הַזֶּה לֹא מָקוֹם זֶרַע וְתֵאֵנָה וְגִפְלוֹן וְרִמּוֹן וּמִים אֵין לִשְׁתּוֹת: וְיֵבֵא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקָּהָל אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם וַיֵּרָא כְבוֹד-יְהוָה אֲלֵיהֶם: (פ)

וְעַל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִן קֶדֶם קָהָל לְתַרַע מִשְׁכַּן זְמַנָּה וַיִּפְּלוּ עַל אִפְּיָהוֹן וְאַתְגְּלִי יִקְרָא דַּיִי לַהוֹן:

וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:

סֵב יֵת חוֹטְרָא וּכְנוֹשׁ יֵת כְּנֻשָּׁתָא אִתָּהּ וְאַהֲרֹן אַחִיךָ וְתַמְלִלוֹן עִם כִּיפָא לְעִינֵיהוֹן וַיִּתֵּן מוֹדִי וְתַפִּיק לַהוֹן מִיָּא מִן כִּיפָא וְתַשְׁקִי יֵת כְּנֻשָּׁתָא וַיֵּת בְּעִירָהוֹן:

וַיִּסֹּב מֹשֶׁה יֵת חוֹטְרָא מִן קֶדֶם יְיָ כְּמָא דְפִקְדִּיָּה:

וּכְנֻשׁוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן יֵת קָהָל לְקֶדֶם כִּיפָא וַאֲמַר לַהוֹן שְׁמַעוּ כֻּעַן סִרְבֵּנִיָּא הֲמֵן כִּיפָא הָדִין נַפִּיק לְכוֹן מִיָּא:

וְאַרְיִם מֹשֶׁה יֵת יְדִיָּה וּמָחָא יֵת כִּיפָא בְּחַטְרִיָּה תַרְתִּין זְמַנִּין וַיִּפְּקוּ מִיָּא סְגִיָּא וּשְׁתִּיָּא כְּנֻשָּׁתָא וּבְעִירָהוֹן:

וַיִּבֹּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקָּהָל אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם וַיֵּרָא כְבוֹד-יְהוָה אֲלֵיהֶם: (פ)

וַיִּבֹּא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן מִפְּנֵי הַקָּהָל אֶל-פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיִּפְּלוּ עַל-פְּנֵיהֶם וַיֵּרָא כְבוֹד-יְהוָה אֲלֵיהֶם: (פ)

וַיִּדְבֹּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:

קַח אֶת-הַמִּטָּה וְהַקָּהָל אֶת-הָעֵדָה אִתָּהּ וְאַהֲרֹן אַחִיךָ וְדַבַּרְתֶּם אֶל-הַסֵּלַע לְעִינֵיהֶם וְנָתַן מִיָּמִיו וְהוֹצֵאתָ לָהֶם מִים מִן-הַסֵּלַע וְהִשְׁקִיתָ אֶת-הָעֵדָה וְאֶת-בְּעִירָם:

וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת-הַמִּטָּה מִלִּפְנֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צֻוְּהוּ:

וַיִּקְהֲלוּ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶת-הַקָּהָל אֶל-פְּנֵי הַסֵּלַע וַיֹּאמֶר לָהֶם שְׁמַעוּ-נָא הַמְּלָאכִים הַמִּן-הַסֵּלַע הַזֶּה נּוֹצֵיא לָכֶם מִים:

וַיָּרֶם מֹשֶׁה אֶת-יָדוֹ וַיַּךְ אֶת-הַסֵּלַע בְּמִטָּהוּ פַעַמִּים וַיֵּצְאוּ מִים רַבִּים וַתִּשְׁתַּה הָעֵדָה וּבְעִירָם: (ס)

(8) ואת בעירם. מכאן שחס הקצ"ה על ממונם של ישראל (במד"ר. תנחומא ט):

(10) ויקהלו וגו'. זה אחד מן המקומות שהחזיק מועט את המרובה (סס): המן הסלע הזה נוציא. לפי שלא הוי מכירין אותו לפי שהלך הסלע וישב לו צין הסלעים כשנסחלק הצאר והיו ישראל אומרים להם מה לכם מאיזה סלע תוציאו לנו מים לכך אמר להם המורים סרבים לשון יוני שוטים מורים את מוריהם המן הסלע הזה שלא נטוינו עליו נוציא לכם מים (סס):

(11) פעמים. לפי שצראשונה לא הוציא אלא טיפין לפי שלא נזה המקום להכותו אלא ודברתם אל הסלע והמה דצרו אל סלע אחר ולא הוציא אמרו שמה צריך להכותו כצראשונה שנאמר (שמות יז, ו) והכית צנור ונזדמן להם אותו סלע והכחו:

<p>12 And the LORD said unto Moses and Aaron: 'Because ye believed not in Me, to sanctify Me in the eyes of the children of Israel, therefore ye shall not bring this assembly into the land which I have given them.'</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן יַעַן לֹא־הֵאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישַׁנִּי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת־הַקְהָל הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָהֶם:</p>	<p>12 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אַהֲרֹן יַעַן לֹא־הֵאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישַׁנִּי לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת־הַקְהָל הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נָתַתִּי לָהֶם:</p>
<p>13 These are the waters of Meribah, where the children of Israel strove with the LORD, and He was sanctified in them.</p>	<p>הֵמָּה מֵי מְרִיבָה אֲשֶׁר־רָבוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְהוָה וַיִּקְדָּשׁ בָּם: (ס)</p>	<p>13 הֵמָּה מֵי מְרִיבָה אֲשֶׁר־רָבוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־יְהוָה וַיִּקְדָּשׁ בָּם: (ס)</p>
<p>14 And Moses sent messengers from Kadesh unto the king of Edom: 'Thus saith thy brother Israel: Thou knowest all the travail that hath befallen us;</p>	<p>וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקְדָּשׁ אֶל־מֶלֶךְ אֲדוֹם כֹּה אָמַר אֲחִיךָ יִשְׂרָאֵל אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מָצְאָתָנוּ:</p>	<p>וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה מַלְאָכִים מִקְדָּשׁ אֶל־מֶלֶךְ אֲדוֹם כֹּה אָמַר אֲחִיךָ יִשְׂרָאֵל אַתָּה יָדַעְתָּ אֵת כָּל־הַתְּלָאָה אֲשֶׁר מָצְאָתָנוּ:</p>
<p>15 how our fathers went down into Egypt, and we dwelt in Egypt a long time; and the Egyptians dealt ill with us, and our fathers;</p>	<p>וַיֵּרְדּוּ אֲבֹתֵינוּ מִצְרַיִמָּה וַנֵּשֶׁב בְּמִצְרַיִם יָמִים רַבִּים וַיַּרְעוּ לָנוּ מִצְרַיִם וּלְאֲבֹתֵינוּ:</p>	<p>וַיֵּרְדּוּ אֲבֹתֵינוּ מִצְרַיִמָּה וַנֵּשֶׁב בְּמִצְרַיִם יָמִים רַבִּים וַיַּרְעוּ לָנוּ מִצְרַיִם וּלְאֲבֹתֵינוּ:</p>
<p>16 and when we cried unto the LORD, He heard our voice, and sent an angel, and brought us forth out of Egypt; and, behold, we are in Kadesh, a city in the uttermost of thy border.</p>	<p>וַנִּצְעַק אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁמַע קֹלָנוּ וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ וַיֹּצֵאֵנוּ מִמִּצְרַיִם וַהֲנִיָּה אֲנַחְנוּ בְּקִדְשׁ עִיר קֶצֶה גְבוּלָךְ:</p>	<p>וַנִּצְעַק אֶל־יְהוָה וַיִּשְׁמַע קֹלָנוּ וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ וַיֹּצֵאֵנוּ מִמִּצְרַיִם וַהֲנִיָּה אֲנַחְנוּ בְּקִדְשׁ עִיר קֶצֶה גְבוּלָךְ:</p>

(12) יען לא האמנתם בי. גלה הכתוב שאלולי חטא זה בלעדיו היו נכנסין לארץ כדי שלא יאמרו עליהם כעון שאר דור המדבר שנגזר עליהם שלא יכנסו לארץ כך היה עון משה ואהרן. והלא (במדבר יא, כב) הנאין וזכרן ישחט קשה מזו אלא לפי שבסתר חסן עליו הכתוב וכו' שצמח ממנו כל ישראל לא חסן עליו הכתוב מפני קדוש השם (תנחומא י'): להקדישני. שאלו דברתם אל הסלע והוציא הייתי מקודש לעיני העדה ואומרים מה סלע זה שאינו מדבר ואינו שומע ואינו צריך לפרנסה מקיים דבורו של מקום קל וחומר אנו (מדרש אגדה): לכן לא תביאו. בשבועה כמו (שמואל-א, ג, יד) לכן נשבעתי לבית עלי נשבע בקפיצתו שלא ירצו בתפלה על כך (תנחומא וארא ז):

(13) המה מי מריבה. הם הנזכרים במקום אחר את אלו ראו אנטוניי פריעה שמושיען של ישראל לוקה צמים לכך גזרו (שמות א, כב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו (סוטה יב, ז): ויקדש בם. שמתו משה ואהרן על ידם. ששבעה עשרה דין במקדשיו הוא יראוי ומתקדש על הצריכות וכן הוא אומר (תהלים סח, לו) נורא אלהים ממקדשך וכן הוא אומר (ויקרא י, ג) בקרובי אקדש (זכריה סטו, ז):

(14) אחריך ישראל. מה ראה להזכיר כאן אחוה אלא אמר לו אחים אנחנו בני אברהם שנאמר לו (בראשית טו, יג) כי גר יהיה זרעך ועל שנינו היה אותו החוב לפורעו (תנחומא יב): אתה ידעת את כל התלאה. לפיכך פירש אביכם מעל אבינו (בראשית לו, ו) וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו השטר חוב המוטל עליהם והטילו על יעקב (בראשית רבה פז, יג): (15) וירדו לנו. סבלנו צרות רבות: ולאבותינו. מכאן שהאבות מוטערים בקצר כשפורענות בזה על ישראל (תנחומא יב):

(16) וישמע קלנו. בצרכה שצרכנו אבינו (בראשית כז, כב) הקול קול יעקב שאנו זועקים ונענים (תנחומא בשלח ט): מלאך. זה משה מכאן שהנביאים קרואים מלאכים ואומר (ד"ה-ב לו, טז) ויהיו מלעיזים במלאכי האלהים (תנחומא ויקרא

<p>Let us pass, I pray thee, through thy land; we will not pass through field or through vineyard, neither will we drink of the water of the wells; we will go along the king's highway, we will not turn aside to the right hand nor to the left, until we have passed thy border.'</p>	<p>נַעֲבְרָה נָא בְּאַרְצְךָ לֹא נַעֲבֹר בְּשָׂדֶה וּבְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתֶּה מִי בְּאֵר דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ נֵלְךָ לֹא נִטֶּה יְמִין וּשְׂמֹאל עַד אֲשֶׁר-נַעֲבֹר גְּבֻלְךָ:</p>	<p>17 נַעֲבְרָה נָא בְּאַרְצְךָ לֹא נַעֲבֹר בְּשָׂדֶה וּבְכָרֶם וְלֹא נִשְׁתֶּה מִי בְּאֵר דֶּרֶךְ הַמֶּלֶךְ נֵלְךָ לֹא נִטֶּה יְמִין וּשְׂמֹאל עַד אֲשֶׁר-נַעֲבֹר גְּבֻלְךָ:</p>
<p>And Edom said unto him: 'Thou shalt not pass through me, lest I come out with the sword against thee.'</p>	<p>וַיֹּאמֶר לִיה אֲדֹמָאָה לֹא תַעֲבֹר בְּתַחֲוֹמֵי דְלִמָּא בְּדִקְטָלִין בְּחֶרֶב אִפּוֹק לְקַדְמוֹתְךָ:</p>	<p>18 וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲדֹם לֹא תַעֲבֹר בִּי פֶן-בְּחֶרֶב אֵצֶא לְקִרְאָתְךָ:</p>
<p>And the children of Israel said unto him: 'We will go up by the highway; and if we drink of thy water, I and my cattle, then will I give the price thereof; let me only pass through on my feet; there is no hurt.'</p>	<p>וַיֹּאמְרוּ לִיה בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֹרֶחַ כְּבִישָׁא נִסְק וְאִם מִיַּיָּךְ נִשְׁתֵּי אֲנָא וּבְעִירֵי וְאֶתִּין דְּמִיָּהוֹן לְחוּד לִית פְּתָגָם בִּיש בְּרַגְלֵי אַעֲבֹר:</p>	<p>19 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּמַסְלָה נַעֲלֶה וְאִם-מִיָּמֶיךָ נִשְׁתֶּה אֲנִי וּמִקְנִי וְנָתַתִּי מִכְרָם רַק אִין-דְּבָר בְּרַגְלֵי אַעֲבֹרָה:</p>
<p>And he said: 'Thou shalt not pass through.' And Edom came out against him with much people, and with a strong hand.</p>	<p>וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר וּנְפַק אֲדֹמָאָה לְקַדְמוֹתֶיהָ בְּחִיל רַב וּבְיָד תְּקִיפָא:</p>	<p>20 וַיֹּאמֶר לֹא תַעֲבֹר וַיֵּצֵא אֲדֹם לְקִרְאָתוֹ בָּעָם כָּבֵד וּבְיָד חֲזָקָה:</p>
<p>Thus Edom refused to give Israel passage through his border; wherefore Israel turned away from him.</p>	<p>וְסָרִיב אֲדֹמָאָה לֹא שָׁבַק יֵת יִשְׂרָאֵל לְמַעֲבַר בְּתַחֲוִמֶיהָ וְסָטָא יִשְׂרָאֵל מִלְּוִתֶיהָ:</p>	<p>21 וַיִּמָּאֲנוּ אֲדֹם נָתַן אֶת-יִשְׂרָאֵל עָבַר בְּגִבְלוֹ וַיֵּט יִשְׂרָאֵל מֵעָלָיו: (פ)</p>
<p>And they journeyed from Kadesh; and the children of Israel, even the whole congregation, came unto mount Hor.</p>	<p>וַיִּסְעוּ מִקַּדֶּשׁ וַיָּבֹאוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל כָּל-הָעֵדָה הָהָר הַהָר:</p>	<p>חמישי (שלישי) וַיִּסְעוּ מִקַּדֶּשׁ וַיָּבֹאוּ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל כָּל-הָעֵדָה הָהָר הַהָר:</p>

(א):

(17) נעברה נא בארצך. אין לך לעורר על הירושה של ארץ ישראל כשם שלא פרעת החוב. עשה לנו עזר מעט לעזור דרך ארצך: ולא נשתה מי באר. מי צורות היה צריך לומר אלא כך אמר משה אף על פי שיש צידינו מן לאכול וצאר לשמות לא נשתה ממנו אלא נקנה מכס אוכל ומים להנאתכם מכאן לאכסנאי שאף על פי שיש צידו לאכול יקנה מן החנוני כדי להנות את אושפיו (צמדש רצה. תנחומא יצ): דרך המלך נלך וגו'. אנו חוסמים את זהמתנו ולא יטו לכאן ולכאן לאכול (שם):

(18) פן בחרב אצא לקראתך. אחס מתגאים בקול שהורישכם אציקם ואמרתם ונצחק אל ה' וישמע קולנו ואני אלא עליכם צמה שהורישני אצי (צראשית כז, מ) ועל חרבך תחיה (תנחומא בשלח ט):

(19) רק אין דבר מוסיף:

(20) וביד חזקה. צהצחת זקננו (צראשית כז, כז) והידיים ידי עשו (מדרש אגדה):

(22) כל העדה. כלם שלמים ועומדים להכנס לארץ שלא היה בהן אחד מאותם שנגזרה גזירה עליהם שכבר כלו מתי מדבר ואלו מאותם שכתוב בהן (דברים ז, ד) חיים כלכם היום (תנחומא יד): הר ההר. הר על גבי הר כחפוח קטן על גבי חפוח גדול ואף על פי שהענן הולך לפניו ומשוה את ההרים שלשה נשארו בהן הר סיני לתורה והר נבו לקבורת משה והר ההר לקבורת אהרן (שם):

<p>23 And the LORD spoke unto Moses and Aaron in mount Hor, by the border of the land of Edom, saying:</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>	<p>23 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>
<p>24 'Aaron shall be gathered unto his people; for he shall not enter into the land which I have given unto the children of Israel, because ye rebelled against My word at the waters of Meribah.</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>	<p>24 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>
<p>25 Take Aaron and Eleazar his son, and bring them up unto mount Hor.</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>	<p>25 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>
<p>26 And strip Aaron of his garments, and put them upon Eleazar his son; and Aaron shall be gathered unto his people, and shall die there.'</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>	<p>26 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>
<p>27 And Moses did as the LORD commanded; and they went up into mount Hor in the sight of all the congregation.</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>	<p>27 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>
<p>28 And Moses stripped Aaron of his garments, and put them upon Eleazar his son; and Aaron died there in the top of the mount; and Moses and Eleazar came down from the mount.</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>	<p>28 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>
<p>29 And when all the congregation saw that Aaron was dead, they wept for Aaron thirty days, even all the house of Israel.</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>	<p>29 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאַל־אֶהְרֹן בְּהַר הָהָר עַל־גְּבוּל אֶרֶץ־אֲדָוִם לֵאמֹר:</p>

(23) על גבול ארץ אדום. מגיד שמפני שנחצרו כחן להתקרב לעשו הרשע נפרצו מעשיהם וחסרו הזדיק הזה וכן הנציא אומר ליהושפט (ד"ה-כ, לז) צהחצרך עם אחזיהו פרץ ה' את מעשיך (תנחומא יד):

(25) קח את אהרן. צדכרי נחומים אמור לו אשריך שתראה כתרך נחון לצנן מה שאין אני זכאי לכך (שם יז):

(26) את בגדיו. את צגדי כהונה גדולה הלבישהו והפשיטם מעליי לתתם על צנו צפניו אמר לו הכנס למערה ונכנס ראה מטה מוצעת ונר דלוק אמר לו עלה למטה ועלה פשוט ידך ופשט קמוץ פיך וקמן עזרם עיניך ועלם מיד חמד משה לאותה מיתה וזהו שנאמר לו (דברים לז, ג) כאשר מת אהרן אחיך מיתה שנתאווית לה (תנחומא ישן חקת הוספה ב):

(27) ויעש משה. אף על פי שהדבר קשה לו לא עכב (תנחומא יז):

(28) ויראו כל העדה וגו'. כשראו משה ואלעזר וירדים ואהרן לא ירד אמרו היכן הוא אהרן אמר להם מת אמרו אפשר מי שעמד כנגד המלאך וענר את המגפה ישלוחו מלאך המות מיד צקש משה רחמים והראוהו מלאכי השרת להם מוטל במטה ראו והאמינו (במד"ר): כל בית ישראל. האנשים והנשים לפי שהיה אהרן רודף שלום ומטיל אהבה בין בעלי מריבה ובין איש לאשתו (אדר"נ פי"ב): כי גוע. אומר אני שהמתרגם דהא מית טועה הוא אלא אם כן מתרגס ויראו ואתחזיאו שלא

XXI And the Canaanite, the king of Arad, who dwelt in the South, heard tell that Israel came by the way of Atharim; and he fought against Israel, and took some of them captive.

וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ-עָרָד יֹשֵׁב הַנֶּגֶב כִּי בָא יִשְׂרָאֵל בְּדֶרֶךְ הָאֲתָרִים וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב מִמֶּנּוּ שְׁבִי:

XXI

2 And Israel vowed a vow unto the LORD, and said: 'If Thou wilt indeed deliver this people into my hand, then I will utterly destroy their cities.'

וַיִּדָּר יִשְׂרָאֵל נֶדֶר לַיהוָה וַיֹּאמֶר אִם-נָתַן תִּתֵּן אֶת-הָעָם הַזֶּה בְּיָדִי וְהִחַרְמֹתִי אֶת-עָרֵיהֶם:

2

3 And the LORD hearkened to the voice of Israel, and delivered up the Canaanites; and they utterly destroyed them and their cities; and the name of the place was called Hormah.

וַיִּשְׁמַע יְהוָה בְּקוֹל יִשְׂרָאֵל וַיִּתֵּן אֶת-הַכְּנַעֲנִי וַיַּחֲרֶם אֹתָהֶם וְאֶת-עָרֵיהֶם וַיִּקְרָא שֵׁם-הַמָּקוֹם חֶרְמָה: (פ)

3

4 And they journeyed from mount Hor by the way to the Red Sea, to compass the land of Edom; and the soul of the people became impatient because of the way.

וַיִּסְעוּ מִהֹר הַהוּא בְּדֶרֶךְ יַם-סוּף לְסַבֵּב אֶת-אֶרֶץ אֲדוֹם וַתִּקְצַר נַפְשֵׁי-הָעָם בְּדֶרֶךְ:

4

אמרו רבותינו ז"ל כי זה משמש בלשון דהא אלא על מדרש שנסחלקו ענני כבוד וכדאמר רבי אבהו (ר"ה ג, א) דאמר רבי אבהו אל תקרי ויראו אלא וייראו ועל לשון זה נופל לשון דהא לפי שהוא נתינת טעם למה שלמעלה הימנו למה וייראו לפי שהרי מת אהרן אבל על תרגום וחזו כל כנישתא אין לשון דהא נופל אלא לשון אשר שהוא מגזרת שמוש אי שמנינו אם משמש בלשון אשר כמו (איוב כא, ד) ואם מדוע לא תקצר רוחי והרצה מפורשים מזה הלשון (שם יד, ה) אם חרוצים ימיו:

(1) וישמע הכנעני. שמע שמת אהרן ונסחלקו ענני כבוד כו' כדאיחא בראש השנה (ג, א) ועמלק מעולם רצועה מרדות לישראל מזומן בכל עת לפורענות (תנחומא יח): יושב הנגב. זה עמלק (שם) שנאמר (במדבר יג, כט) עמלק יושב בצרף הנגב ושנה את לשונו לדבר בלשון כנען כדי שיהיו ישראל מתפללים להקצ"ה לתת כנענים בידם והם אינן כנענים ראו ישראל לבושיהם כלבושי עמלקים ולשונם לשון כנען אמרו נתפלל סתם שנאמר אם נתון נתון את העם הזה בידי (מדרש אגדה): דרך האתרים. דרך הנגב שהלכו בה המרגלים שנאמר (לעיל יג, כב) ועילו בנגב. דבר אחר דרך האתרים דרך התייר הגדול הנוסע לפניהם שנאמר (שם י, לג) דרך שלשת ימים לתור להם מנוחה (תנחומא יח): וישב ממנו שבי. אינה אלא שפחה אחת (ילקוט תשס"ד. מדרש אגדה):

(2) והחרמתי. אקדיש שללם לגזוה:

(3) ויחרם אותם. זהריגה: ואת עריהם. חרמי גזוה:

(4) דרך ים סוף. כיון שמת אהרן וצאה עליהם מלחמה זו חזרו לאחוריהם דרך ים סוף הוא הדרך שחזרו להם כשנגזר עליהם גזירת מרגלים שנאמר (דברים א, מ) וסעו המדברה דרך ים סוף. וכאן חזרו לאחוריהם (עיין פרשת פנחס) שבע מסעות שנאמר (דברים י, ו) ובני ישראל נסעו מבצרות בני יעקן מוסרה שם מת אהרן. וכי במוסרה מת והלא זהר ההר מת אלא שם חזרו והתאבלו עליו והספידוהו כאילו הוא צפניהם ולא בדוק במסעות ותמלא שבע מסעות מן מוסרה עד הר ההר (תנחומא חקת יח): לסבב את ארץ אדום. שלא נתנם לעבור בצרף: ותקצר נפש העם בדרך. צעורה הדרך שהוקשה להם אמרו עכשיו היינו קרובים להכנס לארץ ואנו חוזרים לאחורינו כך חזרו אבותינו ונשתהו שלשים ושמונה שנה עד היום לפיכך קצרה נפשם צעיני הדרך ובלשון לע"ז אנקרודלו"ר ולא יתכן לומר ותקצר נפש העם בדרך בהיותם בדרך ולא פירש בו צמה קצרה שכל מקום שתמלא קצור נפש במקרא מפורש שם צמה קצרה כגון (זכריה יא, ח) ותקצר נפשי צמה וכגון (שופטים י, טז) ותקצר נפשו בעמל ישראל וכל דבר הקשה על אדם נופל בו לשון קצור נפש כאדם שהטורה בא עליו ואין דעתו רחבה לקבל אותו הדבר ואין לו מקום בתוך לבו לגור שם אותו הנער ובדבר המטריח נופל לשון גדול שגדול הוא וכבד על האדם

- 5 And the people spoke against God, and against Moses: 'Wherefore have ye brought us up out of Egypt to die in the wilderness? for there is no bread, and there is no water; and our soul loatheth this light bread.'
- 6 And the LORD sent fiery serpents among the people, and they bit the people; and much people of Israel died.
- 7 And the people came to Moses, and said: 'We have sinned, because we have spoken against the LORD, and against thee; pray unto the LORD, that He take away the serpents from us.' And Moses prayed for the people.
- 8 And the LORD said unto Moses: 'Make thee a fiery serpent, and set it upon a pole; and it shall come to pass, that every one that is bitten, when he seeth it, shall live.'
- 9 And Moses made a serpent of brass, and set it upon the pole; and it came to pass, that if a serpent had bitten any man, when he looked unto the serpent of brass, he lived.
- וַיִּדְבֹר הָעָם בְּאֱלֹהִים וּבִמֹּשֶׁה לֵאמֹר הֵעֲלִיתָנוּ מִמִּצְרַיִם לָמוֹת בַּמִּדְבָּר כִּי אֵין לָחֶם וְאֵין מַיִם וְנַפְשֵׁנוּ קֹצֶה בַלֶּחֶם הַקָּלֶקֶל׃
- וַיִּשְׁלַח יְהוָה בָּעָם אֶת הַנָּחָשִׁים הַשֶּׂרָפִים וַיִּנְשָׁכוּ אֶת-הָעָם וַיָּמָת עִם-רַב מִיִּשְׂרָאֵל׃
- וַיָּבֹא הָעָם אֶל-מֹשֶׁה וַיֹּאמְרוּ חֲטָאנוּ כִּי-דִבַּרְנוּ בַיהוָה וּבְךָ הַתִּפְלֵל אֶל-יְהוָה וְיִסַּר מֵעַלֵּינוּ אֶת-הַנָּחָשׁ וַיִּתְּפֹלֵל מֹשֶׁה בְּעַד הָעָם׃
- וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה עֲשֵׂה לָךְ שֵׁרֶף וְשִׁים אֹתוֹ עַל-גֹּסֶס וְהָיָה כָל-הַנִּשְׁוֹף וְרָאָה אֹתוֹ וְחָי׃
- וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה נָחָשׁ נְחֹשֶׁת וַיִּשְׁמְהוּ עַל-הַגֹּסֶס וְהָיָה אִם-נִשְׁוָף הַנָּחָשׁ אֶת-אִישׁ וְהִבִּיט אֶל-נָחָשׁ הַנְּחֹשֶׁת וְחָי׃
- וַאֲתָא עַמָּא לְנֹת מֹשֶׁה וַאֲמָרוּ חֲבִנָא אֲרִי אֲתָרְעֵמָנָא קָדָם יְיָ וְעַמָּךְ נִצִּינָא צִלֵּי קָדָם יְיָ וְנִעְדִי מִנָּנָא יְתָ חוּיָא וְצִלֵּי מֹשֶׁה עַל עַמָּא׃
- וַאֲמַר יְיָ לְמֹשֶׁה עֲבִיד לָךְ סִלְיָא וְשׁוּ יִתִּיהָ עַל אֵת וַיְהִי כָל דִּיתְנָכִית וַיַּחְזִי יִתִּיהָ וַיִּתְקַיֵּים׃
- וַעֲבַד מֹשֶׁה חוּיָא דְנָחָשָׁא וְשׁוּיָהּ עַל אֵת וְהָיוּ כֹד נָכִית חוּיָא יְתָ גּוֹבְרָא וּמִקְטַפֵּל בַּחוּיָא דְנָחָשָׁא וּמִתְקַיֵּים׃

כגון (זכריה שם) וגם נפשו בחלה צי גדלה עלי (איוצ י, טז) ויגאה כשחל תלודני כללו של פירושו כל לשון קלור נפש דדבר לשון שאין יכול לסובלו הוא שאין הדעת סובלתו:

(5) באלהים ובמשה. השוו עזר לקונו (צמ"ר. תנחומא יט): למה העליחנו. שניהם שוים: ונפשנו קצה. אף זה לשון קלור נפש ומאוס: בלחם הקלוקל. לפי שהמן נבלע באיברים קראוהו קלוקל אמרו עתיד המן הזה שיתפח צמעינו כלום יש ללוד אשה שמכנים ואינו מוציא (ע"ה. יומא עה, א):

(6) את הנחשים השרפים. ששורפים את האדם בארס שיניהם (צמ"ר): וינשכו את העם. יצא נחש שלקה על הוואח דצה ויפרע ממוציא דצה יצא נחש שכל המינין נטעמין לו טעם אחד (טעם עפר) ויפרע מכפוי טובה שדבר אחד משתנה להם לכמה טעמים (תנחומא יט):

(7) ויתפלל משה. מכאן למי שמבקשים ממנו מחילה שלא יהא אכזרי מלמחול (שם. צ"ק צב, א):

(8) על נס. על כלונס שקורין פירק"א צלע"ז וכן (ישעי' ל, יז) וכנס על הגבעה (שם מט, כב) ארים נסי (שם יג, צ) שאו נס ולפי שהוא גבוה לאות ולרמזה קוראו נס: כל הנשוד. אפילו כלב או חמור נושכו היה נזוק ומתנונה והולך אלא שגשיכת הנחש ממחרת להמית לכך נאמר כאן וראה אותו ראה בעלמא ובגשיכת הנחש נאמר והיה אס נשך הנחש את איש והביט וגו' שלא היה ממחר נשך הנחש להתרפאות אלא אס כן מביט צו צוונה (צמדבר רבה) ואמרו רבותינו (ר"ה כט, א) וכי נחש ממית או מחיה אלא בזמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאציהם שבשמים היו מתרפאים ואס לא היו נמוקים (נוסח אחר ניזוקים):

(9) נחש נחשת. לא נאמר לו לעשותו של נחשת אלא אמר משה הקצ"ה קוראו נחש ואני אעשנו של נחשת לשון גופל על לשון

10	And the children of Israel journeyed, and pitched in Oboth.	וַיֵּשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּשְׁבוּ בְּאוֹבוֹת:	שֵׁי וַיֵּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּיחַזְּנוּ בְּאַבְתָּ:
11	And they journeyed from Oboth, and pitched at Ije-abarim, in the wilderness which is in front of Moab, toward the sun-rising.	וַיֵּשְׁבוּ מֵאוֹבוֹת וַיֵּשְׁבוּ בְּמִקְצֵת עֲבָרַי בְּמִדְבָּרָא דְּעַל אֲפִי מוֹאָב מִמִּזְרַח שֶׁמֶשׁ:	וַיֵּסְעוּ מֵאַבְתָּ וַיֵּיחַזְּנוּ בְּעֵינֵי הָעֲבָרִים בְּמִדְבָּר אֲשֶׁר עַל-פְּנֵי מוֹאָב מִמִּזְרַח הַשֶּׁמֶשׁ:
12	From thence they journeyed, and pitched in the valley of Zered.	מִתַּמָּן נָטְלוּ וַיֵּשְׁבוּ בְּנַחֲלָא דְּזֶרֶד:	מִשָּׁם נָסְעוּ וַיֵּיחַזְּנוּ בְּנַחֲל זֶרֶד:
13	From thence they journeyed, and pitched on the other side of the Arnon, which is in the wilderness, that cometh out of the border of the Amorites.—For Arnon is the border of Moab, between Moab and the Amorites;	מִתַּמָּן נָטְלוּ וַיֵּשְׁבוּ מַעְבְּרָא דְּאַרְנוֹן דְּבְּמִדְבָּרָא דְּנַפִּיק מִתְּחוּם אַמּוֹרִיָּה אֲרִי אַרְנוֹן תְּחוּם מוֹאָב בֵּין מוֹאָב וּבֵין אַמּוֹרִיָּה:	מִשָּׁם נָסְעוּ וַיֵּיחַזְּנוּ מַעְבְּרַת אַרְנוֹן אֲשֶׁר בְּמִדְבָּר הַיָּצֵא מִגִּבֹּל הָאֲמֹרִי בֵּין אַרְנוֹן וּגִבֹּל מוֹאָב בֵּין מוֹאָב וּבֵין הָאֲמֹרִי:
14	wherefore it is said in the book of the Wars of the LORD: Vaheb in Suphah, And the valleys of Arnon,	עַל כֵּן יִתְאַמֵּר בְּסִפְרָא קְרָבִין עֲבַד יְיָ עַל יַמָּא דְּסוּפָה וּגְבוּרִין עַל נַחֲלֵי אַרְנוֹן:	עַל-כֵּן יִתְאַמֵּר בְּסִפְר מִלְחָמַת יְהוָה אֶת-נִהָב בְּסוּפָה וְאֶת-הַנַּחֲלִים אַרְנוֹן:
15	And the slope of the valleys That inclineth toward the seat of Ar, And leaneth upon the border of Moab.—	וְשִׁפּוֹךְ לְנַחֲלֵיָא דְּמִדְבָּרִין לְקַבִּיל לַחֲיִית וּמִסְתַּמֵּיָד לְתַחוּם מוֹאָב:	וְאֲשֶׁר הַנַּחֲלִים אֲשֶׁר נָטָה לְשִׁבְתָּ עָר וַיִּנְשָׁעֵן לְגִבֹּל מוֹאָב:

(ב"ר לא, ח):

(11) בעי העברים. לא ידעתי למה נקרא שמם עייס ועי לשון חורבה הוא דבר הטאטט במטאטא והעיי"ן צו יסוד לזדה והוא מלשון יעיס (ישעי"ה, יז) ויעה צרד: העברים. דרך מעבר העוזרים שם את הר נבו אל ארץ כנען שהוא מפסיק בין ארץ מואב לארץ אמורי: על פני מואב ממזרח השמש. במזרח של ארץ מואב:

(13) מגבול האמורי. תחום סוף מזה שלהם וכן (דברים, יח) גבול מואב לשון קצה וסוף: מעבר ארנון. הקיפו ארץ מואב כל דרומה ומזרח עד שצאו מעבר השני לארנון בתוך ארץ האמורי בצפונה של ארץ מואב: היוצא מגבול האמורי. רצועה יוצאת מגבול האמורי והיא של אמוריים ונכנסת לגבול מואב עד ארנון שהוא גבול מואב ושם חנו ישראל ולא צאו לגבול מואב (כי ארנון גבול מואב והם לא נתנו להם רשות לעבור בראשם ואף על פי שלא פירשה משה פירשה יפתח) כמו שאמר יפתח (שופטים יא, יז) וגם אל מלך מואב שלח ולא אצה. ומשה רמזה (דברים, כט) כאשר עשו לי בני עשו היושבים בשעיר והמואבים היושבים בער מה אלו לא נתנום לעבור בתוך ארצם אלא הקיפום סביב אף מואב כן:

(14) על כן יאמר. על חניה זו וגם שגשגו זה יאמר בספר מלחמות ה'. כשמספרים נסים שגשגו לאבותינו יספרו את זה וגו': את זה. כמו את יחזקאל כמו שיאמר מן יעד ועד כן יאמר מן יחזקאל והו"ו יסוד הוא כלומר את אשר יחזקאל להם והרבה נסים בים סוף: ואת הנחלים ארנון. כשם שמספרים בנסים ים סוף כך יש לספר בנסים נחלי ארנון שאף כאן נעשו נסים גדולים (נחומא כ). ומה הם הנסים:

(15) ואשר הנחלים. תרגום של שפך אשד שפך הנחלים שגשפך שם דם אמוריים שהיו נחצאים שם לפי שהיו ההרים גבוהים והנחל עמוק וקצר וההרים סמוכים זה לזה אדם עומד על ההר מזה ומדבר עם חבירו זהר מזה והדרך עובר בתוך הנחל אמרו אמוריים כשיכנסו ישראל [לארץ] לתוך הנחל לעבור נצא מן המערות בהרים שלמעה מהם והרגם בחצים ואזני בליסטראות והיו אותן הנקעים זהר של נד מואב וזהר של נד אמוריים היו כנגד אותן נקעים כמין קרנות ושדים בולטין לתוך כיון שצאו ישראל לעבור נודעו ההר של ארץ ישראל כשפחה היוצאת להקביל פני גבירתה ונתקרב לזה הר של מואב וכנסו

16	And from thence to Beer; that is the well whereof the LORD said unto Moses: 'Gather the people together, and I will give them water.'	וּמִתַּמֶּן אֶתִּיהִיבַת לְהוֹן בִּירָא הִיא בִּירָא דְאָמַר יְיָ לְמֹשֶׁה כְּנוֹשׁ יֵת עִמָּא וְאַתִּין לְהוֹן מִיָּא:	וּמִשָּׁם בְּאֶרֶה הָיָא הַבְּאֵר אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה לְמֹשֶׁה אֲסַף אֶת־ הָעָם וְאַתַּנָּה לָהֶם מַיִם: (ס)	16
17	Then sang Israel this song: Spring up, O well—sing ye unto it—	בְּכִין שָׁבַח יִשְׂרָאֵל יֵת תוֹשְׁבֵיחָתָא הָדָא סְקִי בִּירָא שְׁבַחוּ לָהּ:	אֲזַי יִשִּׁיר יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת עָלֵי בְאֵר עֲנוּלָהּ:	17
18	The well, which the princes digged, Which the nobles of the people delved, With the sceptre, and with their staves. And from the wilderness to Mattanah;	בִּירָא דְחִפְרוּהָא רַבְרָבִיָּא כְּרוּהָא רִישֵׁי עִמָּא סְפָרִיָּא בְּחוּטְרֵיהוֹן וּמִמְדְּבָרָא אֶתִּיהִיבַת לְהוֹן:	בְּאֵר חִפְרוּהָ שָׂרִים כְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם בְּמַחֲקָא בְּמִשְׁעֵנָתָם וּמִמְדְּבָר מַתָּנָה:	18
19	and from Mattanah to Nahaliel; and from Nahaliel to Bamoth;	וּמִדְאֶתִּיהִיבַת לְהוֹן נַחְתָּא עִמְהוֹן לְנַחְלֵיָּא וּמִנַּחְלֵיָּא סְלָקָא עִמְהוֹן לְרַמְתָּא:	וּמִמַּתָּנָה נַחְלֵיָּאֵל וּמִנַּחְלֵיָּאֵל בְּמֹזוֹת:	19
20	and from Bamoth to the valley that is in the field of Moab, by the top of Pisgah, which looketh down upon the desert.	וּמִרַמְתָּא לְחֵלִיָּא דְבַחְקֵי מוֹאָב רִישׁ רַמְתָּא וּמִסִּתְכֵיָּא עַל אֲפִי בֵית יִשְׁמֹון:	וּמִבְּמֹזוֹת הַגֵּיאֵ אֲשֶׁר בְּשִׁדָּה מוֹאָב רֹאשׁ הַפִּסְגָּה וְנִשְׁקָפָה עַל־פְּנֵי הַיַּשְׁמֹון: (פ)	20
21	And Israel sent messengers unto Sihon king of the Amorites, saying:	וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל אֲנָגִידִין לְנֹת סִיחוֹן מֶלֶכָא אֲמֹרִיָּא לְמִימַר:	וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֵל־ סִיחוֹן מֶלֶךְ־הָאֲמֹרִי לֵאמֹר:	שביעי (רביעי)

אותן השדים לתוך אותן נקעים והרגום וזהו אשר נטה לשבת ער שההר נטה ממקומו ונתקרב לצד גבול מואב ונדבק בו וזהו נשען לגבול מואב (בס"א אינו) (ועברו ישראל על ההרים ולא ידעו הנסים האלו אלא על ידי הצאר שנכנס לשם) (שס):

(16) ומשם בארה. משם זה האשד אל הצאר כי"ד אמר הקצ"ה מי מודיע לבני הנסים הללו המשל אומר (שצת י, 3) נתת פת למינוק הודיע לאמו לאחר שעברו חזרו ההרים למקומם והצאר ירדה לתוך הנחל והעלתה משם דם ההרגום וחורעות ואיזרים ומוליכתם סביב המחנה וישראל ראו ואמרו שירה (תנחומא כ):

(17) עלי באר. מתוך הנחל והעלי מה שאת מעלה ומנין שהצאר הודיעה להם שנאמר ומשם צארה וכי משם היתה והלא מתחלת ארבעים שנה היתה עמהם אלא שירדה לפרסם את הנסים וכן אז ישיר ישראל. השירה הזאת נאמרה בסוף ארבעים והצאר נתנה להם מתחלת מ' ומה ראה ליכתב כאן אלא הענין הזה נדרש למעלה הימנו (שצת לה. ב"ר. תנחומא כ):

(18) באר חפרוה. זאת היא הצאר אשר חפרוה שרים משה ואהרן: במשענותם. צמטה: וממדבר. נתנה להם:

(19) וממתנה נחליאל. כתרומה:

(20) ומבמות הגיא אשר בשדה מואב. כי שם מת משה ושם צטלה הצאר. דבר אחר כרוה נדיבי העם כל נשיא ונשיא כשהיו חונים נוטל מקלו ומושך אלל דגלו ומחנהו ומי הצאר נמשכין דרך אותו סימן וצאין לפני חניית כל שבט ושבט (תנחומא כא): במחקק. על פי משה שנקרא מחוקק שנאמר (דברים לג, כא) כי שם חלקת מחוקק ספון ולמה לא נזכר משה בשירה זו לפי שלקה על ידי הצאר וכיון שלא נזכר שמו של משה לא נזכר שמו של הקצ"ה משל למלך שהיו מומנין אותו לסעודה אמר אם אוהבי שם אני שם ואם לאו איני הולך (תנחומא כא): ראש הפסגה. כתרומה ריש רמתא: פסגה. לשון גובה וכן (תהלים מח, יד) פסגו ארמנותיה הגזיהו ארמנותיה: ונשקפה. אותה הפסגה על פני המקום ששמו ישימון והוא לשון מדבר שהוא שמש. דבר אחר ונשקפה הצאר על פני הישימון שנגזזה צימה של טבריה והעומד על הישימון מביט ורואה כמין כברה צים והיא הצאר כך דרש רבי תנחומא (תנחומא כא. שצת לה, א):

(21) וישלח ישראל מלאכים. וצמקום אחר תולה השליחות צמשה שנאמר (דברים כ, כו) ואשלח מלאכים ממדבר קדמות

<p>22 'Let me pass through thy land; we will not turn aside into field, or into vineyard; we will not drink of the water of the wells; we will go by the king's highway, until we have passed thy border.'</p>	<p>אָעֲבֹרָה בְּאַרְצְךָ לֹא נִטֵּה בְּשָׂדֶה וּבְכָרֶם לֹא נִשְׁתֶּה מִי בְּאֵר בְּדֶרֶךְ הַמֶּלֶךְ גַּלְיָה עַד אֲשֶׁר־נַעֲבֹר גְּבֻלְךָ:</p>	<p>22 אָעֲבֹרָה בְּאַרְצְךָ לֹא נִטֵּה בְּשָׂדֶה וּבְכָרֶם לֹא נִשְׁתֶּה מִי בְּאֵר בְּדֶרֶךְ הַמֶּלֶךְ גַּלְיָה עַד אֲשֶׁר־נַעֲבֹר גְּבֻלְךָ:</p>
<p>23 And Sihon would not suffer Israel to pass through his border; but Sihon gathered all his people together, and went out against Israel into the wilderness, and came to Jahaz; and he fought against Israel.</p>	<p>וְלֹא־נָתַן סִיחֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל לָעֹבֵר בְּגֻבְלוֹ וַיֵּאסֹף סִיחֹן אֶת־כָּל־עַמּוֹ וַיֵּצֵא לִקְרַאת יִשְׂרָאֵל הַמִּדְבָּרָה וַיָּבֹא יַהֲזָה וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל:</p>	<p>23 וְלֹא־נָתַן סִיחֹן אֶת־יִשְׂרָאֵל לָעֹבֵר בְּגֻבְלוֹ וַיֵּאסֹף סִיחֹן אֶת־כָּל־עַמּוֹ וַיֵּצֵא לִקְרַאת יִשְׂרָאֵל הַמִּדְבָּרָה וַיָּבֹא יַהֲזָה וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל:</p>
<p>24 And Israel smote him with the edge of the sword, and possessed his land from the Arnon unto the Jabbok, even unto the children of Ammon; for the border of the children of Ammon was strong.</p>	<p>וַיַּכּוּ יִשְׂרָאֵל לִפְי־חֶרֶב וַיִּירֶשׁ אֶת־אַרְצוֹ מֵאֲרֹנֹן עַד־יַבְבֹּק עַד־בְּנֵי עַמּוֹן כִּי עֹז גְּבוּל בְּנֵי עַמּוֹן:</p>	<p>24 וַיַּכּוּ יִשְׂרָאֵל לִפְי־חֶרֶב וַיִּירֶשׁ אֶת־אַרְצוֹ מֵאֲרֹנֹן עַד־יַבְבֹּק עַד־בְּנֵי עַמּוֹן כִּי עֹז גְּבוּל בְּנֵי עַמּוֹן:</p>
<p>25 And Israel took all these cities; and Israel dwelt in all the cities of the Amorites, in Heshbon, and in all the towns thereof.</p>	<p>וַיִּקַּח יִשְׂרָאֵל אֶת־כָּל־הָעָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עָרֵי הָאֱמֹרִי בְּחֶשְׁבּוֹן וּבְכָל־בְּנֵיהֶּ:</p>	<p>25 וַיִּקַּח יִשְׂרָאֵל אֶת־כָּל־הָעָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּכָל־עָרֵי הָאֱמֹרִי בְּחֶשְׁבּוֹן וּבְכָל־בְּנֵיהֶּ:</p>
<p>26 For Heshbon was the city of Sihon the king of the Amorites, who had fought against the former king of Moab, and taken all his land out of his hand, even unto the Arnon.</p>	<p>אֲרֵי חֶשְׁבּוֹן קִרְיַת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי הָיָה וְהוּא אָגִיחַ קָרָבָה בְּמֶלֶכָא דְּמוֹאב קִדְמָאָה וַיִּסָּב יִתְּ כָל־אֶרְעִיהָ מִיָּדָה עַד־אֲרֹנֹן:</p>	<p>26 כִּי חֶשְׁבּוֹן עִיר סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי הָיָה וְהוּא נָלַחַם בְּמֶלֶךְ מוֹאָב הָרִאשׁוֹן וַיִּקַּח אֶת־כָּל־אֲרָצוֹ מִיָּדוֹ עַד־אֲרֹנֹן:</p>

וכן (צמדזכר כ, יד) וישלח משה מלאכים מקדש אל מלך אדום וציפתח הוא אומר (שופטים יא, יז) וישלח ישראל מלאכים אל מלך אדום וגו' הכתובים הללו צריכים זה לזה זה נועל וזה פותח שמשה הוא ישראל וישראל הוא משה לומר לך שנשיא הדור הוא ככל הדור כי הנשיא הוא הכל (תנחומא כז):

(22) אעברה בארצך. אף על פי שלא נטעו לפתוח להם בשלום דקשו מהם שלום (שם):

(23) ולא נתן סיחון וגו'. לפי שכל מלכי כנען היו מעלין לו מס שהיה שומרם שלא יעברו עליהם גייסות כיון שאמרו לו ישראל אעברה בארצך אמר להם כל עצמי איני יושב כאן אלא לשמרם מפניהם ואחם אומרים כך (שם כג): ויצא לקראת ישראל. אילו היתה חשבון מלאה יתושין אין כל צריה יכולה לכבשה ואם היה סיחון בכפר חלש אין כל אדם יכול לכבשו וכל שכן אלו שהיה בחשבון. אמר הקד"ה מה אני מטריח על בני כל זאת לצור על כל עיר ועיר נתן כלל כל אנשי המלחמה לזאת מן העיירות ונתקצו כולם למקום אחד ושם נפלו ומשם הלכו ישראל אל הערים ואין עומד לנגדם כי אין שם איש אלא נשים וטף (שם):

(24) כי עז. ומהו חזקו התראתו של הקצ"ה שאמר להם (דברים ז, יט) אל תאורסו וגו':

(25) בנתיח. כפרים הסמוכים לה:

(26) והוא גלחם. למה הורחץ להכתב לפי שנאמר (שם ט) אל תזר את מואב וחסבון משל מואב היתה כתב לנו שסיחון לקחה מהם ועל ידו טהרה לישראל (חולין פ, ב): מידו. מרשותו (ב"מ מו, ב):

- 27 Wherefore they that speak in parables say: Come ye to Heshbon! Let the city of Sihon be built and established! על-כן יאמרו המשלים באו חשבון תבנה ותכונן עיר סיחון: 27
- 28 For a fire is gone out of Heshbon, A flame from the city of Sihon; It hath devoured Ar of Moab, The lords of the high places of Arnon. כִּי-אֵשׁ יֵצֵא מִחֲשָׁבוֹן לַחֲבָה מִקְרִית סִיחֹן אָכְלָה עַר מוֹאָב בַּעֲלֵי בָמוֹת אַרְנוֹן: 28
- 29 Woe to thee, Moab! Thou art undone, O people of Chemosh; He hath given his sons as fugitives, And his daughters into captivity, Unto Sihon king of the Amorites. אוֹיֵלָךְ מוֹאָב אֲבִדְתָּ עַם-כְּמוֹשׁ נָתַן בָּנָיו פְּלִיטִים וּבְנֹתָיו בִּשְׁבִית לַמֶּלֶךְ אֲמֹרֵי סִיחֹן: 29
- 30 We have shot at them—Heshbon is perished—even unto Dibon, And we have laid waste even unto Nophah, Which reacheth unto Medeba. וַנִּירָם אֲבָד חֲשָׁבוֹן עַד-דִּיבֹן וַנָּשִׂים עַד-נֹפַח אֲשֶׁר עַד מִידְבָּא: 30
- 31 Thus Israel dwelt in the land of the Amorites. וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ הָאֲמֹרִי: 31
- 32 And Moses sent to spy out Jazer, and they took the towns thereof, and drove out the Amorites that were there. וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת-יַעְזֵר וַיִּלְכְּדוּ בְּנֵתֵיהָ (כ' וִירֵשׁ) וַיִּזְרְשׁ אֶת-הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר-שָׁם: 32
- 33 And they turned and went up by the way of Bashan; and Og the king of Bashan went out against them, he and all his people, to battle at Edrei. וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ דֶרֶךְ הַבָּשָׁן וַיֵּצֵא עוֹג מֶלֶךְ-הַבָּשָׁן לִקְרָאתָם הוּא וְכָל-עַמּוֹ לַמִּלְחָמָה אֲדָרָעִי: 33
- וַיִּתֵּב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ אֲמֹרָאָה: 31
- וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת-יַעְזֵר וַיִּלְכְּדוּ בְּנֵתֵיהָ (כ' וִירֵשׁ) וַיִּזְרְשׁ אֶת-הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר-שָׁם: 32
- וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ דֶרֶךְ הַבָּשָׁן וַיֵּצֵא עוֹג מֶלֶךְ-הַבָּשָׁן לִקְרָאתָם הוּא וְכָל-עַמּוֹ לַמִּלְחָמָה אֲדָרָעִי: 33
- וַיִּתֵּב יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ אֲמֹרָאָה: 31
- וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לְרַגֵּל אֶת-יַעְזֵר וַיִּלְכְּדוּ בְּנֵתֵיהָ (כ' וִירֵשׁ) וַיִּזְרְשׁ אֶת-הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר-שָׁם: 32
- וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלוּ דֶרֶךְ הַבָּשָׁן וַיֵּצֵא עוֹג מֶלֶךְ-הַבָּשָׁן לִקְרָאתָם הוּא וְכָל-עַמּוֹ לַמִּלְחָמָה אֲדָרָעִי: 33

(27) על כן. על אותה מלחמה שנלחם סיחון צמואב: יאמרו המשלים. צלעם שנאמר צו (צמדצר כג, ו) וישא משלו: המשלים. צלעם ובעור והם אמרו: באו חשבון. שלא היה סיחון יכול לכנשה והלך ושכר את צלעם לקללו וזהו שאמר לו צלם (שם כג, ו) כי ידעתי את אשר תצרך מצורך וגו' (תנחומא כד): תבנה ותכונן. חשבון צלעם סיחון להיות עירו: (28) כי אש יצאה מחשבון. משכנשה סיחון: אכלה ער מואב. שם אותה המדינה קרוי ער צלשון עברי ולחיית צלשון ארמי: ער מואב. ער של מואב: (29) אוי לך מואב. שקללו את מואב שימסרו צידו (שם): כמוש. שם אלהי מואב (שופטים יא, סד): נתן. הנותן את בניו של מואב: פליטים. נסים ופליטים מחרצ ואת צנותיו בשצית וגו': (30) ונירים אבד. מלכות שלהם: אבד חשבון עד דיבון. מלכות ועול שהיה למואב צחשבון אבד משם וכן עד דיבון מרגום של סר עד, כלומר סר ניר מדיבון. ניר לשון מלכות ועול וממשלת איש כמו (מלכים-א יא, לו) למען היות ניר לדוד עבדי: ונשים. ש"ן דגושה לשון שממה כך יאמרו המושלים ונשים אותם: עד נפח. השימונוס עד נפח: (32) וישלח משה לרגל את יעזר. המרגלים לכדוה אמרו לא נעשה כראשונים צטוחים אנו ככח תפלחו של משה להלחם (תנחומא כד):

34	<p>And the LORD said unto Moses: 'Fear him not; for I have delivered him into thy hand, and all his people, and his land; and thou shalt do to him as thou didst unto Sihon king of the Amorites, who dwelt at Heshbon.'</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְיָ לְמֹשֶׁה לֹא תַדְחִל מִנִּי אֲרִי בִידְךָ מִסְרִית יִתִּי וְיָת כָּל עַמִּי וְיָת אֶרְעִיהָ וְתַעֲבִיד לִי כַּמָּא דְעַבְדָּתָא לְסִיחֹן מֶלֶכָא אַמּוֹרִי דִּיתִיב בְּחֶשְׁבֹּן:</p>	<p>וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה אֵל־ תִּירָא אֹתוֹ כִּי בִידְךָ נָתַתִּי אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ וְאֶת־אֶרְצוֹ וְעָשִׂיתָ לוֹ כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבֹּן:</p>	מפטיר
35	<p>So they smote him, and his sons, and all his people, until there was none left him remaining; and they possessed his land.</p>	<p>וּמָחוּ יִתִּי וְיָת בְּנוֹהֵי וְיָת כָּל עַמִּיהָ עַד דְּלֹא אֶשְׁתָּאֵר לִיהָ מְשִׁיב וִירִיתוֹ יָת אֶרְעִיהָ:</p>	<p>וַיַּכּוּ אֹתוֹ וְאֶת־בָּנָיו וְאֶת־כָּל־ עַמּוֹ עַד־בִּלְתִּי הַשְׁאִיר־לוֹ שְׂרִיד וַיִּירְשׁוּ אֶת־אֶרְצוֹ:</p>	35
XXII	<p>And the children of Israel journeyed, and pitched in the plains of Moab beyond the Jordan at Jericho.</p>	<p>וַנִּטְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁרוּ בְּמִישְׁרָא דְּמוֹאָב מַעְבְּרָא לְיַרְדֵּנָא דִּירְיָחוֹ:</p>	<p>וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבֹת מוֹאָב מַעְבַּר לְיַרְדֵּן יְרִיחוֹ: (ס)</p>	פסוקים
<p>The Haftarah is Judges 11:1 – 11:33 on page 198. On Rosh Hodesh, Maftir is Numbers 28:9 – 15 on page 145 and Haftara on page 210.</p>				
2	<p>And Balak the son of Zippor saw all that Israel had done to the Amorites.</p>	<p>וַחֲזָא בָלָק בֶּן־צִפּוֹר יָת כָּל דְּעַבְדֵּי יִשְׂרָאֵל לְאַמּוֹרִי:</p>	<p>וַיֵּרָא בָלָק בֶּן־צִפּוֹר אֶת כָּל־ אֲשֶׁר־עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאַמּוֹרִי:</p>	גלג יט
3	<p>And Moab was sore afraid of the people, because they were many; and Moab was overcome with dread because of the children of Israel.</p>	<p>וּדְחִיל מוֹאָבָא מִן קֳדָם עַמָּא לַחֲדָא אֲרִי סְגִי הוּא וְעָקַת לְמוֹאָבָא מִן קֳדָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>	<p>וַיִּגַּר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מְאֹד כִּי רַב־הָיָא וַיִּקֶּץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>	3
4	<p>And Moab said unto the elders of Midian: 'Now will this multitude lick up all that is round about us, as the ox licketh up the grass of the field.'—And Balak the son of Zippor was king of Moab at that time.—</p>	<p>וַאֲמַר מוֹאָב לְסָבִי מִדְיָן כְּעַן יִשְׁיִצּוּן קַהֲלָא יָת כָּל סַחְרִינָא כַּמָּא דְּמִלְחִיד תּוֹרָא יָת יְרוֹקָא דְּחִקְלָא וּבָלָק בֶּן־ צִפּוֹר מֶלֶכָא לְמוֹאָב בְּעַדְנָא הָהּוּא:</p>	<p>וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל־זִקְנֵי מִדְיָן עֲתָה יִלְחָכוּ הַקָּהָל אֶת־כָּל־ סְבִיבְתֵינוּ פֶלֶתֶד תִּשּׁוּר אֶת יֶרֶק הַשָּׂדֶה וּבָלָק בֶּן־צִפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בָּעֵת הַהִוא:</p>	4

(34) אל תירא אותו. שהיה משה ירא להלחם שמה תעמוד לו זכותו של אברהם שנאמר (צראשית יד, יג) ויצא הפליט הוא עוג שפלט מן הרפאים שהכו כדלעומר וחזיריו צעשחרות קרנים שנאמר (דברים ג, יא) כי רק עוג מלך הצפן נשאר מיתר הרפאים (נדה סא):

- (35) ויכו אותו. משה הרגו כדאיתא בצרכות (נד, ז) צהרואה עקר טורא צר תלתא פרסי וכו':
- (2) וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמורי. אמר אלו שני מלכים שהיינו בטוחים עליהם לא עמדו בפניהם אנו על אחת כמה וכמה לפיכך ויגר מואב (תנחומא גלג ז):
- (3) ויגר. לשון מורא כמו (איז יט, כט) גורו לכם: ויקץ מואב. קצו צחייהם (כמו קצתי צחיי והוא מקרא קצר):
- (4) אל זקני מדין. והלא מעולם היו שונאים זה את זה שנאמר (צראשית לו, לה) המכה את מדין צשדה מואב. צשאו מדין על מואב למלחמה. אלא מיראתן של ישראל עשו שלום ציניהם. ומה ראה מואב ליטול ענה ממדין כיון שראו את ישראל נלחמים

And he sent messengers unto Balaam the son of Beor, to Pethor, which is by the River, to the land of the children of his people, to call him, saying: 'Behold, there is a people come out from Egypt; behold, they cover the face of the earth, and they abide over against me.

Come now therefore, I pray thee, curse me this people; for they are too mighty for me; peradventure I shall prevail, that we may smite them, and that I may drive them out of the land; for I know that he whom thou blessest is blessed, and he whom thou cursest is cursed.'

And the elders of Moab and the elders of Midian departed with the rewards of divination in their hand; and they came unto Balaam, and spoke unto him the words of Balak.

And he said unto them: 'Lodge here this night, and I will bring you back word, as the LORD may speak unto me'; and the princes of Moab abode with Balaam.

וַיִּשְׁלַח מִלְאָכִים אֶל-בִּלְעָם בֶּן-בְּעֹר לְפָתוֹר אֶרֶם דְּעַל פֶּתַח אֶרֶץ בְּנֵי עַמּוּיָה לְמִקְרֵי לִיָּהּ לְמִימַר הֲאֵם עֲמָא נִפְקָא מִמִּצְרַיִם הֲאֵם חָפָא יָת עֵין שְׁמַשָּׁא דְאַרְעָא וְהוּא שְׂרִי מִלְּקַבְלֵי:

וּכְעַן אֵיתָא כְּעַן לֹוט לִי יָת עֲמָא דְדִין אֲרִי תִקְרִי הוּא מִנִּי מָאם אִכּוּל נִכְחָבוּ וְאֶגְרָשְׁנוּ מִן-הָאָרֶץ כִּי יִדְעָתִי אֵת אֲשֶׁר-תִּבְרַךְ מְבָרֵךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָר יוֹאָר:

וַאֲזָלוּ סְבִי מוֹאָב וְסְבִי מִדְיָן וְקִסְמִיָּא בִידֵיהוֹן וְאָתוּ לִנְתָּ בִלְעָם וּמִלִּילוּ עִמֵּיהּ פְּתִגְמֵי בִלְקָ:

וַאֲמַר לְהוֹן בֵּיתוֹ הֲכָא בְּלִילִיא וְאָתִיב יִתְכוּן פְּתִגְמָא כְּמָא דִּימִלִּיל יְיָ עִמִּי וְאוֹרִיכוּ רַבְרָבִי מוֹאָב עִם בִּלְעָם:

וַיִּשְׁלַח מִלְאָכִים אֶל-בִּלְעָם בֶּן-בְּעֹר (בספרי ספרד ואשכנז בעור) פֶּתוֹרָה אֲשֶׁר עַל-הַנָּהָר אֶרֶץ בְּנֵי-עַמּוּיָה לְקַרְא־לּוֹ לֵאמֹר הִנֵּה עַם יֹצֵא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כִסָּה אֶת-עֵין הָאָרֶץ וְהוּא יוֹשֵׁב מִמְּלִי:

וְעַתָּה לְכָה-נָא אֲרָה-לִי אֵת הָעָם הַזֶּה כִּי-עַצּוֹם הוּא מִמֶּנִּי אוֹלִי אוֹכֵל נִכְחָבוּ וְאֶגְרָשְׁנוּ מִן-הָאָרֶץ כִּי יִדְעָתִי אֵת אֲשֶׁר-תִּבְרַךְ מְבָרֵךְ וְאֲשֶׁר תֵּאָר יוֹאָר:

וַיָּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מִדְיָן וְקִסְמִיָּא בִידֵיהֶם וַיָּבֹאוּ אֶל-בִּלְעָם וַיַּדְּבֵרוּ אֵלָיו דְּבָרֵי בִלְקָ:

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם לִינוּ פֹה הַלַּיְלָה וְהִשְׁבַּתִּי אֶתְכֶם דְּבָר כְּאֲשֶׁר יִדְבֹר יְהוָה אֵלַי וַיֵּשְׁבוּ שָׂרֵי-מוֹאָב עִם-בִּלְעָם:

שלא כמנהג העולם אמרו מנהיגים של אלו צמדין נחגדל נשאל מהם מה מדתו אמרו לו אין כחו אלא צפיו אמרו אף אנו נבוא עליהם צאדם שכתבו צפיו (תנחומא ג): בלחוד השור. כל מה שהשור מלחך אין צו סימן צרכה (צמדצר רבה. תנחומא ג): בעת ההוא. לא היה ראוי למלכות מנסיכי מדין היה וכיון שמת סיחון מנוהו עליהם לצורך שעה: (5) פתורה. כשולחני זה שהכל מריצין לו מעות כך כל המלכים מריצין לו אגרותיהם (צמד"ר. תנחומא ד) ולפי פשוטו של מקרא כך שם המקום: ארץ בני עמו. של בלק (צמד"ר. תנחומא ד). משם היה זה היה מתנבא ואומר לו עתיד אתה למלוך. ואם תאמר מפני מה השרה הקצ"ה שכינתו על גוי רשע כדי שלא יהא פתחון פה לאומות לומר אלו היו לנו נביאים חזרנו למוטצ העמיד להם נביאים והם פרצו גדר העולם שצחלה היו גדורים צעירות וזה נתן להם ענה להפקיר עצמן לזנות (שם 6): לקרא לו. הקריאה שלו הייתה ולהנאתו שהיה פוסק לו ממון הרבה (שם ד): עם יצא ממצרים. ואם תאמר מה מוזיק: הנה כסה את עין הארץ. סיחון ועוג שהיו שומרים אותנו עמדו עליהם והרגום (שם): והוא יושב ממלי. חסר כתיב קרובים הם להכריתני כמו (תהלים קיט, י) כי אמילם (תנחומא ד): (6) נכה בו. אני ועמי נכה צהם. דבר אחר לשון משנה הוא (צ"מ קה, צ) מנכה לו מן הדמים לחסר מהם מעט (צמד"ר. תנחומא ד): כי ידעתי וגו'. על ידי מלחמת סיחון שעזרתו להכות את מואב (שם חקת כד): (7) וקסמים בידם. כל מיני קסמים שלא יאמר אין כלי תשמישי עמי (צמד"ר). דבר אחר קסם זה נטלו זידם זקני מדין אמרו אם יצא עמנו בפעם הזאת יש צו ממש ואם ידחנו אין צו תועלת לפיכך כשאמר להם לינו פה הלילה אמרו אין צו תקוה הניחוהו והלכו להם שנאמר וישבו שרי מואב עם בלעם אצל זקני מדין הלכו להם (שם. תנחומא ה): (8) לינו פה הלילה. אין רוח הקודש שורה עליו אלא צלילה וכן לכל נביאי אומות העולם וכן לצן צחלום הלילה שנאמר

9 And God came unto Balaam, and said: 'What men are these with thee?'	וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל-בִּלְעָם וַיֹּאמֶר לִּי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ: וַיֹּאמֶר מִי מֵעַמְּךָ יֵצֵא מִמִּצְרַיִם וַיֹּאמֶר מִן גִּבְרִיָּא הָאֵלֶּיךָ דְּעַמָּךְ:	9 וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל-בִּלְעָם וַיֹּאמֶר מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ:
10 And Balaam said unto God: 'Balak the son of Zippor, king of Moab, hath sent unto me [saying]:	וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל-הָאֱלֹהִים בְּלֹק בֶּן-צִפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח אֵלַי:	10 וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל-הָאֱלֹהִים בְּלֹק בֶּן-צִפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח אֵלַי:
11 Behold the people that is come out of Egypt, it covereth the face of the earth; now, come curse me them; peradventure I shall be able to fight against them, and shall drive them out.'	הֲנֵה הָעָם הַיֵּצֵא מִמִּצְרַיִם וַיְכַס אֶת-עֵין הָאָרֶץ עֹתָהּ לִבָּה קְבָה- לִי אֲתוּ אוֹלֵי אוֹכֵל לְהִלָּחֵם בּוֹ וְגִרְשָׁתִּיו:	11 הֲנֵה הָעָם הַיֵּצֵא מִמִּצְרַיִם וַיְכַס אֶת-עֵין הָאָרֶץ עֹתָהּ לִבָּה קְבָה- לִי אֲתוּ אוֹלֵי אוֹכֵל לְהִלָּחֵם בּוֹ וְגִרְשָׁתִּיו:
12 And God said unto Balaam: 'Thou shalt not go with them; thou shalt not curse the people; for they are blessed.'	וַיֹּאמֶר יְיָ לְבִלְעָם לֹא תִיּוּל עִמָּהֶן לֹא תִלּוֹשׁ יֵת עִמָּא אַרִי בְּרִיד הוּא:	12 וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-בִּלְעָם לֹא תִלְךָ עִמָּהֶם לֹא תֹאֵר אֶת-הָעָם כִּי בְרוּךְ הוּא:
13 And Balaam rose up in the morning, and said unto the princes of Balak: 'Get you into your land; for the LORD refuseth to give me leave to go with you.'	וַיָּקָם בִּלְעָם בַּצֹּפֶרָא וַיֹּאמֶר לְרִבְרֵבִי בֹלָק אֵיזִילוּ לְאַרְעֲכֶן אֲרִי רֵעָא קֳדָם יְיָ דְלֹא לְמִשְׁבְּחִי לְמִיּוּל עִמָּכֶן:	13 וַיָּקָם בִּלְעָם בַּצֹּפֶרָא וַיֹּאמֶר שְׂרֵי בֹלָק לָכוּ אֶל-אַרְצְכֶם כִּי מֵאֵן יִהְיֶה לְתַתִּי לְהִלְךָ עִמָּכֶם:
14 And the princes of Moab rose up, and they went unto Balak, and said: 'Balaam refuseth to come with us.'	וַיָּקֻמוּ שְׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֹאוּ אֶל- בֹּלָק וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בִּלְעָם הִלְךָ עִמָּנּוּ:	14 וַיָּקֻמוּ שְׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֹאוּ אֶל- בֹּלָק וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בִּלְעָם הִלְךָ עִמָּנּוּ:
15 And Balak sent yet again princes, more, and more honourable than they.	וַיִּסַּף עוֹד בֹּלָק שְׂרֵים רַבִּרְבִּין סְגִיִּין וַיִּקְרִין מֵאֵלֶּיךָ:	15 וַיִּסַּף עוֹד בֹּלָק שְׂרֵים רַבִּים וְנִכְבָּדִים מֵאֵלֶּה:

(בראשית לא, כד) ויצא אלהים אל לבן הארמי בחלוס הלילה. כאדם ההולך אלל פלגשו בהחבא (ויק"ר א, יג): כאשר ידבר ה' אלי. אם ימליכני ללכת עם בני אדם כמוחכם אלך עמכם שמא אין כבודו לחתי להלך אלא עם שרים גדולים מכם: וישבו לשון עכזה:

(9) מי האנשים האלה עמד. להטעותו נא אמר פעמים שאין הכל גלוי לפניו אין דעתו שוה עליו אף אני אראה עת שאוכל לקלל ולא יצין (תנחומא ה):

(10) בלק בן צפור וגו'. אף על פי שאיני חשוב צעניך חשוב אני צעני המלכים (שם):

(11) קבה לי. זו קשה מארה לי שהוא נוקד ומפרש (במדבר רבה. שם): וגרשתי. מן העולם ובלק לא אמר אלא ואגרשנו מן הארץ איני מבקש אלא להסיעם מעלי ובלעם היה שונאם יותר מבלק (במד"ר. תנחומא ה):

(12) לא תלך עמו. אמר לו אם כן אקללם במקומי אמר לו לא תאור את העם אמר לו אם כן אברכם אמר לו אינם צריכין לברכתך כי צרוך הוא משל אומרים לזרעה (ס"א לדבורה) לא מדובשיך ולא מעוקיך (במד"ר. תנחומא ו):

(13) להלך עמכם. אלא עם שרים גדולים מכם למדנו שרועו גבוה ולא רעה לגלות שהוא ברשותו של מקום אלא בלשון גסות לפיכך ויוסף עוד בלק:

- 16 And they came to Balaam, and said to him: 'Thus saith Balak the son of Zippor: Let nothing, I pray thee, hinder thee from coming unto me; וַיָּבֹאוּ אֶל-בִּלְעָם וַיֹּאמְרוּ לוֹ 16 כֹּה אָמַר בִּלְק בֶּן-צִפּוֹר אֶל-נָא תִמְנַע מִהֲלֹךְ אֵלַי:
- 17 for I will promote thee unto very great honour, and whatsoever thou sayest unto me I will do; come therefore, I pray thee, curse me this people.' 17 כִּי-כִבֵּד אֲכַבְדְּךָ מְאֹד וְכָל אֲשֶׁר-תֹּאמַר אֵלַי אֲעָשֶׂה וּלְכֶה-נָּא קִבְּהָ-לִי אֶת הָעָם הַזֶּה:
- 18 And Balaam answered and said unto the servants of Balak: 'If Balak would give me his house full of silver and gold, I cannot go beyond the word of the LORD my God, to do any thing, small or great. 18 וַיַּעַן בִּלְעָם וַיֹּאמֶר אֶל-עֲבָדָיו בִּלְק אִם-יִתֶּן-לִי בִלְק מָלֵא בֵיתוֹ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכֵל לַעֲבֹר אֶת-פִּי וַהֲנִי אֵלֹהֵי לַעֲשׂוֹת קִטְנָה אוֹ גְדוֹלָה:
- 19 Now therefore, I pray you, tarry ye also here this night, that I may know what the LORD will speak unto me more.' 19 וְעַתָּה שְׁבוּ נָא בָּזֶה גַם-אַתֶּם הַלַּיְלָה וְאִדְעָה מַה-יֹּסֵף יְהוָה דִּבֵּר עִמִּי:
- 20 And God came unto Balaam at night, and said unto him: 'If the men are come to call thee, rise up, go with them; but only the word which I speak unto thee, that shalt thou do.' 20 וַיָּבֹא אֱלֹהִים אֶל-בִּלְעָם לַיְלָה וַיֹּאמֶר לוֹ אִם-לִקְרָא לְךָ בָּאוּ הָאֲנָשִׁים קוּם לֵךְ אִתָּם וְאֵךְ אֶת-הַדָּבָר אֲשֶׁר-אָדָּבָר אֵלַיךְ אֹתוֹ תַעֲשֶׂה:
- 21 And Balaam rose up in the morning, and saddled his ass, and went with the princes of Moab. 21 וַיָּקָם בִּלְעָם בַּבֹּקֶר וַיַּחֲבֹשׁ אֶת-אֲתָנּוֹ וַיֵּלֶךְ עִם-שָׂרֵי מוֹאָב:

(17) כי כבד אכבדך מאד. יותר ממה שהיית נוטל לשעבר (רואה לומר במלחמת סיחון) אני נותן לך (במדבר רבה. נחומא 1):

(18) מלא ביתו כסף וזהב. למדנו שנפשו רחבה ומחמד ממון אחרים אמר ראוי לו ליתן לי כל כסף וזהב שלו שהרי צריך לשכור חיילות רבות ספק נוצח ספק אינו נוצח ואני ודאי נוצח (שם): לא אוכל לעבור. על כרחו גלה שהוא ברשות אחרים ונחנא כחן שאינו יכול לבטל הברכות שנתברכו האבות מפי השכינה (שם):

(19) גם אתם. פיו הכשילו גם אתם סופכם לילך בפחי נפש כראשונים (שם): מזה יספ. לא ישנה דבריו מזרכה לקללה הלאי שלא יוסיף לצרך כחן נחנא שעתיד להוסיף להם ברכות על ידו (שם):

(20) אם לקרא לך. אם הקריאה שלך וסצור אתה ליעול עליה שבר קוס לך אתם: ואך. על כרחך את הדבר אשר אדבר אליך אותו תעשה ואף על פי כן וילך בלעם אמר שמא אפתנו ויתרצה:

(21) ויחבש את אתנו. מכאן שהשנאה מקלקלת את השורה שחש הוא צעמו. אמר הקצ"ה רשע כבר קדמך אצרהם אציהם שנאמר (בראשית כג, ג) וישכם אצרהם בצקר ויחזוש את חמורו (נחומא ח): עם שרי מואב. לבו כלצם שזה (במדבר רבה. שם):

<p>22 And God's anger was kindled because he went; and the angel of the LORD placed himself in the way for an adversary against him.—Now he was riding upon his ass, and his two servants were with him.—</p>	<p>וַתִּקְרַח הָאֵלֹהִים בְּיַד אֱלֹהֵי אֲרִי אֲזִיל הוּא וְאֶתְעַד מִלְאָכָא דִּי בְּאֻרְחָא לְשֹׁטֵן לִיהּ וְהוּא רָכִיב עַל אֶתְנִיָּה וְתָרִין עוֹלִימוֹהִי עִמָּהּ:</p>	<p>22 וַיִּחַר-אַף אֱלֹהִים בְּיַד-הוֹלֵךְ הוּא וַיִּתְנַצֵּב מִלְאָךְ יְהוָה בַּדֶּרֶךְ לְשֹׁטֵן לוֹ וְהוּא רָכַב עַל-אֲתוֹנוֹ וּשְׁנֵי נִעְרָיו עִמּוֹ:</p>
<p>23 And the ass saw the angel of the LORD standing in the way, with his sword drawn in his hand; and the ass turned aside out of the way, and went into the field; and Balaam smote the ass, to turn her into the way.</p>	<p>וַתִּרְא הָאֲתוֹן אֶת-מִלְאָךְ יְהוָה נֹצֵב בַּדֶּרֶךְ וְחֶרְבּוֹ שְׁלֻפָּה בְּיָדוֹ וַתֵּט אֶתְוֹן מִן-הַדֶּרֶךְ וַתֵּלֶךְ בַּשָּׂדֶה וַיִּגֵּד בַּלְעָם אֶת- הָאֲתוֹן לַהֲפֹתָהּ הַדֶּרֶךְ:</p>	<p>23 וַתִּרְא הָאֲתוֹן אֶת-מִלְאָךְ יְהוָה נֹצֵב בַּדֶּרֶךְ וְחֶרְבּוֹ שְׁלֻפָּה בְּיָדוֹ וַתֵּט הָאֲתוֹן מִן-הַדֶּרֶךְ וַתֵּלֶךְ בַּשָּׂדֶה וַיִּגֵּד בַּלְעָם אֶת- הָאֲתוֹן לַהֲפֹתָהּ הַדֶּרֶךְ:</p>
<p>24 Then the angel of the LORD stood in a hollow way between the vineyards, a fence being on this side, and a fence on that side.</p>	<p>וַיַּעֲמֵד מִלְאָךְ יְהוָה בְּמִשְׁעוֹל הַכְּרָמִים גֶּדֶר מִזֶּה וְגֶדֶר מִזֶּה:</p>	<p>24 וַיַּעֲמֵד מִלְאָךְ יְהוָה בְּמִשְׁעוֹל הַכְּרָמִים גֶּדֶר מִזֶּה וְגֶדֶר מִזֶּה:</p>
<p>25 And the ass saw the angel of the LORD, and she thrust herself unto the wall, and crushed Balaam's foot against the wall; and he smote her again.</p>	<p>וַתִּרְא הָאֲתוֹן אֶת-מִלְאָךְ יְהוָה וַתִּלְחֹץ אֶל-הַקִּיר וַתִּלְחֹץ אֶת- רֶגְלָא בַּלְעָם אֶל-הַקִּיר וַיִּסֶּף לַהֲפֹתָהּ:</p>	<p>25 וַתִּרְא הָאֲתוֹן אֶת-מִלְאָךְ יְהוָה וַתִּלְחֹץ אֶל-הַקִּיר וַתִּלְחֹץ אֶת- רֶגְלָא בַּלְעָם אֶל-הַקִּיר וַיִּסֶּף לַהֲפֹתָהּ:</p>
<p>26 And the angel of the LORD went further, and stood in a narrow place, where was no way to turn either to the right hand or to the left.</p>	<p>וַיִּוָּסֵף מִלְאָךְ יְהוָה עֲבוּר וַיַּעֲמֵד בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין- דֶּרֶךְ לַנְּטוֹת יָמִין וּשְׂמָאוֹל:</p>	<p>26 וַיִּוָּסֵף מִלְאָךְ יְהוָה עֲבוּר וַיַּעֲמֵד בְּמָקוֹם צָר אֲשֶׁר אֵין- דֶּרֶךְ לַנְּטוֹת יָמִין וּשְׂמָאוֹל:</p>
<p>27 And the ass saw the angel of the LORD, and she lay down under Balaam; and Balaam's anger was kindled, and he smote the ass with his staff.</p>	<p>וַתִּרְא הָאֲתוֹן אֶת-מִלְאָךְ יְהוָה וַתִּרְבֹּעַ תַּחַת בַּלְעָם וַתִּקְרַח וַיִּגֵּא דְבַלְעָם וּמָחָא יָת אֶתְנָא בְּחוּטָא:</p>	<p>27 וַתִּרְא הָאֲתוֹן אֶת-מִלְאָךְ יְהוָה וַתִּרְבֹּעַ תַּחַת בַּלְעָם וַיִּחַר-אַף בַּלְעָם וַיִּגֵּד אֶת-הָאֲתוֹן בַּמִּקְלָא:</p>

(22) כי הולך הוא. ראה שהדבר רע צעיני המקום ונתאווה לילך: לשטן לו. מלאך של רחמים היה והיה רוצה למנעו מלחטוא שלא יחטא ויאבד (צמד"ר. תנחומא ח): ושני נערי עמו. מכאן לאדם חשוד היוצא לדרך יוליך עמו שני אנשים לשמשו וחוזרים ומשמים זה את זה (שם):

(23) ותרא האתון. והוא לא ראה שנתן הקב"ה רשות לבהמה לראות יותר מן האדם שמתוך שיש בו דעת תטרח דעמו כשיראה מוזיקין (מדרש אגדה): וחרבו שלופה בידו. אמר רשע זה הניח כלי אומנותו שכלי זיינן של אומות העולם בחרב והוא בא עליהם צפוי שהיא אומנות שלהם אף אני אתפוש את שלו ואצוא עליו באומנותו (תנחומא ח) וכן היה סופו (צמדצ"ר לא, ח) ואת כלעס בן צעור הרגו בחרב:

(24) במשעול. כחרגומו בשציל. וכן (מ"א כ, י) אם ישפוק עפר שומרון לשעלים. עפר הנדבק בכפות הרגלים צלוקן וכן (ישעיה מ, יצ) מי מדד בשעלו מים. צרגליו וצהלוקו: גדר מזה וגדר מזה. סתם גדר של אצנים הוא:

(25) ותלחץ. היא עצמה: ותלחץ. את אחריהם את רגל כלעס:

(26) ויסף מלאך ה' עבור. לעצור עוד לפניו להלן להיות לפניו במקום אחר כמו (צראשית לג, ג) והוא עצר לפניו. ומדרש אגדה יש בנחומא (ח) מה ראה לעמוד בשלשה מקומות סימני אבות הראהו:

<p>28 And the LORD opened the mouth of the ass, and she said unto Balaam: 'What have I done unto thee, that thou hast smitten me these three times?'</p>	<p>וַיִּפְתָּח יְיָ ית פּוֹמָא דְאַתְנָא וַאֲמַרְתָּ לְבַלְעָם מָא עֲבַדְתִּי לָךְ אֲרִי מְחִיתִנִּי דְנָן תִּלְתָּ זְמַנִּין:</p>	<p>28 וַיִּפְתָּח יְהוָה אֶת־פִּי הָאֲתוֹן וַתֹּאמֶר לְבַלְעָם מִה־עֲשִׂיתִי לָךְ כִּי הִכִּיתִנִּי זֶה שְׁלֹשׁ רִגְלִים:</p>
<p>29 And Balaam said unto the ass: 'Because thou hast mocked me; I would there were a sword in my hand, for now I had killed thee.'</p>	<p>וַאֲמַר בַּלְעָם לְאַתְנָא אֲרִי חֲנִיכָת בִּי אֵלּוּ פּוֹן אֵית חֶרֶבָּא בִּידֵי אֲרִי כֶּעַן קְטַלְתִּיד:</p>	<p>29 וַיֹּאמֶר בַּלְעָם לְאַתְנָן כִּי הִתְעַלְלָת בִּי לֹא יִשְׁחָרֵב בְּיָדִי כִּי עָתָה תִּרְגָּמִיד:</p>
<p>30 And the ass said unto Balaam: 'Am not I thine ass, upon which thou hast ridden all thy life long unto this day? was I ever wont to do so unto thee?' And he said: 'Nay.'</p>	<p>וַאֲמַרְתָּ אַתְנָא לְבַלְעָם הֲלֹא אָנָּא אֲתִנָּךְ דִּרְכִּיבָתָּ עָלַי מִדְּאִיתָךְ עַד יוֹמָא הַדִּין הַמִּילָךְ אֵלִיפָנָא לְמַעַבְדָּ לָךְ כְּדִין וַאֲמַר לֹא:</p>	<p>30 וַתֹּאמֶר הָאֲתוֹן אֶל־בַּלְעָם הֲלוֹא אֲנִכִּי אֲתִנָּךְ אֲשֶׁר־רִכַּבְתָּ עָלַי מִעוֹדְךָ עַד־הַיּוֹם הַזֶּה הֲהִסְכֵּן הִסְכַּנְתִּי לַעֲשׂוֹת לָךְ כֹּה וַיֹּאמֶר לֹא:</p>
<p>31 Then the LORD opened the eyes of Balaam, and he saw the angel of the LORD standing in the way, with his sword drawn in his hand; and he bowed his head, and fell on his face.</p>	<p>וַיִּגַּל יְיָ ית עֵינֵי בַלְעָם וַחֲזָא ית מַלְאָכָא דִּי מַעַתָּה בְּאוֹרְחָא וַחֲרַבְיָה שְׁלִפָּא בִּידֵיהּ וַכַּרְע וַסְגִיד לְאַפּוּהִי:</p>	<p>31 וַיִּגַּל יְהוָה אֶת־עֵינֵי בַלְעָם וַיֵּרָא אֶת־מַלְאָךְ יְהוָה נֹצֵב בְּדֶרֶךְ וַחֲרַבּוֹ שְׁלֶפֶה בְּיָדוֹ וַיִּקְדּוּ וַיִּשְׁתַּחוּ לְאַפּוּיוֹ:</p>
<p>32 And the angel of the LORD said unto him: 'Wherefore hast thou smitten thine ass these three times? behold, I am come forth for an adversary, because thy way is contrary unto me;</p>	<p>וַאֲמַר לִיה מַלְאָכָא דִּי עַל מָא מְחִיתָא ית אַתְנָךְ דְנָן תִּלְתָּ זְמַנִּין הָא אֲנָא נִפְקִית לְשַׁטָּן אֲרִי גָלִי קְדָמִי דָּאתָ רְעִי לְמִיזַל בְּאוֹרְחָא לְקַבְלִי:</p>	<p>32 וַיֹּאמֶר אֵלָיו מַלְאָךְ יְהוָה עַל־מִה הִכִּיתָ אֶת־אֲתִנָּךְ זֶה שְׁלוֹשׁ רִגְלִים הִנֵּה אֲנִכִּי יֵצְאָתִי לְשַׁטָּן כִּי־יִרְט הַדֶּרֶךְ לִנְגְדִי:</p>
<p>33 and the ass saw me, and turned aside before me these three times; unless she had turned aside from me, surely now I had even slain thee, and saved her alive.'</p>	<p>וַחֲזָתִי אַתְנָא וַסְטָת מִן קְדָמִי דְנָן תִּלְתָּ זְמַנִּין אֵלּוּ פּוֹן לֹא סְטָת מִן קְדָמִי אֲרִי כֶּעַן אֲךָ יתָךְ קְטַלִּית וְיָתָה קַיִמִית:</p>	<p>33 וַתִּרְאֵנִי הָאֲתוֹן וַתֹּט לִפְנֵי זֶה שְׁלֹשׁ רִגְלִים אוֹלִי נִטְתָּה מִפְּנֵי כִּי עָתָה גַם־אַתְכָּה הִרְגָתִי וְאוֹתָהּ הִחַיִּיתִי:</p>

- (28) זה שלש רגלים. רמז לו אתה מצקש לעקור אומה החוגגת שלש רגלים בשנה (תנחומא ט):
- (29) התעללת. כתרומתו לשון גנאי וציון: לו יש חרב בידו. גנות גדולה היה לו דבר זה בעיני השרים זה הולך להרוג אומה שלמה בפיו ולאחזן זו צריך לכלי זין (סס):
- (30) ההסכן הסכנתי. כתרומתו וכן (איוצ כז, ז) הללל יסכן גבר. ורבותינו דרשו מקרא זה בגמרא אמרו ליה מאי טעמא לא רכבת אסוסא אמר להון ברטיבא שדאי ליה כו' כדאיאת במסכת עבודה זרה (ד, ז):
- (32) כי ירט הדרך לנגדי. רבותינו חכמי המשנה דרשוהו (שבת קה, א) נוטריקון יראה ראתה נטתה שציל שהדרך לנגדי כלומר לקנאתי ולהקניטני. ולפי משמעו כי חרד הדרך לנגדי לשון רטט כי ראיתי צל הדרך שחרד ומהר הדרך שהוא לבעסי ולהמרותי ומקרא קצר הוא כמו (ש"צ יג, לט) ותכל דוד לישנא אחרינא ירט לשון רלון וכן (איוצ טז, יא) ועל ידי רשעים ירטני מפייס ומנחם אותי על ידי רשעים שאינן אלא מקניטים:
- (33) אולי נשתה. כמו לולא פעמים שאולי משמע שלשון לולא: גם אתכה הרגתי. הרי זה מקרא מסורס והוא כמו גם הרגתי אותך כלומר לא העכזה בלבד קראתיך על ידי כי גם ההריגה: ואותה החייתי. ועמה מפני שדברה והוכיחתך ולא

<p>34 And Balaam said unto the angel of the LORD: 'I have sinned; for I knew not that thou stoodest in the way against me; now therefore, if it displease thee, I will get me back.'</p>	<p>וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־מַלְאָךְ יְהוָה חַטָּאתִי כִּי לֹא יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה נֹכַח לְקִרְאָתִי בַדֶּרֶךְ וְעַתָּה אִם־רָע בְּעֵינֶיךָ אֲשׁוּבָה לִי׃</p>	<p>34 וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־מַלְאָךְ יְהוָה חַטָּאתִי כִּי לֹא יָדַעְתִּי כִּי אַתָּה נֹכַח לְקִרְאָתִי בַדֶּרֶךְ וְעַתָּה אִם־רָע בְּעֵינֶיךָ אֲשׁוּבָה לִי׃</p>
<p>35 And the angel of the LORD said unto Balaam: 'Go with the men; but only the word that I shall speak unto thee, that thou shalt speak.' So Balaam went with the princes of Balak.</p>	<p>וַיֹּאמֶר מַלְאָךְ יְהוָה אֶל־בִּלְעָם לֵךְ עִם־הָאֲנָשִׁים וְאַפְסֵא אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר־אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אֲתוּ תְדַבֵּר וַיֵּלֶךְ בִּלְעָם עִם־שָׂרֵי בָלָק׃</p>	<p>35 וַיֹּאמֶר מַלְאָךְ יְהוָה אֶל־בִּלְעָם לֵךְ עִם־הָאֲנָשִׁים וְאַפְסֵא אֶת־הַדָּבָר אֲשֶׁר־אֲדַבֵּר אֵלֶיךָ אֲתוּ תְדַבֵּר וַיֵּלֶךְ בִּלְעָם עִם־שָׂרֵי בָלָק׃</p>
<p>36 And when Balak heard that Balaam was come, he went out to meet him unto Ir-moab, which is on the border of Arnon, which is in the utmost part of the border.</p>	<p>וַיִּשְׁמַע בָּלָק כִּי בָא בִלְעָם וַיֵּצֵא לְקִרְאָתוֹ אֶל־עִיר מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־גְּבוּל אַרְנוֹן אֲשֶׁר בְּקֶצֶה הַגְּבוּל׃</p>	<p>36 וַיִּשְׁמַע בָּלָק כִּי בָא בִלְעָם וַיֵּצֵא לְקִרְאָתוֹ אֶל־עִיר מוֹאָב אֲשֶׁר עַל־גְּבוּל אַרְנוֹן אֲשֶׁר בְּקֶצֶה הַגְּבוּל׃</p>
<p>37 And Balak said unto Balaam: 'Did I not earnestly send unto thee to call thee? wherefore camest thou not unto me? am I not able indeed to promote thee to honour?'</p>	<p>וַיֹּאמֶר בָּלָק לְבִלְעָם הֲלֹא מְשַׁלַּח שְׁלַחִית לְוֹתֶךָ לְמַקְרִי לֵךְ לָמָּה לֹא אָתִיתָ לְוֹתִי הֲבָקוּשְׁטָא הֲוִיתָא אָמַר לִית אֲנָא יָכִיל לְיִקְרוּתֶךָ׃</p>	<p>37 וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בִּלְעָם הֲלֹא שְׁלַחִית שְׁלַחִיתִי אֵלֶיךָ לְקִרְאָתֶךָ לָמָּה לֹא הֵלַכְתָּ אֵלַי הֲאִמְנָם לֹא אוּכַל בְּבִדְךָ׃</p>
<p>38 And Balaam said unto Balak: 'Lo, I am come unto thee; have I now any power at all to speak any thing? the word that God putteth in my mouth, that shall I speak.'</p>	<p>וַיֹּאמֶר בִּלְעָם לְבָלָק הֲאֵתִיתִי לְוֹתֶךָ כֵּעֵן הַמִּיכָל יָכִילָנָא לְמַלְלָא מִדְּעַם פְּתֻמָּא דִּישְׁוִי יְיָ בְּפִימִי יְתִיב אֲמַלִּיל׃</p>	<p>38 וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל־בָּלָק הִנֵּה־בָאתִי אֵלֶיךָ עַתָּה הֵיכָל אוּכַל דְּבַר מְאוּמָה הַדָּבָר אֲשֶׁר יֵשִׁים אֱלֹהִים בְּפִי אֲתוּ אֲדַבֵּר׃</p>
<p>39 And Balaam went with Balak, and they came unto Kiriath-huzoth.</p>	<p>וַיֵּלֶךְ בִּלְעָם עִם־בָּלָק וַיָּבֹאוּ קִרְיַת חֲצוֹת׃</p>	<p>רצעי (ששי) וַיֵּלֶךְ בִּלְעָם עִם־בָּלָק וַיָּבֹאוּ קִרְיַת חֲצוֹת׃</p>

יכולת לעמוד בתוכחה כמו שכתוב ויאמר לא. הרגתה שלא יאמרו זו היא שסלקה את בלעם בתוכחה ולא יכול להשיב שחם המקום על כבוד הצריות וכן (ויקרא כ, טו) ואת הבהמה תהרגו וכן (שם טו) והרגת את האשה ואת הבהמה (צמ"ר): (34) כי לא ידעתי. גם זה גנותו ועל כרחו הודה שהוא היה משתבח שידע דעת עליון ופיו העיד לא ידעתי (תנחומא י): אם רע בעיניך אשובה לִי. להתריס נגד המקום היא חשודה זו. אמר לו הוא צעזעמו לזני ללכת ואחרי מלאך מצטל את דבריו למוד הוא בכך שאומר דבר ומלאך מחזירו אמר לאברהם (צראשית כב, ז) קח נא את בנך וגוי ועל ידי מלאך צטל את דברו אף אני אם רע בעיניך צריך אני לשוב (תנחומא י): (35) לך עם האנשים. צדק שאלס רוצה לילך זה מוליכין אותו (צמ"ר. מכות י, ז): ואפס. על כרחך את הדבר אשר אדבר וגוי: לך עם האנשים. כי חלקך עמהם וסופך להאזד מן העולם: עם שרי בלק. שמח לקללם כמותם (שם): (36) וישמע בלק. שלח שלוחים לזשרו (שם): אל עיר מואב. אל מטרפולין שלו עיר החשודה שלו לומר ראה מה אלו מבקשים לעקור (צמ"ר. שם): (37) האמנם לא אוכל כבדך. נתנא שסופו ללאת מעמו בקלון (שם):

40	And Balak sacrificed oxen and sheep, and sent to Balaam, and to the princes that were with him.	וַיִּזְבַּח בָּלָק בָּקָר וְצֹאֵן וַיִּשְׁלַח לְבָלְעָם וּלְשָׂרָיו אֲשֶׁר אִתּוֹ: וַיִּכַּסּ בָּלָק תּוֹרִין וְעֹאֵן וְשָׁלַח לְבָלְעָם וּלְרַבְרְבֵי־אֲדָמָיָה:	40
41	And it came to pass in the morning that Balak took Balaam, and brought him up into Bamoth-baal, and he saw from thence the utmost part of the people.	וַיְהִי בַבֹּקֶר וַיִּקַּח בָּלָק אֶת־בָּלְעָם וַיַּעֲלֵהוּ בְּמֹת בָּעַל וַיִּרְא מִשָּׁם קֵצֵה הָעָם: וְהָיָה בַצֹּפְרָא וַדְּבַר בָּלָק יָת בָּלְעָם וְאִסְקִיָּה לְרֵמֶת דַּחֲלִיתָיָה וַחֲזָא מִתַּמָּן קֶצֶת מִן עַמָּא:	41
XXIII	And Balaam said unto Balak: 'Build me here seven altars, and prepare me here seven bullocks and seven rams.'	וַיֹּאמֶר בָּלְעָם אֶל־בָּלָק בְּנֵה־לִּי בָזָה שִׁבְעָה מִזְבְּחֹת וְהָכֵן לִי בָזָה שִׁבְעָה פָרִים וְשִׁבְעָה אֵילִים: וַיֹּאמֶר בָּלְעָם אֶל־בָּלָק בְּנֵה־לִּי הָכָא שִׁבְעָה מִדְּבָחִין וְהָקִין לִי הָכָא שִׁבְעָה תּוֹרִין וְשִׁבְעָה דְּכָרִין:	XXIII
2	And Balak did as Balaam had spoken; and Balak and Balaam offered on every altar a bullock and a ram.	וַיַּעַשׂ בָּלָק כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר בָּלְעָם וַיַּעַל בָּלָק וּבָלְעָם פֶּר וְאֵיל בְּמִזְבְּחָה: וַעֲבַד בָּלָק כְּמָא דְּמַלְלִיל בָּלְעָם וְאִסְקִיָּה בָּלָק וּבָלְעָם תּוֹר וּדְכָר עַל כָּל מִדְּבָחָה:	2
3	And Balaam said unto Balak: 'Stand by thy burnt-offering, and I will go; peradventure the LORD will come to meet me; and whatsoever He showeth me I will tell thee.' And he went to a bare height.	וַיֹּאמֶר בָּלְעָם לְבָלָק הִתְיַצֵּב־עַל־עֲלִיתָךְ וְאֶלְכָה אוֹלֵי יִקְרָה יְהוָה לִקְרָאתִי וְדִבֶּר מִה־יִּרְאֵנִי וְהִגַּדְתִּי לָךְ וַיֵּלֶךְ שָׁפִי: וַיֹּאמֶר בָּלְעָם לְבָלָק אֲתַעֲתֵד עַל עֲלִיתָךְ וְאֶהְדֶּה מָאָם יַעֲרַע מִימַר מִן קֶדָם יִי לְקִדְמוֹתַי וּפְתַגְמָא דִּיחֻזִּינִי וְאֶחָדִי לָךְ וְאֶזְל יַחֲדִי:	3
4	And God met Balaam; and he said unto Him: 'I have prepared the seven altars, and I have offered up a bullock and a ram on every altar.'	וַיַּעֲרַע מִימַר מִן קֶדָם יִי וַיִּקְרַע אֱלֹהִים אֶל־בָּלְעָם וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֶת־שִׁבְעַת הַמִּזְבְּחֹת עָרַכְתִּי וְאָעַל פֶּר וְאֵיל בְּמִזְבְּחָה: וַיַּעֲרַע מִימַר מִן קֶדָם יִי בָּלְעָם וַיֹּאמֶר קִדְמוֹתַי יָת שִׁבְעָה מִדְּבָחִין סִדְרִית וְאִסְקִית תּוֹר וּדְכָר עַל כָּל מִדְּבָחָה:	4
5	And the LORD put a word in Balaam's mouth, and said: 'Return unto Balak, and thus thou shalt speak.'	וַיִּשֶׁם יְהוָה דְּבַר בְּפִי בָלְעָם וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל־בָּלָק וְכַה תִּדְבֹּר: וְשׁוּי יִי פְתַגְמָא בְּפּוּמָא דְּבָלְעָם וַיֹּאמֶר תּוֹב לָתֵת בָּלָק וּכְדִין תִּמְלִיל:	5

(39) קרית חצות. עיר מלאה שווקים אנשים ונשים וטף בחצותיה לומר ראה ורחם שלא יעקרו אלו:

(40) בקר וצאן. דבר מועט בקר אחד וצאן אחד בלבד (במד"ר):

(41) במות בעל. כתרומת דחלתיה שם עבודת אלילים:

(3) אולי יקרה ה' לקראתי. אינו רגיל לדבר עמי ציוס: וילך שפי. כתרומת יחידי לשון שופי ושקט שאין עמו אלא שתיקה:

(4) ויקר. לשון עראי לשון גנאי לשון טומאת קרי כלומר בקושי וצביון ולא היה נגלה עליו ציוס אלא בשביל להראות חצותו של ישראל (צ"ר נב, ז): את שבעת המזבחות. שבעה מזבחות ערכתי אין כתיב כאן אלא את שבעת המזבחות אמר לפניו אבותיהם של אלו בנו לפניך שבעה מזבחות ואני ערכתי כנגד כולן אזכרה בזה ארבעה (בראשית יב, ז) ויצן שם מזבח לה' הנראה אלו (שם ח) ויעתק משם ההרה וגו' (שם יג, יח) ויאהל אזכר וגו' ואחד בזה המוריה (שם כב, ט). ויחזק בזה אחד (שם כו, כה) ויצן שם מזבח וגו' ויכרו שם עבדי יחזק בזה. ויעקב בזה שמים אחד בשכם (שם לג, כ) ואחד בבית אל (שם לה, ז): ואעל פר ואיל במזבח. ואזכרה לא העלה אלא איל אחד:

- 6 וַיָּשָׁב אֵלָיו וַהֲגֵה נֶאֱבַע עַל-עֲלֹתָיו הוּא וְכָל-שָׂרֵי מוֹאָב׃
 6 And he returned unto him, and, lo, he stood by his burnt-offering, he, and all the princes of Moab.
- 7 וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר מִן-אֲרָם יִנְחֵנִי בָלָק מֶלֶךְ-מוֹאָב מִהַר-רֵי-קָדִם לָכֹה אֶרְה-לִּי יַעֲקֹב וּלְכֹה זַעֲמָה יִשְׂרָאֵל׃
 7 And he took up his parable, and said: From Aram Balak bringeth me, The king of Moab from the mountains of the East: 'Come, curse me Jacob, And come, execrate Israel.'
- 8 מָה אֶקְבֹּל לֹא קִבְּהָ אֵל וּמָה אֲזַעֵם לֹא זַעַם יְהוָה׃
 8 How shall I curse, whom God hath not cursed? And how shall I execrate, whom the LORD hath not execrated?
- 9 כִּי-מֵרָאשׁ צָרִים אֶרְאֶנּוּ וּמִגִּבְעוֹת אֲשִׁירֵנּוּ הֵן-עַם לִבְדָּד יִשְׁכֹּן וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב׃
 9 For from the top of the rocks I see him, And from the hills I behold him: Lo, it is a people that shall dwell alone, And shall not be reckoned among the nations.
- 10 מִי מִנֵּה עֶפְרַיִם יַעֲקֹב וּמִסַּפֵּר אֶת-רֵבַע יִשְׂרָאֵל תָּמַת נַפְשִׁי מוֹת יִשְׁרָיִם וַתְּהִי אַחֲרֵיתִי כְמוֹהוּ׃
 10 Who hath counted the dust of Jacob, Or numbered the stock of Israel? Let me die the death of the righteous, And let mine end be like his!
- מִן יִכּוֹל לְמַמְנֵי דַעְדָּקִיָּא דְּבֵית יַעֲקֹב דְּאָמִיר עֲלֵיהוֹן יִסְגֹּן כְּעַפְרָא דְּאַרְעָא אוֹ חֲדָא מֵאַרְבַּע מִשְׁרֵיתָא דִּישְׂרָאֵל תָּמוֹת נַפְשִׁי מוֹתָא דְּקִשְׁיִטוּהִי וַיְהִי סוֹפִי כְּנֻתְהוֹן׃

(7) ארה לי יעקב ולכה זעמה ישראל. בשני שמותיהם אמר לו לקללם שמה אחד מהם אינו מוצהק: (8) מה אקב לא קבה אל. כשהיו ראויים להתקלל לא נתקללו כשהזכיר אביהם את עונם כי צאפס הרגו איש. לא קלל אלא אפס שנאמר (בראשית מט, ז) ארור אפס (צמ"ר. תנחומא ויחי י) כשנכנס אביהם במרמה אלל אציו היה ראוי להתקלל מה נאמר שם (בראשית כז, לג) גם ברוך יהיה. במצרכים נאמר (דברים כז, יז) אלה יעמדו לזרך את העם. במקללים לא נאמר ואלה יעמדו לקלל את העם אלא על הקללה לא רצה להזכיר עליהם שם קללה (תנחומא בלק יז): לא זעם ה'. אני אין כחי אלא שאני יודע לכוון השעה שהקצ"ה כועס זה והוא לא כעס כל הימים הללו שצאתי אליך וזהו שנאמר (מיכה ו, ה) עמי זכר נא מה יעז וגו' ומה ענה אותו בלעם וגו' למען דעת נדקות ה' (ברכות ז, א. סנהדרין קד, ז): (9) כי מראש צרים אראנו. אני מסתכל בראשיתם ובתחלת שרשיהם ואני רואה אותם מיוסדים וחזקים כנורים וגזעות הללו על ידי אצות ואמהות (תנחומא יז): הן עם לבדד ישכון. הוא אשר זכו לו אצותיו לשכון דד כמרגמו: ובגוים לא יתחשב. כמרגמו לא יהיו נעשין כלה עם שאר האומות עובדי גילולים שנאמר (ירמיה ל, יא) כי אעשה כלה בכל הגוים וגו' אינן נמנין עם השאר. דבר אחר כשהן שמחין אין אומה שמחה עמהם שנאמר (דברים לז, יז) ה' דדד ינחנו (תנחומא יז). וכשהאומות עובדי גילולים בטובה הם אוכלין עם כל אחד ואחד ואין עולה להם מן החשבון וזהו ובגוים לא יתחשב: (10) מי מנה עפר יעקב וגו'. כמרגמו דעדקיא דצית יעקב וכו' מארבע משריתא ארבע דגלים. דבר אחר עפר יעקב אין חשבון במות שהם מקיימין בעפר (דברים כז, י) לא תחרוש בשור ובחמור (ויקרא יט, יט) לא תזרע כלאים. אפר פרה ועפר סוטה וכיוצא בזה (תנחומא יז): ומספר את רבע ישראל. רביעיותה. זרע היוצא מן התשמיש שלהם: תמות נפשי מות ישרים. שזהו:

11	And Balak said unto Balaam: 'What hast thou done unto me? I took thee to curse mine enemies, and, behold, thou hast blessed them altogether.'	וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל-בִּלְעָם מַה עָשִׂיתָ לִּי לְקַבֵּל אֹבִי לְקַחְתִּיךָ וְהִנֵּה בִרְכִיתָ בְּרַךְ:	וַאֲמַר בָּלָק לְבִלְעָם מָה לִּי לְמַלֵּט שְׂנְאֵי דְבִרְתִּיךָ וְהִנֵּה בִרְכָא מְבָרִיכְתָּ לְהוֹן:
12	And he answered and said: 'Must I not take heed to speak that which the LORD putteth in my mouth?'	וַיַּעַן וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֵת אֲשֶׁר יֹשִׁים יְהוָה בְּפִי אֲתוֹ אֲשַׁמֵּר לְדַבֵּר:	וְאֲתִיב וַאֲמַר הֲלֹא יֵת דִּישְׁנֵי יֵי בְּפִי וַיְחִיה אֲטֵר לְמַלְלָא:
13	And Balak said unto him: 'Come, I pray thee, with me unto another place, from whence thou mayest see them; thou shalt see but the utmost part of them, and shalt not see them all; and curse me them from thence.'	וַיֹּאמֶר אֵלָיו בָּלָק (כ' לך) [ק] לְכֹה-] אֲתִי אֶל-מָקוֹם אַחֵר אֲשֶׁר תִּרְאֶנּוּ מִשָּׁם אֶפֶס קִצְהוּ תִרְאֶה וְכָלּוּ לֹא תִרְאֶה וְקִבְנוּ-לִי מִשָּׁם:	וַאֲמַר לִיה בָּלָק אֵיתָא כְּעַן עֲמִי לְאַתֵּר אַחֲרֵן דְּתַחֲזִינִיה מִתַּמָּן לְחוּד קִצְתִּיה תַּחֲזִי וְכֹלִיָּה לֹא תַחֲזִי וְתִלְוִיָּה לִי מִתַּמָּן:
14	And he took him into the field of Zophim, to the top of Pisgah, and built seven altars, and offered up a bullock and a ram on every altar.	וַיִּקְחֵהוּ שָׂדֶה צִפִּים אֶל-רֹאשׁ הַפִּסְגָּה וַיְבִן שִׁבְעָה מִזְבְּחֹת וַיַּעַל פָּר וְאַיִל בְּמִזְבֵּחַ:	וַדְּבִרִיה לְחַסֵּל סְכוּתָא לְרִישׁ רְמָחָא וּבָנָא שִׁבְעָא מִדְּבַחִין וְאַסִּיק תּוֹר וּדְכַר עַל כָּל מִדְּבַח:
15	And he said unto Balak: 'Stand here by thy burnt-offering, while I go toward a meeting yonder.'	וַיֹּאמֶר אֶל-בָּלָק הִתְיַצֵּב כֹּה עַל-עֲלֹתְךָ וְאַנְכִי אֵקְרָה כֹּה:	וַאֲמַר לְבָלָק אֲתַעֲתֵד הָכָא עַל עֲלֹתְךָ וְאַנָּא אֲתַמְשִׁי עַד כָּא:
16	And the LORD met Balaam, and put a word in his mouth, and said: 'Return unto Balak, and thus shalt thou speak.'	וַיִּקְרַ וַיְהוָה אֶל-בִּלְעָם וַיִּשֶׁם דְּבָר בְּפִיו וַיֹּאמֶר שׁוּב אֶל-בָּלָק וְכֹה תִדְבֹר:	וְעָרַע מִימֵר מִן קֶדֶם יֵי בְּבִלְעָם וְשׁוּי פִתְגָמָא בְּפִימִיה וַאֲמַר תּוֹב לְוֹת בָּלָק וּכְדִין תַּמְלִיל:
17	And he came to him, and, lo, he stood by his burnt-offering, and the princes of Moab with him. And Balak said unto him: 'What hath the LORD spoken?'	וַיָּבֹא אֵלָיו וְהִנֵּה נִצָּב עַל-עֲלֹתוֹ וְשָׂרֵי מוֹאָב אֲתוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ בָּלָק מַה דִּבֶּר יְהוָה:	וְאֲתָא לְוִתִּיה וְהָא מַעֲתֵד עַל עֲלֹתִיה וּרְבָרְבֵי מוֹאָב עֲמִיה וַאֲמַר לִיה בָּלָק מָה מַלִּיל יֵי:
18	And he took up his parable, and said: Arise, Balak, and hear; Give ear unto me, thou son of Zippor:	וַיִּשָּׂא מִשְׁלֹו וַיֹּאמֶר קוֹם בָּלָק וּשְׁמַע הֲאִזְיִנָּה עֲדִי בְּנֹו צִפּוֹר:	וַיִּשָּׁל מִתְלִיה וַאֲמַר קוֹם בָּלָק וּשְׁמַע אֲצִית לְמִימְרֵי בֵּר צִפּוֹר:

(13) וקבנו לִי לשון צווי קללה לִי:

(14) שדה צופים. מקום גבוה היה שם הנזפה עומד לשמור אם יבא חיל על העיר: ראש הפסגה. כלעם לא היה קוסם כלל ראה בלק שעמידה פרעה להפרץ בישראל משם שם מת משה. כסבור שם מחול עליהם הקללה וזו היא הפרעה שאני רואה (שם יג):

(15) אקרה כה. מאת הקצ"ה: אקרה. לשון אחפעל:

(16) וישם דבר בפיו. ומה היא השימה הזאת ומה חסר המקרא באמרו שוב אל בלק וכה תדבר אלא כשהיה שומע שאינו נרעה לקלל אמר מה אני חוזר אל בלק לנערו ונתן לו הקצ"ה רסן וחכה בפיו כאדם הפוקס בהמה בחכה להוליכה אל אשר ירצה אמר לו על כרחך תשוב אל בלק (שם):

(17) ושרי מואב אתו. ולמעלה הוא אומר וכל שרי מואב כיון שראו שאין צו תקוה הלכו להם מקצתם ולא נשארו אלא מקצתם (שם): מה דבר ה'. לשון נחוק הוא זה כלומר אינך נרשוקן (צמ"ר. שם):

<p>19 God is not a man, that He should lie; Neither the son of man, that He should repent: When He hath said, will He not do it? Or when He hath spoken, will He not make it good?</p>	<p>לֹא כַמְלִי בְנֵי אָנָשָׁא מִיִּמְרֵי אֱלֹהָא בְנֵי אָנָשָׁא אֲמַרִּין וּמַכְדִּין וְאִף לֹא כַעֲבֹדֵי בְנֵי בִשְׂרָא דְאַנּוּן גְּזִרִין לְמַעַבְדַּ וְתִבִּין וּמַתְמַלְכִין הוּא אֲמַר וְעֵבִיד וְכָל מִימְרֵיהּ מִתְקַיִּים:</p>	<p>19 לֹא אִישׁ אֵל וְיִכְזָּב וּבֶן-אָדָם וַיִּתְּנָחֶם הֵהוּא אָמַר וְלֹא יַעֲשֶׂה וַדְּבַר וְלֹא יִקְיָמֶנָה:</p>
<p>20 Behold, I am bidden to bless; And when He hath blessed, I cannot call it back.</p>	<p>הָא בִּרְכָאן קַבִּילִית אֲבִרְכַנְיָה לְיִשְׂרָאֵל וְלֹא אֶתִּיב בִּרְכָתִי מִנִּיהּ:</p>	<p>20 הִנֵּה בִּרְךָ לְקַחְתִּי וּבִרְךָ וְלֹא אֲשִׁיבֶנָה:</p>
<p>21 None hath beheld iniquity in Jacob, Neither hath one seen perverseness in Israel; The LORD his God is with him, And the shouting for the King is among them.</p>	<p>אֲסִתְפַּלִּית וְלִית פְּלַחִי גְלוּלִין בְּדָבִית יַעֲקֹב וְאִף לֹא עֲבֹדֵי לֵיאֻנָּה שְׂקֵר בִּישְׂרָאֵל מִיִּמְרָא דִּי אֱלֹהֵהוּן בִּסְעָדֵהוּן וּשְׂכִינָת מַלְכֵהוּן בֵּינֵיהוּן:</p>	<p>21 לֹא-הִבִּיט אִוֵּן בִּיעֲקֹב וְלֹא-רָאָה עֲמָל בִּישְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵיו עִמּוֹ וְתִרְוַעַת מֶלֶךְ בּוֹ:</p>
<p>22 God who brought them forth out of Egypt Is for them like the lofty horns of the wild-ox.</p>	<p>אֵל דְּאַפִּיקִנּוּן מִמִּצְרַיִם תּוֹקֶפָא וְרוּמָא דִּילֵיהּ:</p>	<p>22 אֵל מוֹצִיאֵם מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעַפֹת רָאִם לוֹ:</p>
<p>23 For there is no enchantment with Jacob, Neither is there any divination with Israel; Now is it said of Jacob and of Israel: 'What hath God wrought!'</p>	<p>אֲרִי לֹא נַחֲשִׂיא צָבֻן דִּיִּיטֵב לְדָבִית יַעֲקֹב וְאִף לֹא קְסָמִיא רַעַן בְּרִבּוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל כַּעֲדָן וְתֵאמַר לִיעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מָא עֲבַד אֱלֹהָא:</p>	<p>23 כִּי לֹא-נַחֲשׁ בִּיעֲקֹב וְלֹא-קָסָם בִּישְׂרָאֵל כַּעַת יֹאמַר לִיעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל מַה-פָּעַל אֵל:</p>

(18) קום בלק. כיון שראהו מנחם צו נחשוון לנערו עמוד על רגליך אינך רשאי לישב ואני שלוח אליך בשליחותו של מקום (שם): לשון מקרא הוא זה כמו (תהלים נ, י) חיתו יער (צראשית א, כד) וחיתו ארץ (תהלים קיד, ח) למעניו מים:

(19) לא איש אל וגו'. כזר נשבע להם להציאם ולהורישם ארץ שבעה אומות ואחיהם סבור להמיתם כמדבר (תנחומא מסעי ז): ההוא אמר וגו'. כלשון תימה ותרגומו תייצין ומתמלכין חוזרים וממלכין לחזור בהם: (20) הנה ברך לקחתי. אחה שאלני מה דבר ה' קבלתי ממנו לברך אותם (ס"א צרך כמו לצרך): וברך ולא אשיבנה. הוא צרך אותם ואני לא אשיב את צרכם: וברך. כמו וצרך וכן הוא גזרת ר"ש כמו (תהלים עד, יח) אויב חרף כמו חרף וכן (שם י, ג) וצוה צרך המהלל ומצרך את הגוול ואומר אל תירא כי לא תענש שלום יהיה לך מרגיו הוא להקב"ה. ואין לומר צרך שם דבר שאם כן היה נקוד צפתח קטן (רואה לומר סגול תחת הרי"ש) וטעמו למעלה אצל לפי שהוא לשון פעל הוא נקוד קמץ קטן (יירי) וטעמו למטה:

(21) לא הביט און וגו'. כתרגומו. דבר אחר אחרי פשוטו הוא נדרש מדרש נאה: לא הביט הקב"ה און שביעקב שכשהן עוזרין על דבריו אינו מדקדק אחריהם להתבונן באוניות שלהם ובעמלן שהם עוזרים על דתו: עמל. לשון עזירה כמו (שם ז, טו) הרה עמל (שם י, יד) כי אתה עמל וכעם תציט. לפי שהעזירה היא עמל לפני המקום: ה' אלהיו עמו. אפילו מכעיסין וממרים לפניו אינו זז מתוכן: ותרועת מלך בו. לשון חצה ורעות כמו (שמואל ב טו, לו) רעה דוד אהב דוד (שופטים טו, ו) ויחנה למרעהו. וכן תרגום אונקלוס ושכינת מלכוהו ביניהו:

(22) אל מוציאם ממצרים. אחה אמרת (לעיל כב, ה) הנה עס יאל ממנרים לא יאל מעצמו אלא האלהים הוציאם (תנחומא יד): כתועפות ראם לו. כחוקף רוס וגובה שלו וכן (איוב כב, כה) וכסף תועפות לשון מעוז המה. ואומר אני שהוא לשון (צראשית א, כ) ועוף יעופף. המעופף כרוס וגובהו וחוקף רב הוא זה: דבר אחר תועפות ראם. חוקף ראמים ואמרו רבותינו (גיטין סח, ב) אלו השדים:

24	Behold a people that riseth up as a lioness, And as a lion doth he lift himself up; He shall not lie down until he eat of the prey, And drink the blood of the slain.	הֵן-עַם כְּלָבִיא יָקוּם וְכֹאֲרִי יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׁכַּב עַד-יֵאָכֵל טֶרֶף וְדַם-חַלְלִים יִשְׁתֶּה:	הָא עַמָּא כְּלִיתָא שְׂרִי וְכֹאֲרִי יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשְׂרִי בְּאַרְעִיהָ עַד דִּיקְטוּל קְטוּל וְנִכְסִי עִמָּמִיא יִירֶת:
25	And Balak said unto Balaam: 'Neither curse them at all, nor bless them at all.'	וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל-בִּלְעָם גַּם-קֵב לֹא תִקְבְּנֵנּוּ גַם-בִּרְךָ לֹא תִבְרַכֵּנּוּ:	וַאֲמַר בָּלָק לְבִלְעָם אַף מְלֵט לֹא תְלוּשְׁנוּן אַף בִּרְכָא לֹא תִבְרִיכְנוּן:
26	But Balaam answered and said unto Balak: 'Told not I thee, saying: All that the LORD speaketh, that I must do?'	וַיַּעַן בִּלְעָם וַיֹּאמֶר אֶל-בָּלָק הֲלֹא דִבַּרְתִּי אֵלֶיךָ לֵאמֹר כֹּל אֲשֶׁר-יִדְבֹּר יְהוָה אֹתוֹ אֶעֱשֶׂה:	וַאֲחֵיב בִּלְעָם וַאֲמַר לְבָלָק הֲלֹא מְלִילִית עִמָּךְ לְמִימַר כֹּל דִּימְלִיל יִי יִתִּיה אֶעֱבִיד:
27	And Balak said unto Balaam: 'Come now, I will take thee unto another place; peradventure it will please God that thou mayest curse me them from thence.'	וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל-בִּלְעָם לְכֹה-נָא אֶקְחֶךָ אֶל-מָקוֹם אֲחֵר אוּלִי יִישָׁר בְּעֵינֵי הָאֱלֹהִים וְקִבְּתוּ לִי מִזֶּשֶׁם:	וַאֲמַר בָּלָק לְבִלְעָם אֵיתָא כְּעַן אֲדִבְרִנָּךְ לְאַתֵּר אַחֲרֵן מָאם תִּתִּי רַעְוָא מִן קֳדָם יִי וְתִלְוִיטִיה לִי מִתַּמָּן:
28	And Balak took Balaam unto the top of Peor, that looketh down upon the desert.	וַיִּקַּח בָּלָק אֶת-בִּלְעָם רֹאשׁ הַפְּעוֹר הַנִּשְׁקָף עַל-פְּנֵי הַיַּשְׁמִין:	וְדִבֵּר בָּלָק יֵת בִּלְעָם רִישׁ רְמֹתָא דְּמִסְתְּכִיָּא עַל אִפִּי בֵּית יִשְׁמִין:
29	And Balaam said unto Balak: 'Build me here seven altars, and prepare me here seven bullocks and seven rams.'	וַיֹּאמֶר בִּלְעָם אֶל-בָּלָק בְּנֵה-לִּי בָזָה שִׁבְעָה מִזְבְּחֹת וְהִכֵּן לִי בָזָה שִׁבְעָה פָרִים וְשִׁבְעָה אֵילִם:	וַאֲמַר בִּלְעָם לְבָלָק בְּנֵי לִי הֲכָא שִׁבְעָא מִזְבְּחִין וְאַתְקִין לִי הֲכָא שִׁבְעָא תּוֹרִין וְשִׁבְעָא דְּכִרִין:

(23) כי לא נחש ביעקב. כי ראויים הם לצרכה שאין צהם מנחשים וקוסמים: כעת יאמר ליעקב וגו'. עוד עתיד להיות עת כעת הזאת אשר תגלה חמתן לעין כל שהן יושבין לפניו ולומדים תורה מפיו ומחיתן לפניו ממלאכי השרת והם ישאלו להם מה פעל אל זהו שנאמר (ישעיה ל, כ) והיו עיניך רואות את מוריך. דבר אחר יאמר ליעקב אינו לשון עתיד אלא לשון הווה אינן צריכים למנחש וקוסם כי בכל עת שצריך להאמר ליעקב ולישראל מה פעל הקב"ה ומה גזרותיו צמרום אינן מנחשים וקוסמים אלא נמסר להם על פי נביאיהם מה היא גזרת המקום או אורים ותומים מגידים להם (תנחומא יד). ואונקלוס לא תרגם כן:

(24) הן עם כלביא יקום וגו'. כשהן עומדין משינתם שחרית הן מתגברים כלביא וכארי לחטוף את המצות ללבוש צינית לקרוא את שמע ולהניח תפילין (שם): לא ישכב. צלילה על מטתו עד שהוא אוכל ומחבל כל מזיק הבא לטרפו כיצד קורא את שמע על מטתו ומפקיד רוחו ביד המקום בא מחנה וגויים להזיקם הקב"ה שומרים ונלחם מלחמותם ומפילם חללים (שם) דבר אחר הן עם כלביא יקום וגו'. כתרגומו: ודם חללים ישתה. נתנצח שאין משה מת עד שפיל מלכי מדין חללים ויהרג הוא עמהם שנאמר (יהושע יג, כג) ואת בלעם בן בעור הקוסם הרגו בני ישראל בחרב אל חלליהם (צמ"ר. תנחומא יד):

(25) גם קב לא תקבנו. גם ראשון מוסף על גס השני וגם שני על גס ראשון וכן (מ"א ג, כו) גס לי גס לך לא יהיה וכן (דברים לז, כה) גס בחור גס בחולה:

(27) וקבותו לי. אין זה לשון צווי כמו וקצנו אלא לשון עתיד אולי יישר בעיניו ותקצנו לי משם. מלדיר"ש בלע"ז:

(28) ראש הפעור. קוסם היה בלק וראה שהן עתידין ללקות על ידי פעור ולא היה יודע צמה אמר שמא הקללה תחול עליהם משם וכן כל החוזים בזכוכים רואים ואין יודעים מה רואים (מדרש אגדה):

30	And Balak did as Balaam had said, and offered up a bullock and a ram on every altar.	וַעֲבַד בָּלַק כְּמֵא דְבַלְעָם וַאֲסִיק תּוֹר וּדְבַר עַל כָּל מִדְבָּח:	וַיַּעַשׂ בָּלַק כַּאֲשֶׁר אָמַר בְּלָעַם וַיַּעַל פָּר וְאַיִל בְּמִזְבֵּחַ:	30
XXIV	And when Balaam saw that it pleased the LORD to bless Israel, he went not, as at the other times, to meet with enchantments, but he set his face toward the wilderness.	וַחֲזָא בְלָעַם אֶרֶץ תְּקִין קָדָם יי לְבָרְכָא יִתְּ יִשְׂרָאֵל וְלֹא הִלִּיף בְּזִמְנֵי בְּזִמְנֵי אֲלֵהִין לְקַדְמוֹת נַחֲשִׂיא וְשׂוֹי לְמַדְבָּרָא אַפּוּהִי:	וַיֵּרָא בְלָעַם כִּי טוֹב בְּעֵינֵי יְהוָה לְבָרְכָא אֶת־יִשְׂרָאֵל וְלֹא־הִלִּיף כְּפַעַם־בְּפַעַם לְקַרְאֵת נַחֲשִׂים וַיֵּשֶׁת אֶל־הַמִּדְבָּר פָּנָיו:	XXIV
2	And Balaam lifted up his eyes, and he saw Israel dwelling tribe by tribe; and the spirit of God came upon him.	וַיִּזְקַף בְּלָעַם יָת עֵינֹהִי וַחֲזָא יִתְּ יִשְׂרָאֵל שְׂרֵי לְשִׁבְטֵיהוֹן וְשָׂרָאֵת עֲלוּהִי רוּחַ מִן קָדָם יי:	וַיֵּשֶׂא בְלָעַם אֶת־עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת־יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְטָיו וַתְּהִי עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים:	2
3	And he took up his parable, and said: The saying of Balaam the son of Beor, And the saying of the man whose eye is opened;	וַיִּגְטַל מִתְּלִיה וַאֲמַר אֵימַר בְּלָעַם בַּר בְּעוֹר וַאֲמַר גּוֹבְרָא דְשִׁפִּיר חֲזִי:	וַיֵּשֶׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נָאִם בְּלָעַם בְּנִי בְּעוֹר וַנָּאִם הַגִּבֹּר שְׁתָּם הָעֵיִן:	3
4	The saying of him who heareth the words of God, Who seeth the vision of the Almighty, Fallen down, yet with opened eyes:	אֵימַר דְּשִׁמְעַ מִימַר מִן קָדָם אַל דְּחִיזוּ מִן קָדָם שְׂדֵי חֲזִי שְׂכִיב וּמִתְּגַלִּי לִיה:	נָאִם שְׁמַע אֲמַר־יֵאֵל אֲשֶׁר מִחֻזָּה שְׂדֵי יַחֲזִיה נָפַל וּגְלוֹי עֵינָיִם:	4
5	How goodly are thy tents, O Jacob, Thy dwellings, O Israel!	מַה טָּבֵא אֶרְעֶךָ יַעֲקֹב בֵּית מִשְׁכַּנְךָ יִשְׂרָאֵל:	מַה־טָּבוּ אֹהֲלֶיךָ יַעֲקֹב מִשְׁכְּנֹתֶיךָ יִשְׂרָאֵל:	5

(1) וירא בלעם כי טוב וגו'. אמר איני צריך לצדוק זהקצ"ה כי לא יחפון לקלס: ולא הלך כפעם בפעם. כאשר עשה צ' פעמים: לקראת נחשים. לנחש אולי יקרה ה' לקראתו כדכינו אמר רוצה ולא רוצה לקלס אזכיר עונותיהם והקללה על הזכרת עונותיהם מחול: וישת אל המדבר פניו. כתרומו:

(2) וישא בלעם את עיניו. צקס להכניס צהם עין רעה והרי יש לך ג' מדותיו עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחצה האמורים למעלה (אצות פ"ה): שכן לשבטיו. ראה כל שצט ושצט שוכן לעצמו ואינן מעורצין ראה שאין פתחיהם מכוונין זה כנגד זה שלא יציץ לתוך אהל חצירו (צ"צ ס, א): ותהי עליו רוח אלהים. עלה צלצו שלא יקלס:

(3) בנו בעור. כמו (תהלים קיד, ח) למעיני מים. ומדרש אגדה (תנחומא יג) שניהם היו גדולים מאצותיהם צלק בנו צפור אציו בנו הוא במלכות ובלעם גדול מאציו בנציאות מנה צן פרס היה: שתם העין. עינו נקורה ומוצאת לחוץ וחור שלה נראה פתוח ולשון משנה הוא (ע"ז סט, א) כדי שישתום וישתום ויגז. ורצותינו אמרו (נדה לא, א) לפי שאמר (לעיל כג, י) ומספר את רובע ישראל שהקצ"ה יושב ומונה רציעותיהן של ישראל מתי תצא טפה שנוולד הנדיק ממנה. אמר צלצו מי שהוא קדוש ומשרתיו קדושים יסתכל בצדירים הללו ועל דבר זה נסמית עינו של צלעם. ויש מפרשים שחום העין פתוח העין, כמו שתרסם אונקלוס ועל שאמר שחום העין ולא אמר שחום העינים למדנו שסומא צאחת מעיניו היה:

(4) נפל וגלוי עיניים. פשוטו כתרומו שאין נראה עליו אלא צלילה כשהוא שוכב. ומדרשו כשהיה נגלה עליו לא היה צו כח לעמוד על רגליו ונפל על פניו לפי שהיה ערל ומאוס להיות נגלה עליו צקומה זקופה לפניו:

(5) מה טבו אהליך. על שראה פתחיהם שאינן מכוונין זה מול זה (צ"צ ס, א): משכנתך. חניותיך כתרומו. דבר אחר מה טבו אהליך מה טבו אהל שילה וצית עולמים צישוצן שמקריצין צהן קרצנות לכפר עליהם: משכנתך. אף כשהן חרצין לפי שהן משכון עליהם וחרצן כפרה על הנפשות שנאמר (איכה ד, יא) כלה ה' את חמתו וצמה כלה וינת אש צציון (תנחומא פקודי ה):

<p>6 As valleys stretched out, As gardens by the river-side; As aloes planted of the LORD, As cedars beside the waters;</p>	<p>כַּנְחָלִים נִפְּטוּ כִּגְנֹת עָלֵי נָהָר כְּאַהֲלִים נִטְעוּ יְהוָה כְּאַרְזִים עַל־מַיִם:</p>	<p>6 כַּנְחָלִים נִפְּטוּ כִּגְנֹת עָלֵי נָהָר כְּאַהֲלִים נִטְעוּ יְהוָה כְּאַרְזִים עַל־מַיִם:</p>
<p>7 Water shall flow from his branches, And his seed shall be in many waters; And his king shall be higher than Agag, And his kingdom shall be exalted.</p>	<p>יִסְגִּי מִלֶּכָּא דִּיתְרַבָּא מִבְּנוֹהֵי וְיִשְׁלֹט בְּעַמּוּמִין סִגְיָאִין וְיִתְקַף מֵאַגַּג מִלְכִּיהָ וְתִנְשֹׁל מִלְכּוּתָהּ:</p>	<p>7 יִזְל־מַיִם מִדְּלָיו וְזָרְעוּ בְּמַיִם רַבִּים וְיָרֵם מֵאַגַּג מִלְכּוֹ וְתִנְשֹׁא מִלְכּוֹתוֹ:</p>
<p>8 God who brought him forth out of Egypt Is for him like the lofty horns of the wild-ox; He shall eat up the nations that are his adversaries, And shall break their bones in pieces, And pierce them through with his arrows.</p>	<p>אֵל דְּאַפִּיקְנוּן מִמִּצְרַיִם תּוֹקְפָא וְרוּמָא דִּילִיהּ יִיכְלוּן בֵּית יִשְׂרָאֵל נִכְסֵי עַמּוּמָא שְׁנַאֲיָהוּן וּבְבִזָּת מִלְכִּיהוּן יִתְפַּקְיוּן וְאַדְעָתָהוּן יִחְסְנוּן:</p>	<p>8 אֵל מוֹצִיאֵו מִמִּצְרַיִם כְּתוֹעַפֶּת רָאִם לוֹ יֹאכֹל גּוֹיִם צָרָיו וְעַצְמוֹתֵיהֶם יִגְרֵם וְחִצָּיו יִמְחֹץ:</p>
<p>9 He couched, he lay down as a lion, And as a lioness; who shall rouse him up? Blessed be every one that blesseth thee, And cursed be every one that curseth thee.</p>	<p>יָנוּחַ יִשְׂרִי בַתְּקוּף כְּאַרְיָא וּכְלִיתָא וְלִית דִּיקִימָנִיהּ בְּרִיכָהּ יְהוֹן בְּרִיכּוֹן וְלִישָׁךְ יְהוֹן לִישׁוֹן:</p>	<p>9 כָּרַע שָׁכַב כְּאַרִּי וּכְלָבִיא מִי יְקִימֵנוּ מְבָרְכֶיךָ בְּרוּךְ וְאַרְרֶיךָ אַרְוֶר:</p>
<p>10 And Balak's anger was kindled against Balaam, and he smote his hands together; and Balak said unto Balaam: 'I called thee to curse mine enemies, and, behold, thou hast altogether blessed them these three times.</p>	<p>וְתַקִּיף רוּגְזָא דְּבָלָק בְּבָלְעָם וְשִׁקְפֵנוּן לִידוּהֵי וְאָמַר בָּלָק לְבָלְעָם לְמַלֵּט שְׁנַאֲיָ קְרִיתֶיךָ וְהָא בְּרָכָא מְבָרִיכָתָ לְהוֹן דְּנִין תְּלַת זְמָנִין:</p>	<p>10 וַיַּחֲר־אַף בָּלָק אֶל־בָּלְעָם וַיִּשְׁפֹּק אֶת־כַּפָּיו וַיֹּאמֶר בָּלָק אֶל־בָּלְעָם לָקֵב אֵיבִי קְרֵאתֶיךָ וְהִנֵּה בִּרְכָתָ בְּרֹךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:</p>

(6) כנחלים נשפּוּ. שנארכו ונמשכו לנטות למרחוק. אמרו רבותינו מצרכותיו של אותו רשע אנו למדים מה היה צלצו לקללם כשאמר להשית אל המדצור פניו וכשהפך המקום את פיו צרכס מעין אותם קללות שבקש לומר כו' כדאיתא בחלק (סנהדרין קה, ז): כאהלים. כתרגומו לשון (תהלים מה, כ) מור ואהלות: נשע ד'. בגן עדן. לשון אחר כאהלים נטועה' כשמים המתוחים כאהל שנאמר (ישעיה מ) וימתחם כאהל לשבת (ולשון זה אינו דאס כן היה לו לנקוד כאוהלים הא' בחול"ס): נשע ד'. לשון נטיעה מצינו באוהלים שנאמר (דניאל יא, מה) ויטע אהלי אפדנו:

(7) מדליו. מצארותיו ופירושו כתרגומו: וזרעו במים רבים. לשון הצלחה הוא זרעו כזרע הזרוע על פני המים: וירם מאגג מלכו. מלך ראשון שלהם יכבוש את אגג מלך עמלק: ותנשא מלכתו. של יעקב יותר ויותר שיצא אחריו דוד ושלמה:

(8) אל מוציאיו ממצרים. מי גורם להם הגדולה הזאת. אל המוציאם ממצרים צתוקף ורום שלו יאכל את הגוים שהם צרי: ועצמותיהם. של צרים: יגרם. מנחם פתר צו לשון שצירה וכן (צפניה ג, ג) לא גרמו לבקר וכן (יחזקאל כג, לד) ואת חרשיה תגרמי. ואני אומר לשון עזם שמגרר הצער בשניו מסציז והמוח שצפנים ומעמיד העצם על ערמימות: וחציו ימוחץ. אונקלוס תרגם חציו של צרים חלוקה שלהם כמו (בראשית מט, כג) בעלי חיים מרי פלגותא (ס"א לשון חלוקה וחציה) וכן ימוחץ לשון (שופטים ה, כו) ומחצה וחלפה רקתו שיחצו את ארצם ויש לפתור לשון חצים ממש חציו של הקצ"ה ימוחץ צדמם של צרים יטבול ויטבצו צדמם כמו (תהלים סח, כד) למען תמחץ רגלך צדס ואינו זו מלשון מכה כמו (דברים לב, לט) מחצתי שהצבוע צדס נראה כאילו מוחץ ונגוע:

(9) כרע שכב בארי. כתרגומו. יתישצו צארכס צכח וצגצורה:

(10) ויספוק. הכה זו על זו:

<p>Therefore now flee thou to thy place; I thought to promote thee unto great honour; but, lo, the LORD hath kept thee back from honour.'</p>	<p>וַעֲתָה בְּרַח־לָךְ אֶל־מְקוֹמְךָ וּכְעַן אֵיזִיל לָךְ לְאַתְרֶךָ אֲמַרְתִּי כְּבֹד אֲכַבְּדֶךָ וְהִנֵּה מִנְעָךָ יְיָ מִן יָקָר:</p>	<p>וַעֲתָה בְּרַח־לָךְ אֶל־מְקוֹמְךָ אֲמַרְתִּי כְּבֹד אֲכַבְּדֶךָ וְהִנֵּה מִנְעָךָ יְיָ מִן יָקָר</p>
<p>And Balaam said unto Balak: 'Spoke I not also to thy messengers that thou didst send unto me, saying:</p>	<p>וַיֹּאמֶר בַּלַּעַם אֶל־בָּלָק הֲלֹא אָף עִם אֲנֻכְדָּךְ דִּשְׁלַחְתָּא לְוֹתִי מִלִּילִית לְמִימֶר:</p>	<p>וַיֹּאמֶר בַּלַּעַם אֶל־בָּלָק הֲלֹא אָף עִם אֲנֻכְדָּךְ דִּשְׁלַחְתָּא לְוֹתִי מִלִּילִית לְמִימֶר</p>
<p>If Balak would give me his house full of silver and gold, I cannot go beyond the word of the LORD, to do either good or bad of mine own mind; what the LORD speaketh, that will I speak?</p>	<p>אִם יִתֵּן לִי בָלָק מְלֵא בֵיתִיהָ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוּכַל לַעֲבֹר אֶת־פִּי וְהוֹחַ לַעֲשׂוֹת טוֹבָה אוֹ רָעָה מִלְּבִי אֲשֶׁר־יְדַבֵּר יְהוָה אֲתוֹ אֲדַבֵּר:</p>	<p>אִם יִתֵּן לִי בָלָק מְלֵא בֵיתִיהָ כֶּסֶף וְזָהָב לֹא אוּכַל לַעֲבֹר אֶת־פִּי וְהוֹחַ לַעֲשׂוֹת טוֹבָה אוֹ רָעָה מִלְּבִי אֲשֶׁר־יְדַבֵּר יְהוָה אֲתוֹ אֲדַבֵּר</p>
<p>And now, behold, I go unto my people; come, and I will announce to thee what this people shall do to thy people in the end of days.'</p>	<p>וּכְעַן הֵאָנָה אֵזִיל לְעַמִּי אֵיתָא אֲמַלְכְּנָךְ מָא דִּתַּעֲבִיד וְאַחֲוִי לָךְ מָא דִּתַּעֲבִיד עֲמָא דְדִין לְעַמְךָ בְּסוֹף יוֹמָיָא:</p>	<p>וַעֲתָה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעַמִּי לְכָה אֵיעֲצֶךָ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה הָעָם הַזֶּה לְעַמְךָ בְּאַחֲרִית הַיָּמִים:</p>
<p>And he took up his parable, and said: The saying of Balaam the son of Beor, And the saying of the man whose eye is opened;</p>	<p>וַנִּטַּל מִתְּלִיהָ וַיֹּאמֶר אֵימֶר בַּלַּעַם בֶּר בְּעוֹר וַיֹּאמֶר גּוֹבְרָא דִּשְׁפִיר חֲזִי:</p>	<p>וַיֵּשֶׁא מִשְׁלּוֹ וַיֹּאמֶר נָאִם בַּלַּעַם בְּנֹו בְּעוֹר וְנָאִם חֲגֹבֶר שְׁתָּם הָעֵין:</p>
<p>The saying of him who heareth the words of God, And knoweth the knowledge of the Most High, Who seeth the vision of the Almighty, Fallen down, yet with opened eyes:</p>	<p>אֵימֶר דִּשְׁמַע מִימֶר מִן קָדָם אֵל וַיֵּדַע מַדַּע מִן קָדָם עֲלֵאָה חֲזִיו מִן קָדָם שְׂדֵי חֲזִי שְׂכִיב וּמִתְגַּלִּי לִיהָ:</p>	<p>נָאִם שְׁמַע אֲמַר־אֵל וַיֵּדַע דַּעַת עֲלִיוֹן מִחֲזֵה שְׂדֵי יְחִיָּה נָפַל וּגְלוֹי עֵינָיִם:</p>
<p>I see him, but not now; I behold him, but not nigh; There shall step forth a star out of Jacob, And a scepter shall rise out of Israel, And shall smite through the corners of Moab, And break down all the sons of Seth.</p>	<p>חֲזִיתִיהָ וְלֹא כְעַן סְכִיתִיהָ וְלִיתְוִהּ קָרִיב כְּדִ יָקוּם מֶלֶכָּא מִיַּעֲקֹב וַיִּתְרַבָּא מִשִּׁיחָא מִיִּשְׂרָאֵל וַיִּקְטִיל רַבְרָבֵי מוֹאָב וַיִּשְׁלֹוּט בְּכָל בְּנֵי אֲנָשָׁא:</p>	<p>אֲדַאֲנֹו וְלֹא עֲתָה אֲשׁוּרְנֹו וְלֹא קָרִיב דְּרִךְ כּוֹכָב מִיַּעֲקֹב וְקָם שִׁבְט מִיִּשְׂרָאֵל וּמַחֲץ פְּאִתִּי מוֹאָב וְקִרְקֶר כָּל־בְּנֵי־שֵׁת:</p>

- (13) לעבור את פי ה'. כאן לא נאמר אלהי כמו שאמר בראשונה (לעיל כג, יח) לפי שידע שנבאש זהקצ"ה ונטרד:
 (14) הולך לעמי. מעתה הריני כשאר עמי שנסתלק הקצ"ה מעלי: לכה איעצך. מה לך לעשות ומה היא הענה אלהים של אלו שונה ומה הוא כו' כדאיתא בחלק (סנהדרין קו, א) מדע שזלעם השיא ענה זו להכשילם בזמה שהרי נאמר (במדבר לא, טז) הן הנה היו לבני ישראל צדצר זלעם: אשר יעשה העם הזה לעמך. מקרא קצר הוא זה. איעצך להכשילם ואומר לך מה שהן עמידין להרע למואב באחרית הימים ומחן פאתי מואב. התרגום מפרש קוצר העצרי ויקטול וכו':
 (16) ויודע דעת עליון. לכיון השעה שכוועם זה (ברכות ז, א):

18	And Edom shall be a possession, Seir also, even his enemies, shall be a possession; While Israel doeth valiantly.	וְהָיָה אֶדוֹם יְרֵשָׁה וְהָיָה יִרְשָׁה שְׂעִיר אֹיְבָיו וְיִשְׂרָאֵל עָשָׂה חֵיל: וְהָיָה אֶדוֹם יְרֵשָׁה וְהָיָה יִרְשָׁה שְׂעִיר אֹיְבָיו וְיִשְׂרָאֵל עָשָׂה חֵיל:
19	And out of Jacob shall one have dominion, And shall destroy the remnant from the city.	וַיֵּרֶד מִיַּעֲקֹב וְהָאֲבִיד שָׁרִיד מִיִּזְרָאֵל וְהָאֲבִיד שָׁרִיד מִיִּזְרָאֵל: וַיֵּרֶד מִיַּעֲקֹב וְהָאֲבִיד שָׁרִיד מִיִּזְרָאֵל וְהָאֲבִיד שָׁרִיד מִיִּזְרָאֵל:
20	And he looked on Amalek, and took up his parable, and said: Amalek was the first of the nations; But his end shall come to destruction.	וַיֵּרָא אֶת־עַמְלֵק וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֵק וְאַחֲרֵיתוֹ עַד־יִאָּבֵד: וַיֵּרָא אֶת־עַמְלֵק וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֵק וְאַחֲרֵיתוֹ עַד־יִאָּבֵד:
21	And he looked on the Kenite, and took up his parable, and said: Though firm be thy dwelling-place, And though thy nest be set in the rock;	וַיֵּרָא אֶת־הַקֵּינִי וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֵיתָן מוֹשְׁבֶךָ וְשִׁים בְּסֹלֶעַ קִנְיָ: וַיֵּרָא אֶת־הַקֵּינִי וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֵיתָן מוֹשְׁבֶךָ וְשִׁים בְּסֹלֶעַ קִנְיָ:
22	Nevertheless Kain shall be wasted; How long? Asshur shall carry thee away captive.	כִּי אִם־יִהְיֶה לְבָעֵר קַיִן עַד־מָה אֲשׁוּר תִּשְׁבֶּךָ: אֲרִי אִם יְהִי לְשִׁיזָּאָה שְׁלֵמָאָה עַד מָה אֲתוֹרָאָה יִשְׁבִּינָךְ: אֲרִי אִם יְהִי לְשִׁיזָּאָה שְׁלֵמָאָה עַד מָה אֲתוֹרָאָה יִשְׁבִּינָךְ:
23	And he took up his parable, and said: Alas, who shall live after God hath appointed him?	וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֹיֵי מִי יִחִיָּה מִשְׁמוֹ אֵל: וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֹיֵי מִי יִחִיָּה מִשְׁמוֹ אֵל:

(17) אראנו. רואה אני שזכו של יעקב וגדולתו אך לא עתה הוא אלא לאחר זמן: דרך בוכב. כתר גומו לשון (איכה ב, ד) דרך קשמו. שהכוז עוזר כחך. וזלע"ז דיטטינ"ט כלומר יקום מזל: וקם שבט. רודה ומושל: ומחץ פאתי מואב. זה דוד שנאמר זו (שמואל ב, ז) השכב אותם ארצה וימדד שני חבלים להמית וגו' (מדרש אגדה): וקרקר. לשון קורה כמו (מ"ב יט, כד) אני קרתי (ישעיה נא, א) מקצת צור נקרתם (משלל, יז) יקרוה עורצי נחל. פורוי"ר זלע"ז: כל בני שת. כל האומות שכולם ילאו מן שת בנו של אדם הראשון: (18) והיה ירשה שער אבינו. לאויביו ישראל: (19) וירד מיעקב. ועוד יהיה מושל אחר מיעקב: והאביד שריד מעיר. מעיר החסודה של אדום והיא רומי ועל מלך המשיח אומר כן שנאמר כן (תהלים עב, ח) וירד מים עד ים (עובדיה א, יח) ולא יהיה שריד לבית עשו: (20) וירא את עמלק. נסתכל צפורענותו של עמלק: ראשית גוים עמלק. הוא קדם את כולם להלחם בישראל וכן תרגם אונקלוס. ואחריתו להאצד בידם שנאמר (דברים כה, יט) תמחה את זכר עמלק: (21) וירא את הקיני. לפי שהיה קיני תקוע אלל עמלק כענין שנאמר (שמואל א טו, ו) ויאמר שאול אל הקיני וגו' הזכירו אחר עמלק נסתכל בגדולתם של בני יתרו שנאמר זהם (דעה"א ב, נה) תרעתים שמעתים שוכתים (ספרי בהעלתך עח): איתן מושבך. תמה אני מהיכן זכית לכך הלא אתה עמי היית צענה (שמות א, י) הבה נתחכמה לו ועתה נתישבת באיתן ומעוז של ישראל (סנהדרין קו, א): (22) כי אם יהיה לבער קין וגו'. אשריך שנתקעת לתוקף זה שאיך נטרד עוד מן העולם כי אף אם אתה עתיד לגלות עם עשרת השבטים ותהיה לבער ממקום שנתישבת שם מה צרך: עד מה אשור תשבך. עד היכן הוא מגלה אותך שמה לחלח וחזור אין זה טרוד מן העולם אלא טלטול ממקום למקום ותשוב עם שאר הגליות: (23) וישא משלו וגו'. כיון שהזכיר את שביית אשור אמר: אוי מי יחיה משמו אל. מי יכול להחיות את עצמו משומו את אלה שלא ישים עליו הגוזר את אלה שיעמוד כנחריז ויכלל את כל האומות ועוד יצאו לים מיד כתיים ויעברו כתיים שהן ארמיים צבירניות גדולות על אשור:

24	But ships shall come from the coast of Kittim, And they shall afflict Asshur, and shall afflict Eber, And he also shall come to destruction.	וַיָּבֹאוּ סִפִּינֵי מִיַּם הַיָּם וַיַּעֲבִיבוּ אֶת-אַשּׁוּר וַיַּעֲבִיבוּ אֶת-עֵבֶר וְגַם-הוּא עָבַד אֶבְדָּה:	24
25	And Balaam rose up, and went and returned to his place; and Balak also went his way.	וַיָּקָם בִּלְעָם וַיֵּלֶךְ וַיָּשָׁב לְמִקְוֵמוֹ וְגַם-בָּלָק הָלַךְ לְדַרְכּוֹ: (פ)	25
XXV	And Israel abode in Shittim, and the people began to commit harlotry with the daughters of Moab.	וַיָּשָׁב יִשְׂרָאֵל בְּשִׁטִּים וַיַּחֲלֵהוּ הָעָם לְזִנוּת אֶל-בָּנוֹת מוֹאָב:	כא
2	And they called the people unto the sacrifices of their gods; and the people did eat, and bowed down to their gods.	וַתִּקְרָאוּ לָעָם לְזִבְחֵי אֱלֹהֵיהֶן וַיֵּשְׁתַּחֲוּוּ הָעָם וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לְאֱלֹהֵיהֶן:	2
3	And Israel joined himself unto the Baal of Peor; and the anger of the LORD was kindled against Israel.	וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר וַיִּחַר-אַף יְהוָה בְּיִשְׂרָאֵל:	3
4	And the LORD said unto Moses: 'Take all the chiefs of the people, and hang them up unto the LORD in face of the sun, that the fierce anger of the LORD may turn away from Israel.'	וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה קַח אֶת-כָּל-רָאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לִפְנֵי יְהוָה נֶגֶד הַשָּׁמֶשׁ וַיָּשָׁב חֲרוֹן-אַף-יְהוָה מִיִּשְׂרָאֵל:	4
5	And Moses said unto the judges of Israel: 'Slay ye every one his men that have joined themselves unto the Baal of Peor.'	וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-שֹׁפְטֵי יִשְׂרָאֵל הֲרֹגוּ אִישׁ אֶת-אִישׁוֹ הַנִּצְמָדִים לְבַעַל פְּעוֹר:	5

- (24) וענו אשור וענו עבר. וענו אותם שבעצב הנהר: וגם הוא עדי אובד. וכן פירש (דניאל ז, יא) עד דקטילת חיותא והוצד גשמה: וצבים. ספינות גדולות כדכתיב (ישעיה לג, כא) וצי אדיר וצורני רבתי:
- (1) בשטים. כך שמה (סנהדרין קו, א): לזנות אל בנות מואב. על ידי עזת בלעם כדאיחא בחלק (שם):
- (2) וישתחוו לאלהיהן. כשתקף יצרו עליו ואומר לה השמע לי והיא מוציאה לו דמות פעור מחיקה ואומרת לו השתחוה לזה (תנחומא יח):
- (3) פעור. על שם שפוערין לפניו פי הטבעת ומוציאין רעיו וזו היא עבודתו: ויחר אף ה' בישראל. שלח זהם מגפה:
- (4) קח את כל ראשי העם. לשפוט את העובדים לפעור (סנהדרין לה, א): והוקע אותם. את העובדים. והוקע. היא תלייה (שם לד, ז) כמו שמצינו צני שאל (שמואל ב כא, ו) והוקענוס לה' ושם תלייה מפורשת. עובדי עבודת אלילים בסקילה וכל הנסקלים נחלין (סנהדרין מה, א): נגד השמש. לעין כל ומדרש אגדה (תנחומא יט) השמש מודיע את החוטאים העין נקפול מכנגדו והחמה זורחת עליו:
- (5) הרגו איש אנשיו הנצמדים. כל אחד ואחד מדייני ישראל היה הורג שנים ודייני ישראל ח' רצוא ושמונת אלפים כדאיחא בסנהדרין (יח, א):

- And, behold, one of the children of Israel came and brought unto his brethren a Midianitish woman in the sight of Moses, and in the sight of all the congregation of the children of Israel, while they were weeping at the door of the tent of meeting.
- 6 וַהֲגֵה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא וַיִּקְרָב אֶל-אֶחָיו אֶת-הַמְדִּינִית לְעֵינֵי מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי בְנֵי-יִשְׂרָאֵל וַתֵּמָה בָּכִים פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד:
- And when Phinehas, the son of Eleazar, the son of Aaron the priest, saw it, he rose up from the midst of the congregation, and took a spear in his hand.
- 7 וַיָּרָא פִּינְחָס בֶּן-אֱלֶעָזָר בֶּן-אַהֲרֹן הַכֹּהֵן וַיָּקָם מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח רֶמֶחַ בְּיָדוֹ:
- And he went after the man of Israel into the chamber, and thrust both of them through, the man of Israel, and the woman through her belly. So the plague was stayed from the children of Israel.
- 8 וַיָּבֹא אַחֵר אִישׁ-יִשְׂרָאֵל אֶל-הַקִּבְּה וַיִּדְקֹר אֶת-שְׁנֵיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת-הָאִשָּׁה אֶל-קִבְתָּהּ וַתַּעֲצֹר הַמִּגֵּפָה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
- And those that died by the plague were twenty and four thousand.
- 9 וַיְהִיו הַמֵּתִים בַּמִּגֵּפָה אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים אָלֶף: (פ)

The Haftarah is Micah 5:6 – 6:8 on page 201.

- And the LORD spoke unto Moses, saying:
- 10 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי:
- 'Phinehas, the son of Eleazar, the son of Aaron the priest, hath turned My wrath away from the children of Israel, in that he was very jealous for My sake among them, so that I consumed not the children of Israel in My jealousy.
- 11 פִּינְחָס (בספרי ספרד ואשכנז נהוג לכתוב פִּינְחָס בִּירֵד זעירא) בֶּן-אֱלֶעָזָר בֶּן-אַהֲרֹן הַכֹּהֵן הִשִּׁיב אֶת-חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאוֹ אֶת-קִנְאָתִי בְּתוֹכָם וְלֹא-כִלִּיתִי אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בְּקִנְאָתִי:

(6) והנה איש וגו'. נתקצצו שצטו של שמעון אלל זמרי שהיה נשיא שלהם ואמרו לו אנו נדונין במיתה ואתה יושב וכו' כדאיתא באלו הן הנשרפין (שם פב, א): את המדינית. כוזב צט זור: לעיני משה. אמרו לו. משה. זו אסורה או מותרת אס תאמר אסורה צט יתרו מי התירה לך וכו' כדאיתא התם (שם): והמה בכים. נתעלמה ממנו הלכה (כל הצועל ארמית קנאין פוגעין צו) געו כולם צצכיה. צעגל עמד משה כנגד ששים רבוא שנאמר (שמות לב, כ) ויטחן עד אשר דק וגו'. וכאן רפו ידיו. אלא כדי שיצא פינחס ויטול את הראוי לו (סנהדרין שם. תנחומא כ):

(7) וירא פינחס. ראה מעשה ונוכר הלכה אמר לו למשה מקוצלני ממך הצועל ארמית קנאין פוגעין צו. אמר לו קריינא דאיגרתא איהו ליהוי פרוונקא מיד ויקח רומח צידו וגו' (סנהדרין שם):

(8) אל הקבה. אל האלה: אל קבתה. כמו (דברים יח, ג) הלחיים (ס"א אל הקיבה) והקיבה. כוון צתוך זכרות של זמרי ונקצות שלה וראו כולם שלא לחנם הרגם והרצה נסים נעשו לו כו' כדאיתא התם (סנהדרין פב, ב. ספרי קלא):

12	Wherefore say: Behold, I give unto him My covenant of peace;	לָכֵן אֶמַר הִנְנִי נֹתֵן לּוֹ אֶת־ בְּרִיתִי שְׁלֹמֹם: (בספרי ספרד ואשכנז וי"ו קטיעא)	12
13	and it shall be unto him, and to his seed after him, the covenant of an everlasting priesthood; because he was jealous for his God, and made atonement for the children of Israel.	וְהָיְתָה לּוֹ וּלְזֶרְעוֹ אַחֲרָיו בְּרִית כְּהֻנָּה עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאֱלֹהָיו וַיִּכַּפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:	13
14	Now the name of the man of Israel that was slain, who was slain with the Midianitish woman, was Zimri, the son of Salu, a prince of a fathers' house among the Simeonites.	וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמָּכָה אֲשֶׁר הָכָה אֶת־הַמְדִּינִית זִמְרִי בֶן־ סָלוּא נָשִׂיא בֵּית־אָב לְשִׁמְעוֹנִי:	14
15	And the name of the Midianitish woman that was slain was Cozbi, the daughter of Zur; he was head of the people of a fathers' house in Midian.	וְשֵׁם הָאִשָּׁה הַמְּדִינִית קֹזִבִּי בַת־צֹר רֹאשׁ אֲמוֹת בֵּית־ אָב בְּמִדְיָן הוּא: (פ)	15
16	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:	16
17	'Harass the Midianites, and smite them;	צָרֹר אֶת־הַמְּדִינִים וְהַכֵּיתֶם אוֹתָם:	17

(11) פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן. לפי שהיו השצטים מצזים אותו הראיתם בן פוטרי זה שפיטס אזי אמו עגלים לעבודת אלילים והרג נשיא שצט מִיִּשְׂרָאֵל לפיכך צא הכחוצ ויחסו אחר אהרן (סנהדרין פז, ב. סוטה מז): בקנאו את קנאתי. צנקמו את נקמתי. צקצפו את הקצף שהיה לי לקצוף. כל לשון קנאה הוא המתחרה לנקום נקמת דבר אנפרטמנ"ט בלע"ז:

(12) את בריתי שלום. שמהא לו לצרית שלום כאלם המחזיק טובה וחנות למי שעושה עמו טובה אף כאן פירש לו הקצ"ה שלומותיו (סנהדרין שס):

(13) והיתה לו. צריתי זאת: ברית כהנת עולם. שאף על פי שכבר נתנה כהונה לזרעו של אהרן לא נתנה אלא לאהרן ולצניו שנמשחו עמו ולתולדותיהם שילידו אחר המשחתן אזל פינחס שנולד קודם לכן ולא נמשך לא צא לכלל כהונה עד כאן. וכן שנינו בזבחים (קא, ב) לא נמכה פינחס עד שהרגו לזמרי: לאלהיו. צשזיל אלהיו. כמו (במדבר יא, כט) המקנא אתה לי (זכריה ח, ב) וקנאתי לציון. צשזיל ציון:

(14) ושם איש ישראל וגו'. כשם שייחס את הצדיק לשבח ייחס את הרשע לגנאי (תנחומא פנחס ב): נשיא בית אב לשמעני. לאחד מחמשת צתי אבות שהיו לשצט שמעון. דבר אחר להודיע שצחו של פינחס שאף על פי שזה היה נשיא לא מנע את עצמו מלקנא לחילול השם לכן הודיעך הכחוצ מי הוא המוכה:

(15) ושם האשה המכה וגו'. להודיעך שנאתן של מדינים שהפקירו צת מלך לזנות כדי להחטיא את ישראל (שס): ראש אומות. אחד מחמשת (במדבר לא, ח) מלכי מדין את אורי ואת רקס ואת זור וגו' והוא היה חשוב מכולם שנאמר ראש אומות ולפי שנהג בזיון בעצמו להפקיר צמו מנאו שלישי (תנחומא שס): בית אב. חמשת צתי אבות היו למדין. (בראשית כה, ד) עיפה ועפר וחונון ואצידע ואלדעה וזה היה מלך לאחד מהם:

18	for they harass you, by their wives wherewith they have beguiled you in the matter of Peor, and in the matter of Cozbi, the daughter of the prince of Midian, their sister, who was slain on the day of the plague in the matter of Peor.'	כִּי צָרְרִים הֵם לָכֶם בְּנִכְלִיהֶם אֲשֶׁר-נִכְּלוּ לָכֶם עַל-דִּבְר־פְּעֹר וְעַל-דִּבְר־כִּזְבִּי בִתּוֹ נִשָּׂא מִדִּין אַחֲתָם הַמָּכָה בְּיוֹם-הַמַּגֶּפֶה עַל-דִּבְר־פְּעֹר:	18
XXVI	And it came to pass after the plague, that the LORD spoke unto Moses and unto Eleazar the son of Aaron the priest, saying:	וַיְהִי אַחֲרֵי הַמַּגֶּפֶה (פ) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל אֱלֶעָזָר בֶּן-אַהֲרֹן הַכֹּהֵן לֵאמֹר:	XXVI
2	'Take the sum of all the congregation of the children of Israel, from twenty years old and upward, by their fathers' houses, all that are able to go forth to war in Israel.'	שְׂאוּ אֶת-רֹאשׁוֹ כָּל-עֵדֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה לְבֵית אָבִתָּם כָּל-יֹצֵא צֶבָא בְּיִשְׂרָאֵל:	2
3	And Moses and Eleazar the priest spoke with them in the plains of Moab by the Jordan at Jericho, saying:	וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה וְאֱלֶעָזָר הַכֹּהֵן אִתָּם בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל-יַרְדֵּן יְרִחוֹ לֵאמֹר:	3
4	'[Take the sum of the people,] from twenty years old and upward, as the LORD commanded Moses and the children of Israel, that came forth out of the land of Egypt.'	מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְמוֹעֵלָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הַיֹּצְאִים מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:	4
5	Reuben, the first-born of Israel: the sons of Reuben: of Hanoch, the family of the Hanochites; of Pallu, the family of the Palluities;	רְאוּבֵן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי רְאוּבֵן חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲנֹכִי לְפָלֹא מִשְׁפַּחַת הַפְּלֹאִי:	5

- (18) כי צוררים הם לכם וגו' על דבר פעור. שהפקירו צנותיהם לזנות כדי להטעותכם אחר פעור. ואת מואב לא לזה להשמיד מפני רות שהיתה עתידה ללדת מהם כדאמרין (בבבא קמא לח, ז):
- (1) ויהי אחרי המגפה וגו'. משל לרועה שנכנסו זאבים לתוך עדורו והרגו בהן והוא מונה אותן לידע מנין הנוטרות. דבר אחר כשיצאו ממצרים ונמסרו למשה נמסרו לו צמנין עכשיו שקרב למות ולהחזיר לאנו מחזירם צמנין (תנחומא יד):
- (2) לבית אבתם. על שצט האב יתיחסו ולא אחר האם (בבבא קט, ז):
- (3) וידבר משה ואלעזר הכהן אהם. דברו עמם על זאת שזיה המקום למנותם: לאמר. אמרו להם לריכים אתם להמנות:
- (4) מבן עשרים שנה ומועלה כאשר צוה וגו'. שיהא מנינם מבן עשרים שנה ומועלה שנאמר (שמות ל, יג) כל העובר על הפקודים וגו':
- (5) משפחת החנכי. לפי שהיו האומות מצוין אותם ואומרים מה אלו מתיחסין על שצטיהם סבורין הם שלא שלטו המצריים באומותיהם אם בגופם היו מושלים קל וחומר בצנותיהם לפיכך הטיל הקב"ה שמו עליהם ה"א מלד זה ויו"ד מלד זה למר מעיד אני עליהם שהם בני אבותיהם וזה הוא שמפורש על ידי דוד (תהלים קכב, ד) שבטי יא עדות לישראל (שהש"ר ד,

<p>6 of Hezron, the family of the Hezronites; of Carmi, the family of the Carmites.</p>	<p>לְחֶצְרֹן מִשְׁפַּחַת הַחֶצְרֹנִי לְכַרְמִי זְרַעִית חֶצְרֹן לְכַרְמִי זְרַעִית פְּרָמִי:</p>	<p>6 לְחֶצְרֹן מִשְׁפַּחַת הַחֶצְרֹנִי לְכַרְמִי מִשְׁפַּחַת הַכַּרְמִי:</p>
<p>7 These are the families of the Reubenites; and they that were numbered of them were forty and three thousand and seven hundred and thirty.</p>	<p>7 אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הָרֵאוּבֵנִי וְהָיוּ מִנִּיחֵיהֶן אַרְבָּעִין וּשְׁלֹשָׁה מֵאֹת וְשִׁבְעָה וּשְׁלֹשִׁים:</p>	<p>7 אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הָרֵאוּבֵנִי וְהָיוּ מִנִּיחֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַרְבָּעִים אֶלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים:</p>
<p>8 And the sons of Pallu: Eliab.</p>	<p>8 וּבְנֵי פָלוּא אֱלִיאָב:</p>	<p>8 וּבְנֵי פָלוּא אֱלִיאָב:</p>
<p>9 And the sons of Eliab: Nemuel, and Dathan, and Abiram. These are that Dathan and Abiram, the elect of the congregation, who strove against Moses and against Aaron in the company of Korah, when they strove against the LORD;</p>	<p>9 וּבְנֵי אֱלִיאָב נְמוּאֵל וְדָתָן וְאַבִּירָם הוּא דָתָן וְאַבִּירָם מְעַרְעֵי כְנֻשָׁתָא דְאַתְּכַנְשׁוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל אַהֲרֹן בְּכַנְשָׁתָא דְקָרַח בְּאַתְּכַנְשִׁיהֶן עַל יְיָ:</p>	<p>9 וּבְנֵי אֱלִיאָב נְמוּאֵל וְדָתָן וְאַבִּירָם הוּא דָתָן וְאַבִּירָם (כ' קרואי) [ק' קריאין] הַעֲדָה אֲשֶׁר הִצּוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן בַּעֲדַת־קָרַח בְּהִצָּתָם עַל־יְהוָה:</p>
<p>10 and the earth opened her mouth, and swallowed them up together with Korah, when that company died; what time the fire devoured two hundred and fifty men, and they became a sign.</p>	<p>10 וּפָתַחַת אֶרֶצָא יְת פּוּמָה וּבִלְעַת יְתֵהוּן וְיֵת קָרַח בְּמוֹתָא דְכְנֻשָׁתָא כַּד אֲכַלַּת אִישָׁתָא יְת מֵאתָן וְחֲמִשִּׁין גּוּבְרָא וְהוּוּ לְאֵת:</p>	<p>10 וּתְפַתַּח הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וּתְבַלַּע אֹתָם וְאֶת־קָרַח בְּמוֹת הַעֲדָה בְּאֶכְלֵ הָאֵשׁ אֶת חֲמִשִּׁים וּמֵאוֹתָיִם אִישׁ וַיְהִי לְנֹס:</p>
<p>11 Notwithstanding the sons of Korah died not.</p>	<p>11 וּבְנֵי קָרַח לֹא מִיתוּ:</p>	<p>11 וּבְנֵי־קָרַח לֹא־מָתוּ: (ס)</p>
<p>12 The sons of Simeon after their families: of Nemuel, the family of the Nemuelites; of Jamin, the family of the Jaminites; of Jachin, the family of the Jachinites;</p>	<p>12 בְּנֵי שִׁמְעוֹן לְזַרְעֵיהֶן לְנְמוּאֵל זְרַעִית נְמוּאֵל לְיָמִין זְרַעִית יָמִין לְיָכִין זְרַעִית יָכִין:</p>	<p>12 בְּנֵי שִׁמְעוֹן לְמִשְׁפַּחַתָּם לְנְמוּאֵל מִשְׁפַּחַת הַנְּמוּאֵלִי לְיָמִין מִשְׁפַּחַת הַיָּמִינִי לְיָכִין מִשְׁפַּחַת הַיָּכִינִי:</p>
<p>13 of Zerah, the family of the Zerahites; of Shaul, the family of the Shaulites.</p>	<p>13 לְזֶרַח זְרַעִית זֶרַח לְשָׁאוּל זְרַעִית שָׁאוּל:</p>	<p>13 לְזֶרַח מִשְׁפַּחַת הַזֶּרַחִי לְשָׁאוּל מִשְׁפַּחַת הַשָּׁאוּלִי:</p>

(יז). השם הזה מעיד עליהם לשכזטיהם לפיכך ככולם כחיצ החנכי הפלאי אצל צימנה (להלן מד) לא הוּרַךְ לומר משפחת הימני לפי שהשם קבוע זו יו"ד צראש וה"א צסוף:

(9) אשר הצו. את ישראל על משה: בהצתם. את העם על ה': הצו. השיאו את ישראל לריב על משה לשון הפעילו:

(10) ויהיו לנס. לאות ולזכרון (צמדצר יז, ה) למען אשר לא יקרב איש זר לחלוק עוד על הכהונה:

(11) ובני קרח לא מתו. הם היו צענה מחלה. וצעת המחלוקת הרהרו תשובה בלצם לפיכך נמצא להם מקום גבוה בגיהנם וישבו שם (צמ"ר):

(13) לזרח. הוא נוסח (שמות ו, טו). לשון נוסח. אצל משפחת אהד בטלה וכן חמש משבט בנימין שהרי בעשרה בני ירד למצרים (בראשית מו, כא) וכאן לא מנה אלא חמשה וכן אצלן לגד הרי שבע משפחות ומצאתי בגמרא ירושלמית (סוטה א, י) שכשמת אהרן נמלקו ענני כבוד וצאו הכנענים להלחם בישראל ונתנו לב לחזור למצרים וחזרו לאחוריהם ח' מסעות מהר ההר

14	These are the families of the Simeonites, twenty and two thousand and two hundred.	אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת הַשִּׁמְעוֹנִי שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף וּמֵאתַיִם: (ס)	אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת הַשִּׁמְעוֹנִי שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף וּמֵאתַיִם: (ס)	14
15	The sons of Gad after their families: of Zephon, the family of the Zephonites; of Haggi, the family of the Haggites; of Shuni, the family of the Shunites;	בְּנֵי גָד לְמִשְׁפְּחֹתָם לְצִפּוֹן מִשְׁפַּחַת הַצִּפּוֹנִי לְחָגִי מִשְׁפַּחַת הַחָגִי לְשׁוּנִי מִשְׁפַּחַת הַשּׁוּנִי:	בְּנֵי גָד לְמִשְׁפְּחֹתָם לְצִפּוֹן מִשְׁפַּחַת הַצִּפּוֹנִי לְחָגִי מִשְׁפַּחַת הַחָגִי לְשׁוּנִי מִשְׁפַּחַת הַשּׁוּנִי:	15
16	of Ozni, the family of the Oznites; of Eri, the family of the Erites;	לְאֹזְנִי מִשְׁפַּחַת הָאֹזְנִי לְעֵרִי מִשְׁפַּחַת הָעֵרִי:	לְאֹזְנִי מִשְׁפַּחַת הָאֹזְנִי לְעֵרִי מִשְׁפַּחַת הָעֵרִי:	16
17	of Arod, the family of the Arodites; of Areli, the family of the Arelites.	לְאַרְוֹד מִשְׁפַּחַת הָאַרְוֹדִי לְאַרְאֵלִי מִשְׁפַּחַת הָאַרְאֵלִי:	לְאַרְוֹד מִשְׁפַּחַת הָאַרְוֹדִי לְאַרְאֵלִי מִשְׁפַּחַת הָאַרְאֵלִי:	17
18	These are the families of the sons of Gad according to those that were numbered of them, forty thousand and five hundred.	אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי גָד לְמִנְיָהוֹן לְפָקְדֵיהֶם אַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמִשָּׁה מֵאוֹת: (ס)	אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת בְּנֵי גָד לְמִנְיָהוֹן לְפָקְדֵיהֶם אַרְבָּעִים אֶלֶף וַחֲמִשָּׁה מֵאוֹת: (ס)	18
19	The sons of Judah: Er and Onan; and Er and Onan died in the land of Canaan.	בְּנֵי יְהוּדָה עֵר וֹנָן וְעֵר וֹנָן בָּאָרֶץ כְּנָעַן:	בְּנֵי יְהוּדָה עֵר וֹנָן וְעֵר וֹנָן בָּאָרֶץ כְּנָעַן:	19
20	And the sons of Judah after their families were: of Shelah, the family of the Shelanites; of Perez, the family of the Perezites; of Zerah, the family of the Zerahites.	וַהֲיוּ בְנֵי יְהוּדָה לְזִרְעֹתָהוֹן לְשִׁלָּה זִרְעִית שְׁלָה לְפֶרֶץ זִרְעִית פֶּרֶץ לְזֶרַח זִרְעִית זֶרַח:	וַהֲיוּ בְנֵי יְהוּדָה לְמִשְׁפְּחֹתָם לְשִׁלָּה מִשְׁפַּחַת הַשִּׁלְנִי לְפֶרֶץ מִשְׁפַּחַת הַפֶּרְצִי לְזֶרַח מִשְׁפַּחַת הַזֶּרַחִי:	20
21	And the sons of Perez were: of Hezron, the family of the Hezronites; of Hamul, the family of the Hamulites.	וַהֲיוּ בְנֵי פֶרֶץ לְחֶצְרוֹן זִרְעִית חֶצְרוֹן לְחָמוּל זִרְעִית חָמוּל:	וַהֲיוּ בְנֵי פֶרֶץ לְחֶצְרוֹן זִרְעִית חֶצְרוֹן לְחָמוּל זִרְעִית חָמוּל:	21
22	These are the families of Judah according to those that were numbered of them, threescore and sixteen thousand and five hundred.	אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת יְהוּדָה לְמִנְיָהוֹן לְפָקְדֵיהֶם שְׁשָׁה וְשִׁבְעִים אֶלֶף וַחֲמִשָּׁה מֵאוֹת: (ס)	אֵלֶּה מִשְׁפְּחֹת יְהוּדָה לְמִנְיָהוֹן לְפָקְדֵיהֶם שְׁשָׁה וְשִׁבְעִים אֶלֶף וַחֲמִשָּׁה מֵאוֹת: (ס)	22

למוסרה שנאמר (דברים י, 1) ובני ישראל נסעו מבצרות בני יעקן מוסרה שם מת אהרן והלא צהר ההר מת וממוסרה עד הרהר שמונה מסעות יש למפרע אלא שחזרו לאחוריהם ורדפו בני לוי אחריהם להחזירם והרגו מהם שבע משפחות ומבני לוי נפלו ארבע משפחות משפחת שמעי ועזיאל ומבני יסיהר לא נמנו כאן אלא משפחת הקרחי והרביעית לא ידעתי מה היא. ורבי תנחומא (ויחי י) דרש שמתו במגפה דבצר בלעם אבל לפי החסרון שחסר משצט שמעון במנין זה ממנין הראשון שבמדבר סיני נראה שכל כ"ד אלף נפלו משצטו של שמעון:

(16) לאזני. אומר אני שזו משפחת אלזבון (בראשית מו, טז) ואיני יודע למה לא נקראת משפחתו על שמו:

<p>23 The sons of Issachar after their families: of Tola, the family of the Tolaite; of Puvah, the family of the Punites;</p>	<p>בְּנֵי יִשָּׁשְׁכָר לְמִשְׁפַּחְתָּם תּוֹלָע וְרַעִית תּוֹלָע לְפִנָּה וְרַעִית פִּנָּה:</p>	<p>23 בְּנֵי יִשָּׁשְׁכָר לְמִשְׁפַּחְתָּם תּוֹלָע וְרַעִית תּוֹלָע לְפִנָּה וְרַעִית פִּנָּה:</p>
<p>24 of Jashub, the family of the Jashubites; of Shimron, the family of the Shimronites.</p>	<p>לְיָשׁוּב וְרַעִית יָשׁוּב לְשִׁמְרוֹן וְרַעִית שִׁמְרוֹן:</p>	<p>24 לְיָשׁוּב מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁבִּי לְשִׁמְרוֹן מִשְׁפַּחַת הַשְּׁמֶרֹנִי:</p>
<p>25 These are the families of Issachar according to those that were numbered of them, threescore and four thousand and three hundred.</p>	<p>אֵלֶּין זְרַעֲיַת יִשָּׁשְׁכָר לְמִנְיַנְהוֹן שְׁתֵּין וְאַרְבַּעַּא אֶלְפִין וְתִלָּת מֵאָה:</p>	<p>25 אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת יִשָּׁשְׁכָר לְפִקְדֵיהֶם אַרְבַּעַּא וְשָׁשִׁים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת: (ס)</p>
<p>26 The sons of Zebulun after their families: of Sered, the family of the Seredites; of Elon, the family of the Elonites; of Jahleel, the family of the Jahleelites.</p>	<p>בְּנֵי זְבוּלוֹן לְזַרְעֵיהֶן לְסֶרֶד וְרַעִית סֶרֶד לְאֵילֹן וְרַעִית אֵילֹן לְיַחֲלֵאל וְרַעִית יַחֲלֵאל:</p>	<p>26 בְּנֵי זְבוּלוֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְסֶרֶד מִשְׁפַּחַת הַסֶּרְדִּי לְאֵילֹן מִשְׁפַּחַת הָאֵילָנִי לְיַחֲלֵאל מִשְׁפַּחַת הַיַּחֲלֵאֲלִי:</p>
<p>27 These are the families of the Zebulunites according to those that were numbered of them, threescore thousand and five hundred.</p>	<p>אֵלֶּין זְרַעֲיַת זְבוּלוֹן לְמִנְיַנְהוֹן שְׁתֵּין אֶלְפִין וְחֲמִישׁ מֵאָה:</p>	<p>27 אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת הַזְּבוּלוֹנִי לְפִקְדֵיהֶם שָׁשִׁים אֶלֶף וְחֲמִשׁ מֵאוֹת: (ס)</p>
<p>28 The sons of Joseph after their families: Manasseh and Ephraim.</p>	<p>בְּנֵי יוֹסֵף לְזַרְעֵיהֶן מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם:</p>	<p>28 בְּנֵי יוֹסֵף לְמִשְׁפַּחְתָּם מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם:</p>
<p>29 The sons of Manasseh: of Machir, the family of the Machirites—and Machir begot Gilead; of Gilead, the family of the Gileadites.</p>	<p>בְּנֵי מְנַשֶּׁה לְמַכִּיר וְרַעִית מַכִּיר וּמַכִּיר הוֹלִיד יֵת גִּלְעָד וְרַעִית יֵת גִּלְעָד:</p>	<p>29 בְּנֵי מְנַשֶּׁה לְמַכִּיר מִשְׁפַּחַת הַמַּכִּירִי וּמַכִּיר הוֹלִיד אֶת־גִּלְעָד מִשְׁפַּחַת הַגִּלְעָדִי:</p>
<p>30 These are the sons of Gilead: of Iezer, the family of the Iezerites; of Helek, the family of the Helekites;</p>	<p>אֵלֶּין בְּנֵי גִלְעָד אִיעֶזֶר וְרַעִית אִיעֶזֶר לְחֵלֶק וְרַעִית חֵלֶק:</p>	<p>30 אֵלֶּה בְּנֵי גִלְעָד אִיעֶזֶר מִשְׁפַּחַת הָאִיעֶזְרִי לְחֵלֶק מִשְׁפַּחַת הַחֵלְקִי:</p>

(24) לִישׁוּב. הוּא יוֹצֵא הָאִמּוֹר צִיּוֹרֵדֵי מִזְרָיִם (שָׁם יֵג) כִּי כָל הַמִּשְׁפָּחוֹת נִקְרְאוּ עַל שֵׁם יוֹרְדֵי מִזְרָיִם. וְהַנּוֹלָדִין מִשָּׁם וְהַלֵּאָה לֹא נִקְרְאוּ הַמִּשְׁפָּחוֹת עַל שֵׁם חוּץ מִמִּשְׁפַּחַת אֲפֵרַיִם וּמִנֶּשֶׁה שְׁנוּלְדוּ כּוֹלָם צִמְרָיִם וְאֶרֶד וְנִעְמָן בְּנֵי צִלְע בֶּן צִנְיָמִין וּמִזְלָתִי צִסְדּוֹ שֶׁל רֵבִי מִשֶּׁה הַדְרָשׁן שִׁירְדָה אֲמֵן לְמִזְרָיִם כִּשֶׁהִיָּתָה מַעֲבֹרָתָהּ מֵהֶם לִכְךָ נִחְלָקוּ לְמִשְׁפָּחוֹת כַּחֲזָרוֹן וְחִמּוּל שֶׁהֵיוּ בְנֵי צִיִּים לַיהוּדָה וְחִזְרוּ וּמִלְכִּיאֵל שֶׁהֵיוּ בְנֵי צִיִּים שֶׁל אֲשֶׁר. וְאִם אֲגִידָה הִיא הִרִיטּוּ צִוָּאֵם לֹאֹ אֹמֵר אֲנִי שֶׁהֵיוּ לְצִלְע בְּנֵי צִיִּים הִרְצָה וּמִשְׁנִים הִלְלוּ אֶרֶד וְנִעְמָן יֵאָדָה מִכָּל אִ' מִשְׁפָּחָה רַבָּה וְנִקְרְאוּ תּוֹלְדוֹת שֶׁאֵר הַצִּיִּים עַל שֵׁם צִלְע וְתּוֹלְדוֹת הַשְּׁנִיִּים הִלְלוּ נִקְרְאוּ עַל שֵׁם. וְכֵן אֲנִי אֹמֵר צִנְיָמִין מַכִּיר שֶׁנִּחְלָקוּ לְצ' מִשְׁפָּחוֹת אַחַת נִקְרְאָתָה עַל שְׁמוֹ וְאַחַת נִקְרְאָתָה עַל שֵׁם גִּלְעָד צִנּוֹ. ה' מִשְׁפָּחוֹת חֲסֵרוּ מִצִּנְיָמִין כֹּאֵן נִתְקִימָהּ מִקְנֵת נְצוּחַת אִמּוֹ שֶׁקְרָאָתָה בֶּן אֹנִי (שָׁם לֵה, יח) בֶּן אֲנִינוּתִי וּבְפִלְגָשׁ בְּגִצְעָה (שׁוֹפְטִים כ) נִתְקִימָהּ כּוֹלָה. ז' מִזְלָתִי צִסְדּוֹ שֶׁל רֵבִי מִשֶּׁה הַדְרָשׁן:

31	and of Asriel, the family of the Asrielites; and of Shechem, the family of the Shechemites;	וְאֶשְׂרִיאֵל מִשְׁפַּחַת הָאֶשְׂרִיאֵלִי וְשִׁכְם מִשְׁפַּחַת הַשִּׁכְמִי: וְאֶשְׂרִיאֵל זְרַעִית אֶשְׂרִיאֵל וְשִׁכְם זְרַעִית שִׁכְם:	31
32	and of Shemida, the family of the Shemidaites; and of Hopher, the family of the Hopherites.	וְשִׁמְיָדָע מִשְׁפַּחַת הַשִּׁמְיָדָעִי וְחֹפֶר מִשְׁפַּחַת הַחֹפְרִי: וְשִׁמְיָדָע זְרַעִית שְׁמִידָע וְחֹפֶר זְרַעִית חֹפֶר:	32
33	And Zelophehad the son of Hopher had no sons, but daughters; and the names of the daughters of Zelophehad were Mahlah, and Noah, Hoglah, Milcah, and Tirzah.	וְזֶלְפָּחָד בֶּן־חֹפֶר לֹא הָיוּ לוֹ בָּנִים כִּי אִם־בָּנוֹת וְשֵׁם בָּנוֹת זֶלְפָּחָד מַחֲלָה וְנוֹעָה חֲגִלָּה מִלְכָּה וְתִרְצָה:	33
34	These are the families of Manasseh; and they that were numbered of them were fifty and two thousand and seven hundred.	אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וְחֲמִשִּׁים אֶלֶף וְשֶׁבַע מֵאוֹת: (ס) אֵלֶּין זְרַעִית מְנַשֶּׁה וּמִנִּיחֵהוֹן חֲמִשִּׁין וְתֵרִין אֶלְפִין וְשֶׁבַע מֵאָה:	34
35	These are the sons of Ephraim after their families: of Shuthelah, the family of the Shuthelahites; of Becher, the family of the Becherites; of Tahan, the family of the Tahanites.	אֵלֶּה בְנֵי־אֶפְרַיִם לְמִשְׁפַּחָתָם לְשׁוֹתְלָח מִשְׁפַּחַת הַשְּׁתַּלְחִי לְבֶכֶר מִשְׁפַּחַת הַבְּכָרִי לְתַחַן מִשְׁפַּחַת הַתַּחְנִי: אֵלֶּין בְּנֵי אֶפְרַיִם לְזְרַעֲיָתָהוֹן לְשׁוֹתְלָח זְרַעִית שׁוֹתְלָח לְבֶכֶר זְרַעִית בְּכָר לְתַחַן זְרַעִית תַּחַן:	35
36	And these are the sons of Shuthelah: of Eran, the family of the Eranites.	וְאֵלֶּה בְּנֵי שׁוֹתְלָח לְעֵרָן מִשְׁפַּחַת הָעֵרָנִי: וְאֵלֶּין בְּנֵי שׁוֹתְלָח לְעֵרָן זְרַעִית עֵרָן:	36
37	These are the families of the sons of Ephraim according to those that were numbered of them, thirty and two thousand and five hundred. These are the sons of Joseph after their families.	אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־אֶפְרַיִם לְפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים אֶלֶף וְחֲמִשׁ מֵאוֹת אֵלֶּה בְּנֵי־יוֹסֵף לְמִשְׁפַּחָתָם: (ס) אֵלֶּין זְרַעִית בְּנֵי אֶפְרַיִם לְמִנִּיחֵהוֹן תְּלָתִין וְתֵרִין אֶלְפִין וְחֲמִישׁ מֵאָה אֵלֶּין בְּנֵי יוֹסֵף לְזְרַעֲיָתָהוֹן:	37
38	The sons of Benjamin after their families: of Bela, the family of the Belaite; of Ashbel, the family of the Ashbelites; of Ahiham, the family of the Ahihamites;	בְּנֵי בִנְיָמִן לְמִשְׁפַּחָתָם לְבֶלַע מִשְׁפַּחַת הַבְּלָעִי לְאַשְׁבֵּל מִשְׁפַּחַת הָאֲשָׁבֵלִי לְאַחִירָם מִשְׁפַּחַת הָאֲחִירָמִי: בְּנֵי בִנְיָמִן לְזְרַעֲיָתָהוֹן לְבֶלַע זְרַעִית בְּלַע לְאַשְׁבֵּל זְרַעִית אֲשָׁבֵל לְאַחִירָם זְרַעִית אֲחִירָם:	38
39	of Shephupham, the family of the Shuphamites; of Hupham, the family of the Huphamites.	לְשׁוּפָם מִשְׁפַּחַת הַשׁוּפָמִי לְחוּפָם מִשְׁפַּחַת הַחֹפְמִי: זְרַעִית שׁוּפָם לְחוּפָם זְרַעִית חוּפָם:	39

(36) ואלה בני שותלח וגו'. שאר בני שותלח נקראו תולדותיהם על שם שותלח ומערן יצאה משפחה רבה ונקראת על שמו ונחשבו בני שותלח לשתי משפחות לא וחשוב ותמלא צפרשה זו חמשים ושבע משפחות ומצני לוי שמונה הרי ששים וחמש וזה שנאמר (דברים 1, 1) כי אתם המעט וגו' ה"א מעט חמשה אתם חסרים ממשפחות כל העמים שהן שבעים אף זה הצנתי מיוחדו של רבי משה הדרשן. אך הורכבתי לפחות ולהוסיף בדבריו:

(38) לאחירם. הוא אחי (צראשית מו, כא) שירד למצרים ולפי שנקרא על שם יוסף שהיה אחיו ורם ממנו נקרא אחירם:

- 40 And the sons of Bela were Ard and Naaman; [of Ard,] the family of the Ardites; of Naaman, the family of the Naamites. וַיְהִיו בְּנֵי-בֶלַע אַרְדֹּךְ וְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת הָאֲרָדִי לְנַעֲמָן מִשְׁפַּחַת הַנַּעֲמִי:
- 41 These are the sons of Benjamin after their families; and they that were numbered of them were forty and five thousand and six hundred. אֵלֶּה בְנֵי-בִנְיָמִן לְמִשְׁפַּחֹתָם וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וָאַרְבָּעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת: (ס)
- 42 These are the sons of Dan after their families: of Shuham, the family of the Shuhamites. These are the families of Dan after their families. אֵלֶּה בְנֵי-דָן לְמִשְׁפַּחֹתָם לְשִׁוְחָם מִשְׁפַּחַת הַשִּׁוְחָמִי אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת דָּן לְמִשְׁפַּחֹתָם:
- 43 All the families of the Shuhamites, according to those that were numbered of them, were threescore and four thousand and four hundred. . כָּל-מִשְׁפַּחַת הַשִּׁוְחָמִי לְפְקֻדֵיהֶם אַרְבַּעַה וְשָׁשִׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: (ס)
- 44 The sons of Asher after their families: of Imnah, the family of the Imnites; of Ishvi, the family of the Ishvites; of Beriah, the family of the Beriites. בְּנֵי אָשֶׁר לְמִשְׁפַּחֹתָם לִימְנָה מִשְׁפַּחַת הַיִּמְנָה לִישְׁוִי מִשְׁפַּחַת הַיִּשְׁוִי לְבִרְיָה מִשְׁפַּחַת הַבְּרִיעִי:
- 45 Of the sons of Beriah: of Heber, the family of the Heberites; of Malchiel, the family of the Malchielites. לְבְנֵי בְרִיעָה לְחֶבֶר מִשְׁפַּחַת הַחֶבְרִי לְמַלְכִּיָּאל מִשְׁפַּחַת הַמַּלְכִּיָּאִלִּי:
- 46 And the name of the daughter of Asher was Serah. וְשֵׁם בֶּת-אָשֶׁר שֶׁרָח:
- 47 These are the families of the sons of Asher according to those that were numbered of them, fifty and three thousand and four hundred. אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת בְּנֵי-אָשֶׁר לְפְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: (ס)
- 48 The sons of Naphtali after their families: of Jahzeel, the family of the Jahzeelites; of Guni, the family of the Gunites; בְּנֵי נַפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחֹתָם לַיַּחֲצִאֵל מִשְׁפַּחַת הַיַּחֲצִאֵלִי לַגּוּנִי מִשְׁפַּחַת הַגּוּנִי:
- 49 of Jezer, the family of the Jezerites; of Shillem, the family of the Shillemites. לַיֶּזֶר מִשְׁפַּחַת הַיֶּזְרִי לַשִּׁלֵּם מִשְׁפַּחַת הַשִּׁלְמִי:

(39) שפופם. הוא מופיע (נראשית שס) על שם שהיה יוסף שפוף צין האומות:

(42) לשוחם. הוא חושיס (שס כג):

(46) ושם בת אשר שרח. לפי שהיתה קיימת בחיים מנאה כאן (סוטה יג, א):

<p>50 These are the families of Naphtali according to their families; and they that were numbered of them were forty and five thousand and four hundred.</p>	<p>50 אֵלֶּה מִשְׁפְּחוֹת נַפְתָּלִי אֲלֵינִי זִרְעֵיתָ נַפְתָּלִי לְמִשְׁפְּחוֹתָם וּפְקָדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וָאַרְבָּעִים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: וְחֲמִשָּׁא אֶלְפִין וָאַרְבַּע מֵאָה:</p>
<p>51 These are they that were numbered of the children of Israel, six hundred thousand and a thousand and seven hundred and thirty.</p>	<p>51 אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וָאַלְף שֶׁבַע מֵאוֹת וְשִׁלְשִׁים: (פ) אֲלֵינִי מִנִּי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ מֵאָה וָחָד אֶלְפִין שֶׁבַע מֵאָה וְתִלְתִּין:</p>
<p>52 And the LORD spoke unto Moses, saying:</p>	<p>52 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימֹר:</p>
<p>53 'Unto these the land shall be divided for an inheritance according to the number of names.</p>	<p>53 לְאֵלֶּה תַּחֲלֹק הָאָרֶץ בְּנַחֲלָהּ בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת: לְאֵלֵינוּ תַּתְּפִּילִי אֶרֶץ בְּאַחְסָנָא בְּמִנִּין שְׁמֹהֶן:</p>
<p>54 To the more thou shalt give the more inheritance, and to the fewer thou shalt give the less inheritance; to each one according to those that were numbered of it shall its inheritance be given.</p>	<p>54 לְרַב תִּרְבֶּה נַחֲלָתוֹ וּלְמַעַט תַּמְעִיט נַחֲלָתוֹ אִישׁ לְפִי פְקָדָיו יִתֵּן נַחֲלָתוֹ: לְסִגְיָא תַּסְגֹּן אַחְסָנָתָהוֹן וּלְזַעֲרֵי תַּזְעֲרוֹן אַחְסָנָתָהוֹן גָּבַר לְפָנֶם מִנִּינְהוּי תַּתִּיב אַחְסָנְתִּיה: אֶחָד מִיֵּשְׁבֵי הָאָרֶץ יִחְלֹק אֶת־הָאָרֶץ לְשִׁמּוֹת מִשּׁוֹת־אֲבֹתָם יִנְחֹלוּ: בְּרֵם בְּעֶדְבָא תַּתְּפִּילִי אֶרֶץ לְשִׁמְהָתָא שְׁבִטֵי אֲבֹתָהוֹן יַחְסְנוּן:</p>
<p>55 Notwithstanding the land shall be divided by lot; according to the names of the tribes of their fathers they shall inherit.</p>	<p>55 עַל־פִּי הַגּוּרָל תַּחֲלֹק נַחֲלָתוֹ עַל פֶּה עֶדְבָא תַּתְּפִּילִי אֶרֶץ לְשִׁמְהָתָא שְׁבִטֵי אֲבֹתָהוֹן יַחְסְנוּן:</p>
<p>56 According to the lot shall their inheritance be divided between the more and the fewer.'</p>	<p>56 עַל־פִּי הַגּוּרָל תַּחֲלֹק נַחֲלָתוֹ עַל פֶּה עֶדְבָא תַּתְּפִּילִי אֶרֶץ לְשִׁמְהָתָא שְׁבִטֵי אֲבֹתָהוֹן בֵּין רַב לְמַעַט: (ס)</p>

(53) לאלה תחלק הארץ. ולא לפחותים מן עשרים אף על פי שצאו לכלל עשרים בטרם חלוק הארץ שהרי שבע שנים כשזו ושבע חלקו לא נטלו חלק בארץ אלא אלו שש מאות אלף ואלף ואם היה לאחד מהם ששה בנים לא נטלו אלא חלק אציהם לבדו (ספרי קלז. ב"ב קיז, א):

(54) לרב תרבה נחלתו. לשבט שהיה מרובה באוכלוסין נתנו חלק רב ואף על פי שלא היו החלקים שוים שהרי הכל לפי רצוי השבט חלקו החלקים לא עשו אלא על ידי גורל והגורל היה על פי רוח הקודש כמו שמפורש בצבא בתרא (קכב, א) אלעזר הכהן היה מלוכש באורים ותומים ואומר ברוח הקודש אם שבט פלוני עולה תחום פלוני עולה עמו והשבטים היו כתוצים ב"ב פתקין וי"ב גבולים ב"ב פתקין וכללו בקלפי והנשיא מכניס ידו לתוכה ונוטל שני פתקין עולה בידו פתק של שם שבטו ופתק של גבול המפורש לו והגורל עצמו היה כוח ואומר אני הגורל עליתי לגבול פלוני לשבט פלוני שנאמר על פי הגורל ולא נחלקה הארץ צמדה לפי שיש גבול משוכח מחברו אלא בשומא בית כור רע כנגד בית סאה טוב הכל לפי הדמים (תנחומא ו):

(55) לשמות משות אבותם. אלו יוצאי מצרים (ב"ב קיז, א) שנה הכתוב נחלה זו מכל הנחלות שבחוריה שכל הנחלות החיים יורשים את המתים וכאן מתים יורשים את החיים. כיצד שני אחים מיוצאי מצרים שהיו להם בנים צבאי הארץ לזה אחד ולזה שלשה. האחד נטל חלק אחד והשלשה נטלו שלשה שנאמר לאלה תחלק הארץ חזרה נחלתן אלל אצי אציהן וחלקו הכל בשוה. וזה שנאמר לשמות משות אבותם ינחלו. שאחר שנטלו הבנים חלקיה לפי האצות שיצאו ממצרים ואלו מתחלה חלקיה למנין יוצאי מצרים לא היו נוטלין אלו הד' אלא שני חלקים עכשיו נטלו ד' חלקים: אך בגורל. יצאו יהושע וכלב וכן הוא אומר (שופטים א, כ) ויתנו לכלב את חצרון כאשר דבר משה ואומר (יהושע יט, ג) על פי ה' נתנו לו את העיר אשר שאל (ב"ב קכב, א): משות אבתם. יצאו גרים ועבדים (ספרי קלז):

<p>And these are they that were numbered of the Levites after their families: of Gershon, the family of the Gershonites; of Kohath, the family of the Kohathites; of Merari, the family of the Merarites.</p>	<p>וְאֵלֶּה פְּקוּדֵי הַלְוִי לְמִשְׁפַּחְתָּם וְאֵלֶּיִן מִנִּי לְיֹנָאֵי לְזַרְעֵיהֶן לְגֶרְשֹׁן מִשְׁפַּחַת הַגִּרְשֹׁנִי לְקָהַת מִשְׁפַּחַת הַקְּהַתִּי לְמֶרָרִי מִרְרִי:</p>	<p>וְאֵלֶּה פְּקוּדֵי הַלְוִי לְמִשְׁפַּחְתָּם לְגֶרְשֹׁן מִשְׁפַּחַת הַגִּרְשֹׁנִי לְקָהַת מִשְׁפַּחַת הַקְּהַתִּי לְמֶרָרִי מִשְׁפַּחַת הַמֶּרָרִי:</p>
<p>These are the families of Levi: the family of the Libnites, the family of the Hebronites, the family of the Mahlites, the family of the Mushites, the family of the Korahites. And Kohath begot Amram.</p>	<p>אֵלֶּיִן זֶרְעִית לֹוִי זֶרְעִית לְבִנֵי זֶרְעִית חֶבְרוֹן זֶרְעִית מַחֲלִי זֶרְעִית מוֹשִׁי זֶרְעִית קֹרַח וְקָהַת אוֹלִיד יֵת עַמְרָם:</p>	<p>אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת לֹוִי מִשְׁפַּחַת הַלְבִנִי מִשְׁפַּחַת הַחֶבְרֹנִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלִי מִשְׁפַּחַת הַמוֹשִׁי מִשְׁפַּחַת הַקְּרָחִי וְקָהַת הוֹלִיד אֶת־עַמְרָם:</p>
<p>And the name of Amram's wife was Jochebed, the daughter of Levi, who was born to Levi in Egypt; and she bore unto Amram Aaron and Moses, and Miriam their sister.</p>	<p>וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ עַמְרָם יוֹכְבֵד בַּת לֹוִי דִילִידַת יִתָּה לְלֹוִי בְּמִצְרַיִם וַיִּלְדַּת לְעַמְרָם יֵת אַהֲרֹן וַיֵּת מֹשֶׁה וַיֵּת מִרְיָם אֲחֹתָם:</p>	<p>וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ עַמְרָם יוֹכְבֵד בַּת לֹוִי אֲשֶׁר יָלְדָה אֹתָהּ לְלֹוִי בְּמִצְרַיִם וַתֵּלֶד לְעַמְרָם אֶת־אַהֲרֹן וְאֶת־מֹשֶׁה וְאֶת־מִרְיָם אֲחֹתָם:</p>
<p>And unto Aaron were born Nadab and Abihu, Eleazar and Ithamar.</p>	<p>וַיִּנָּלֶד לְאַהֲרֹן יֵת נָדָב וַיֵּת אֲבִיהוּא וַיֵּת אֶלְעָזָר וַיֵּת אִיתָמָר:</p>	<p>וַיִּנָּלֶד לְאַהֲרֹן אֶת־נָדָב וְאֶת־אֲבִיהוּא וְאֶת־אֶלְעָזָר וְאֶת־אִיתָמָר:</p>
<p>And Nadab and Abihu died, when they offered strange fire before the LORD.</p>	<p>וּמִית נָדָב וְאֲבִיהוּא בְּקָרוֹבִיחוֹן אִשְׁתָּא נֹכְרִיתָא קִדְם יי:</p>	<p>וּמִית נָדָב וְאֲבִיהוּא בַּהֲקָרִיבָם אֲשֶׁר־זָרָה לִפְנֵי יְהוָה:</p>
<p>And they that were numbered of them were twenty and three thousand, every male from a month old and upward; for they were not numbered among the children of Israel, because there was no inheritance given them among the children of Israel.</p>	<p>וְהָיוּ מִנִּייהֶן עֶשְׂרִין וְחֲלָתָא אֲלֵף כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וְלַעֲלָא אַרְי לֹא אֲתִמְנִיאוּ בְּנוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַרְי לֹא אֲתִיְהִיבַת לָהֶן אַחְסָנָא בְּנוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>	<p>וַיְהִי פְּקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְעֶשְׂרִים אֲלֵף כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וְלַעֲלָא כִּי לֹא הִתְּפַקְדוּ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לֹא־נָתַן לָהֶם נַחֲלָה בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>
<p>These are they that were numbered by Moses and Eleazar the priest, who numbered the children of Israel in the plains of Moab by the Jordan at Jericho.</p>	<p>אֵלֶּיִן מִנִּי מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר כְּהֵנָּא דִּמְנוּ יֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִישְׁרֵיָא דְּמוֹאָב עַל יַרְדֵּן דִּירְיָחוֹ:</p>	<p>אֵלֶּה פְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יִרְחֹו:</p>

(56) על פי הגורל. הגורל היה מדבר כמו שפירשתי. מגיד שנחלקה צרוח הקודש. לכן נאמר על פי ה':

(58) אלה משפחת לוי. חסר כאן משפחת השמעוני והעזראלי וקצת מן היזרחי:

(59) אשר ילדה אתה ללוי. אשמו ילדתי צמזרים [ילדתי צמזרים] ואין הורתי צמזרים. כשנכנסו לתוך החומה

ילדתי והיא השלימה מנין השבעים. שהרי צפרטן אי אתה מוצא אלא ששים ותשע (סוטה יב, א):

(62) כי לא התפקדו בתוך בני ישראל. להיות נמנין בני עשרים שנה ומה מעם: כי לא נתן להם נחלה. והנמנין מנין

עשרים שנה היו בני נחלה שנאמר איש לפי פקודיו יותן נחלתו:

<p>64 But among these there was not a man of them that were numbered by Moses and Aaron the priest, who numbered the children of Israel in the wilderness of Sinai.</p>	<p>וּבְאֵלֶּיךָ לֹא הָיָה גִבֹּר מִמִּנֵּי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן כֹּהֲנָא דְּמִנּוּ יִתְּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר דְּסִינַי:</p>	<p>64 וּבְאֵלֶּה לֹא-הָיָה אִישׁ מִפְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר סִינַי:</p>
<p>65 For the LORD had said of them: 'They shall surely die in the wilderness.' And there was not left a man of them, save Caleb the son of Jephunneh, and Joshua the son of Nun.</p>	<p>כִּי-אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמֹתוֹן בְּמִדְבָּר וְלֹא-נֹתַר מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם-כָּלֵב בֶּן-יִפְנֶה וִיהוֹשֻׁעַ בֶּן-נּוּן:</p>	<p>65 כִּי-אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמֹתוֹ בְּמִדְבָּר וְלֹא-נֹתַר מֵהֶם אִישׁ כִּי אִם-כָּלֵב בֶּן-יִפְנֶה וִיהוֹשֻׁעַ בֶּן-נּוּן: (ס)</p>
<p>XXVII Then drew near the daughters of Zelophehad, the son of Hopher, the son of Gilead, the son of Machir, the son of Manasseh, of the families of Manasseh the son of Joseph; and these are the names of his daughters: Mahlah, Noah, and Hoglah, and Milcah, and Tirzah.</p>	<p>וּקְרִיבָא בְּנֹת צִלְפַּחַד בֶּר חֲפֹר בֶּר גִּלְעָד בֶּר מַכִּיר בֶּר מְנַשֶּׁה לְזִרְעֵית מְנַשֶּׁה בֶּר יוֹסֵף וְאֵלֶּיךָ שְׁמֹת בְּנֹתֶיהָ מַחֲלָה נָעֳה וְחִגְלָה וּמִלְכָּה וְתִרְצָה:</p>	<p>XXVII וַתִּקְרְבֶּנָּה בְּנֹת צִלְפַּחַד בֶּן חֲפֹר בֶּן-גִּלְעָד בֶּן-מַכִּיר בֶּן-מְנַשֶּׁה לְמִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה בֶּן-יוֹסֵף וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֹתָיו מַחֲלָה נָעֳה וְחִגְלָה וּמִלְכָּה וְתִרְצָה:</p>
<p>2 And they stood before Moses, and before Eleazar the priest, and before the princes and all the congregation, at the door of the tent of meeting, saying:</p>	<p>וַתִּשְׁתַּבְּחוּ מֹשֶׁה וְעֶלְעָזָר כֹּהֲנָא וְקָדָם רַבְרַבִּיא וְכָל כְּנִשְׁתָּא בְּתַרְע מִשְׁכָּן זְמָנָא לְמִימַר:</p>	<p>2 וַתַּעֲמִדְנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפָנֶי אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי הַנְּשִׂאִים וְכָל-הָעֵדָה פֶּתַח אֹהֶל-מוֹעֵד לֵאמֹר:</p>
<p>3 'Our father died in the wilderness, and he was not among the company of them that gathered themselves together against the LORD in the company of Korah, but he died in his own sin; and he had no sons.</p>	<p>אֲבוֹנָא מֵיַת בְּמִדְבָּרָא וְהוּא לֹא הָיָה בְּגוּ כְּנִשְׁתָּא דְּאַזְדָּמְנוּ עַל יְיָ בְּכִנְשַׁתָּא דְּקִרַח אֲרִי בְּחוּבִיָּה מֵיַת וּבְנִין לֹא הָיוּ לֵיהּ:</p>	<p>3 אֲבִינוֹ מֵת בְּמִדְבָּר וְהוּא לֹא הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַנוֹעֲדִים עַל-יְהוָה בְּעֵדַת-קִרַח כִּי-בַחֲטָאוֹ מֵת וּבָנִים לֹא-הָיוּ לוֹ:</p>

(64) ובאלה לא היה איש וגו'. אבל על הנשים לא נגזרה גזרת המרגלים. לפי שהן היו מחזקות את הארץ. האנשים אומרים (במדבר יד, ד) נתנה ראש ונשובה מצרימה. והנשים אומרות (להלן כז, ד) תנה לנו אחוזה. לכך נסמכה פרשת צנות ללפחד לכאן:

(1) למשפחת מנשה בן יוסף. למה נאמר והלא כבר נאמר בן מנשה אלא לומר לך יוסף חזב את הארץ שנאמר (בראשית ג, כה) והעליתם את עצמותי וגו' וצנתינו חזבו את הארץ שנאמר תנה לנו אחוזה. וללמדך שהיו כולם זדיקים שכל מי שמעשיו ומעשה אבותיו ופרט לך הכתוב באחד מהם ליחסו לשבח הרי זה זדיק בן זדיק. ואם יחסו לגנאי כגון (מ"ב כה, כה) בא ישמעאל בן נתניה בן אלישמע בידוע שכל הנזכרים עמו רשעים היו (ספרי שם): מחלה בעה וגו'. ולהלן הוא אומר (במדבר לו, יא) ותהיינה מחלה תרצה. מגיד שכולן שקולות זו כזו לפיכך שנה את סדרן (ספרי שם):

(2) לפני משה ולפני אלעזר. מגיד שלא עמדו לפנייהם אלא בשנת הארבעים אחר שמת אהרן (שם): לפני משה. ואחר כך לפני אלעזר אפשר אם משה לא ידע אלעזר ידע אלא סרס המקרא ודרשהו דברי רבי יאשיה אבא חנן משום רבי אלעזר אומר צבית המדרש היו יושבים ועמדו לפני כולם (ב"ב קט, ב. ספרי שם):

(3) והוא לא היה וגו'. לפי שהיו צאות לומר בחטאו מת נזקקו לומר לא בחטא מתלוננים ולא בעדת קרח שהיו על הקצ"ה אלא בחטאו לצדו מת ולא החטיא את אחרים עמו רבי עקיבא אומר מקושש עזים היה ורבי שמעון אומר מן המעפילים היה (ב"ב קי"א, ב. ספרי שם. שנת לו, ב. לו, א):

- 4 Why should the name of our father be done away from among his family, because he had no son? Give unto us a possession among the brethren of our father.
לָמָּה יִגְרַע שֵׁם־אֲבִינוֹ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ בֶּן תְּנֶה־לָּנוּ אֲחִיָּה בְּתוֹךְ אֲחֵי אֲבִינוֹ: לָמָּה יִתְמַנַּע שְׁמָא דְאֲבִינָא מִגּוֹ זְרַע־יִתִּיָּה אֲרִי לִית לִיָּה בֶר הַב לָנָא אַחְסָנָא בְּגוֹ אֲחֵי אֲבִינָא:
- 5 And Moses brought their cause before the LORD.
וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי יְהוָה: (פ)
- 6 And the LORD spoke unto Moses, saying:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיֹּאמֶר יי לְמֹשֶׁה לְמִימַר:
- 7 'The daughters of Zelophehad speak right: thou shalt surely give them a possession of an inheritance among their father's brethren; and thou shalt cause the inheritance of their father to pass unto them.
כֹּן בָּנוֹת צִלְפַּחַד דְּבִרְתִּי נָתַן תַּתָּן לָהֶם אֲחֻזַּת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אֲחֵי אֲבִיהֶם וְהִעֲבַרְתָּ אֶת־נַחֲלַת אֲבִיהֶן לָהֶן:
- 8 And thou shalt speak unto the children of Israel, saying: If a man die, and have no son, then ye shall cause his inheritance to pass unto his daughter.
וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ כִּי־יָמוּת וּבֶן אֵין לוֹ וְהִעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבָתּוֹ: וְעַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּמַלִּיל לְמִימַר גְּבֵר אֲרִי יָמוּת וְבֵר לִית לִיָּה וְהִעֲבִירוֹן יֵת אַחְסָנִתִּיָּה לְבִרְתִּיָּה:
- 9 And if he have no daughter, then ye shall give his inheritance unto his brethren.
וְאִם־אֵין לוֹ בֵּת וְנָתַתֶּם אֹת־נַחֲלָתוֹ לְאֲחָיו: וְאִם לִית לִיָּה בִרְתָּא וְתַתָּנוֹן יֵת אַחְסָנִתִּיָּה לְאֲחֹהֵי:
- 10 And if he have no brethren, then ye shall give his inheritance unto his father's brethren.
וְאִם־אֵין לוֹ אֲחִים וְנָתַתֶּם אֹת־נַחֲלָתוֹ לְאֲחֵי אָבִיו: וְאִם לִית לִיָּה אֲחִין וְתַתָּנוֹן יֵת אַחְסָנִתִּיָּה לְאֲחֵי אֲבִיָּה:

(4) לָמָּה יִגְרַע שֵׁם אֲבִינוֹ. אֲנוּ צִמְקוֹס בֶּן עֹמֵדוֹת וְאִם אֵין הַנִּקְצוֹת חֲשׂוֹבוֹת זֶרַע תַּחֲבֹס אֲמָנוּ לִיבֹס (צ"צ קיט, ז): כִּי אֵין לוֹ בֶּן. הֵא אִם הִיָּה לוֹ בֶּן לֹא הִיָּה תּוֹבָעוֹת כָּלוּם. מַגִּיד שֶׁחֲכָמִיּוֹת הִיוּ:

(5) וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת מִשְׁפָּטָן. נִתְעַלְמָה הַלֵּכָה מִמֶּנּוּ וְכֵאֵן נִפְרַע עַל שְׁנֵטֶל עֲטֶרֶה לֹמֵר (דְּצִרִּים א, יז) וְהַדְּבָר אֲשֶׁר יִקְשֶׁה מִכֶּם תִּקְרִיבוֹן אֵלַי. דְּבַר אַחֵר רִאשִׁיָּה הִיא פֶּרֶשֶׁה זוֹ לְהַכְתִּיב עַל יְדֵי מֹשֶׁה אֲלֵא שֹׁכֵי צְנוּת לְפִיחָד וּנְכַחְזָה עַל יֶדֶן (סְנֵה דְרִין ח, א):

(7) כֹּן בָּנוֹת צִלְפַּחַד דְּבִרְתִּי. כְּתֻבָּה פֶּרֶשֶׁה זוֹ לִפְנֵי צִמְרוֹס (סְפָרִי קֶלֶד) מַגִּיד שֶׁרֵאִתָּה עֵינִן מֵה שְׁלֹא רֵאִתָּה עֵינֵינוּ שֶׁל מֹשֶׁה: כֹּן בָּנוֹת צִלְפַּחַד דְּבִרְתִּי. יִפֶּה תַּצְעוּ. אֲשֶׁרִי אָדָם שֶׁהַקְצִיָּה מוֹדֶה לְדְצִרִּיו (שֵׁס): נָתַן תַּתָּן. שְׁנֵי חֲלָקִים, חֲלָק אֲצִיָּהן שֶׁהִיא מִיּוֹצֵאֵי מִנְרִיס וְחֲלָקוֹ עִם אֲחֵיו צִנְכְּסִי חֲפֵר (צ"צ קיח, ז. סְפָרִי שֵׁס): וְהִעֲבַרְתָּ. לְשׁוֹן הִעֲבָרָה (ס"א עֲבָרָה) הוּא צִמִּי שֶׁאֵינוֹ מַנִּיחַ בֶּן לְיֹרְשׁוֹ (צ"צ קטז, א). דְּבַר אַחֵר עַל שֵׁם שֶׁהַצַּמֵּת מַעֲבֵרָת נַחֲלָה מִשְׁבָּט לְשִׁבְטָה שְׁנֵי וְעֵלָה יֹרְשִׁין אֹתָהּ. שְׁלֹא תִסָּב נַחֲלָה לֹא נִטְוֶה אֲלֵא לְאוֹתוֹ הַדּוֹר צִלְצַד (שֵׁס קכ, א) וְכֵן וְהִעֲבַרְתָּם אֶת נַחֲלָתוֹ לְבָתּוֹ. כְּכֹלֵן הוּא אֹמֵר וְנָתַתֶּם וְצִבְתָּ הוּא אֹמֵר וְהִעֲבַרְתֶּם (שֵׁס קמז, א):

- And if his father have no brethren,
then ye shall give his inheritance
unto his kinsman that is next to
him of his family, and he shall
possess it. And it shall be unto the
children of Israel a statute of
judgment, as the LORD
commanded Moses.' וְאִם־אֵין־אֲחִים־לְאָבִיו וַיִּנְתַּתֶּם
אֶת־נַחֲלָתוֹ לְשֹׂאֲרֵי הַקָּרֵב
אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וַיִּרְשׁ אֹתָהּ
וְהָיְתָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֻקַּת
מִשְׁפָּט כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה: (ב)
- And the LORD said unto Moses:
'Get thee up into this mountain of
Abarim, and behold the land which
I have given unto the children of
Israel. וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲלֵה
אֶל־הָהָר הָעֵבְרִים הַזֶּה וּרְאֵה
אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל:
- And when thou hast seen it, thou
also shalt be gathered unto thy
people, as Aaron thy brother was
gathered;
because ye rebelled against My
commandment in the wilderness of
Zin, in the strife of the
congregation, to sanctify Me at the
waters before their eyes.'—These
are the waters of Meribath-kadesh
in the wilderness of Zin.— וּרְאִיתָהּ אֹתָהּ וְנֹאסַפְתָּ אֶל־
עַמִּיךָ גַּם־אֹתָהּ כַּאֲשֶׁר נֹאסַף
אַהֲרֹן אֶחָיד:
כַּאֲשֶׁר מָרִיתֶם פִּי בַּמִּדְבָּר־
צִן בַּמְרִיבָת הַעֵדָה לְהַקְדִּישֵׁנִי
בַּמַּיִם לְעֵינֵיהֶם הֵם מִי־מְרִיבָת
קֹדֶשׁ מִדְבָּר־צִן: (ג)
- And Moses spoke unto the LORD,
saying:
'Let the LORD, the God of the
spirits of all flesh, set a man over
the congregation, וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר:
יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הָרֹחַת
לְכָל־בָּשָׂר אִישׁ עַל־הָעֵדָה:
וּמִלִּיל מֹשֶׁה קָדָם יְיָ לֵמִימַר:
יִמְנֵי יְיָ אֱלֹהֵי רֹחַת לְכָל־
בָּשָׂר גּוֹבֵרָא עַל כְּנֻשָּׂא:

- (11) לשאריו הקרב אליו ממשפחתו. ואין משפחה קרויה אלא משפחת האב (ספרי שם. ז"צ קט, ז):
- (12) עלה אל הר העברים. למה נסמכה לכאן כיון שאמר הקב"ה נתן נתן להם אמר אותי זה המקום להנחיל שמה הותרה הגזירה ואכנס לארץ אמר לו הקב"ה גורתי במקומה עומדת (במדבר רבה. תנחומא ט) דבר אחר כיון שנכנס משה לנחלת בני גד ובני ראובן שמה ואמר כמדומה שהותר לי נדרי משל למלך שגזר על בניו שלא יכנס לפתח פלטין שלו נכנס לשער והוא אחרי לחר והוא אחרי לטרקלין והוא אחרי כיון שצא ליכנס לקיטון אמר לו בני מכאן ואילך אחת אסור ליכנס (ספרי שם):
- (13) כאשר נאסף אהרן אחיך. מכאן שנתאוו משה למיתתו של אהרן (שם קלו). דבר אחר אין אחת טוב ממנו. (דברים לב, נא) על אשר לא קדשתם. הא אם קדשתם אותי עדיין לא הגיע זמנכם להפטור (תנחומא ט. ספרי קלו). ככל מקום שכתב מיתחם כתב סרחונס לפי שגזירה גזרה על דור המדבר למות במדבר צעון שלא האמינו לכך בקש משה שיכתב סרחונו שלא יאמרו אף הוא מן הממרים היה משל לשתי נשים שלוקות צבית דין אחת קלקלה ואחת אכלה פגי שביעית וכו' אף כאן ככל מקום שהזכיר מיתחם הזכיר סרחונס להודיע שלא היתה צהם אלא זו בלבד (יומא פ. ספרי שם):
- (14) הם מי מריבת קדש. הם לזדס אין צהם עון אחר. דבר אחר הם שהמרו צהמה הם היו שהמרו צים סוף הם עצמם שהמרו במדבר לן:
- (15) וידבר משה אל ה' וגו'. להודיע שצחן של נדיקים שכשנפטרים מן העולם מניחין לרכון ועוסקין בצרכי נצור (ספרי קלח). לאמר. אמר לו השיבני אם אתה ממנה להם פרנס אם לאו (שם):

<p>17 who may go out before them, and who may come in before them, and who may lead them out, and who may bring them in; that the congregation of the LORD be not as sheep which have no shepherd.'</p>	<p>17 אֲשֶׁר-יֵצֵא לִפְנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֹא לִפְנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יְבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֵדֶת יְהוָה כִּצְאֹן אֲשֶׁר אֵין-לָהֶם רֹעֶה:</p>
<p>18 And the LORD said unto Moses: 'Take thee Joshua the son of Nun, a man in whom is spirit, and lay thy hand upon him;</p>	<p>18 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה קַח-לְךָ יָתִיחַ יְהוֹשֻׁעַ בֶּר נֹון גִּבֹּר דְּרוֹת נְבוֹאָה בֵּית וְתַסְמוּךְ יָת יְדֶךָ עָלָיו:</p>
<p>19 and set him before Eleazar the priest, and before all the congregation; and give him a charge in their sight.</p>	<p>19 וְהִעֲמַדְתָּ אֹתוֹ לִפְנֵי אֱלֶעָזָר הַכֹּהֵן וְלִפְנֵי כָל-הָעֵדָה וְצִוִּיתָהוּ אֹתוֹ לְעִיְיָהֶם:</p>
<p>20 And thou shalt put of thy honour upon him, that all the congregation of the children of Israel may hearken.</p>	<p>20 וְנָתַתָּה מִהוֹדְךָ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָל-עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>
<p>21 And he shall stand before Eleazar the priest, who shall inquire for him by the judgment of the Urim before the LORD; at his word shall they go out, and at his word they shall come in, both he, and all the children of Israel with him, even all the congregation.'</p>	<p>21 וְלִפְנֵי אֱלֶעָזָר הַכֹּהֵן יַעֲמֹד וְשָׁאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לִפְנֵי יְהוָה עַל-פִּיו יֵצְאוּ וְעַל-פִּיו יָבֹאוּ הוּא וְכָל-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אִתּוֹ וְכָל-הָעֵדָה:</p>

(16) יפקד ה'. כיון ששמע משה שאמר לו המקום תן נחלת ללפחד לבנותיו אמר הגיע שעה שאתצב כרכי שיירשו בני את גדולתי. אמר לו הקד"ה לא כך עלתה במחשבה לפני. כדאי הוא יהושע ליטול שכר שמושו שלא מש מתוך האהל. וזהו שאמר שלמה (משלי כז, יח) נוצר תאנה יאכל פריה (במ"ר. תנחומא יא): אלהי הרוחות. למה נאמר אמר לפניו רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך דעתו של כל אחד ואחד ואינן דומין זה לזה מנה עליהם מנהיג שיהא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו (שם י):

(17) אשר יצא לפניהם. לא כדרך מלכי האומות שיושבים בצתיים ומשלחין את חיילותיהם למלחמה אלא כמו שעשיתי אני שנלחמתי בסיוחן ועוג שנאמר (במדבר כא, לד) אל תירא אותם. וכדרך שעשה יהושע שנאמר (יהושע ה, יג) וילך יהושע אליו ויאמר לו הלנו אתה וגו'. וכן צדוד הוא אומר (ש"א יח, טז) כי הוא יוצא וצא לפניו. יוצא צראש ונכנס צראש (ספרי קלט): ואשר יוציאם. צוכיותיו: ואשר יביאם. צוכיותיו (שם). דבר אחר שלא תעשה לו כדרך שאתה עושה לי. שאיני מכניסן לארץ (במ"ר כא, טו):

(18) קח לך. קחנו צדצרים אשרין שזכית להנהיג בניו של מקום (ספרי קמא): לך. את שצדוק לך את זה אתה מכיר (שם קמ): אשר רוח בו. כאשר שאלת שיוכל להלוך כנגד רוחו של כל אחד ואחד (שם): וסמכת את ידך עליו. תן לו מתורגמן שידרוש בחיין. שלא יאמרו עליו לא היה לו להרים ראש דימי משה (שם):

(19) וצויתא אתו. על ישראל דע שטרמנין הם סרצנים הם על מנת שתקבל עליך (שם דהעלתך לא):

(20) ונתתה מהודך עליו. זה קירון עור פנים: מהודך. ולא כל הודך נמצינו למדין פני משה כחמה פני יהושע כלבנה (ספרי קמ. צ"ע, א): למען ישמעו כל עדת בני ישראל. שיהיו נוהגין צו כבוד ויראה כדרך שנוהגין בך:

(21) ולפני אלעזר הכהן יעמד. הרי שאלתך שאלת שאין הכבוד הזה זו (ס"א נטל) מצית אצבך שאף יהושע יאה צריך לאלעזר (במ"ר כא, טו): ושאל לו. כשיטערך ללאת למלחמה: על פיו. של אלעזר: וכל העדה. סנהדרין (יומא עג. סנהדרין טז, א):

22	And Moses did as the LORD commanded him; and he took Joshua, and set him before Eleazar the priest, and before all the congregation.	וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לִפְנֵי אֱלִעָזָר הַכֹּהֵן וּלְפָנֵי כָל־הָעֵדָה:	22
23	And he laid his hands upon him, and gave him a charge, as the LORD spoke by the hand of Moses.	וַיִּסְמְךָ אֶת־יָדָיו עָלָיו וַיְצַוְהוּ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה:	23
XXVIII	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:	חמישי
2	Command the children of Israel, and say unto them: My food which is presented unto Me for offerings made by fire, of a sweet savour unto Me, shall ye observe to offer unto Me in its due season.	צֹו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־קֹרְבָנִי לַחֲמִי לֹאֲשִׁי רִיחַ נִיחֹחַי תִּשְׁמְרוּ לִהְקָרִיב לִי בְמוֹעָדוֹ:	2
3	And thou shalt say unto them: This is the offering made by fire which ye shall bring unto the LORD: he-lambs of the first year without blemish, two day by day, for a continual burnt-offering.	וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאֲשֶׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה כִּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לַיּוֹם עַל־הַתָּמִיד:	3
4	The one lamb shalt thou offer in the morning, and the other lamb shalt thou offer at dusk;	אֶת־הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה בַּבֹּקֶר וְאֶת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין־הָעֶרְבִים:	4
5	and the tenth part of an ephah of fine flour for a meal-offering, mingled with the fourth part of a hin of beaten oil.	וַעֲשִׂירִית הָאֵיפָה סֶלֶת לַמִּנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן כֶּתִית רְבִיעִית הָהֵין:	5

- (22) ויקח את יהושע. לקחו דבזרים והודיעו מתן שחר פרנסי ישראל לעולם הצא (ספרי קמא):
- (23) ויסמך את ידיו. צעין יפה יותר ויותר ממה שנגטווה. שהקצ"ה אמר לו וסמכת את ידך והוא עשה צשתי ידיו ועשאו ככלי מלא וגדוש ומלאו חכמתו צעין יפה (שס): כאשר דבר ה'. אף לענין ההוד נתן מהודו עליו:
- (2) צו את בני ישראל. מה אמור למעלה יפקוד ה'. אמר לו הקצ"ה עד שאתה מזוני על בני צוה את בני עלי. משל לצת מלך שהיתה נפטרת מן העולם והיתה מפקדת לצעלה על צניה וכו' כדאיתא צספרי (קמז): קרבני. זה הדם (שס): לחמי. אלו אימורין וכן הוא אומר (ויקרא ג, טז) והקטירם הכהן המזבחה לחם אשה: לאשי. הנתנין לאשי מזבחי: תשמרו. שיהיו כהנים ולוים וישראלים עומדין על גציו מכאן למדו וחקנו מעמדות (ספרי שס. תענית כז, א): במועדו. בכל יום הוא מועד התמידים:
- (3) ואמרת להם. אזרה לציט דין (ספרי שס): שנים ליום. כפשוטו ועיקרו צא ללמד שיהיו נשחטין כנגד היום תמיד של שחר צמערצ ושל צין הערבים צמזרחן של טבעות (שס. יומא סז):
- (4) את הכבש אחד. אף על פי שכבר נאמר צפרשת ואתה תצוה (שמות כט, לח) וזה אשר תעשה וגו' היא היתה אזרה ליימי המלואים וכאן צוה לדורות:
- (5) סלת למנחה. מנחת נסכים:

6	עֶלֶת תָּמִיד הָעֲשִׂיָה בְּתֹר סִינִי בְּשִׁוּרָא דְּסִינִי לְאַחַקְבֵּלָא בְּרַעְוָא קִוְרָבְנָא קָדָם יי:	עֶלֶת תָּמִיד הָעֲשִׂיָה בְּתֹר סִינִי לְרִיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה לַיהוָה:
7	וְנִסְכּוֹ רְבִיעִתַּת הַחִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בְּקֹדֶשׁ הַסֵּךְ נִסְךְ שֶׁכֶר לַיהוָה:	וְנִסְכּוֹ רְבִיעִתַּת הַחִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בְּקֹדֶשׁ הַסֵּךְ נִסְךְ שֶׁכֶר לַיהוָה:
8	וְיַת אֲמָרָא תִּנְיָנָא תַעֲבִיד בֵּין שְׁמַשְׁיָא כְּמִנְחַת צֶפְרָא וְכִנְסָכִיָּה תַעֲבִיד קִוְרָבֵן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְוָא קָדָם יי:	וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה בֵּין הָעֲרֻבִים כְּמִנְחַת הַבֶּקָר וְכִנְסָכֹו תַעֲשֶׂה אֲשֶׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה: (פ)
9	וּבְיוֹמָא דְּשַׁבְּתָא תִּרְיִן אֲמָרִין בְּנֵי שָׁנָא שְׁלָמִין וְתִרְיִן עֲשָׂרוֹנִין סוּלְתָא מִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמִשַׁח וְנִסְכִּיָּה:	וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנֵי-כֶבֶשִׂים בְּנֵי- שָׁנָה תָּמִימִם וּשְׁנֵי עֲשָׂרֹנִים סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ:
10	עֶלֶת שַׁבָּת תַּתְּעִבִיד בְּשַׁבָּא עַל עֶלֶת תְּדִירָא וְנִסְכָּה:	עֶלֶת שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ עַל-עֶלֶת הַתָּמִיד וְנִסְכָּה: (פ)
11	וּבְרִישֵׁי יְרַחִיכּוֹן תִּקְרִיבוּ עֶלְתָא קָדָם יי תִּזְרִי בְּנֵי תִזְרִי תִּרְיִן וְדָכֵר חַד אֲמָרִין בְּנֵי שָׁנָא שַׁבְּעָא שְׁלָמִין:	וּבְרִאשֵׁי חֳדָשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי-בֶקֶר שְׁנִים וְאַיִל אֶחָד כֶּבֶשִׂים בְּנֵי- שָׁנָה שַׁבְּעָה תָּמִימִם:
12	וּתְלָתָא עֲשָׂרוֹנִין סוּלְתָא מִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמִשַׁח לְתִזְרָא חַד וְתִרְיִן עֲשָׂרוֹנִין סוּלְתָא מִנְחָתָא דְּפִילָא בְּמִשַׁח לְדָכֵרָא חַד:	וּשְׁלֹשָׁה עֲשָׂרֹנִים סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לֶפֶר הָאֶחָד וּשְׁנֵי עֲשָׂרֹנִים סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְאֵיל הָאֶחָד:

- (6) העשיה בהר סיני. כאותן שנעשו צימי המלוואים. דבר אחר העשויה זהר סיני הקיש עולת תמיד לעולת הר סיני אותה שנתקדשה לפני מתן תורה שכתוב זה (שמות כד, ו) וישם צאגנות מלמד שטעונה כלי (ת"כ לו פי"ח, ח):
- (7) ונסכו. יין: בקדש הסך. על המזבח יתנסכו (ספרי): נסך שכר. יין המשכר פרט ליין מגחו (ב"ב לו, א):
- (8) ריח ניחוח. נחת רוח לפני שאמרתי ונעשה רצוני (ספרי קמג):
- (10) עלת שבת בשבתו. ולא עולת שבת אחרת הרי שלא הקריב בשבת וזו שומע אני יקריב שחיס לשבת הבאה תלמוד לומר בשבתו מגיד שאם עבר יומו בטל קרבנו (שם קמד): על עלת התמיד. אלו מוספין לצד אותן שני כבשים של עולת התמיד ומגיד שאין קרבין אלא בין שני התמידין וכן בכל המוספין נאמר על עולת התמיד לתלמוד זה (ספרי שם):

13	and a several tenth part of fine flour mingled with oil for a meal-offering unto every lamb; for a burnt-offering of a sweet savour, an offering made by fire unto the LORD.	וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד עָלֶיהָ רֵיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה לַיהוָה:	וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד עָלֶיהָ רֵיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה לַיהוָה:
14	And their drink-offerings shall be half a hin of wine for a bullock, and the third part of a hin for the ram, and the fourth part of a hin for a lamb. This is the burnt-offering of every new moon throughout the months of the year.	וְנִסְכֵּיהֶם חֲצִי הַהֵין יִהְיֶה לַפָּר וּשְׁלִישֶׁת הַהֵין לְאִיל וּרְבִיעֶת הַהֵין לִכְבֹּשׁ יֵין זֹאת עֹלֹת חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ לַחֹדֶשׁ הַשָּׁנָה:	וְנִסְכֵּיהֶם חֲצִי הַהֵין יִהְיֶה לַפָּר וּשְׁלִישֶׁת הַהֵין לְאִיל וּרְבִיעֶת הַהֵין לִכְבֹּשׁ יֵין זֹאת עֹלֹת חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ לַחֹדֶשׁ הַשָּׁנָה:
15	And one he-goat for a sin-offering unto the LORD; it shall be offered beside the continual burnt-offering, and the drink-offering thereof.	וְשֹׁעִיר עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת לַיהוָה עַל-עֹלֹת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: (ס)	וְשֹׁעִיר עֲזִים אֶחָד לַחֲטָאת לַיהוָה עַל-עֹלֹת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: (ס)
16	And in the first month, on the fourteenth day of the month, is the LORD'S passover.	וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה:	וּבַחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ פֶּסַח לַיהוָה:
17	And on the fifteenth day of this month shall be a feast; seven days shall unleavened bread be eaten.	וּבַחֲמִישֶׁת עָשָׂר יוֹמָא לִירְחָא הַדִּין חֲנֹא שִׁבְעָא יוֹמִין פִּטִּירָא יִתְאָכִיל:	וּבַחֲמִישֶׁת עָשָׂר יוֹם לַחֹדֶשׁ הַזֶּה חֵג שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת יֹאכֵל:
18	In the first day shall be a holy convocation; ye shall do no manner of servile work;	בְּיוֹמָא קְדָמָא מְעַרְע קֹדִישׁ כָּל עֲבִידַת פּוּלְחָן לֹא תַעֲבֹדוּן:	בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן מְקַרְא-קֹדֶשׁ כָּל-מְלָאכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:
19	but ye shall present an offering made by fire, a burnt-offering unto the LORD: two young bullocks, and one ram, and seven he-lambs of the first year; they shall be unto you without blemish;	וּתְקַרְבּוּן קֹרְבָנָא עֹלֹתָא קֹדֶם יֵין תּוֹרֵי בְנֵי תּוֹרֵי תְרִין וְדָכָר אֶחָד וְשִׁבְעָא אֲמֹרִין בְּנֵי שָׁנָא שְׁלֵמִין יִהְיוּ לָכֵן:	וְהִקְרַבְתֶּם אֲשֶׁה עָלֶיהָ לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי-בָקָר שְׁנַיִם וְאִיל אֶחָד וְשִׁבְעָה כִבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תָּמִיד יִהְיוּ לָכֶם:

- (12) ושלשה עשרונים. כמשפט נסכי פר שכן הן קרובין צפרשת נסכים (לעיל טו, ט"ז):
- (14) זאת עלת חדש בחדשו. שאם עבר יומו בטל קרבנו ושוב אין לו תשלומין (ספרי קמה):
- (15) ושעיר עזים וגו'. כל שעירי המוספין באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו הכל כמו שמפורש במסכת שזועות (ט, א) ונשתנה שעיר ראש חדש שנאמר זו לה' ללמדך שמכפר על שאין בו ידיעה לא בתחילה ולא בסוף שאין מכיר בחטא אלא הקצ"ה בלצד ושאר השעירין למדין ממנו ומדרשו באגדה (שס. חולין ס) אמר הקצ"ה הביאו כפרה עלי על שמעטתי את הירח: על עלת התמיד יעשה. כל הקרבן הזה: ונסכו. אין ונסכו מוסב על השעיר שאין נסכים לחטאת:
- (18) כל מלאכת עבודה. אפילו מלאכה הנריכה לס. כגון דבר האצד המותרת בחולו של מועד אסורה ביום טוב:
- (19) פרים. כנגד אצרהם שנאמר (צראשית יח, ו) ואל הצקר רץ אצרהם: אילים. כנגד אילו של יחזק: כבשים. כנגד יעקב (צראשית ל, מ) והכשדים הפריד יעקב. ביסודו של רבי משה הדרשן ראיתי זאת:

20	and their meal-offering, fine flour mingled with oil; three tenth parts shall ye offer for a bullock, and two tenth parts for the ram;	וּמִנְחָתָהֶן סֹלֶתָ דְּפִילָא בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֲשָׂרִים לָפָר וּשְׁנֵי עֲשָׂרִים לְאֵיל תַּעֲשׂוּ:	20
21	a several tenth part shalt thou offer for every lamb of the seven lambs;	עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן תַּעֲשֶׂה לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׁים:	21
22	and one he-goat for a sin-offering, to make atonement for you.	וְשִׁעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:	22
23	Ye shall offer these beside the burnt-offering of the morning, which is for a continual burnt-offering.	מִלְבַּד עֲלֵת הַבֶּקֶר אֲשֶׁר לְעֹלֹת הַתָּמִיד תַּעֲשׂוּ אֶת־אֹלֶה:	23
24	After this manner ye shall offer daily, for seven days, the food of the offering made by fire, of a sweet savour unto the LORD; it shall be offered beside the continual burnt-offering, and the drink-offering thereof.	כֹּאֲלֶה תַעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת יָמִים לֶחֶם אִשָּׁה רֵיח־נִיחֹחַ לַיהוָה עַל־עֹלֹת הַתָּמִיד יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ:	24
25	And on the seventh day ye shall have a holy convocation; ye shall do no manner of servile work.	וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלָאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: (ס)	25
26	Also in the day of the first-fruits, when ye bring a new meal-offering unto the LORD in your feast of weeks, ye shall have a holy convocation: ye shall do no manner of servile work;	וּבַיּוֹם הַבְּכוּרִים בְּהַקְרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעַת־יָבֵב מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלָאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ:	כה
27	but ye shall present a burnt-offering for a sweet savour unto the LORD: two young bullocks, one ram, seven he-lambs of the first year;	וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לְרִיח־נִיחֹחַ לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בֶקֶר שְׁנָיִם אֵיל אֶחָד שִׁבְעָה כִּבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה:	27

(24) כאלה תעשו ליום. שלא יהיו פומחין והולכין כפרי החג (ספרי קמז):

(26) וביום הבכורים. חג השזועות קרוי זכורי קזיר חטים על שם שמי הלחם שהם ראשונים למנחת חטים הזאה מן החדש (מנחות פד, ז):

28	and their meal-offering, fine flour mingled with oil, three tenth parts for each bullock, two tenth parts for the one ram,	וּמִנְחָתָהוֹן סוּלְתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח תִּלְתָּא עֶשְׂרֹנִין לְתוֹרָא חַד תְּרִין עֶשְׂרֹנִין לְדִכְרָא חַד:	וּמִנְחָתָם סֶלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים לֶפֶר הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרִים לְאֵיל הָאֶחָד:	28
29	a several tenth part for every lamb of the seven lambs;	עֶשְׂרֹנָא עֶשְׂרֹנָא לְאִמְרָא חַד כֵּן לְשִׁבְעָא אֲמַרִין:	עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכֹּבָשִׁים:	29
30	one he-goat, to make atonement for you.	צִפִּיר בַּר עֲזִין חַד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:	שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:	30
31	Beside the continual burnt-offering, and the meal-offering thereof, ye shall offer them—they shall be unto you without blemish—and their drink-offerings.	בַּר מַעֲלַת תְּדִירָא וּמִנְחָתֶיהָ תַּעֲבֹדוּן שְׁלָמִין יְהוֹן לְכוֹן וְנִסְכֶּיהוֹן:	מִלְבָּד עֲלֵת הַתָּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַּעֲשׂוּ תָמִימִם יְהִיוּ-לָכֶם וְנִסְכֵּיהֶם: (פ)	31
XXIX	And in the seventh month, on the first day of the month, ye shall have a holy convocation: ye shall do no manner of servile work; it is a day of blowing the horn unto you.	וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא-קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל- מְלָאכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם:	XXIX וּבַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ מִקְרָא-קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל- מְלָאכַת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ יוֹם תְּרוּעָה יִהְיֶה לָכֶם:	XXIX
2	And ye shall prepare a burnt-offering for a sweet savour unto the LORD: one young bullock, one ram, seven he-lambs of the first year without blemish;	וְתַעֲבֹדוּן עֲלֵתָא לְאַתְקַבְּלָא בְּרִעְוָא קֹדֶם יְיָ תוֹר בַּר תוֹרִי חַד דְּכַר חַד אֲמַרִין בְּנֵי שְׁנָא שִׁבְעָא שְׁלָמִין:	2 וַעֲשִׂיתֶם עֹלָה לְרִיחַ נִיחֹחַ לְיְהוָה פֶּר בֶּן-בָּקָר אֶחָד אֵיל אֶחָד כֹּבָשִׁים בְּנֵי-שָׁנָה שִׁבְעָה תָּמִימִם:	2
3	and their meal-offering, fine flour mingled with oil, three tenth parts for the bullock, two tenth part for the ram,	וּמִנְחָתָהוֹן סוּלְתָא דְפִילָא בְּמִשַׁח תִּלְתָּא עֶשְׂרֹנִין לְתוֹרָא תְּרִין עֶשְׂרֹנִין לְדִכְרָא:	3 וּמִנְחָתָם סֶלֶת בְּלוּלָה בְשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים לֶפֶר שְׁנֵי עֶשְׂרִים לְאֵיל:	3
4	and one tenth part for every lamb of the seven lambs;	וְעֶשְׂרֹנָא חַד לְאִמְרָא חַד כֵּן לְשִׁבְעָא אֲמַרִין:	4 וְעֶשְׂרֹן אֶחָד לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכֹּבָשִׁים:	4
5	and one he-goat for a sin-offering, to make atonement for you;	וְצִפִּיר בַּר עֲזִין חַד חֲטָאתָא לְכַפֵּרָא עֲלֵיכֶם:	5 וְשְׁעִיר-עֲזִים אֶחָד חֲטָאתָא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם:	5

(31) תמימים יהיו לכם ונסכיהם. אף הנסכים יהיו תמימים. למדור רבותינו (מנחות פז, א) מכאן שהעלה קמחין פסול לנסכים:

<p>beside the burnt-offering of the new moon, and the meal-offering thereof, and the continual burnt-offering and the meal-offering thereof, and their drink-offerings, according unto their ordinance, for a sweet savour, an offering made by fire unto the LORD.</p>	<p>מִלְבֹד עֹלֹת הַחֹדֶשׁ וּמִנְחָתָהּ וְעֹלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵיהֶם כַּמִּשְׁפָּט לְרִיחַ נִיחֹחַ אֲשֶׁה לַיהוָה: (ס)</p>	<p>6</p>
<p>And on the tenth day of this seventh month ye shall have a holy convocation; and ye shall afflict your souls; ye shall do no manner of work;</p>	<p>וּבַעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה מִקְרָא-קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם וְעָנִיתֶם אֶת-נַפְשֵׁיכֶם כָּל-מְלֹאכָה לֹא תַעֲשׂוּ:</p>	<p>7</p>
<p>but ye shall present a burnt-offering unto the LORD for a sweet savour: one young bullock, one ram, seven he-lambs of the first year; they shall be unto you without blemish;</p>	<p>וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה לַיהוָה הֵיחָד נִיחֹחַ פָּר בֶּן-בָּקָר אֶחָד אֵיל אֶחָד כְּבָשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה שִׁבְעָה שָׂנָא שְׁבַעא שְׁלָמִין יִהְיוּ לָכֶם:</p>	<p>8</p>
<p>and their meal-offering, fine flour mingled with oil, three tenth parts for the bullock, two tenth parts for the one ram,</p>	<p>וּמִנְחָתָם סֵלֶת בָּלוּלָה בַשֶּׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֲשָׂרִים לָפָר שְׁנֵי עֲשָׂרִים לָאֵיל הָאֶחָד:</p>	<p>9</p>
<p>a several tenth part for every lamb of the seven lambs;</p>	<p>עֲשָׂרוֹן עֲשָׂרוֹן לַכֶּבֶשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכְּבָשִׂים:</p>	<p>10</p>
<p>one he-goat for a sin-offering; beside the sin-offering of atonement, and the continual burnt-offering, and the meal-offering thereof, and their drink-offerings.</p>	<p>שְׁעִיר-עֲזִים אֶחָד חֲטָאת מִלְבֹד חֲטָאת הַכֹּפָרִים וְעֹלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכֵיהֶם: (ס)</p>	<p>11</p>
<p>And on the fifteenth day of the seventh month ye shall have a holy convocation: ye shall do no manner of servile work, and ye shall keep a feast unto the LORD seven days;</p>	<p>וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹמָא לַיְרֵחָא שְׁבִיעָה מְעַרְע קַדִּישׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל-מְלֹאכָת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְחַגְתֶּם חֵג לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים:</p>	<p>סזעי</p>

(6) מלבד עלת החדש. מוספי ראש חדש שהוא ציוס ראש השנה:

(11) מלבד חטאת הכפרים. שעיר הנעשה צפנים האמור באחרי מות (ויקרא טז, ט) שגם הוא חטאת: ועלת התמיד. ומלצד עולת התמיד תעשו עולות הללו: ונסכיהם. מוסב על המוספין הכתובים ועל תעשו והוא לשון ציווי מלצד עולת התמיד ומנחתה תעשו את אלה ונסכיהם. וכן כל ונסכיהם האמורים בכל המועדות חוץ משל קרבנות החג שכל ונסכה ונסכיהם ונסכיהם שבהם מוסבים על התמיד ואין לשון ציווי. שהרי נסכיהם של מוספין כתובין לעומן בכל יום ויום:

150

21	and their meal-offering and their drink-offerings for the bullocks, for the rams, and for the lambs, according to their number, after the ordinance;	וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לְאִילָם וּלְכֹבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:	וּמִנְחָתָהוּ וְנִסְכֵּיהוּ לְתוֹרֵי לְדָכְרִי וּלְאִמָּרִי בְּמִנְיָהוּ כַּדְחִי:
22	and one he-goat for a sin-offering; beside the continual burnt-offering, and the meal-offering thereof, and the drink-offering thereof.	וְשַׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֵּבַד עֹלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: (ס)	וּצִבְיָא דְחַטָּאת חַד בָּר מַעֲלֹת תְּדִירָא וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:
23	And on the fourth day ten bullocks, two rams, fourteen he-lambs of the first year without blemish;	וּבַיּוֹם הָרְבִיעִי פָּרִים עֲשָׂרָה אִילָם שְׁנָיִם כֹּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם:	וּבַיּוֹם רְבִיעָא תוֹרֵי עֲשָׂרָה דְּכָרִין תְּרִין אִמָּרִין בְּנֵי שָׁנָה אַרְבַּעַת עָשָׂר שְׁלֵמִין:
24	their meal-offering and their drink-offerings for the bullocks, for the rams, and for the lambs, according to their number, after the ordinance;	וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לְאִילָם וּלְכֹבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:	וּמִנְחָתָהוּ וְנִסְכֵּיהוּ לְתוֹרֵי לְדָכְרִי וּלְאִמָּרִי בְּמִנְיָהוּ כַּדְחִי:
25	and one he-goat for a sin-offering; beside the continual burnt-offering, the meal-offering thereof, and the drink-offering thereof.	וְשַׁעִיר־עֲזִים אֶחָד חַטָּאת מִלֵּבַד עֹלֹת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: (ס)	וּצִבְיָר בָּר עֲזִין חַד חַטָּאת בָּר מַעֲלֹת תְּדִירָא מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:
26	And on the fifth day nine bullocks, two rams, fourteen he-lambs of the first year without blemish;	וּבַיּוֹם הַחֲמִישִׁי פָּרִים תְּשָׁעָה אִילָם שְׁנָיִם כֹּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם:	וּבַיּוֹם חֲמִישָׁא תוֹרֵי תְשָׁעָה דְּכָרִין תְּרִין אִמָּרִין בְּנֵי שָׁנָה אַרְבַּעַת עָשָׂר שְׁלֵמִין:
27	and their meal-offering and their drink-offerings for the bullocks, for the rams, and for the lambs, according to their number, after the ordinance;	וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לְאִילָם וּלְכֹבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:	וּמִנְחָתָהוּ וְנִסְכֵּיהוּ לְתוֹרֵי לְדָכְרִי וּלְאִמָּרִי בְּמִנְיָהוּ כַּדְחִי:
28	and one he-goat for a sin-offering; beside the continual burnt-offering, and the meal-offering thereof, and the drink-offering thereof.	וְשַׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֵּבַד עֹלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: (ס)	וּצִבְיָא דְחַטָּאת חַד בָּר מַעֲלֹת תְּדִירָא וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:
29	And on the sixth day eight bullocks, two rams, fourteen he-lambs of the first year without blemish;	וּבַיּוֹם הַשְּׁשִׁי פָּרִים שְׁמֹנֶה אִילָם שְׁנָיִם כֹּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה אַרְבָּעָה עָשָׂר תְּמִימִם:	וּבַיּוֹם שְׁתִּיתָא תוֹרֵי תְמֹנָה דְּכָרִין תְּרִין אִמָּרִין בְּנֵי שָׁנָה אַרְבַּעַת עָשָׂר שְׁלֵמִין:
30	and their meal-offering and their drink-offerings for the bullocks, for the rams, and for the lambs, according to their number, after the ordinance;	וּמִנְחָתָם וְנִסְכֵּיהֶם לַפָּרִים לְאִילָם וּלְכֹבְשִׁים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:	וּמִנְחָתָהוּ וְנִסְכֵּיהוּ לְתוֹרֵי לְדָכְרִי וּלְאִמָּרִי בְּמִנְיָהוּ כַּדְחִי:

31	and one he-goat for a sin-offering; beside the continual burnt-offering, the meal-offering thereof, and the drink-offerings thereof.	וַצִּפְרָא דְחֻטָּאתָא חַד בָּר מַעֲלַת תְּדִירָא מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:	וְשִׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֵּבֶד עֲלֹת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּיהָ: (ס)	31
32	And on the seventh day seven bullocks, two rams, fourteen he-lambs of the first year without blemish;	וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה תּוֹרֵי שִׁבְעָא דְכָרִין תְּרִין אַמְרִין בְּנֵי שָׁנָא אַרְבַּעַת עָשָׂר שְׁלָמִין:	וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי פָרִים שִׁבְעָה אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה אַרְבַּעַת עָשָׂר תָּמִימִם:	32
33	and their meal-offering and their drink-offerings for the bullocks, for the rams, and for the lambs, according to their number, after the ordinance;	וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּיהֶון לְתוֹרֵי לְדָכְרֵי וּלְאַמְרֵי בְּמִנְיָהֶון כְּדָחִזִּי לְהוֹן:	וּמִנְחָתָם וְנִסְכָּהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וּלְכִבְשִׂים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּטָם:	33
34	and one he-goat for a sin-offering; beside the continual burnt-offering, the meal-offering thereof, and the drink-offering thereof.	וַצִּפְרָא דְחֻטָּאתָא חַד בָּר מַעֲלַת תְּדִירָא מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:	וְשִׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֵּבֶד עֲלֹת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: (ס)	34
35	On the eighth day ye shall have a solemn assembly: ye shall do no manner of servile work;	בְּיוֹמָא תְּמִינָאָה כְּנִישִׁין תְּהוֹן לְכוֹן כָּל עֲבִידַת פּוֹלְחֵן לָא תַעֲבֹדוּן:	בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי עֲצֶרֶת תִּהְיֶה לָּכֶם כָּל-מְלָאכָת עֲבֹדָה לָא תַעֲשׂוּ:	מפטייר 35
36	but ye shall present a burnt-offering, an offering made by fire, of a sweet savour unto the LORD: one bullock, one ram, seven he-lambs of the first year without blemish;	וְתִקְרְבוּן עֲלֹתָא קוֹרְבָן דְּמִתְקַבֵּל בְּרַעְנָא קָדָם יי תּוֹר חַד דְּכָר חַד אַמְרִין בְּנֵי שָׁנָא שִׁבְעָא שְׁלָמִין:	וְהִקְרַבְתֶּם עֹלָה אִשֶּׁה רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה פֶּר אֶחָד אֵיל אֶחָד כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה שִׁבְעָה תָּמִימִם:	36
37	their meal-offering and their drink-offerings for the bullock, for the ram, and for the lambs, shall be according to their number, after the ordinance;	מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּיהֶון לְתוֹרָא לְדָכְרָא וּלְאַמְרֵי בְּמִנְיָהֶון כְּדָחִזִּי:	מִנְחָתָם וְנִסְכָּיהֶם לְפָר לְאֵיל וּלְכִבְשִׂים בְּמִסְפָּרָם כְּמִשְׁפָּט:	37
38	and one he-goat for a sin-offering; beside the continual burnt-offering, and the meal-offering thereof, and the drink-offering thereof.	וַצִּפְרָא דְחֻטָּאתָא חַד בָּר מַעֲלַת תְּדִירָא וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:	וְשִׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֵּבֶד עֲלֹת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ:	38

(35) עצרת תהיה לכם. עזורים צעשיית מלאכה (חגיגה יא, ח). דבר אחר עזרת עזרו מלאכת. מלמד שטעון לינה (ספרי קנא). ומדרשו באגדה (סוכה שס) לפי שכל ימות הרגל הקריבו כנגד ע' אומות וכשצאין ללכת אמר להם המקום צדקה מכס עשו לי סעודה קטנה כדי שאהנה מכס:

(36) פר אחד איל אחד. איל (אלו) כנגד ישראל הסעכצו לי מעט עוד. ולשון חזה הוא זה כזנים הנפטרים מאציהם והוא אומר להם קשה עלי פרידתכם עכצו עוד יום אחד. משל למלך שעשה סעודה וכו' כדאיתא במסכת סוכה (שס) ובמדרש רבי תנחומא (יז) למדה תורה דרך ארץ שמי שיש לו אכסנאי יום ראשון מאכילו פטומות למחר מאכילו דגים למחר מאכילו צמר צהמה למחר מאכילו קטניות למחר מאכילו ירק פוחת והולך כפרי החג:

<p>These ye shall offer unto the LORD in your appointed seasons, beside 39 your vows, and your freewill-offerings, whether they be your burnt-offerings, or your meal-offerings, or your drink-offerings, or your peace-offerings.</p>	<p>אליו תעבדון קדם יי במועדיכון בך מנדריכון ולעלותכון ונדבתכון ולמנותכון ולנספכון ולנססת קודשיכון:</p>	<p>אלה תעשו ליהוה במועדיכם לבר מנדריכם ונדבתים לעלתיכם ולמנותתיכם ולנספכם ולשלמיכם:</p>	<p>39</p>
<p>XXX And Moses told the children of Israel according to all that the LORD commanded Moses.</p>	<p>ויאמר משה אל בני ישראל ככל דפקיד יי ית משה:</p>	<p>ויאמר משה אל בני ישראל ככל אשר צוה יהוה את- משה: (פ)</p>	<p>קסח פסוקים</p>

The Haftarah is I Kings 18:46 – 19:21 on page 202. If it is after the 17th of Tammuz, read the Haftara on page 205 instead.

<p>And Moses spoke unto the heads of the tribes of the children of Israel, saying: This is the thing which the LORD hath commanded.</p>	<p>ומליל משה עם רישי שבטיא לכני ישראל למימר דין פתגמא דפקיד יי:</p>	<p>וידבר משה אל ראשי המטות לכני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה:</p>	<p>מטות כו</p>
<p>When a man voweth a vow unto the LORD, or sweareth an oath to bind his soul with a bond, he shall not break his word; he shall do according to all that proceedeth out of his mouth.</p>	<p>גבר ארי ידר נדר קדם יי או יקיים קים למיסר אסר על נפשיה לא יבטיל פתגמיה ככל דיפוק מפומיה יעביר:</p>	<p>איש כי ידר נדר ליהוה או- השבע שבעה לאסר אסר על- נפשו לא יחל דברו ככל- היצא מפיו יעשה:</p>	<p>3</p>
<p>Also when a woman voweth a vow unto the LORD, and bindeth herself by a bond, being in her father's house, in her youth,</p>	<p>ואתתא ארי תדר נדר קדם יי ותסיר אסר בבית אבויא ברביותה:</p>	<p>ואשה כי תדר נדר ליהוה ואסרה אסר בבית אביה בנעריה:</p>	<p>4</p>

(39) אלה תעשו לה' במועדיכם. דבר הקלוצ לחוצה: לבר מנדריכם. אם צאתם לידור קרצנות צרגל מזה היא זידכם או נדרים או נדבות שנדרתם כל השנה תקריצום צרגל שמא יקשה לו לחזור ולעלות לירושלים ולהקריז נדרי ונמלא עובר צל תאחר (ספרי קנז):

(1) ויאמר משה אל בני ישראל. להפסיק הענין דברי רבי ישמעאל לפי שעד כאן דבריו של מקום ופרשת נדרים מתחלת בדבורו של משה הוסיף להפסיק תחלה ולומר שחזר משה ואמר פרשה זו לישראל שאם לא כן יש צמסמע שלא אמר להם זו אלא צפרשת נדרים התחיל דבריו (שם):

(2) ראשי המטות. חלק כבוד לנשיאים ללמדם תחלה ואחר כך לכל בני ישראל ומנין שאף הדברות כן תלמוד לומר (שמות לד, לא-לז) וישבו אליהם וכל הנשיאים צעדה וידבר משה אליהם ואחרי כן נגשו כל בני ישראל. ומה ראה לאומרה כאן למד שהפרת נדרים ביחיד מומחה ואם אין יחיד מומחה מפר בשלשה הדיוטות או יכול שלא אמר משה פרשה זו אלא לנשיאים בלבד נאמר כאן זה הדבר ונאמר בשחוטין חוץ (ויקרא יז, ז) זה הדבר מה להלן נאמרה לאהרן ולצניו ולכל בני ישראל שנאמר דבר אל אהרן וגו' אף זו נאמרה לכולן (ספרי מטות קנז. נדרים עה, א. ז"צ קכ): זה הדבר. משה נמצא (שמות יא, ד) צכה אמר ה' כחות הלילה. והנציאים נמצאו צכה אמר ה' מוסף עליהם משה שנמצא צלשון זה הדבר. דבר אחר זה הדבר מיעוט הוא לומר שהחכם צלשון התרה וצעל (ואצ) צלשון הפרה כלשון הכתוב כאן ואם חלפו אין מותר ואין מופר (ספרי שם. נדרים שם):

(3) נדר. האומר הרי עלי קונם שלא אוכל או שלא אעשה דבר פלוני יכול אפילו נשבע שיאכל נבלות אני קורא עליו ככל היוצא מפיו יעשה תלמוד לומר לאסור אסר לאסור את המותר ולא להתיר את האסור (ספרי שם): לא יחל דברו. כמו לא יחל דברו לא יעשה דבריו חולין (שם):

<p>and her father heareth her vow, or her bond wherewith she hath bound her soul, and her father holdeth his peace at her, then all her vows shall stand, and every bond wherewith she hath bound her soul shall stand.</p>	<p>וַיִּשְׁמַע אָבִיהָ אֶת־נִדְרָהּ וַאֲסָרָהּ אֲשֶׁר אָסְרָהּ עַל־נַפְשָׁהּ וַהֲחֲרִישׁ לָהּ אָבִיהָ וְקָמוּ כָל־נִדְרֶיהָ וְכָל־אָסֵר אֲשֶׁר־אָסְרָהּ עַל־ נַפְשָׁהּ יָקוּם:</p>	<p>וַיִּשְׁמַע אָבִיהָ אֶת־נִדְרָהּ וַאֲסָרָהּ אֲשֶׁר אָסְרָהּ עַל־נַפְשָׁהּ וַהֲחֲרִישׁ לָהּ אָבִיהָ וְקָמוּ כָל־נִדְרֶיהָ וְכָל־אָסֵר אֲשֶׁר־אָסְרָהּ עַל־ נַפְשָׁהּ יָקוּם:</p>
<p>But if her father disallow her in the day that he heareth, none of her vows, or of her bonds wherewith she hath bound her soul, shall stand; and the LORD will forgive her, because her father disallowed her.</p>	<p>וְאִם אֲעֲדִי אָבִיהָ יְתַהוֹן בְּיוֹמָא דְשִׁמְעָא כָּל נִדְרָהּ וְאֲסָרָהּ דְאָסְרָתָא עַל נַפְשָׁהּ לֹא יָקוּמוּן וּמִן קָדָם יִי יִשְׁתַּבֵּיך לָהּ אֲרִי אֲעֲדִי אָבִיהָ יְתַהוֹן:</p>	<p>וְאִם־הִלִּיא אָבִיהָ אֹתָהּ בְּיוֹם שִׁמְעוֹ כָּל־נִדְרֶיהָ וְאֲסָרֶיהָ אֲשֶׁר־אָסְרָהּ עַל־נַפְשָׁהּ לֹא יָקוּם וַיְהִי־לָהּ כִּי־הִנִּיא אָבִיהָ אֹתָהּ:</p>
<p>And if she be married to a husband, while her vows are upon her, or the clear utterance of her lips, wherewith she hath bound her soul;</p>	<p>וְאִם מִהִנָּה תִּהְיֶי לְגִבֵּר וְנִדְרָהּ עָלֶיהָ אוֹ פִּירוּשׁ שְׁפוֹתֶיהָ דְאָסְרָתָא עַל נַפְשָׁהּ:</p>	<p>וְאִם־הָיָה תִּהְיֶיהָ לְאִישׁ וְנִדְרֶיהָ עָלֶיהָ אוֹ מִבִּטָּא שְׁפָתֶיהָ אֲשֶׁר אָסְרָהּ עַל־נַפְשָׁהּ:</p>
<p>and her husband hear it, whatsoever day it be that he heareth it, and hold his peace at her; then her vows shall stand, and her bonds wherewith she hath bound her soul shall stand.</p>	<p>וַיִּשְׁמַע בְּעֻלָּהּ בְּיוֹמָא דְשִׁמְעָא וַיִּשְׁתַּק לָהּ וַיִּקְוִמוּן נִדְרָהּ וְאֲסָרָהּ דְאָסְרָתָא עַל נַפְשָׁהּ יָקוּמוּן:</p>	<p>וַיִּשְׁמַע אִישָׁהּ בְּיוֹם שִׁמְעוֹ וַהֲחֲרִישׁ לָהּ וְקָמוּ נִדְרֶיהָ וְאֲסָרָהּ אֲשֶׁר־אָסְרָהּ עַל־נַפְשָׁהּ יָקוּמוּ:</p>
<p>But if her husband disallow her in the day that he heareth it, then he shall make void her vow which is upon her, and the clear utterance of her lips, wherewith she hath bound her soul; and the LORD will forgive her.</p>	<p>וְאִם בְּיוֹמָא דְשִׁמְעָא בְּעֻלָּהּ אֲעֲדִי יְתַהוֹן וּבִטָּיל יְתַהוֹן דְּעֻלָּהּ וְיִתַּ פִּירוּשׁ שְׁפוֹתֶיהָ דְאָסְרָתָא עַל נַפְשָׁהּ וּמִן קָדָם יִי יִשְׁתַּבֵּיך לָהּ:</p>	<p>וְאִם בְּיוֹם שִׁמְעָא אִישָׁהּ יִנִּיא אוֹתָהּ וַהֲפֹר אֶת־נִדְרָהּ אֲשֶׁר עָלֶיהָ וְאֵת מִבִּטָּא שְׁפָתֶיהָ אֲשֶׁר אָסְרָהּ עַל־נַפְשָׁהּ וַיְהִי־לָהּ כִּי־הִנִּיא לָהּ:</p>

(4) בבית אביה. צרשות אציה ואפילו אינה צציתו (סס): בנעוריה. ולא קטנה ולא צוגרת שהקטנה אין נדרה נדר והצוגרת אינה צרשותו של אציה להפר נדרה ואי זו היא קטנה אמרו רבותינו (גדה מה, ז) צת י"א שנה ויום אחד נדרה נצדקין. אם ידעה לשם מי נדרה ולשם מי הקדישה נדרה נדר. צת י"ב שנה ויום אחד אינה צריכה להצדק:

(6) ואם היא אביה אותה. אם מנע אותה מן הנדר כלומר שהפר לה. הנאה זו איני יודע מה היא כשהוא אומר ואם ציום שמוע אישה יניא אותה והפרה הוי אומר הנאה זו הפרה (ספרי סס) ופשוטו לשון מניעה והסרה וכן (במדבר לב, ז) ולמה תניאון וכן (תהלים קמא, ה) שמן ראש אל יני ראשי וכן (במדבר יד, לד) וידעתם את תנאותי. את אשר סרתם מעלי: וד' יסלח לה. צמה הכתוב מדבר בצאשה שנדרה צנויר ושמע בעלה והפר לה והיא לא ידעה ועוצרת על נדרה ושותה יין ומטמאה למתים זו היא שצריכה סליחה ואף על פי שהוא מופר ואם המופרים צריכים סליחה קל וחומר לשאינן מופרים (ספרי):

(7) ואם היו תהיה לאיש. זו ארוסה או אינו אלא נשואה כשהוא אומר ואם צית אישה נדרה הרי נשואה אמור וכאן בצארוסה וצא לחלוק צה שאציה ובעלה מפירין נדרה הפר האז ולא הפר הצעל או הפר האז הרי זה אינו מופר ואין צריך לומר אם קיים אחד מהם (סס. נדרים סז): ונדריה עליה. שנדרה צצית אציה ולא שמע צהן אציה ולא הופרו ולא הוקמו (ספרי סס):

(8) ושמע אישה וגר. הרי לך שאם קיים הצעל שהוא קיים (סס):

(9) והפר את נדרה אשר עליה. יכול אפילו לא הפר האז תלמוד לומר צנעוריה צית אציה כל צנעוריה צרשות אציה

10	But the vow of a widow, or of her that is divorced, even every thing wherewith she hath bound her soul, shall stand against her.	וְנָדָר אֶלְמָנָה וְגִרוּשָׁה כָּל אֲשֶׁר-אָסְרָה עַל-נַפְשָׁהּ יָקוּם עָלֶיהָ: וְנָדָר אֶרְמָלָא וּמִתְרַכָּא כָּל דְּאָסְרַת עַל נַפְשָׁה קַיִים עָלֶיהָ:	לוי
11	And if a woman vowed in her husband's house, or bound her soul by a bond with an oath,	וְאִם-בֵּית אִישָׁה נִדְרָה אֹז-אָסְרָה אָסֵר עַל-נַפְשָׁה בִּשְׁבָעָה: וְאִם בֵּית אִישָׁה נִדְרָה אֹז-אָסְרַת אָסֵר עַל נַפְשָׁה בְּקִיּוּם:	11
12	and her husband heard it, and held his peace at her, and disallowed her not, then all her vows shall stand, and every bond wherewith she bound her soul shall stand.	וְשָׁמַע אִישָׁה וְהִחָרַשׁ לָהּ לֹא הָנִיא אֹתָהּ וְקָמוּ כָּל-נִדְרֶיהָ וְכָל-אָסֵר אֲשֶׁר-אָסְרָה עַל-נַפְשָׁה יָקוּם: וְשָׁמַע בְּעָלָהּ וְיִשְׁתַּוּק לָהּ לֹא אַעֲדִי יִתְהוֹן וְיִקְוֹמוּן כָּל נִדְרָהָ וְכָל אָסְרֵי דְּאָסְרַת עַל נַפְשָׁה יָקוּמוּן:	12
13	But if her husband make them null and void in the day that he heareth them, then whatsoever proceeded out of her lips, whether it were her vows, or the bond of her soul, shall not stand: her husband hath made them void; and the LORD will forgive her.	וְאִם בִּטְלָא וְיִבְטִיל יִתְהוֹן בְּעָלָהּ בְּיוֹמָא דְּשָׁמַע כָּל אַפְקוּת שְׁפוּתָהָ לְנִדְרָהָ וּלְאָסֵר נַפְשָׁה לֹא יָקוּמוּן בְּעָלָהּ בִּטְלִינוּן וּמִן קֳדָם ייִ יִשְׁתַּבֵּיחַ לָהּ: וְאִם-הִפְרֹ יִפְרֹ אֹתָם אִישָׁה בְּיוֹם שָׁמַעָּ כָּל-מוּצָא שְׁפָתֶיהָ לְנִדְרֶיהָ וּלְאָסֵר נַפְשָׁה לֹא יָקוּם אִישָׁה הַפְּרָם וְיִהְיֶה יִסְלַח-לָהּ:	13
14	Every vow, and every binding oath to afflict the soul, her husband may let it stand, or her husband may make it void.	כָּל-נִדָּר וְכָל-שְׁבָעַת אָסֵר כָּל נִדָּר וְכָל קִיּוּמַת אָסֵר לְסַגְפָּא נַפְשׁ בְּעָלָהּ יִקְיַמְנֹון וּבְעָלָהּ יִבְטִילְנֹון:	ישראל
15	But if her husband altogether hold his peace at her from day to day, then he causeth all her vows to stand, or all her bonds, which are upon her; he hath let them stand, because he held his peace at her in the day that he heard them.	וְאִם מִשְׁתַּק וְיִשְׁתַּוּק לָהּ בְּעָלָהּ מִיּוֹם אֶל-יוֹם וְהָקִים אֶת-כָּל-נִדְרֶיהָ אֹז אֶת-כָּל-אָסְרֶיהָ אֲשֶׁר עָלֶיהָ הָקִים אֹתָם כִּי-הִחָרַשׁ לָהּ בְּיוֹם שָׁמַעָּ: וְאִם מִשְׁתַּק וְיִשְׁתַּוּק לָהּ בְּעָלָהּ מִיּוֹם וְיָקִים יָת כָּל אָסְרָהָ דְּעָלָהּ קַיִים יִתְהוֹן אַרְי שְׁתִּיק לָהּ בְּיוֹמָא דְּשָׁמַע:	15
16	But if he shall make them null and void after that he hath heard them, then he shall bear her iniquity.	וְאִם בִּטְלָא וְיִבְטִיל יִתְהוֹן בְּתֵרֵי דְּשָׁמַע וְיִקְבִּיל יֵת חֻבָּה: וְאִם-הִפְרֹ יִפְרֹ אֹתָם אַחֲרֵי שָׁמַעוּ וְנָשָׂא אֶת-עֲוֹנָהּ:	16

היא (קידושין יג. כחצות מו, ז):

(10) כל אשר אסרה על נפשה יקום עליה. לפי שאינה לא צרשות אב ולא צרשות זעל וצאלמנה מן הנשואין הכתוב

מדבר. אצל אלמנה מן האירוסין מת הצעל נחרוקה וחזרה לרשות האב (ספרי קנד. נדרים סח, א):

(11) ואם בית אישה נדרה. צנשואה הכתוב מדבר (ספרי שס):

(14) כל נדר וכל שבועת אסר וגו'. לפי שאמר שהצעל מפר יכול כל נדרים צמשמע תלמוד לומר לענות נפש אינו מפר

אלא נדרי ענוי נפש צלצד. והם מפורשים צמסכת נדרים (עט, א):

(15) מיום אל יום. שלא תאמר מעת לעת לכך נאמר מיום אל יום ללמדך שאין מפר אלא עד שתחשך (שס עו, ז):

(16) אחרי שמעו. אחרי ששמעו וקיים שאמר אפשי צו וחזר והפר לה אפילו צו ציוס (ספרי קנו): ונשא את עונה. הוא

נכנס תחתיה. למדנו מכאן שהגורם תקלה לחצירו הוא נכנס תחתיו לכל עונשין:

17	These are the statutes, which the LORD commanded Moses, between a man and his wife, between a father and his daughter, being in her youth, in her father's house.	אֵלֶּה הַחֻקִּים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶלֶּיִן קִימֵי דְפִקִּיד יְיָ יֵת אֶת־מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין אָבִא לְבִרְתּוֹ בְּרִבּוּתָהּ בֵּית אָבִיהָ: (פ)	17
XXXI	And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וּמִלִּיל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר:	שני כז
2	'Avenge the children of Israel of the Midianites; afterward shalt thou be gathered unto thy people.'	נָקֶם נָקַמְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הַמִּדְיָנִים אַחֲרֵי תֹאסַף אֶל־עַמֶּיךָ: אַתְּפָרַע פּוֹרְעָנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן מִדְיָנָי בְּתֵר כֵּן תִּתְקַבֵּשׁ לְעַמֶּיךָ:	2
3	And Moses spoke unto the people, saying: 'Arm ye men from among you for the war, that they may go against Midian, to execute the LORD'S vengeance on Midian.	וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־הָעָם לֵאמֹר הִחַלְצוּ מֵאִתְּכֶם אֲנָשִׁים לְצָבָא וַיְהִיו עַל־מִדְיָן לְתֵת נָקַמְתָּ יְהוָה בְּמִדְיָן: וּמִלִּיל מֹשֶׁה עִם עַמָּא לְמִימֶר זְרִיזוּ מִנְּכֹן גּוֹבְרִין לְחִילָא וַיְהִיו עַל מִדְיָן לְמַתָּן פּוֹרְעָנוֹת דִּין עֲמִיה דִּי בְּמִדְיָן:	3
4	Of every tribe a thousand, throughout all the tribes of Israel, shall ye send to the war.'	אֵלֶּף לַמַּטֵּה אֵלֶּף לַמַּטֵּה לְכָל־מִטּוֹת יִשְׂרָאֵל תִּשְׁלָחוּ לְצָבָא: אֵלֶּף לְשִׁבְטָא אֵלֶּף לְשִׁבְטָא לְכָל־שִׁבְטֵיא דְיִשְׂרָאֵל תִּשְׁלָחוּן לְחִילָא:	4
5	So there were delivered, out of the thousands of Israel, a thousand of every tribe, twelve thousand armed for war.	וַיִּמָּסְרוּ מֵאֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל אֵלֶּף לַמַּטֵּה שְׁנַיִם־עָשָׂר אֵלֶּף חֲלוּצֵי צָבָא: וְאֵתְבַחְרוּ מֵאֶלְפֵי דְיִשְׂרָאֵל אֵלֶּף לְשִׁבְטָא תְּרֵי עָשָׂר אֶלְפִין מִזְרָזֵי חִילָא:	5
6	And Moses sent them, a thousand of every tribe, to the war, them and Phinehas the son of Eleazar the priest, to the war, with the holy vessels and the trumpets for the alarm in his hand.	וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה אֵלֶּף לַמַּטֵּה לְצָבָא אֹתָם וְאֶת־פִּינְחָס בֶּן־אֱלִעָזָר הַכֹּהֵן לְצָבָא וְכָל־הַקֹּדֶשׁ וְחֲצֻצֹת הַתְּרוּעָה בְּיָדוֹ: וַיִּשְׁלַח יְתָהוֹן מֹשֶׁה אֵלֶּף לְשִׁבְטָא לְחִילָא יְתָהוֹן וְיֵת פִּינְחָס בֶּר אֱלִעָזָר כֹּהֵנָא לְחִילָא וּמִנֵּי קוֹדֶשָׁא וְחֲצֻצֹת יִבְבְּתָא בְּיָדֵיהּ:	6

(2) מאת המדיינים. ולא מאת המואבים שהמואבים נכנסו לדבר מחמת יראה שהיו יראים מהם שיהיו שוללים אותם שלא נאמר אלא (דברים ז, ט) אל תתגר בם מלחמה. אבל מדיינים נתעברו על ריב לא להם. דבר אחר מפני צ' פרידות טובות שיש לי להוציא מהם רות המואביה ונעמה העמונית (צ"ק לח, ז):

(3) וידבר משה וגר. אף על פי ששמע שמיחתו תלויה בדבר עשה בשמחה ולא איחר (ספרי קנו): החלצו. כתרגומו לשון חלוצי צבא מזויינים: אנשים. נדיקים וכן (שמות יז, ט) צחר לנו אנשים וכן (דברים א, טו) אנשים חכמים וידועים (תנחומא מטות ג). נקמת ד'. שהעומד כנגד ישראל כאלו עומד כנגד הקצ"ה (שם):

(4) לכל מטות ישראל. לרבות שבט לוי (ספרי שם):

(5) וימסרו. להודיען שצחן של רועי ישראל כמה הם חציצים על ישראל עד שלא שמעו צמיחתו מה הוא אומר (שמות יז, ד) עוד מעט וסקלוני ומשמעו שמיחת משה תלויה בנקמת מדין לא ראו ללכת עד שנמסרו על כרחן (ספרי שם):

(6) אותם ואת פינחס. מגיד שהיה פינחס שקול כנגד כולם. ומפני מה הלך פינחס ולא הלך אלעזר אמר הקצ"ה מי שהתחיל במלואו שהרג כזבי צח נור יגמור (תנחומא שם). דבר אחר שהלך לנקום נקמת יוסף אבי אמו שנאמר (בראשית לו, לו) והמדנים מכרו אותו (ספרי שם) ומנין שהיה אמו של פנחס משל יוסף שנאמר (שמות ו, כה) מצנות פוטיאל מזרע יתרו שפיטס עגלים

- 7 And they warred against Midian, as the LORD commanded Moses; and they slew every male. וַיִּצְבְּאוּ עַל-מִדְיָן כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה וַיַּהַרְגוּ כָּל-זָכָר:
- 8 And they slew the kings of Midian with the rest of their slain: Evi, and Rekem, and Zur, and Hur, and Reba, the five kings of Midian; Balaam also the son of Beor they slew with the sword. וְאֶת-מְלָכֵי מִדְיָן הָרְגוּ עַל-חֳלָלֵיהֶם אֶת-אֵוִי וְאֶת-רֶקֶם וְאֶת-צֹר וְאֶת-חֹר וְאֶת-רִבְעֵה חֲמִשָּׁת מְלָכֵי מִדְיָן וְאֵת בִּלְעָם בֶּן-בְּעֹר הָרְגוּ בַחֶרֶב:
- 9 And the children of Israel took captive the women of Midian and their little ones; and all their cattle, and all their flocks, and all their goods, they took for a prey. וַיִּשְׁבּוּ בְנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-נָשֵׁי מִדְיָן וְאֶת-טַפָּם וְאֵת כָּל-בְּהֶמְתָּם וְאֶת-כָּל-מִקְנֵהֶם וְאֶת-כָּל-חֵילֵם בְּזָזוּ:
- 10 And all their cities in the places wherein they dwelt, and all their encampments, they burnt with fire. וְאֵת כָּל-עָרֵיהֶם בְּמוֹשְׁבֹתָם וְאֵת כָּל-טִירֹתָם שָׂרְפוּ בָאֵשׁ:
- 11 And they took all the spoil, and all the prey, both of man and of beast. וַיִּקְחוּ אֶת-כָּל-הַשָּׁלָל וְאֵת כָּל-הַמִּלְקוֹחַ בָּאָדָם וּבַבְּהֵמָה:

לעבודת אלילים ומזרע יוסף שפטפט צינרו. דבר אחר שהיה משוח מלחמה (סוטה מג, א): וכלי הקדש. זה הארון והניץ שהיה בלעם עמהם ומפריח מלכי מדין ככשפים והוא עצמו פורח עמהם הראה להם את הניץ שהשם חקוק בו והם נופלים לכך נאמר על חלליהם במלכי מדין שנופלים על החללים מן האויר וכן בצלעם כתיב (בספר יהושע יג, כב) אל חלליהם (תנחומא ד): בידו. בראשיתו וכן (במדבר כא, כ) ויקח את כל ארצו מידו (ספרי קנז):

(8) חמשת מלכי מדין. וכי איני רואה שחמשה מנה הכתוב למה הוזקק לומר חמשת אלא ללמדך ששור כולם בענה והשוו כולם בפורענות. בלעם הלך שם ליטול שכר עשרים וארבעה אלף שהפיל מישראל בעצמו ויצא ממדין לקראת ישראל ומשיאן ענה רעה אמר להם אם כשהייתם ששים רבוא לא יכולתם להם. ועכשיו צ"צ אלף אחס צאים להלם. נתנו לו שכרו משלם ולא קפחוהו (סם): בחרב. הוא בא על ישראל והחליף אומנתו באומנות שאין נוסעים אלא בפייהם על ידי תפלה ובקשה. ובא הוא ותפש אומנותם לקללם בפיו אף הם באו עליו והחליפו אומנותם באומנות האומות שבאין בחרב שנאמר (בראשית כז, מ) ועל חרבך תחיה:

(10) שירתם. מקום פלטרין שלהם (ספרי סם) שהוא לשון מושב כומרים יודעי חוקיהם. דבר אחר לשון מושב שריהם כמו שמתורגם (ש"א ו, ח) סרני פלשתיים טורני פלשתיא:

(11) ויקחו את כל השלל וגו'. מגיד שהיו כשרים ודיקים ולא נחשדו על הגזל לשלוח יד בצוה שלא בראשית שנאמר את כל השלל וגו' ועליהם מפורש בקבלה (שה"ש ו, ו) שניך כעדר הרחלים וגו'. אף אנשי המלחמה שניך כולם נדיקים (ספרי סם): שלל. הן מטלטלין של מלבוש ומכשיתיין: בז. הוא ציז מוטלטלין שאינם מכשיתיין: מלקוח. אדם ובהמה. ובמקום שכתוב שני אלל מלקוח שני באדם ומלקוח ובהמה:

<p>12 And they brought the captives, and the prey, and the spoil, unto Moses, and unto Eleazar the priest, and unto the congregation of the children of Israel, unto the camp, unto the plains of Moab, which are by the Jordan at Jericho.</p>	<p>וַיָּבִיאוּ אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְאֶל-עֲדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשְּׁבִי וְאֶת-הַמִּלְקוֹחַ וְאֶת-הַשְּׁלָל אֶל-הַמַּחֲנֶה אֶל-עֶרְבַת מוֹאָב אֲשֶׁר עַל-יַרְדֵּן יְרִיחוֹ: (ס)</p>	<p>12 וַיָּבִיאוּ אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְאֶל-עֲדַת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַשְּׁבִי וְאֶת-הַמִּלְקוֹחַ וְאֶת-הַשְּׁלָל אֶל-הַמַּחֲנֶה אֶל-עֶרְבַת מוֹאָב אֲשֶׁר עַל-יַרְדֵּן יְרִיחוֹ: (ס)</p>
<p>13 And Moses, and Eleazar the priest, and all the princes of the congregation, went forth to meet them without the camp.</p>	<p>וַיֵּצְאוּ מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְכָל-נְשִׂאֵי הָעֵדָה לִקְרֹאתָם אֶל-מַחֲוֶיז לַמַּחֲנֶה:</p>	<p>וַיֵּצְאוּ מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְכָל-נְשִׂאֵי הָעֵדָה לִקְרֹאתָם אֶל-מַחֲוֶיז לַמַּחֲנֶה: שלישי (שני)</p>
<p>14 And Moses was wroth with the officers of the host, the captains of thousands and the captains of hundreds, who came from the service of the war.</p>	<p>וַיִּקְצֹף מֹשֶׁה עַל פְּקוּדֵי הַחֵיִל שְׂרֵי הָאֲלָפִים וְשְׂרֵי הַמֵּאוֹת הַבָּאִים מִצִּבְא הַמִּלְחָמָה:</p>	<p>וַיִּקְצֹף מֹשֶׁה עַל פְּקוּדֵי הַחֵיִל שְׂרֵי הָאֲלָפִים וְשְׂרֵי הַמֵּאוֹת הַבָּאִים מִצִּבְא הַמִּלְחָמָה: 14</p>
<p>15 And Moses said unto them: 'Have ye saved all the women alive?</p>	<p>וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה הֲחַיִּיתֶם כָּל-נָקְבָה:</p>	<p>וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה הֲחַיִּיתֶם כָּל-נָקְבָה: 15</p>
<p>Behold, these caused the children of Israel, through the counsel of Balaam, to revolt so as to break faith with the LORD in the matter of Peor, and so the plague was among the congregation of the LORD.</p>	<p>הֵן הִנֵּה הָיוּ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַבָּר בִּלְעָם לְמַסֵּר-מַעַל בִּיהִנֵּה עַל-דְּבַר-פְּעֹזֹר וַתְּהִי הַמִּגֶּפֶה בְּעֵדַת יְהוָה:</p>	<p>הֵן הִנֵּה הָיוּ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדַבָּר בִּלְעָם לְמַסֵּר-מַעַל בִּיהִנֵּה עַל-דְּבַר-פְּעֹזֹר וַתְּהִי הַמִּגֶּפֶה בְּעֵדַת יְהוָה: 16</p>
<p>17 Now therefore kill every male among the little ones, and kill every woman that hath known man by lying with him.</p>	<p>וַעֲתָה הֲרֹגוּ כָל-זָכָר בֶּטָן וְכָל-אִשָּׁה יוֹדַעַת אִישׁ לְמִשְׁכַּב זָכָר הֲרֹגוּ:</p>	<p>וַעֲתָה הֲרֹגוּ כָל-זָכָר בֶּטָן וְכָל-אִשָּׁה יוֹדַעַת אִישׁ לְמִשְׁכַּב זָכָר הֲרֹגוּ: 17</p>
<p>18 But all the women children, that have not known man by lying with him, keep alive for yourselves.</p>	<p>וְכָל הַטָּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא-יָדְעוּ מִשְׁכַּב זָכָר הֲחִיו לָכֶם:</p>	<p>וְכָל הַטָּף בְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא-יָדְעוּ מִשְׁכַּב זָכָר הֲחִיו לָכֶם: 18</p>

- (13) ויצאו משה ואלעזר הכהן. לפי שראו את נערי ישראל יוצאים לחטוף מן הצהר (שס):
- (14) ויקצף משה על פקודי החיל. ממונים על החיל ללמד שכל סרחון הדור תלוי בגדולים שיש כח צידם למחות (שס):
- (16) הן הגנה. מגיד שהיו מכירין אותן. זו היא שנכשל פלוגי זה (ספרי וזטא): בדבר בלעם. אמר להם אפילו אתם מכניסים כל המונות (ס"א האומות) שזעולס אין אתם יכולים להם שמא מרובים אתם מן המצרים שהיו שם מאות רכב צהור בואו ואשיאכם ענה. אלהיהם של אלו שונא ומה הוא וכו' כדאיתא בחלק (סנהדרין קו, א) ובספרי (שס):
- (17) וכל אשה יודעת איש. ראויה להצטל אף על פי שלא נצטלה ולפני הצנץ העצירו והראויה להצטל פניה מוריקות (יצמות ס, ג): הרגו. למה חזר ואמר להפסיק הענין דצרי רבי ישמעאל שאם אני קורא הרגו כל זכר בטף וכל אשה יודעת איש וכל הטף בנשים וגו' איני יודע אם להרוג (וכל אשה יודעת) עם הזכרים או להחיות עם הטף לכך נאמר הרגו (ספרי קנו):

<p>19 And encamp ye without the camp seven days; whosoever hath killed any person, and whosoever hath touched any slain, purify yourselves on the third day and on the seventh day, ye and your captives.</p>	<p>וְאַתֶּן שָׂרוּ מִבֶּרֶא לְמִשְׁרִיתָא שִׁבְעָא יוֹמִין כָּל דְּקִטְל נַפְשָׁא וְכָל דְּקָרַב בְּקִטְלָא תִדּוֹן עֲלוּהִי בְיוֹמָא תְּלִיתָאָה וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה אֶתְּוֹן וּשְׁבִיכּוֹן:</p>	<p>19 וְאַתֶּם חָנוּ מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שִׁבְעַת יָמִים כָּל הַיָּג וְכָל נֶפֶשׁ נִגַּע בַּחֲלָל יִתְחַטָּאוּ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי אַתֶּם וּשְׁבִיכֵיכֶם:</p>
<p>20 And as to every garment, and all that is made of skin, and all work of goats' hair, and all things made of wood, ye shall purify.</p>	<p>וְכָל בְּגָד וְכָל כְּלִי-עוֹר וְכָל-מַעֲשֵׂה עֲזִים וְכָל-כְּלִי-עֵץ תִּתְחַטָּאוּ: (ס)</p>	<p>20 וְכָל-בְּגָד וְכָל-כְּלִי-עוֹר וְכָל-מַעֲשֵׂה עֲזִים וְכָל-כְּלִי-עֵץ תִּתְחַטָּאוּ: (ס)</p>
<p>21 And Eleazar the priest said unto the men of war that went to the battle: 'This is the statute of the law which the LORD hath commanded Moses:</p>	<p>וַיֹּאמֶר אֶלְעָזָר כֹּהֵנָא לְגִבּוֹרֵי חֵילָא דְּאֵתוּ לְקָרְבָּא דְּאִי גִזְרִית אֲוִרִיתָא דְּפִקִּיד יְיָ יַת מֹשֶׁה:</p>	<p>21 וַיֹּאמֶר אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶל-אֲנָשֵׁי הַצָּבָא הַבָּאִים לַמִּלְחָמָה זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה:</p>
<p>22 Howbeit the gold, and the silver, the brass, the iron, the tin, and the lead,</p>	<p>בָּרָם יֵת דְּהַבָּא וְיֵת כֶּסֶףא יֵת נְחָשָׁא יֵת בְּרֹזָלָא יֵת עִבְצָא וְיֵת אַבְרָא:</p>	<p>22 אֲךְ אֶת-הַזָּהָב וְאֶת-הַכֶּסֶף אֶת-הַנְּחָשֶׁת אֶת-הַבְּרֹזֶל אֶת-הַבַּדִּיל וְאֶת-הָעִפְרָת:</p>
<p>23 every thing that may abide the fire, ye shall make to go through the fire, and it shall be clean; nevertheless it shall be purified with the water of sprinkling; and all that abideth not the fire ye shall make to go through the water.</p>	<p>כָּל מִדְּעָם דְּמִתְעַל בְּנוֹרָא תַעֲבְרוּנִיהּ בְּנוֹרָא וְיִדְכִי בָרָם בְּמִי אֲדִיוֹתָא וְיִתְּדִי וְכָל דְּלֹא מִתְעַל בְּנוֹרָא תַעֲבְרוּנִיהּ בְּמִיָּא:</p>	<p>23 כָּל-דְּבָר אֲשֶׁר-יָבֹא בָאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בָאֵשׁ וְיִטְהַר אֲךְ בְּמִי נִדָּה יִתְחַטָּא וְכָל אֲשֶׁר לֹא-יָבֹא בָאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בַּמַּיִם:</p>

(19) מחוץ למחנה. שלא יכנסו לעזרה: כל הורג נפש. רבי מאיר אומר זהורג בדבר המקבל טומאה הכתוב מדבר ולמדך הכתוב שהכלי מטמא אדם בחצורי המת כאלו נוגע במת עצמו או יכול אפילו זרק בו חץ והרגו תלמוד לומר וכל הנוגע בחלל מקיש הורג לנוגע מה נוגע על ידי חצוריו אף הורג על ידי חצוריו (ספרי חקת קכו): תחטאו. צמי נדה כדן שאר טמאי מתים שאף לדברי האומרים (יצמות ס, ב. סא, א) קצרי עוצדי גילולים אינן מטמאין צאהל שנאמר (יחזקאל לד, לא) ואתן לאני לאן מרעיתי אדם אתם אדם קרויין אדם ואין עוצדי גילולים קרויין אדם. מודה הוא שהעוצדי גילולים מטמאין צמגע וצמגעא שלא נאמר אדם אלא אצל טומאת אהלים שנאמר (במדבר יט, יד) אדם כי ימות צאהל: אהם ושביכם. לא שהנכרים מקבלין טומאה וצריכין הזאה אלא מה אדם צמי צריח אף שצמס כשיצאו לצריח וטמאו צריכין הזאה (ספרי קנו):

(20) וכל מעשה עזים. להציא כלי הקרנים והטלפים והעצמות (ת"כ. חולין כה, ב):

(21) ויאמר אלעזר הכהן וגו'. לפי שצא משה לכלל כעס צא לכלל טעות שנתעלמו ממנו הלכות גיעולי נכרים וכן אתה מואל צשמיני למלואים שנאמר (ויקרא י, יז) ויקצוף (משה) על אלעזר ועל איתמר צא לכלל כעס צא לכלל טעות וכן (במדבר כ, יא) צשמעו נא המורים ויך את הסלע על ידי הכעס טעה (ספרי טז): אשר צוה ד' וגו'. תלה ההוראה צרצו (שם):

(22) אף את הזהב וגו'. אף על פי שלא הזהיר לכס משה אלא על הלכות טומאה עוד יש להזהיר לכס על הלכות גיעול. ואף לשון מיעוט כלומר ממועטין אתם מלהשתמש בכלים אפילו לאחר טהרתן מטומאת המת עד שיטהרו מזליעת איסור נבלות. ורבותינו אמרו (יל"ש תשפ"ה) אף את הזהב לומר שצריך להעביר חלודה שלו קודם שיגיעלנו וזהו לשון אף שלא יהא שם חלודה אף המתכת יהיה כמות שהוא:

(23) כל דבר אשר יבא באש. לצלל צו כלום: תעבירו באש. כדרך ששמישו הגעלתו מה ששמישו על ידי חמין יגיעלנו צחמין ומה ששמישו על ידי כגון השפוד והאסכלה ילגנו צחור (ע"ז עה, ב): אף במי נדה יתחטא. לפי

24 And ye shall wash your clothes on the seventh day, and ye shall be clean, and afterward ye may come into the camp.'	וְתַחֲוִיוּן לְבוּשִׁיכוֹן בְּיוֹמָא הַשְּׁבִיעִי וְטַהַרְתֶּם וְאַחֲרַיִךְ תָּבֹאוּ אֶל־הַמַּחֲנֶה: (ס)	24 וְכַפִּסְתֶּם בְּגִדֵיכֶם בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי וְטַהַרְתֶּם וְאַחֲרַיִךְ תָּבֹאוּ אֶל־הַמַּחֲנֶה: (ס)
25 And the LORD spoke unto Moses, saying:	וַיֹּאמֶר יְיָ לְמֹשֶׁה לְמִימַר:	25 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
26 'Take the sum of the prey that was taken, both of man and of beast, thou, and Eleazar the priest, and the heads of the fathers' houses of the congregation;	קָבִיל יֵת חֹשֶׁבֶן דְּבִרְתָּא שְׂבִיָּא בְּאַנְשָׁא וּבְבִיעִירָא אֶתָּא וְאַלְעָזָר כֹּהֵנָא וְרִישֵׁי אֲבֹתָא כְּנִשְׁתָּא:	26 שָׂא אֶת רֹאשׁ מַלְקוֹת הַשָּׂבִי בְּאָדָם וּבְבִהֶמָּה אֶתָּא וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְרֹאשֵׁי אֲבוֹת הָעֵדָה:
27 and divide the prey into two parts: between the men skilled in war, that went out to battle, and all the congregation;	וְחִפְּלִיג יֵת דְּבִרְתָּא בֵּין גּוֹבְרֵי מִגִּיחֵי קָרְבָּא דְנִפְקוּ לְחִילָא וּבֵין כָּל כְּנִשְׁתָּא:	27 וְחִצִּית אֶת־הַמַּלְקוֹת בֵּין תַּפְשֵׁי הַמִּלְחָמָה הַיִּצְאִים לְצָבָא וּבֵין כָּל־הָעֵדָה:
28 and levy a tribute unto the LORD of the men of war that went out to battle: one soul of five hundred, both of the persons, and of the beeves, and of the asses, and of the flocks;	וְתַפְרִישׁ נְסִיבָא קָדָם יְיָ מִן גּוֹבְרֵי מִגִּיחֵי קָרְבָּא דְנִפְקוּ לְחִילָא חֲדָא נַפְשָׁא מִחֲמִישׁ מָאָה מִן אַנְשָׁא וּמִן תּוֹרֵי וּמִן חֲמֵרֵי וּמִן עֲנָא:	28 וְהִרְמֵת מִכֶּסֶּ לַיהוָה מֵאֵת אַנְשֵׁי הַמִּלְחָמָה הַיִּצְאִים לְצָבָא אֶחָד נֶפֶשׁ מִחֲמִישׁ הַמָּאוֹת מִן־הָאָדָם וּמִן־הַבָּקָר וּמִן־הַחֲמֹרִים וּמִן־ הָעֵזָאן:
29 take it of their half, and give it unto Eleazar the priest, as a portion set apart for the LORD.	מִפְּלִגוּתְהוֹן תִּסְבוּן וְתַתְּנוּן לְאַלְעָזָר כֹּהֵנָא אֶפְרָשׁוּתָא קָדָם יְיָ:	29 מִמַּחֲצִיתֶם תִּקְחוּ וְנִתַּתָּה לְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן תְּרוּמַת יְהוָה:
30 And of the children of Israel's half, thou shalt take one drawn out of every fifty, of the persons, of the beeves, of the asses, and of the flocks, even of all the cattle, and give them unto the Levites, that keep the charge of the tabernacle of the LORD.'	וּמִפְּלִגוּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תִּסָּב חֶד דִּיתְחָד מִן חֲמִשִּׁין מִן אַנְשָׁא מִן תּוֹרֵי מִן חֲמֵרֵי וּמִן עֲנָא מִכָּל בְּעִירָא וְתַתִּין יְתִהוֹן לְלִיּוֹאֵי נְטָרֵי מִטְּרַת מִשְׁכְּנָא דִּיִּי:	30 וּמִמַּחֲצֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל תִּקְחוּ אֶחָדוֹ אֶחָד מִן־הַחֲמִשִּׁים מִן־ הָאָדָם מִן־הַבָּקָר מִן־הַחֲמֹרִים וּמִן־הָעֵזָאן מִכָּל־הַבְּהֵמָה וְנִתַּתָּה אֹתָם לְלִוִּים שְׂמֹרֵי מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכֵּן יְהוָה:
31 And Moses and Eleazar the priest did as the LORD commanded Moses.	וַעֲבַד מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר כֹּהֵנָא כְּמָא דְּפִקִּיד יְיָ יְתָא מֹשֶׁה:	31 וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:

פשוטו חטוי זה לטהרו מטומאת מת אמר להם זריכין הכלים גיעול לטהרם מן האיסור וחטוי לטהרן מן הטומאה. ורבותינו דרשו (ס) מכאן שאף להכשירן מן האיסור הטעין טבילה לכלי מתכות ומי נדה הכתובים כאן דרשו מים הראויים לטבול צהם נדה. וכמה הם מ' סאה: וכל אשר לא יבא באש. כל דצר שאין תשמישו על ידי האור כגון כוסות וכלויות שתשמישן צונן ולא צלעו איסור: העבירו במים. מטבילו ודיו ודוקא כלי מתכות (ס):

(24) אל המחנה. למחנה שכינה שאין טמא מת טעון שילוח ממחנה לויה וממחנה ישראל (פסחים סו, ב):

(26) שא את ראש. קם את המשכון:

(27) וחצית את המלקוח בין תפשי המלחמה וגו'. חציו לאלו וחציו לאלו:

32	Now the prey, over and above the booty which the men of war took, was six hundred thousand and seventy thousand and five thousand sheep,	וַיְהִי הַמִּלְקוֹחַ יְתֵר אֲשֶׁר בָּזְזוּ עִם הַצֹּבָא צֹאן שֵׁשׁ-מֵאוֹת אֶלֶף וְשִׁבְעִים אֶלֶף וַחֲמִשָּׁת אֶלְפִים:	וַהֲיָת דְּבִרְתָּא שְׂאָר בְּזָא דְּבִזּוּ עִמָּא דִּנְפְקוּ לַחִילָא עֲנָא שִׁית מֵאָה וְשִׁבְעִין וַחֲמִשָּׁא אֶלְפִין:
33	and threescore and twelve thousand beees,	וּבִקָּר שָׁנִים וְשִׁבְעִים אֶלֶף:	וּתְוִרֵי שִׁבְעִין וַתְּרִין אֶלְפִין:
34	and threescore and one thousand asses,	וַחֲמִיָּים אֶחָד וְשָׁשִׁים אֶלֶף:	וַחֲמִרֵי שְׁתֵּין וַחֲדָא אֶלְפִין:
35	and thirty and two thousand persons in all, of the women that had not known man by lying with him.	וַנִּפְשׁ אָדָם מִן-הַנָּשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ מִשְׁכָּב זָכָר כָּל-נֶפֶשׁ שָׁנִים וְשָׁלֹשִׁים אֶלֶף:	וַנִּפְשָׁא דְאַנְשָׁא מִן נְשִׂיאָ דְלֹא יָדְעָא מִשְׁכָּבֵי דְכֹרָא כָּל נִפְשָׁתָא תְּלָתִין וַתְּרִין אֶלְפִין:
36	And the half, which was the portion of them that went out to war, was in number three hundred thousand and thirty thousand and seven thousand and five hundred sheep.	וַתְּהִי הַמִּחְצָה חֶלֶק הַיְצְאִים בַּצֹּבָא מִסֵּפֶר הַצֹּאן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אֶלֶף וְשָׁלֹשִׁים אֶלֶף וְשִׁבְעַת אֶלְפִים וַחֲמִשׁ מֵאוֹת:	וַהֲיָת פְּלִגּוּתָא חוּלְקָ גּוּבְרִיא דִּנְפְקוּ לַחִילָא מִנֵּין עֲנָא תְּלָת מֵאָה וַתְּלָתִין וְשִׁבְעָא אֶלְפִין וַחֲמִישׁ מֵאָה:
37	And the LORD'S tribute of the sheep was six hundred and threescore and fifteen.	וַיְהִי הַמֶּכֶס לַיהוָה מִן-הַצֹּאן שֵׁשׁ מֵאוֹת חֲמִשׁ וְשִׁבְעִים:	וַהֲיָה נְסִיבָא קָדָם יְיָ מִן עֲנָא שִׁית מֵאָה וְשִׁבְעִין וַחֲמִישׁ:
38	And the beees were thirty and six thousand, of which the LORD'S tribute was threescore and twelve.	וּבִקָּר שִׁשָּׁה וְשָׁלֹשִׁים אֶלֶף וּמִכְסָם לַיהוָה שָׁנִים וְשִׁבְעִים:	וּתְוִרֵי תְּלָתִין וְשִׁתָּא אֶלְפִין וַנְסִיבֵהוּן קָדָם יְיָ שִׁבְעִין וַתְּרִין:
39	And the asses were thirty thousand and five hundred, of which the LORD'S tribute was threescore and one.	וַחֲמִיָּים שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת וּמִכְסָם לַיהוָה אֶחָד וְשָׁשִׁים:	וַחֲמִרֵי תְּלָתִין אֶלְפִין וַחֲמִישׁ מֵאָה וַנְסִיבֵהוּן קָדָם יְיָ שְׁתֵּין וַחֲדָא:
40	And the persons were sixteen thousand, of whom the LORD'S tribute was thirty and two persons.	וַנִּפְשׁ אָדָם שִׁשָּׁה עָשָׂר אֶלֶף וּמִכְסָם לַיהוָה שָׁנִים וְשָׁלֹשִׁים נֶפֶשׁ:	וַנִּפְשָׁא דְאַנְשָׁא שְׁתַּת עָשָׂר אֶלְפִין וַנְסִיבֵהוּן קָדָם יְיָ תְּלָתִין וַתְּרִין נֶפֶשׁ:
41	And Moses gave the tribute, which was set apart for the LORD, unto Eleazar the priest, as the LORD commanded Moses.	וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת-מִכְסֵי תְּרוּמַת יְהוָה לְאֵלְעָזָר הַכֹּהֵן כַּאֲשֶׁר צֻוְּהָ יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה:	וַיִּתֵּב מֹשֶׁה יָת נְסִיב אַפְרָשׁוּתָא קָדָם יְיָ לְאֵלְעָזָר כֹּהֵנָא כְּמָא דְּפָקִיד יְיָ יָת מֹשֶׁה:

(32) ויהי המלקוח יתר הבז. לפי שלא נטעו להרים מכס מן המטלטלין אלא מן המלקוח כתב את הלשון הזה ויהי המלקוח שצא לכלל חלוקה ולכלל מכס שהיה עודף על צו המטלטלין אשר צונו עם הכזא איש לו ולא צא לכלל חלוקה מספר הצאן וגו'.

42	And of the children of Israel's half, which Moses divided off from the men that warred—	וממחצית בני ישראל אשר חצה משה מן הגברים הנפיקו לחילא:	וממחצית בני ישראל אשר חצה משה מן הגברים הנפיקו לחילא:	וממחצית בני ישראל אשר חצה משה מן הגברים הנפיקו לחילא:	וממחצית בני ישראל אשר חצה משה מן הגברים הנפיקו לחילא:
43	now the congregation's half was three hundred thousand and thirty thousand and seven thousand and five hundred sheep,	ותהי מחצת העדה מן הצאן שלש מאות אלף ושלשים אלף שבעת אלפים וחמש מאות:	ותהי מחצת העדה מן הצאן שלש מאות אלף ושלשים אלף שבעת אלפים וחמש מאות:	ותהי מחצת העדה מן הצאן שלש מאות אלף ושלשים אלף שבעת אלפים וחמש מאות:	ותהי מחצת העדה מן הצאן שלש מאות אלף ושלשים אלף שבעת אלפים וחמש מאות:
44	and thirty and six thousand beeves,	ובקר ששה ושלשים אלף:	ובקר ששה ושלשים אלף:	ובקר ששה ושלשים אלף:	ובקר ששה ושלשים אלף:
45	and thirty thousand and five hundred asses,	וחמרים שלשים אלף וחמש מאות:	וחמרים שלשים אלף וחמש מאות:	וחמרים שלשים אלף וחמש מאות:	וחמרים שלשים אלף וחמש מאות:
46	and sixteen thousand persons—	ונפיש אדם ששה עשר אלף:	ונפיש אדם ששה עשר אלף:	ונפיש אדם ששה עשר אלף:	ונפיש אדם ששה עשר אלף:
47	even of the children of Israel's half, Moses took one drawn out of every fifty, both of man and of beast, and gave them unto the Levites, that kept the charge of the tabernacle of the LORD; as the LORD commanded Moses.	ויקח משה ממחצת בני ישראל את האחד אחד מן החמשים מן האדם ומן הבהמה ויתן אתם ללוים שמרי משמרת משכן יהוה כאשר צוה יהוה את משה:	ויקח משה ממחצת בני ישראל את האחד אחד מן החמשים מן האדם ומן הבהמה ויתן אתם ללוים שמרי משמרת משכן יהוה כאשר צוה יהוה את משה:	ויקח משה ממחצת בני ישראל את האחד אחד מן החמשים מן האדם ומן הבהמה ויתן אתם ללוים שמרי משמרת משכן יהוה כאשר צוה יהוה את משה:	ויקח משה ממחצת בני ישראל את האחד אחד מן החמשים מן האדם ומן הבהמה ויתן אתם ללוים שמרי משמרת משכן יהוה כאשר צוה יהוה את משה:
48	And the officers that were over the thousands of the host, the captains of thousands, and the captains of hundreds, came near unto Moses;	ויקרב אל משה הפקדים אשר לאלפי הצבא שרי האלפים ושרי המאות:	ויקרב אל משה הפקדים אשר לאלפי הצבא שרי האלפים ושרי המאות:	ויקרב אל משה הפקדים אשר לאלפי הצבא שרי האלפים ושרי המאות:	ויקרב אל משה הפקדים אשר לאלפי הצבא שרי האלפים ושרי המאות:
49	and they said unto Moses: 'Thy servants have taken the sum of the men of war that are under our charge, and there lacketh not one man of us.	ויאמרו אל משה עבדיך נשאו את ראש אנשי המלחמה אשר בידנו ולא נפקד ממנו איש:	ויאמרו אל משה עבדיך נשאו את ראש אנשי המלחמה אשר בידנו ולא נפקד ממנו איש:	ויאמרו אל משה עבדיך נשאו את ראש אנשי המלחמה אשר בידנו ולא נפקד ממנו איש:	ויאמרו אל משה עבדיך נשאו את ראש אנשי המלחמה אשר בידנו ולא נפקד ממנו איש:

(42) וממחצית בני ישראל אשר חצה משה. לעדה. והוציאה להם מן האנשים הנפיקים:

(43) ותהי מחצת העדה. כך וכן:

(47) ויקח משה וגר:

(48) הפקודים. הממונים:

(49) ולא נפקד. ולא נחסר ותרגומו ולא שגא אף הוא כלשון חסרון כמו (בראשית לא, לט) אנכי אחטנה תרגומו דהוה שגיא ממניגא וכן (שמואל א כ, יח) כי יפקד מושבך. יחסר מקום מושבך. איש הרגיל לישב שם וכן (שם כז) ויפקד מקום דוד. נחסר מקומו ואין איש יושב שם:

<p>And we have brought the LORD'S offering, what every man hath gotten, of jewels of gold, armlets, and bracelets, signet-rings, ear-rings, and girdles, to make atonement for our souls before the LORD.'</p>	<p>וּקְרִיבָנָא יֵת קִירְבָּנָא דִּיֵּי גִבְרָא דְאִשְׁכַּח מֵאֵן דְּדָהֵב שִׁירִין וְשִׁבּוֹן עֲזָקִין קִדְשִׁין וּמַחוּדָא לְכַפֵּרָא עַל נַפְשֵׁתָנָא קָדָם יי:</p>	<p>וּנְקִירָב אֶת־קִרְבָּן יְהוָה אִישׁ אֲשֶׁר מָצָא כְּלִי־זָהָב אֲצַעְדָּהּ וְצִמִּיד טַבַּעַת עָגִיל וְכוּמָז לְכַפֵּר עַל־נַפְשֵׁתָיו לִפְנֵי יְהוָה:</p>
<p>And Moses and Eleazar the priest took the gold of them, even all wrought jewels.</p>	<p>וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־הַזָּהָב מֵאַתָּם כָּל כְּלֵי מַעֲשֶׂה: דְּעֻבְדָּא:</p>	<p>וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־הַזָּהָב מֵאַתָּם כָּל כְּלֵי מַעֲשֶׂה:</p>
<p>And all the gold of the gift that they set apart for the LORD, of the captains of thousands, and of the captains of hundreds, was sixteen thousand seven hundred and fifty shekels.—</p>	<p>וַיְהִי כָּל דְּהָב אִפְרָשׁוּתָא דְּאַפְרִישׁוֹ קָדָם יי שְׁתַּת עֶשְׂרִי אֲלָפִין שֶׁבַע מֵאָה וְחֲמִשִּׁין סָלְעִין מִן רַבְּנֵי אֲלָפֵי וּמִן רַבְּנֵי מֵאוֹתָא:</p>	<p>וַיְהִי כָּל־זָהָב הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר הָרִימוּ לַיהוָה שֵׁשֶׁה עָשָׂר אֲלָף שֶׁבַע־מֵאוֹת וְחֲמִשִּׁים שֶׁקֶל מֵאֵת שָׂרֵי הָאֲלָפִים וּמֵאֵת שָׂרֵי הַמֵּאוֹת:</p>
<p>For the men of war had taken booty, every man for himself.—</p>	<p>גִּבְרִין דְּחִילָא בְּזוּ גִבְרָא לְנַפְשֵׁיהּ:</p>	<p>אֲנָשֵׁי הַצָּבָא בְּזָזוּ אִישׁ לוֹ:</p>
<p>And Moses and Eleazar the priest took the gold of the captains of thousands and of hundreds, and brought it into the tent of meeting, for a memorial for the children of Israel before the LORD.</p>	<p>וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן יֵת דְּהָבָא מִן רַבְּנֵי אֲלָפֵי וּמֵאוֹתָא וַאֲתִיאוּ יְתִיה לְמִשְׁכַּן זִמְנָא דְּיֻכְרָנָא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל קָדָם יי:</p>	<p>וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־הַזָּהָב מֵאֵת שָׂרֵי הָאֲלָפִים וּמֵאֵת שָׂרֵי הַמֵּאוֹת וַיָּבִיאוּ אֹתוֹ אֶל־אֹהֶל מוֹעֵד וַיָּקְרוּן לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי יְהוָה: (פ)</p>
<p>Now the children of Reuben and the children of Gad had a very great multitude of cattle; and when they saw the land of Jazer, and the land of Gilead, that, behold, the place was a place for cattle,</p>	<p>וּבְעִיר סְגִי הָיָה לְבְנֵי רְאוּבֵן וּלְבְנֵי גָד תַּקִּיף לְחֻדָּא וַחֲזוּ יֵת אֶרֶע יַעֲזָר וַיְת אֶרֶע גִּלְעָד וְהָא אַתְרָא אַתְר כְּשֶׁר לְבֵית בְּעִיר:</p>	<p>וּמִקְנֵהוּ רַב הָיָה לְבְנֵי רְאוּבֵן וּלְבְנֵי־גָד עֲצוּם מְאֹד וַיֵּרְאוּ אֶת־אֶרֶץ יַעֲזָר וְאֶת־אֶרֶץ גִּלְעָד וַהֲגִה הַמָּקוֹם מְקוֹם מִקְנֵה:</p>
<p>the children of Gad and the children of Reuben came and spoke unto Moses, and to Eleazar the priest, and unto the princes of the congregation, saying:</p>	<p>וַאֲתוּ בְנֵי גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן וַאֲמָרוּ לְמֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וּלְרַבְּרֵי כְּנִשְׁתָּא לְמִימַר:</p>	<p>וַיָּבִאוּ בְנֵי־גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן וַאֲמָרוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְאֶל־נְשִׂאֵי הָעֵדָה לֵאמֹר:</p>
<p>'Ataroth, and Dibon, and Jazer, and Nimrah, and Heshbon, and Elealeh, and Sebam, and Nebo, and Beon,</p>	<p>עֲטָרוֹת וְדִיבּוֹן וַיַּעֲזָר וְנִמְרָה וְחֶשְׁבוֹן וְאֶלְעָלָה וְשֶׁבַם וְנֶבּוֹ וּבְעוֹן:</p>	<p>עֲטָרוֹת וְדִיבּוֹן וַיַּעֲזָר וְנִמְרָה וְחֶשְׁבוֹן וְאֶלְעָלָה וְשֶׁבַם וְנֶבּוֹ וּבְעוֹן:</p>
<p>וכומו. דפוס של בית הרחם לכפר על</p>	<p>וצמיד. של יד: עגיל. נזמי אחז:</p>	<p>(50) אצעדה. אלו צמידים של רגל: הכורור הלז של צנות מדין:</p>

4 the land which the LORD smote before the congregation of Israel, is a land for cattle, and thy servants have cattle.'	אֶרֶץ דְּמָחָא יִי ית יתְבָהָא קֳדָם כְּנָשָׁתָא דִּישְׂרָאֵל אֶרֶץ כְּשָׂרָא לְבֵית בְּעִיר הִיא וּלְעִבְדֵיךָ מִקְנֶה: (ס)	4 הָאֶרֶץ אֲשֶׁר הִכָּה יְהוָה לִפְנֵי עַדְתִּי יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ מִקְנֶה הִיא וּלְעִבְדֵיךָ מִקְנֶה: (ס)
5 And they said: 'If we have found favour in thy sight, let this land be given unto thy servants for a possession; bring us not over the Jordan.'	וַיֹּאמְרוּ אִם אֲשַׁכְנָא רַחֲמִין בְּעֵינֶיךָ תַתִּיחִיב אֶרֶץ הַדָּא לְעִבְדֵיךָ לְאַחְסָנָא לֹא תַעֲבִרְנָא ית ירְדֵנָא:	5 וַיֹּאמְרוּ אִם-מִצָּאֵנוּ חֵן בְּעֵינֶיךָ יִתֵּן אֶת-הָאֶרֶץ הַזֹּאת לְעִבְדֶיךָ לְאַחֲזָהּ אֶל-תַּעֲבִרְנוּ אֶת-הַיַּרְדֵּן:
6 And Moses said unto the children of Gad and to the children of Reuben: 'Shall your brethren go to the war, and shall ye sit here?	וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְבְנֵי-גָד וּלְבְנֵי רְאוּבֵן הָאֲחִיכֶם יֵבְאוּ לְמַלְחָמָה וְאַתֶּם תֵּשְׁבוּ פֹה:	6 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְבְנֵי-גָד וּלְבְנֵי רְאוּבֵן הָאֲחִיכֶם יֵבְאוּ לְמַלְחָמָה וְאַתֶּם תֵּשְׁבוּ פֹה:
7 And wherefore will ye turn away the heart of the children of Israel from going over into the land which the LORD hath given them?	וְלָמָּה (כ' תנואון) [ק' תניאון] אֶת-לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעֲבֹר אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר-נָתַן לָהֶם יְהוָה:	7 וְלָמָּה (כ' תנואון) [ק' תניאון] אֶת-לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעֲבֹר אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר-נָתַן לָהֶם יְהוָה:
8 Thus did your fathers, when I sent them from Kadesh-barnea to see the land.	כָּדִין עָבְדוּ אֶבְרָהָם כָּדִין שְׁלַחִית יְתָהוֹן מִרְקָם גִּיָּאָה לְמַחֲזֵי ית אֶרֶץ:	8 כָּה עָשׂוּ אֲבֹתֵיכֶם בְּשַׁלְּחִי אֹתָם מִקְדָּשׁ בְּרִנֵּעַ לִרְאוֹת אֶת-הָאֶרֶץ:
9 For when they went up unto the valley of Eshcol, and saw the land, they turned away the heart of the children of Israel, that they should not go into the land which the LORD had given them.	וַיֵּלֶקּוּ עַד נַחֲלָא דְאַתְכֵּלָא וַיִּחְזּוּ ית אֶרֶץ וַיִּנְיֹאוּ ית לִפְא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדִיל דְּלֹא לְמִיעֵל לְאַרְעָא דִּיהֵב לְהוֹן יִי:	9 וַיַּעֲלוּ עַד-נַחֲלָא אֲשַׁכּוֹל וַיִּרְאוּ אֶת-הָאֶרֶץ וַיִּנְיֹאוּ אֶת-לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַלְתִּי-בֹא אֶל-הָאֶרֶץ אֲשֶׁר-נָתַן לָהֶם יְהוָה:
10 And the LORD'S anger was kindled in that day, and He swore, saying:	וַתִּקְרַף רוּחָא דִּי בְיוֹמָא הַהוּא וַיִּשְׁבַּע לֵאמֹר:	10 וַיִּחַר-אַף יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּשְׁבַּע לֵאמֹר:
11 Surely none of the men that came up out of Egypt, from twenty years old and upward, shall see the land which I swore unto Abraham, unto Isaac, and unto Jacob; because they have not wholly followed Me;	אִם יִחְזוּן גּוֹבְרִיָא דְסִלְקוּ מִמִּצְרַיִם מִבֶּר עֶשְׂרִין שָׁנִין וְלַעֲלָא ית אֶרֶץ דְּקִיָּמִית לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב אֲרִי לֹא אֲשַׁלִּימוּ בְּתֵר דְּחִלְתִּי:	11 אִם-יִרְאוּ הָאֲנָשִׁים הָעֲלִים מִמִּצְרַיִם מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְלַעֲלָה אֶת הָאֶדְמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב כִּי לֹא-מָלְאוּ אַחֲרַי:

(3) עטרו ודיבון וגו'. מארץ סיחון ועוג היו:

(6) האחיהם. לשון תמיהה הוא:

(7) ולמה תניאון. תסירו ותמניעו לכם מעבור שיהיו סבורים שאתם יראים לעבור מפני המלחמה וחוזק הערים והעם:

(8) מקדש ברנע. כך שמה ושני קדש היו:

- 12 save Caleb the son of Jephunneh the Kenizzite, and Joshua the son of Nun; because they have wholly followed the LORD.
- 12 בלְתִי כָלֵב בֶּן־יִפְנֶה הַקֵּנִזִּי וְיְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון כִּי מָלְאוּ אַחֲרָי וַיהוֹשֻׁעַ בֶּר נֹון אֲרִי אֲשֶׁלִּימוּ יְהוָה:
- 13 And the LORD'S anger was kindled against Israel, and He made them wander to and fro in the wilderness forty years, until all the generation, that had done evil in the sight of the LORD, was consumed.
- 13 וַיִּחַר־אַף יְהוָה בִּישְׂרָאֵל וַיִּנְעַם בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה עַד־תָּם כָּל־הַדּוֹר הָעֹשֶׂה הָרָע בְּעֵינֵי יְהוָה:
- 14 And, behold, ye are risen up in your fathers' stead, a brood of sinful men, to augment yet the fierce anger of the LORD toward Israel.
- 14 וְהִנֵּה קָמְתָם תַּחַת אֲבֹתֵיכֶם תִּרְבּוּת אֲנָשִׁים חַטָּאִים לַסִּפּוֹת עוֹד עַל חֲרוֹן אַף־יְהוָה אֶל־יִשְׂרָאֵל:
- 15 For if ye turn away from after Him, He will yet again leave them in the wilderness; and so ye will destroy all this people.'
- 15 כִּי תִשׁוּבוּ מֵאַחֲרָיו וְיָסַף עוֹד לְהַנִּיחוֹ בַּמִּדְבָּר וְשַׁחַתְתֶּם לְכָל־הָעָם הַזֶּה: (ס)
- 16 And they came near unto him, and said: 'We will build sheepfolds here for our cattle, and cities for our little ones;
- 16 וַיָּגִשׁוּ אֵלָיו וַיֹּאמְרוּ גִדְרֹת צֹאן נִבְנֶה לְמִקְנֵנוּ פָּה וְעָרִים לְטַפְּנוּ:
- 17 but we ourselves will be ready armed to go before the children of Israel, until we have brought them unto their place; and our little ones shall dwell in the fortified cities because of the inhabitants of the land.
- 17 וְאִנְחֵנוּ נִחְלָץ חֲשִׁים לִפְנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל עַד אֲשֶׁר אִם־הִבִּיאֲנֵם אֶל־מְקוֹמָם וְיָשָׁב טַפְּנוּ בְּעָרֵי הַמְּבֻצָּר מִפְּנֵי יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:
- 18 We will not return unto our houses, until the children of Israel have inherited every man his inheritance.
- 18 לֹא נָשׁוּב אֶל־בְּתֵינוּ עַד הִתְנַחֲל' בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלָתוֹ:

(12) הקב"ה. חורגו של קנו היה וילדה לו אמו של כלב את עתניאל (סוטה יא, ז):

(13) וינעם. ויטלטלם. מן נע ונד (ס"א וטלטלם צנע ונד):

(14) לספוט. כמו (ישעיה כט, ה) ספו שנה על שנה (ירמיה ז, כא) עולותיכם ספו וגו' לשון תוספת:

(16) נבנה למקננו פה. חסים היו על ממונם יותר מצניהם וצנוניהם שהקדימו מקניהם לטפם. אמר להם לא כן עשו העיקר עיקר והטפל טפל צנו לכס מחלה ערים לטפכם ואחר כך גדרות לנאכנס (תנחומא ז):

(17) ואנחנו נחלץ חשים. נזדיין מהירים כמו (ישעיה ח, ה) מהר שלל חש צו (שם ה, יט) ימהר יחשה: לפני בני ישראל. צראשי גייסות. מתוך שגבורים היו. שכן נאמר צגד (דברים לג, כ) וטרף זרוע אף קדקד ואף משה חזר ופירש להם צאלה הדברים (שם ג, יח) ואזו אחכם צעת ההיא וגו' חלוצים תעצרו לפני אחיכם בני ישראל כל בני חיל. וציריחו כתיב (יהושע ו, יג) והחלוץ הולך לפניו זה ראוץ וגד שקיימו תנאים: וישב טפנו. צעודנו אלל אחינו: בערי המבצר. שנצנה עכשיו:

- 19 For we will not inherit with them on the other side of the Jordan, and forward, because our inheritance is fallen to us on this side of the Jordan eastward.'
 19 כִּי לֹא נִחַל אִתָּם מֵעַבְרָ לַיַּרְדֵּן וְהִלָּאָה כִּי בָאָה נִחַלְתָּנוּ אֵלֵינוּ מֵעַבְרָ הַיַּרְדֵּן מִזְרָחָה: (פ)
- 20 And Moses said unto them: 'If ye will do this thing: if ye will arm yourselves to go before the LORD to the war,
 20 וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם מֹשֶׁה אִם-תַּעֲשׂוּן אֶת-הַדְּבָר הַזֶּה אִם-תִּתְחַלְצוּ לִפְנֵי יְהוָה לְמִלְחָמָה:
 20 וַיֹּאמֶר לָהֶם כָּל-חֵלּוּץ אֶת-הַיַּרְדֵּן לִפְנֵי יְהוָה עַד הוֹרִישׁוּ אֶת-אֹיְבֵיו מִפְּנֵיו:
- 21 and every armed man of you will pass over the Jordan before the LORD, until He hath driven out His enemies from before Him,
 21 וְיַעֲבֹר לָכֹון כָּל דְּמוֹרְזֵי יִרְדְּנָא קֳדָם עָמָא דִּי לְקִרְבָּא:
 21 וְיַעֲבֹר לָכֹון כָּל דְּמוֹרְזֵי יִרְדְּנָא קֳדָם עָמָא דִּי לְקִרְבָּא:
- 22 and the land be subdued before the LORD, and ye return afterward; then ye shall be clear before the LORD, and before Israel, and this land shall be unto you for a possession before the LORD.
 22 וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵי יְהוָה וְאַחֲרַיִךְ תָּשֻׁבוּ וְהָיִיתֶם נְקִיִּם מִיְּהוָה וּמִיִּשְׂרָאֵל וְהָיְתָה הָאָרֶץ הַזֹּאת לָכֶם לְאֻחֻזָּה לִפְנֵי יְהוָה:
- 23 But if ye will not do so, behold, ye have sinned against the LORD; and know ye your sin which will find you.
 23 וְאִם לֹא תַעֲשׂוּן כֹּן הִנֵּה חָטֵאתֶם לַיהוָה וְדַעוּ חֲטֹאתְכֶם אֲשֶׁר תִּמְצָא אֶתְכֶם:
- 24 Build you cities for your little ones, and folds for your sheep; and do that which hath proceeded out of your mouth.'
 24 בְּנוּ-לָכֶם עָרִים לְטַפְּכֶם וּגְדֹרֹת לְצִנְאֲכֶם וְהִיצָא מִפִּיכֶם תַּעֲשׂוּ:
- 25 And the children of Gad and the children of Reuben spoke unto Moses, saying: 'Thy servants will do as my lord commandeth.
 25 וַיֹּאמֶר בְּנֵי-גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר עֲבֹדֶיךָ יַעֲשׂוּ כַּאֲשֶׁר אֲדֹנִי מֻצְוֶה:
- 26 Our little ones, our wives, our flocks, and all our cattle, shall be there in the cities of Gilead;
 26 טַפְּנוּ נְשֵׁינוּ מִקְנֵנוּ וְכָל-בְּהֶמְתָּנוּ יִהְיוּ-שָׁם בְּעָרֵי הַגִּלְעָד:

(19) מעבר לירדן וגו'. צעזר המערצי: כי באה נחלתנו. כזר קצלונו צעזר המזרחי:
 (24) לצנאכם. תיבה זו מגזרת (תהליס ח, ח) ננה ואלפים כלס. שאין זו אל"ף מפסיק בין נון לזד"י ואל"ף שזא כאן אחר הנו"ן במקום ה"א של ננה הוא. מיסודו של רבי משה הדרשן למדתי כן: והיצא מפיכם תעשו. לגזוה. שקצלתם עליכם לעבור למלחמה עד כזו וחלוק שמה לא בקש מהם אלא ונכזשה ואחר תשובו והם קצלו עליהם עד התנחל הרי הוסיפו להמכזב שזע שחלקו וכן עשו:
 (25) ויאמר בני גד. כולם כאיש אחד:

- 27 but thy servants will pass over, every man that is armed for war, before the LORD to battle, as my lord saith.
וְעַבְדֶּיךָ יַעֲבֹרוּ כָל־חֲלוּץ צָבָא לִפְנֵי יְהוָה לְמַלְחָמָה כַּאֲשֶׁר אָדָנִי דִּבֶּר:
- 28 So Moses gave charge concerning them to Eleazar the priest, and to Joshua the son of Nun, and to the heads of the fathers' houses of the tribes of the children of Israel.
וַיִּצַו מֹשֶׁה אֶת אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וְאֶת יְהוֹשֻעַ בֶּן־נּוּן וְאֶת רָאשֵׁי אֲבוֹת הַמִּטּוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל:
- 29 And Moses said unto them: 'If the children of Gad and the children of Reuben will pass with you over the Jordan, every man that is armed to battle, before the LORD, and the land shall be subdued before you, then ye shall give them the land of Gilead for a possession;
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם אִם־יַעֲבֹרוּ בְנֵי־גָד וּבְנֵי־רְאוּבֵן אִתְּכֶם אֶת־הַיַּרְדֵּן כָּל־חֲלוּץ לְמַלְחָמָה לִפְנֵי יְהוָה וְנִכְבְּשָׁה הָאָרֶץ לִפְנֵיכֶם וְנָתַתֶּם לָהֶם אֶת־אֶרֶץ הַגִּלְעָד לְאֻחֲזָה:
- 30 but if they will not pass over with you armed, they shall have possessions among you in the land of Canaan.
וְאִם־לֹא יַעֲבֹרוּ חֲלוּצִים אִתְּכֶם וְנֶאֱחָזוּ בְּתֻכְכֶם בְּאֶרֶץ כְּנָעַן:
- 31 And the children of Gad and the children of Reuben answered, saying: 'As the LORD hath said unto thy servants, so will we do.
וַיַּעֲנוּ בְנֵי־גָד וּבְנֵי רְאוּבֵן לֵאמֹר אֵת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֵל־עַבְדֶּיךָ כֹּן נַעֲשֶׂה:
- 32 We will pass over armed before the LORD into the land of Canaan, and the possession of our inheritance shall remain with us beyond the Jordan.
נַחֲנוּ נַעֲבֹר חֲלוּצִים לִפְנֵי יְהוָה אֶרֶץ כְּנָעַן וְאַתָּנוּ אֲחֻזַּת נַחֲלָתָנוּ מֵעַבְרָ לַיַּרְדֵּן:
- 33 And Moses gave unto them, even to the children of Gad, and to the children of Reuben, and unto the half-tribe of Manasseh the son of Joseph, the kingdom of Sihon king of the Amorites, and the kingdom of Og king of Bashan, the land, according to the cities thereof with their borders, even the cities of the land round about.
וַיִּתֵּן לָהֶם מֹשֶׁה לִבְנֵי־גָד וּלְבְנֵי רְאוּבֵן וּלְחֻצֵּי שִׁבְטֵי מְנַשֶּׁה בֶּן־יוֹסֵף אֶת־מַמְלַכַּת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי וְאֶת־מַמְלַכַּת עֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן הָאָרֶץ לְעִרְיָהּ בְּגִבְלֹת עָרֵי הָאָרֶץ סָבִיב:
- 34 And the children of Gad built Dibon, and Ataroth, and Aroer;
וַיְבִנּוּ בְנֵי־גָד אֶת־דִּיבּוֹן וְאֶת־עֲטָרוֹת וְאֶת־עָרוֹר:

(28) ויצו להם. כמו עליהם ועל מנאס מינה אלעזר ויהושע. כמו (שמות יד, יד) ה' ילחם לכם:

(32) ואתנו אחוזת נחלתנו. כלומר צידנו וזרשותנו מהי אחוזת נחלתנו מעבר הזה:

35	and Atroth-shophan, and Jazer, and Jogbehah;	וְאֶת־עֲטֹרֶת שׁוֹפָן וְאֶת־יַעְזֹר וְיִגְבֵּהָהּ:	וְיִתְּנוּ עֲטֹרוֹת שׁוֹפָן וְיִתְּנוּ יַעְזֹר וְיִגְבֵּהָהּ:	35
36	and Beth-nimrah, and Beth-haran; fortified cities, and folds for sheep.	וְאֶת־בֵּית נִמְרָה וְאֶת־בֵּית הָרָן עָרֵי מִבְצָר וְגִדְלֹת צֹאן:	וְיִתְּנוּ בֵּית נִמְרָה וְיִתְּנוּ בֵּית הָרָן קְרוֹנוֹן כְּרִיכָן וְחֲטָרִין דְּעֹאן:	36
37	And the children of Reuben built Heshbon, and Elealeh, and Kiriathaim;	וּבְנֵי רְאוּבֵן בָּנוּ אֶת־חֶשְׁבוֹן וְאֶת־אֶלְעָלָא וְאֶת־קִרְיַת־אֵיִם:	וּבְנֵי רְאוּבֵן בָּנוּ יֵת חֶשְׁבוֹן וְיֵת אֶלְעָלָא וְיֵת קִרְיַת־אֵיִם:	37
38	and Nebo, and Baal-meon—their names being changed—and Sibmah; and gave their names unto the cities which they builded.	וְאֶת־נֶבֹּו וְאֶת־בְּעֵל מְעוֹן מוֹסֶבֶת שֵׁם וְאֶת־שִׁבְמָה וַיִּקְרְאוּ בְּשֵׁמֹת הָעָרִים אֲשֶׁר בָּנוּ:	וְיֵת נֶבֹּו וְיֵת בְּעֵל מְעוֹן מְקָפָן שְׂמָהָן וְיֵת שִׁבְמָה וַיִּקְרְאוּ בְּשֵׁמֹת יֵת שְׂמָהָת קְרוֹנְיָא דְּבָנוּ:	38
39	And the children of Machir the son of Manasseh went to Gilead, and took it, and dispossessed the Amorites that were therein.	וַיֵּלְכוּ בְנֵי מַכִּיר בֶּן־מְנַשֶּׁה גִלְעָדָה וַיִּלְכְּדָהּ וַיּוֹרֶשׁ אֶת־הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר־בָּהּ:	וַאֲזָלוּ בְנֵי מַכִּיר בֶּר מְנַשֶּׁה לְגִלְעָד וַיִּכְבְּשׁוּהָ וַתְּרִיֶּךְ יֵת אֱמֹרִיָּה דְּבָהּ:	מפטיר
40	And Moses gave Gilead unto Machir the son of Manasseh; and he dwelt therein.	וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־גִּלְעָד לְמַכִּיר בֶּן־מְנַשֶּׁה וַיָּשֶׁב בָּהּ:	וַיֵּהֱב מֹשֶׁה יֵת גִּלְעָד לְמַכִּיר בֶּר מְנַשֶּׁה וַיִּתֵּיב בָּהּ:	40
41	And Jair the son of Manasseh went and took the villages thereof, and called them Havvoth-jair.	וַיָּאִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה הֶלֶךְ וַיִּלְכְּד וַיִּקְרָא אֹתָהֶן חֲוֹת יֵאִיר:	וַיָּאִיר בֶּר מְנַשֶּׁה אֶזֶל וַיִּכְבֹּשׁ יֵת כְּפָרְנִיָּהוּן וַיִּקְרָא יֵתָהוּן כְּפָרְנִי יֵאִיר:	41
42	And Nobah went and took Kenath, and the villages thereof, and called it Nobah, after his own name.	וַנְּבַח הֶלֶךְ וַיִּלְכְּד אֶת־קִנְת וַיִּקְרָא לָהּ נֹבַח בְּשֵׁמוֹ: (פ)	וַנְּבַח אֶזֶל וַיִּכְבֹּשׁ יֵת קִנְת וַיִּתְּ פְּכָרְנִיָּהוּ וַיִּקְרָא לָהּ נֹבַח בְּשֵׁמִיהּ:	ק"צ פסוקים

The Haftarah is Jeremiah 1:1 – 2:3 on page 205. This Haftara is always read the first Shabbat after the 17th of Tammuz.

(36) ערי מבצר וגדרות צאן. זה סוף הפסוק מוסב על תחלת הענין ויבנו בני גד את הערים הללו להיות ערי מצור וגדרות לאן:

(38) ואת נבו ואת בעל מעון מוסבת שם. נבו ובעל מעון שמות עבודת אלילים הם והיו האמוריים קורים עריהם על שם עבודת אלילים שלהם ובני ראובן הסבו את שמות לשמות אחרים וזהו מוסבות שם נבו ובעל מעון מוסבות לשם אחר: ואת שבמה. בנו שבמה והיא שבמה האמורה למעלה (לעיל ג):

(39) ויורש. כתרמו ותרין. שמיצת רי"ש משמשת שמי חלוקות לשון ירושה ולשון הורשה שהוא טירוד ותיכון:

(41) חותיהם. כפרניהון: ויקרא אתהן חות יאיר. לפי שלא היו לו בנים קראם בשמו לזכרון:

(42) ויקרא לה נבח. לה אינו מפיך ה"א וראיתי ציטודו של רבי משה הדרשן לפי שלא נתקיים לה שם זה לפיכך הוא רפה. שמשמע מדרשו כמו לא. ותמהני מה ידרוש בשתי חיצות הדומות לה (רות ג, יד) ויאמר לה בועז (זכריה ה, יא) לבנות לה בית:

XXXIII	These are the stages of the children of Israel, by which they went forth out of the land of Egypt by their hosts under the hand of Moses and Aaron.	אלֵּין מִטְּלֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל דִּנְפְּקוּ מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם לְחִילֵיהוֹן בִּידָא דְּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:	אֱלֹהֵי מִסְעֵי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יֵצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְצִבְיָתָם בְּיַד־מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן:	מסעי ל
2	And Moses wrote their goings forth, stage by stage, by the commandment of the LORD; and these are their stages at their goings forth.	וּכְתַב מֹשֶׁה יֵת מִפְּקֻנֵּיהוֹן לְמִטְּלֵיהוֹן עַל מִימְרָא דִּי וְאַלֵּין מִטְּלֵיהוֹן לְמִפְּקֻנֵּיהוֹן:	וַיְכָתֵב מֹשֶׁה אֶת־מוֹצְאֵיהֶם לְמִסְעֵיהֶם עַל־פִּי יְהוָה וְאֵלֶּה מִסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם:	2
3	And they journeyed from Rameses in the first month, on the fifteenth day of the first month; on the morrow after the passover the children of Israel went out with a high hand in the sight of all the Egyptians,	וַיֵּטְלוּ מִרְעַמְסֵס בִּירְחָא קִדְמָאָה בַּחֲמִישֶׁת עֶשְׂרָא יוֹמָא לִירְחָא קִדְמָאָה מִבְּתַר פִּסְחָא נִפְּקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּרִישׁ גְּלִי לְעֵינֵי כָּל מִצְרָאִי:	וַיֵּסְעוּ מִרְעַמְסֵס בַּחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן מִמַּחֲרַת הַפִּסַּח יֵצְאוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּיַד רָמָה לְעֵינֵי כָּל־מִצְרָיִם:	3
4	while the Egyptians were burying them that the LORD had smitten among them, even all their first-born; upon their gods also the LORD executed judgments.	וּמִצְרָאִי מִקְבְּרִין יֵת דְּקַטְלֵי בְּהוֹן כָּל בּוֹכְרָא וּבִטְעֻתְהוֹן עֲבַד יְיָ דִּינִין:	וּמִצְרַיִם מִקְבְּרִים אֶת אֲשֶׁר הִכָּה יְהוָה בָּהֶם כָּל־בְּכוֹר וּבְאַל־הֵיחָם עָשָׂה יְהוָה שְׁפָטִים:	לוי
5	And the children of Israel journeyed from Rameses, and pitched in Succoth.	וַיֵּטְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִרְעַמְסֵס וַיִּחַנוּ בְּסֻכֹּת:	וַיֵּסְעוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִרְעַמְסֵס וַיִּחַנוּ בְּסֻכֹּת:	5
6	And they journeyed from Succoth, and pitched in Etham, which is in the edge of the wilderness.	וַיֵּטְלוּ מִסֻּכּוֹת וַיִּשְׁרוּ בְּאַיְתָם דְּבִסְטֵר מִדְּבָרָא:	וַיֵּסְעוּ מִסֻּכֹּת וַיִּחַנוּ בְּאַיְתָם אֲשֶׁר בְּקֶצֶה הַמִּדְבָּר:	6
7	And they journeyed from Etham, and turned back unto Pihahiroth, which is before Baal-zephon; and they pitched before Migdol.	וַיֵּטְלוּ מֵאַיְתָם וַתֵּב עַל פּוֹם חִירְתָא דְּקֶדֶם בְּעִיל צִפּוֹן וַיִּשְׁרוּ קֶדֶם מִגְדּוֹל:	וַיֵּסְעוּ מֵאַיְתָם וַיָּשֻׁב עַל־פִּי הַחִירְתָא אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי בְּעִל צִפּוֹן וַיִּחַנוּ לִפְנֵי מִגְדּוֹל:	ישראל

(1) אלה מסעי. למה נכתבו המסעות הללו. להודיע חסדיו של מקום. שאף על פי שגזר עליהם לטלטלם ולהניעם במדבר לא תאמר שהיו נעים ומטולטלים ממסע למסע כל ארבעים שנה ולא היתה להם מנוחה. שהרי אין כאן אלא ארבעים ושנים מסעות. לא מהם י"ד שכולם היו בשנה ראשונה קודם גזירה. משנסעו מרעמסס עד שצאו לרתמה. שמשם נשתלחו המרגלים שנאמר (במדבר יב, טו) ואחר נסעו העם מחצרות וגו' (שם יג, ז) שלח לך אנשים וגו'. וכאן הוא אומר ויסעו מחצרות ויחנו ברתמה למדת שהוא במדבר פארן ועוד הולך משם ח' מסעות שהיו לאחר מיתת אהרן מהר ההר עד ערבות מואב בשנת הארבעים נמצא שכל שמנה ושלשים שנה לא נסעו אלא עשרים מסעות. זה מיסודו של רבי משה הדרשן. ורבי תנחומא (מסעי ג. במדבר רבה) דרש צו דרשה אחרת משל למלך שהיה בנו חולה והולכו למקום רחוק לרפאותו כיון שהיו חוזרין התחיל אציו מונה כל המסעות אמר לו כאן ישנו כאן הוקרנו כאן חששת את ראשך וכו'.

(4) ומצרים מקברים. טרודים צאצאם:

8	And they journeyed from Penehahiroth, and passed through the midst of the sea into the wilderness; and they went three days' journey in the wilderness of Etham, and pitched in Marah.	וַיֵּצְאוּ מִן הַיָּם בְּתוֹךְ-הַיָּם וַיֵּלְכוּ דֶרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר אֹתָם וַיַּחֲנוּ בְּמַרָּה:	וַיֵּצְאוּ מִן הַיָּם בְּתוֹךְ-הַיָּם וַיֵּלְכוּ דֶרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר אֹתָם וַיַּחֲנוּ בְּמַרָּה:
9	And they journeyed from Marah, and came unto Elim; and in Elim were twelve springs of water, and threescore and ten palm-trees; and they pitched there.	וַיֵּצְאוּ מִמַּרָּה וַיָּבֹאוּ אֶל-עֵלִים וּבְאֵיִם שְׁתֵּים עָשָׂר עֵינֹת מַיִם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וַיַּחֲנוּ-שָׁם:	וַיֵּצְאוּ מִמַּרָּה וַיָּבֹאוּ אֶל-עֵלִים וּבְאֵיִם שְׁתֵּים עָשָׂר עֵינֹת מַיִם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וַיַּחֲנוּ-שָׁם:
10	And they journeyed from Elim, and pitched by the Red Sea.	וַיֵּצְאוּ מֵעֵלִים וַיַּחֲנוּ עַל-יַם סוּף:	וַיֵּצְאוּ מֵעֵלִים וַיַּחֲנוּ עַל-יַם סוּף:
11	And they journeyed from the Red Sea, and pitched in the wilderness of Sin.	וַיֵּצְאוּ מִיַּם-סוּף וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר-סִין:	וַיֵּצְאוּ מִיַּם-סוּף וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר-סִין:
12	And they journeyed from the wilderness of Sin, and pitched in Dophkah.	וַיֵּצְאוּ מִבְּרֶחַת-סִין וַיַּחֲנוּ בְּדֹפְקָה:	וַיֵּצְאוּ מִבְּרֶחַת-סִין וַיַּחֲנוּ בְּדֹפְקָה:
13	And they journeyed from Dophkah, and pitched in Alush.	וַיֵּצְאוּ מִדֹּפְקָה וַיַּחֲנוּ בְּאַלוֹשׁ:	וַיֵּצְאוּ מִדֹּפְקָה וַיַּחֲנוּ בְּאַלוֹשׁ:
14	And they journeyed from Alush, and pitched in Rephidim, where was no water for the people to drink.	וַיֵּצְאוּ מֵאַלוֹשׁ וַיַּחֲנוּ בְּרֶפְדִּים וְלֹא-הָיָה שָׁם מַיִם לָעָם לִשְׁתּוֹת:	וַיֵּצְאוּ מֵאַלוֹשׁ וַיַּחֲנוּ בְּרֶפְדִּים וְלֹא-הָיָה שָׁם מַיִם לָעָם לִשְׁתּוֹת:
15	And they journeyed from Rephidim, and pitched in the wilderness of Sinai.	וַיֵּצְאוּ מִרֶפְדִּים וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר-סִינַי:	וַיֵּצְאוּ מִרֶפְדִּים וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר-סִינַי:
16	And they journeyed from the wilderness of Sinai, and pitched in Kibroth-hattaavah.	וַיֵּצְאוּ מִבְּרֶחַת-סִינַי וַיַּחֲנוּ בְּקִבְרוֹת-הַתַּאֲוָה:	וַיֵּצְאוּ מִבְּרֶחַת-סִינַי וַיַּחֲנוּ בְּקִבְרוֹת-הַתַּאֲוָה:
17	And they journeyed from Kibroth-hattaavah, and pitched in Hazeroth.	וַיֵּצְאוּ מִקִּבְרֹת-הַתַּאֲוָה וַיַּחֲנוּ בְּחֲצֹרֹת:	וַיֵּצְאוּ מִקִּבְרֹת-הַתַּאֲוָה וַיַּחֲנוּ בְּחֲצֹרֹת:
18	And they journeyed from Hazeroth, and pitched in Rithmah.	וַיֵּצְאוּ מִחֲצֹרֹת וַיַּחֲנוּ בְּרִתְמָה:	וַיֵּצְאוּ מִחֲצֹרֹת וַיַּחֲנוּ בְּרִתְמָה:
19	And they journeyed from Rithmah, and pitched in Rimmon-perez.	וַיֵּצְאוּ מִרִּתְמָה וַיַּחֲנוּ בְּרִמּוֹן-פֶּרֶץ:	וַיֵּצְאוּ מִרִּתְמָה וַיַּחֲנוּ בְּרִמּוֹן-פֶּרֶץ:

(18) וייחנו ברתמה. על שם לשון הרע של מרגלים שנאמר (תהלים קכ, ד) מה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה חזי גבור שונים עס גחלי רתמים:

20	And they journeyed from Rimmon-perez, and pitched in Libnah.	וַיָּסֻעוּ מִרְמֹן פֶּרֶץ וַיַּחֲנוּ וַיִּנָּטְלוּ מִרְמֹן פֶּרֶץ וַיִּשְׁרוּ בְּלִבְנָה:	20
21	And they journeyed from Libnah, and pitched in Rissah.	וַיָּסֻעוּ מִלִּבְנָה וַיַּחֲנוּ בְּרִסָּה: וַיִּנָּטְלוּ מִלִּבְנָה וַיִּשְׁרוּ בְּרִסָּה:	21
22	And they journeyed from Rissah, and pitched in Kehelah.	וַיָּסֻעוּ מִרִּסָּה וַיַּחֲנוּ בְּקַהֲלָתָה: וַיִּנָּטְלוּ מִרִּסָּה וַיִּשְׁרוּ בְּקַהֲלָתָה:	22
23	And they journeyed from Kehelah, and pitched in mount Shepher.	וַיָּסֻעוּ מִקַּהֲלָתָה וַיַּחֲנוּ בְּהַר־שֹׁפָר: וַיִּנָּטְלוּ מִקַּהֲלָתָה וַיִּשְׁרוּ בְּטוֹרָא דְּשֹׁפָר:	23
24	And they journeyed from mount Shepher, and pitched in Haradah.	וַיָּסֻעוּ מִהַר־שֹׁפָר וַיַּחֲנוּ בְּחָרָדָה: וַיִּנָּטְלוּ מִטוֹרָא דְּשֹׁפָר וַיִּשְׁרוּ בְּחָרָדָה:	24
25	And they journeyed from Haradah, and pitched in Makheloth.	וַיָּסֻעוּ מִחָרָדָה וַיַּחֲנוּ בְּמַקְהֵלוֹת: וַיִּנָּטְלוּ מִחָרָדָה וַיִּשְׁרוּ בְּמַקְהֵלוֹת:	25
26	And they journeyed from Makheloth, and pitched in Tahath.	וַיָּסֻעוּ מִמַּקְהֵלוֹת וַיַּחֲנוּ בְּתַחַת: וַיִּנָּטְלוּ מִמַּקְהֵלוֹת וַיִּשְׁרוּ בְּתַחַת:	26
27	And they journeyed from Tahath, and pitched in Terah.	וַיָּסֻעוּ מִתַּחַת וַיַּחֲנוּ בְּתֶרַח: וַיִּנָּטְלוּ מִתַּחַת וַיִּשְׁרוּ בְּתֶרַח:	27
28	And they journeyed from Terah, and pitched in Mithkah.	וַיָּסֻעוּ מִתֶּרַח וַיַּחֲנוּ בְּמִתְקָה: וַיִּנָּטְלוּ מִתֶּרַח וַיִּשְׁרוּ בְּמִתְקָה:	28
29	And they journeyed from Mithkah, and pitched in Hashmonah.	וַיָּסֻעוּ מִמִּתְקָה וַיַּחֲנוּ בְּחַשְׁמוֹנָה: וַיִּנָּטְלוּ מִמִּתְקָה וַיִּשְׁרוּ בְּחַשְׁמוֹנָה:	29
30	And they journeyed from Hashmonah, and pitched in Moseroth.	וַיָּסֻעוּ מִחַשְׁמוֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּמוֹסְרוֹת: וַיִּנָּטְלוּ מִחַשְׁמוֹנָה וַיִּשְׁרוּ בְּמוֹסְרוֹת:	30
31	And they journeyed from Moseroth, and pitched in Bene-jaakan.	וַיָּסֻעוּ מִמוֹסְרוֹת וַיַּחֲנוּ בְּבְנֵי יַעֲקֹן: וַיִּנָּטְלוּ מִמוֹסְרוֹת וַיִּשְׁרוּ בְּבְנֵי יַעֲקֹן:	31
32	And they journeyed from Bene-jaakan, and pitched in Hor-haggidgad.	וַיָּסֻעוּ מִבְּנֵי יַעֲקֹן וַיַּחֲנוּ בְּחֹר הַגִּדְגָּד: וַיִּנָּטְלוּ מִבְּנֵי יַעֲקֹן וַיִּשְׁרוּ בְּחֹר הַגִּדְגָּד:	32
33	And they journeyed from Hor-haggidgad, and pitched in Jotbah.	וַיָּסֻעוּ מִחֹר הַגִּדְגָּד וַיַּחֲנוּ בְּיֹטְבָתָה: וַיִּנָּטְלוּ מִחֹר הַגִּדְגָּד וַיִּשְׁרוּ בְּיֹטְבָתָה:	33
34	And they journeyed from Jotbah, and pitched in Abronah.	וַיָּסֻעוּ מִיֹּטְבָתָה וַיַּחֲנוּ בְּעִבְרֹנָה: וַיִּנָּטְלוּ מִיֹּטְבָתָה וַיִּשְׁרוּ בְּעִבְרֹנָה:	34
35	And they journeyed from Abronah, and pitched in Ezion-geber.	וַיָּסֻעוּ מִעִבְרֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּעִזִּיּוֹן גִּבְר: וַיִּנָּטְלוּ מִעִבְרֹנָה וַיִּשְׁרוּ בְּעִזִּיּוֹן גִּבְר:	35

36	And they journeyed from Ezion-geber, and pitched in the wilderness of Zin—the same is Kadesh.	וַיֵּצְאוּ מֵעִז־גִּבֵּר וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר צִין הַיָּדוּשׁ:	וַיֵּצְאוּ מֵעִז־גִּבֵּר וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַּר צִין הַיָּדוּשׁ:	36
37	And they journeyed from Kadesh, and pitched in mount Hor, in the edge of the land of Edom.—	וַיֵּצְאוּ מִקַּדֶּשׁ וַיַּחֲנוּ בְּהַר הָהָר בְּקֶצֶה אֶרֶץ אֱדוֹם:	וַיֵּצְאוּ מִקַּדֶּשׁ וַיַּחֲנוּ בְּהַר הָהָר בְּקֶצֶה אֶרֶץ אֱדוֹם:	37
38	And Aaron the priest went up into mount Hor at the commandment of the LORD, and died there, in the fortieth year after the children of Israel were come out of the land of Egypt, in the fifth month, on the first day of the month.	וַיַּעֲלֶה אַהֲרֹן אֶל־הַר הָהָר עַל־פִּי יְהוָה וַיָּמָת שָׁם בַּשָּׁנָה הָאַרְבָּעִים לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן:	וַיַּעֲלֶה אַהֲרֹן אֶל־הַר הָהָר עַל־פִּי יְהוָה וַיָּמָת שָׁם בַּשָּׁנָה הָאַרְבָּעִים לְצֵאת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן:	38
39	And Aaron was a hundred and twenty and three years old when he died in mount Hor.	וְאַהֲרֹן בֶּן־שָׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים וּמָאתַיִם וּשְׁלֹשׁ שָׁנָה בָּמָוֶתוֹ בְּהַר הָהָר:	וְאַהֲרֹן בֶּן־שָׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים וּמָאתַיִם וּשְׁלֹשׁ שָׁנָה בָּמָוֶתוֹ בְּהַר הָהָר:	39
40	And the Canaanite, the king of Arad, who dwelt in the South in the land of Canaan, heard of the coming of the children of Israel.—	וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עָרָד וְהוּא יָשָׁב בְּנֹגֵב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּבֹא בְנֵי יִשְׂרָאֵל:	וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עָרָד וְהוּא יָשָׁב בְּנֹגֵב בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּבֹא בְנֵי יִשְׂרָאֵל:	40
41	And they journeyed from mount Hor, and pitched in Zalmonah.	וַיֵּצְאוּ מִהָהָר וַיַּחֲנוּ בְּצַלְמֹנָה:	וַיֵּצְאוּ מִהָהָר וַיַּחֲנוּ בְּצַלְמֹנָה:	41
42	And they journeyed from Zalmonah, and pitched in Punon.	וַיֵּצְאוּ מִצַּלְמֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּפֻנּוֹן:	וַיֵּצְאוּ מִצַּלְמֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּפֻנּוֹן:	42
43	And they journeyed from Punon, and pitched in Oboth.	וַיֵּצְאוּ מִפֻּנּוֹן וַיַּחֲנוּ בְּאוֹבוֹת:	וַיֵּצְאוּ מִפֻּנּוֹן וַיַּחֲנוּ בְּאוֹבוֹת:	43
44	And they journeyed from Oboth, and pitched in Ije-abarim, in the border of Moab.	וַיֵּצְאוּ מֵאוֹבוֹת וַיַּחֲנוּ בְּעֵי הָעֲבָרִים בְּגִבּוֹל מוֹאָב:	וַיֵּצְאוּ מֵאוֹבוֹת וַיַּחֲנוּ בְּעֵי הָעֲבָרִים בְּגִבּוֹל מוֹאָב:	44
45	And they journeyed from Ijim, and pitched in Dibon-gad.	וַיֵּצְאוּ מִיִּיִם וַיַּחֲנוּ בְּדִיבּוֹן־גָּד:	וַיֵּצְאוּ מִיִּיִם וַיַּחֲנוּ בְּדִיבּוֹן־גָּד:	45
46	And they journeyed from Dibon-gad, and pitched in Almon-diblathaim.	וַיֵּצְאוּ מִדִּיבּוֹן־גָּד וַיַּחֲנוּ בְּעַלְמוֹן־דִּבְלַתַּיִם:	וַיֵּצְאוּ מִדִּיבּוֹן־גָּד וַיַּחֲנוּ בְּעַלְמוֹן־דִּבְלַתַּיִם:	46

(38) על פי ה'. מלמד שמת דנשיקה (צ"ז יז, א):

(40) וישמע הכנעני. כאן למד שמיטת אהרן היא השמועה שנסתלקו ענני כבוד וכסוד שנתנה רשות להלחם בישראל לפיכך חזר וכתבה (ר"ה ג, א):

(44) בעיי העברים. לשון חרצות וגלים כמו (מיכה א, ו) לעי השדה (תהלים עט, א) שמו את ירושלים לעיים:

47	And they journeyed from Almon-diblathaim, and pitched in the mountains of Abarim, in front of Nebo.	וַיֵּסְעוּ מֵעַלְמַן דְּבִלְתַּיִם וַיַּחֲנוּ בְּהַרֵּי הָעֲבָרִים לִפְנֵי נֶבֹ: וַיָּטְלוּ מִעַלְמוֹן דְּבִלְתַּיִם וּשְׂרֹ בְּטוֹרֵי דְעִבְרָא דְקָדָם נֶבֹ:	47
48	And they journeyed from the mountains of Abarim, and pitched in the plains of Moab by the Jordan at Jericho.	וַיֵּסְעוּ מִהַרֵּי הָעֲבָרִים וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יֶרִיחוֹ: וַיָּטְלוּ מִטּוֹרֵי דְעִבְרָא וּשְׂרֹ בְּמִישְׁרֵא דְמוֹאָב עַל יַרְדֵּן דִּירִיחוֹ:	48
49	And they pitched by the Jordan, from Beth-jeshimoth even unto Abel-shittim in the plains of Moab.	וַיַּחֲנוּ עַל-הַיַּרְדֵּן מִבֵּית תִּשְׁמֹת עַד אָבֵל הַשִּׁטִּים בְּעַרְבַת מוֹאָב: (ס)	49
50	And the LORD spoke unto Moses in the plains of Moab by the Jordan at Jericho, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּעַרְבַת מוֹאָב עַל-יַרְדֵּן יֶרִיחוֹ לֵאמֹר: וּמַלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה בְּמִישְׁרֵא דְמוֹאָב עַל יַרְדֵּן דִּירִיחוֹ לְמִימַר:	שלישי (חמישי)
51	'Speak unto the children of Israel, and say unto them: When ye pass over the Jordan into the land of Canaan,	דַּבֵּר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת-הַיַּרְדֵּן אֶל-אֶרֶץ כְּנָעַן:	51
52	then ye shall drive out all the inhabitants of the land from before you, and destroy all their figured stones, and destroy all their molten images, and demolish all their high places.	וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת-כָּל-יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם וְאַבְדֶתֶם אֶת כָּל-מִשְׁכֵּי־תָם וְאֶת כָּל-צִלְמֵי מַסַּכְתָּם תִּאֲבְדוּ וְאֶת כָּל-בְּמוֹתָם תִּשְׁמִידוּ:	52
53	And ye shall drive out the inhabitants of the land, and dwell therein; for unto you have I given the land to possess it.	וְהוֹרַשְׁתֶּם אֶת-הָאָרֶץ וַיִּשְׁבְּתֶם-בָּהּ כִּי לָכֶם נָתַתִּי אֶת-הָאָרֶץ לְרִשְׁתָּהּ אֹתָהּ:	53

(49) מבית הישמח עד אבל השטים. כאן למדך שיעור מחנה ישראל י"ז מ"ל. דאמר רבה זר זר חנה לדידי חזי לי ההוא אמר וכו' (עירובין נה, ב): אבל השטים. מישור של שטים אצל שמו:
(51) כי אתם עוברים את הירדן וגו' והורשתם וגו'. והלא כמה פעמים הוזכרו על כך אלא כך אמר להם משה כשאתם עוברים צירדן ציבשה על מנת כן תעצרו. ואם לאו מים צאין ושוטפין אתכם וכן מצינו שאמר להם יהושע צעודם צירדן (סוטה לד, א. תוספתא סוטה ט, ה):
(52) והורשתם. וגרשתם: משכיתם. כתרגמו צית סגדתהון על שם שהיו מסככין את הקרקע צרפת אצנים של שש להשתחוות עליהם צפישוט ידים ורגלים כדכתיב (ויקרא כו, א) ואכן משכית לא תתנו צארכם להשתחוות עליה: מסכתם. כתרגמו מתכיהון:
(53) והורשתם את הארץ. והורשתם אותה מיושניה ואז וישצתם בה תוכלו להקיים בה ואם לאו לא תוכלו להקיים בה:

<p>And ye shall inherit the land by lot according to your families—to the more ye shall give the more inheritance, and to the fewer thou shalt give the less inheritance; whosoever the lot falleth to any man, that shall be his; according to the tribes of your fathers shall ye inherit.</p>	<p>והתנחלתם את־הארץ בגורל למשפחתכם לרוב תרבו את־נחלתו ולמעט תמעט את־נחלתו אל אשר־יצא לו שמה הגורל לו יהיה למטות אבותיכם תתנחלו:</p>	<p>54</p>
<p>But if ye will not drive out the inhabitants of the land from before you, then shall those that ye let remain of them be as thorns in your eyes, and as pricks in your sides, and they shall harass you in the land wherein ye dwell.</p>	<p>ואם לא תתרכו את־יבשי הארץ מן קדמיכון ויהי דתשארון מנהון לסיען נטלו זיו לקבלכון ולמשרון מקפניכון ויעיקון לכון על ארעא דאתון תבין בה:</p>	<p>55</p>
<p>And it shall come to pass, that as I thought to do unto them, so will I do unto you.</p>	<p>והיה כאשר דמיתי לעשות להם אעשה לכם: (פ)</p>	<p>56</p>
<p>And the LORD spoke unto Moses, saying:</p>	<p>ויקרא יהוה אל־משה לאמר:</p>	<p>לא</p>
<p>Command the children of Israel, and say unto them: When ye come into the land of Canaan, this shall be the land that shall fall unto you for an inheritance, even the land of Canaan according to the borders thereof.</p>	<p>צו את־בני ישראל ואמרת אליהם כִּי־אתם באים אל־הארץ כנען זאת הארץ אשר תפל לכם בנחלה ארץ כנען לגבלתיה:</p>	<p>2</p>
<p>Thus your south side shall be from the wilderness of Zin close by the side of Edom, and your south border shall begin at the end of the Salt Sea eastward;</p>	<p>והיה לכם פאת־נגב ממדבר־צן על־יבדי אדום והיה לכם גבול נגב מקצה ים־המלח קדמה:</p>	<p>3</p>

- (54) אל אשר יצא לו שמה. מקרא קצר הוא זה אל מקום אשר יצא לו שמה הגורל לו יהיה: למטות אבותיכם. לפי חשבון יוצאי מנרים (צ"צ קיז, ה). דבר אחר בשנים עשר גבולין כמנין השבטים:
- (55) והיה אשר תותירו מהם. יהיו לכם לרעה: לשכים בעיניכם. ליתדות המנקרות עיניכם תרגום של יתדות שיכא: ולצנינם. פותרים זו הפותרים לשון מסוכת קוצים הסוכת אתכם לסגור ולכלוא אתכם מאין יוצא וזא: וצדדו אתכם. כמרגמו:
- (2) זאת הארץ אשר תפול לכם וגר. לפי שהרצה מות נהגות צאריך ואין נהגות צחוצה לארץ הוצרך לכתוב מנרי גבולי רוחותיה סביב. לומר לך מן הגבולים הללו ולפנים המצות נהגות: תפול לכם. על שם שנחלקה בגורל נקראת חלוקה לשון נפילה. ומדעש אגדה אומר (תנחומא ד) על ידי שהפיל הקב"ה שריהם של ע' אומות מן השמים וכפתן לפני משה אמר לו ראה אין צהם עוד כח:
- (3) והיה לכם פאת נגב. רוח דרומית אשר מן המזרח למערב: ממדבר צן. אשר אלל אדום מתחלת מקצוע

- and your border shall turn about southward of the ascent of
 4 Akkrabbim, and pass along to Zin; and the goings out thereof shall be southward of Kadesh-barnea; and it shall go forth to Hazar-addar, and pass along to Azmon;
- וַיִּסְחָר לְכוֹן תַּחֲנוּמָא מִדְּרוֹמָא
 לְמַעְלָה עֲקֵרְבִים וְעַבְרָא צִנָּה
 (כ' וְהָיָה) וְהָיוּ תוֹצְאוֹתָיו
 מִנֶּגֶב קֹדֶשׁ בַּרנֶעַ וַיֵּצֵא חֲצֵר-
 אֲדָר וְעַבְרָא עֲצֻמֹּנָה:
- and the border shall turn about from Azmon unto the Brook of Egypt, and the goings out thereof shall be at the Sea.
- וַיִּסְחָר תַּחֲנוּמָא מִעֲצֻמֹּן
 לְנַחֲלָא דִּמְצָרִים וְהָיוּ
 מִפְּקֻדֹּתָי לַיָּם:
- And for the western border, ye shall have the Great Sea for a border; this shall be your west border.
- וְהַגְּבֹול יִהְיֶה לָכֶם הַיָּם
 הַגָּדוֹל וְהָיָה לָכֶם
 גְּבֹול יָם:
- And this shall be your north border: from the Great Sea ye shall mark out your line unto mount Hor;
- וְזֶה יִהְיֶה לָכֶם גְּבֹול צָפוֹן מִן-
 הַיָּם הַגָּדוֹל תִּתְּאוּ לָכֶם הָרַחֲמָה
 הָהָרָה:

דרומית מזרחית של ארץ תשעת המטות. כיצד שלש ארצות יושבות בדרומה של ארץ ישראל זו אל זו קצת ארץ מזרים וארץ אדום כולה וארץ מואב כולה. ארץ מזרים במקצוע דרומית מערבית שנאמר בפרשה זו מעצמון נחלה מזרים והיו תוצאותיו הימה. ונחל מזרים היה מהלך על פני כל ארץ מזרים שנאמר (יהושע יג, ג) מן השיחור אשר על פני מזרים. ומפסיק בין ארץ מזרים לארץ ישראל וארץ אדום אללה לזד המזרח וארץ מואב אלל ארץ אדום בסוף הדרום למזרח וכשיצאו ישראל ממזרים אם רצה המקום לקרב את כניסתם לארץ היה מעבירים את הגילוס לזד צפון ובאין לארץ ישראל ולא עשה כן וזהו שנאמר (שמות יג, יז) ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתיים שהם יושבים על הים במערה של ארץ כנען כענין שנאמר בפלשתיים (נפניה ב, ה) יושבי חבל הים גוי כרתים. ולא נחם אותם הדרך אלל הסיבן והוציאם דרך דרומה אל המדבר והוא שקראו יחזקאל (יחזקאל כ, לה) מדבר העמים לפי שהיו כמה אומות יושבות בלזד והולכין אלל דרומה מן המערב כלפי מזרח תמיד עד שבאו לדרומה של ארץ אדום ובקשו ממלך אדום שיניחם לעבור דרך ארצו ולהכנס לארץ דרך רחבה ולא רצה והולכו לסבוב את כל דרומה של אדום עד בואם לדרומה של ארץ מואב שנאמר (שופטים יא, יז) וגם אל מלך מואב שלח ולא אבה. והלכו כל דרומה של מואב עד סופה ומשם הפכו פניהם לזפון עד שבצבו כל מזר מזרחי שלה לרחבה וכשכלו את מזרחה מצאו את ארץ סיחון ועוג שהיו יושבין במזרחה של ארץ כנען והירדן מפסיק ביניהם וזהו שנאמר ביפתח (שם יח) וילך במדבר ויבא את ארץ אדום ואת ארץ מואב ויבא ממזרח שמש לארץ מואב. וכבשו את ארץ סיחון ועוג שהיתה בצפונה של ארץ מואב. וקרב עד הירדן והוא כנגד מקצוע צפונית מערבית של ארץ מואב נמצא שארץ כנען שבעבר הירדן למערב היה מקצוע דרומית מזרחית שלה אלל אדום:

- (4) ונסב לכם הגבול מנגב למעלה עקרבם. כל מקום שנאמר ונסב או ויצא מלמד שלא היה המצר שיה אלל הולך ויוצא לחוץ ויצא המצר ועוקם לזד צפון של עולם באלכסון למערב ועובר המצר בדרומה של מעלה עקרבם נמצא מעלה עקרבם לפנים מן המצר: ועבר צנה. אל צין כמו מזרימה: והיו תוצאותיו: קצותיו. בדרומה של קדש ברנע: ויצא חצר אדר. מחפשו המצר ומרחיב לזד צפון של עולם ונמשך עוד באלכסון למערב וצא לו לחצר אדר ומשם לעצמון ומשם לנחל מזרים. ולשון ונסב האמור כאן לפי שכתב ויצא חצר אדר שהתחיל להרחיב משעבר את קדש ברנע ורוחב אותה רצועה שבלטה לזד צפון היתה מקדש ברנע עד עצמון ומשם והלאה נתקצר המצר ונסב לזד הדרום וצא לו לנחל מזרים ומשם לזד המערב אל הים הגדול שהוא מזר מערבה של כל ארץ ישראל. נמצא שנחל מזרים במקצוע מערבית דרומית:
- (5) והיו תוצאותיו הימה. אל מזר המערב שאין עוד גבול נגב מאריך לזד המערב משם והלאה:
- (6) וגבול ים. ומזר מערבי מהו: והיה לכם הים הגדול. למזר: וגבול. הנסין שצמח הים אף הם מן הגבול והם איים שקורין אינזול"ם (גיטין ח, א):
- (7) גבול צפון. מזר צפון: מן הים הגדול תתאו לכם הרים ההר. שהוא במקצוע צפונית מערבית. וראשו משפיע

8 from mount Hor ye shall mark out a line unto the entrance to Hamath; and the goings out of the border shall be at Zedad;	מִהוֹר הָהָר תַּתְּאוּ לְבֹא חֲמַת וְהָיוּ תוֹצְאוֹת הַגִּבּוֹל צִדְדָּה: חֲמַת וַיהוֹן מִפְּקֻנְהֵי דִתְחוּמָא לְצִדְדָּה:	8 מִהוֹר הָהָר תַּתְּאוּ לְבֹא חֲמַת וְהָיוּ תוֹצְאוֹת הַגִּבּוֹל צִדְדָּה:
9 and the border shall go forth to Ziphron, and the goings out thereof shall be at Hazar-enan; this shall be your north border.	וַיֵּצֵא הַגִּבּוֹל זִפְרֹנָה וְהָיוּ תוֹצְאוֹתָיו חֲצֵר עֵינָן זֶה־יְהִי לָכֶם גִּבּוֹל צָפוֹן: וַיֵּצֵא הַגִּבּוֹל זִפְרֹנָה וְהָיוּ תוֹצְאוֹתָיו חֲצֵר עֵינָן זֶה־יְהִי לָכֶם גִּבּוֹל צָפוֹן:	9 וַיֵּצֵא הַגִּבּוֹל זִפְרֹנָה וְהָיוּ תוֹצְאוֹתָיו חֲצֵר עֵינָן זֶה־יְהִי לָכֶם גִּבּוֹל צָפוֹן:
10 And ye shall mark out your line for the east border from Hazar-enan to Shepham;	וְהָתְּאוּיָתֶם לָכֶם לְגִבּוֹל קִדְמָה מִחֲצֵר עֵינָן שִׁפְמָה: וְהָתְּאוּיָתֶם לָכֶם לְגִבּוֹל קִדְמָה מִחֲצֵר עֵינָן שִׁפְמָה:	10 וְהָתְּאוּיָתֶם לָכֶם לְגִבּוֹל קִדְמָה מִחֲצֵר עֵינָן שִׁפְמָה:
11 and the border shall go down from Shepham to Riblah, on the east side of Ain; and the border shall go down, and shall strike upon the slope of the sea of Chinnereth eastward;	וַיֵּרֶד הַגִּבּוֹל מִשִּׁפְמָה הָרִבְלָה מִקִּדְמָה לְעֵין וַיֵּרֶד הַגִּבּוֹל וּמָחָה עַל־כַּתֵּף יָם־כִּנְרֶת קִדְמָה: וַיֵּרֶד הַגִּבּוֹל מִשִּׁפְמָה הָרִבְלָה מִקִּדְמָה לְעֵין וַיֵּרֶד הַגִּבּוֹל וּמָחָה עַל־כַּתֵּף יָם־כִּנְרֶת קִדְמָה:	11 וַיֵּרֶד הַגִּבּוֹל מִשִּׁפְמָה הָרִבְלָה מִקִּדְמָה לְעֵין וַיֵּרֶד הַגִּבּוֹל וּמָחָה עַל־כַּתֵּף יָם־כִּנְרֶת קִדְמָה:
12 and the border shall go down to the Jordan, and the goings out thereof shall be at the Salt Sea; this shall be your land according to the borders thereof round about.	וַיֵּרֶד הַגִּבּוֹל הַיַּרְדֵּנָה וְהָיוּ תוֹצְאוֹתָיו יָם הַמֶּלַח זֹאת תִּהְיֶה לָכֶם הָאָרֶץ לְגִבּוֹלֶיהָ סָבִיב: וַיֵּרֶד הַגִּבּוֹל הַיַּרְדֵּנָה וְהָיוּ תוֹצְאוֹתָיו יָם הַמֶּלַח זֹאת תִּהְיֶה לָכֶם הָאָרֶץ לְגִבּוֹלֶיהָ סָבִיב:	12 וַיֵּרֶד הַגִּבּוֹל הַיַּרְדֵּנָה וְהָיוּ תוֹצְאוֹתָיו יָם הַמֶּלַח זֹאת תִּהְיֶה לָכֶם הָאָרֶץ לְגִבּוֹלֶיהָ סָבִיב:
13 And Moses commanded the children of Israel, saying: 'This is the land wherein ye shall receive inheritance by lot, which the LORD hath commanded to give unto the nine tribes, and to the half-tribe;	וַיִּצְוֵ מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּתְּנוּלָהּ אֶתְּהָ לְגוֹלֵל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לָתֵת לְתִשְׁעַת הַמִּטָּוֹת וְחֲצִי הַמִּטָּה: וַיִּצְוֵ מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּתְּנוּלָהּ אֶתְּהָ לְגוֹלֵל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לָתֵת לְתִשְׁעַת הַמִּטָּוֹת וְחֲצִי הַמִּטָּה:	13 וַיִּצְוֵ מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּתְּנוּלָהּ אֶתְּהָ לְגוֹלֵל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לָתֵת לְתִשְׁעַת הַמִּטָּוֹת וְחֲצִי הַמִּטָּה:

ונכנס לתוך הים ויש מרוחצ הים לפנים הימנו וחוצה הימנו (שס): תתאו. תשפכו לכם לנאות ממערב לצפון אל הר ההר: תתאו. לשון סיבה כמו (ד"ה יז, יא) אל תא הרצים (יחזקאל מ, י) ותאי השער היגיע שקורין אפנדי"ן שהוא מוסב ומשופע: (8) מהר ההר. תסבול ותלכו אל מנר הנפון לצד המזרח ותפגעו בצלצא חמת זו אנטוכיא: תוצאות הגבול. סופי הגבול. כל מקום שנאמר תוצאות הגבול או המנר כלה שם לגמרי ואינו עובר להלן כלל או משם מתפשט ומרחיב ויואל לאחוריו להמשיך להלן צאלכסון יותר מן הרוחצ הראשון ולענין רוחצ המדה הראשון קראו תוצאות ששם כלתה אותה מדה: (9) והיו תוצאותיו חצר עינן. הוא היה סוף המנר הצפוני. וגמאלת חצר עינן צמקלוע צפונית מזרחית. ומשם והתאויסם לכם אל מנר המזרחי: (10) והתאויסם. לשון הסבה וגמיה כמו תתאו: שפמה. צמנר המזרחי ומשם הרבולה: (11) מקדם לעין. שם מקום והמנר הולך צמזרחו נמאל עינן לפנים מן המנר ומארץ ישראל הוא: וירד הגבול. כל שהגבול הולך מצפון לדרום הוא יורד והולך: ומחה על כתר. ענר: ים כנרת קדמה. שיהא ים כנרת חוץ לגבול צמערב והגבול צמזרח ים כנרת ומשם יורד אל הירדן והירדן מושך וצא מן הנפון לדרום צאלכסון נוטה לצד מזרח ומתקרב לצד ארץ כנען כנגד ים כנרת ומושך לצד מזרח של ארץ ישראל כנגד ים כנרת עד שנופל ציס המלח ומשם כלה הגבול צמזרחית אל ים המלח ששמנו התחלת מנר מקלוע דרומית מזרחית הרי סוצבת אותה לארבע רוחותיה:

<p>for the tribe of the children of Reuben according to their fathers' houses, and the tribe of the children of Gad according to their fathers' houses, have received, and the half-tribe of Manasseh have received, their inheritance;</p>	<p>אֲרִי קִבִּילוּ שְׁבָטָא דְּבִנֵּי רְאוּבֵן לְבֵית אֲבֹתָהוֹן וְשְׁבָטָא דְּבִנֵּי גָד לְבֵית אֲבֹתָהוֹן וּפְלָגוֹת שְׁבָטָא דְּמְנַשֶּׁה קִבִּילוּ אַחְסִנְתָּהוֹן:</p>	<p>כִּי לָקְחוּ מִטָּה בְנֵי הָרְאוּבֵנִי לְבֵית אֲבֹתָם וּמִטָּה בְנֵי־הַגָּדִי לְבֵית אֲבֹתָם וַחֲצִי מִטָּה מְנַשֶּׁה לָקְחוּ נִחְלָתָם:</p>
<p>the two tribes and the half-tribe have received their inheritance beyond the Jordan at Jericho eastward, toward the sun-rising.'</p>	<p>תְּרִין שְׁבָטִין וּפְלָגוֹת שְׁבָטָא קִבִּילוּ אַחְסִנְתָּהוֹן מֵעֵבְרָא לִירְדְנָא דִּירְחוֹ קִדְמוֹא מִדְּנֶחָא:</p>	<p>שְׁנֵי הַמִּטּוֹת וַחֲצִי הַמִּטָּה לָקְחוּ נִחְלָתָם מֵעֵבֶר לִירְדֵן יָרְחוֹ קִדְמָה מִזְרְחָה: (פ)</p>
<p>And the LORD spoke unto Moses, saying:</p>	<p>וַיֹּמַלֵּל יְיָ עִם מֹשֶׁה לְמִימַר:</p>	<p>וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: רַב־עֵי (ש)</p>
<p>'These are the names of the men that shall take possession of the land for you: Eleazar the priest, and Joshua the son of Nun.</p>	<p>אֵלֶּיךָ שְׁמֹתָ גּוֹבְרִיָּא דִּיחִסְנוֹן לְכוֹן יְת אֶרְעָא אֶלְעָזָר כֹּהֵנָא וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּר נֹון:</p>	<p>אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־יִנְחֲלוּ לָכֶם אֶת־הָאָרֶץ אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נֹון:</p>
<p>And ye shall take one prince of every tribe, to take possession of the land.</p>	<p>וּרְבָא חַד רְבָא חַד מִשְׁבָּטָא תִּדְבְּרוּן לְאַחְסִנָּא יְת אֶרְעָא:</p>	<p>וְנָשִׂיא אֶחָד נָשִׂיא אֶחָד מִמִּטָּה תִּקְחוּ לִנְחֹל אֶת־הָאָרֶץ:</p>
<p>And these are the names of the men: of the tribe of Judah, Caleb the son of Jephunneh.</p>	<p>וְאֵלֶּיךָ שְׁמֹתָ גּוֹבְרִיָּא לְשְׁבָטָא דִּיהוּדָה כָּלָב בֶּר יִפְנָה:</p>	<p>וְאֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים לְמִטָּה יְהוּדָה כָּלָב בֶּן־יִפְנָה:</p>
<p>And of the tribe of the children of Simeon, Shemuel the son of Ammihud.</p>	<p>וּלְשְׁבָטָא דְּבִנֵּי שִׁמְעוֹן שְׁמוּאֵל בֶּר עַמִּיהוּד:</p>	<p>וּלְמִטָּה בְנֵי שִׁמְעוֹן שְׁמוּאֵל בֶּן־עַמִּיהוּד:</p>
<p>Of the tribe of Benjamin, Elidad the son of Chislon.</p>	<p>לְשְׁבָטָא דְּבִנְיָמִן אֱלִידָד בֶּר כִּסְלוֹן:</p>	<p>לְמִטָּה בְנִימִן אֱלִידָד בֶּן־כִּסְלוֹן:</p>
<p>And of the tribe of the children of Dan a prince, Bukki the son of Jogli.</p>	<p>וּלְשְׁבָטָא דְּבִנֵּי דָן רְבָא בֻקִּי בֶר יֹגְלִי:</p>	<p>וּלְמִטָּה בְנֵי־דָן נָשִׂיא בֻקִּי בֶן־יֹגְלִי:</p>
<p>Of the children of Joseph: of the tribe of the children of Manasseh a prince, Hanniel the son of Ephod;</p>	<p>לְבִנֵּי יוֹסֵף לְשְׁבָטָא דְּבִנֵּי מְנַשֶּׁה רְבָא חַנִּיאל בֶּר אֶפֹּד:</p>	<p>לְבִנֵּי יוֹסֵף לְמִטָּה בְנֵי־מְנַשֶּׁה נָשִׂיא חַנִּיאל בֶּן־אֶפֹּד:</p>

(15) קדמה מזרחה. אל פני העולם שהם צמזמז שרות מזרחית קרויה פנים ומערבית קרויה אחר לפיכך דרום לימין ופון לשמאל:

(17) אשר ינחלו לכם. צעזעלכם כל נשיא ונשיא אפטרופוס לשצטו ומחלק נחלת השצט למשפחות ולגזרים וזורר לכל אחד ואחד חלק הגון. ומה שהם עושין יהיה עשוי כאלו עשאים שלוחים. ולא יתכן לפרש לכם זה ככל לכם שצמקרא שאם כן היה לו לכחצו ינחלו לכם ינחלו משמע שהם נוחלים לכם צעזעלכם וצמקומכם כמו (שמות יד, יד) ה' ילחם לכם:

(18) לנחול את הארץ. שיהא נחול ונחולק אותה צמקומכם:

24	and of the tribe of the children of Ephraim a prince, Kemuel the son of Shiphthan.	וּלְמִטָּה בְּנֵי־אֶפְרַיִם נָשִׂיא וּלְשִׁבְטָא דְּבְנֵי אֶפְרַיִם רָבָא קְמוּאֵל בֶּן־שִׁפְטָן:	24
25	And of the tribe of the children of Zebulun a prince, Eli-zaphan the son of Parnach.	וּלְמִטָּה בְּנֵי־זְבוּלֹן נָשִׂיא וּלְשִׁבְטָא דְּבְנֵי זְבוּלֹן רָבָא אֱלִיצָפָן בֶּן־פֶּרַנְךְ:	25
26	And of the tribe of the children of Issachar a prince, Paltiel the son of Azzan.	וּלְמִטָּה בְּנֵי־יִשָּׁשְׁכָר נָשִׂיא וּלְשִׁבְטָא דְּבְנֵי יִשָּׁשְׁכָר רָבָא פִּלְטִיאֵל בֶּן־עֲזָן:	26
27	And of the tribe of the children of Asher a prince, Ahihud the son of Shelomi.	וּלְמִטָּה בְּנֵי־אָשֶׁר נָשִׂיא אַחִיהוּד וּלְשִׁבְטָא דְּבְנֵי אָשֶׁר רָבָא בֶּן־שְׁלֹמִי:	27
28	And of the tribe of the children of Naphtali a prince, Pedahel the son of Ammihud.	וּלְמִטָּה בְּנֵי־נַפְתָּלִי נָשִׂיא פְּדֵהאֵל בֶּן־עַמִּיהוּד וּלְשִׁבְטָא דְּבְנֵי נַפְתָּלִי רָבָא פְּדֵהאֵל בֶּן־עַמִּיהוּד:	28
29	These are they whom the LORD commanded to divide the inheritance unto the children of Israel in the land of Canaan.'	אֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לְנַחֵל אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ כְּנָעַן: (פ) אֵלֵּין דְּפָקִיד יְיָ לְאַחְסָנָא יְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ דְּכְנָעַן:	29
XXXV	And the LORD spoke unto Moses in the plains of Moab by the Jordan at Jericho, saying:	וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל־יַרְדֵּן יְרֵחוֹ לֵאמֹר:	חמשי
2	'Command the children of Israel, that they give unto the Levites of the inheritance of their possession cities to dwell in; and open land round about the cities shall ye give unto the Levites.	צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַנוּ לְלוֹוִים מִנְחָלַת אַחֲזָתָם עָרִים לְשִׁבְתָּ וּמִגְרָשׁ לָעָרִים סְבִיבְתֵיהֶם תִּתְּנוּ לְלוֹוִים:	2
3	And the cities shall they have to dwell in; and their open land shall be for their cattle, and for their substance, and for all their beasts.	וְהָיוּ הָעָרִים לָהֶם לְשִׁבְתָּ וּמִגְרָשֵׁיהֶם יִהְיוּ לִבְהֶמָתָם וּלְרֹכֶשָׁם וּלְכָל חַיָּתָם:	3
4	And the open land about the cities, which ye shall give unto the Levites, shall be from the wall of the city and outward a thousand cubits round about.	וּמִגְרָשֵׁי הָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לְלוֹוִים מִקִּיר הָעִיר וְחוּצָה אֵלָּה אֲמֹה סְבִיב:	4

- (29) לנחל את בני ישראל. שהם ינחילו אותה להם למחלקותיה:
 (2) ומגרש. ריוח מקום חלק חוץ לעיר סביב להיות לנוי לעיר ואין רשאים לצנות שם בית ולא לנטוע כרם ולא לזרוע זריעה (ערכין לג, ב):
 (3) ולכל חיתם. לכל זרכיהם (מדריס פא, א):
 (4) אלף אמה סביב. ואחריו הוא אומר אלפים באמה הא כיצד אלפים הוא נותן להם סביב ומהם אלף הפנימים למגרש

And ye shall measure without the city for the east side two thousand cubits, and for the south side two thousand cubits, and for the west side two thousand cubits, and for the north side two thousand cubits, the city being in the midst. This shall be to them the open land about the cities.

And the cities which ye shall give unto the Levites, they shall be the six cities of refuge, which ye shall give for the manslayer to flee thither; and beside them ye shall give forty and two cities.

All the cities which ye shall give to the Levites shall be forty and eight cities: them shall ye give with the open land about them.

And concerning the cities which ye shall give of the possession of the children of Israel, from the many ye shall take many, and from the few ye shall take few; each tribe according to its inheritance which it inheriteth shall give of its cities unto the Levites.

And the LORD spoke unto Moses, saying:

'Speak unto the children of Israel, and say unto them: When ye pass over the Jordan into the land of Canaan,

then ye shall appoint you cities to be cities of refuge for you, that the manslayer that killeth any person through error may flee thither.

וּמִדַּתָּם מִחוּץ לְעִיר אֶת-פֶּאֶת-קִדְמָה אֶלְפִים בָּאַמָּה וְאֶת-פֶּאֶת-נֶגֶב אֶלְפִים בָּאַמָּה וְאֶת-פֶּאֶת-יָם אֶלְפִים בָּאַמָּה וְאֶת פֶּאֶת צָפוֹן אֶלְפִים בָּאַמָּה וְהָעִיר בְּתוֹךְ זֶה יִהְיֶה לָהֶם מִגְרָשׁ הָעָרִים:

וְיָת דְּרוּמָא תְּרִין אֶלְפִין אַמִּין וְיָת דְּרוּמָא תְּרִין אֶלְפִין אַמִּין וְיָת רֹחַ מַעְרָבָא תְּרִין אֶלְפִין אַמִּין וְיָת רֹחַ צְפוֹנָא תְּרִין אֶלְפִין אַמִּין וְקִרְתָּא בְּמִצְיַע דִּין יְהִי לַהוֹן רוּחֵי קְרוּיָא:

וְאֵת הָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לָלוֹיִם אֵת שֵׁשׁ-עָרֵי הַמִּקְלָט אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לְגֵס שָׂמָּה הַרְצָח וְעָלִיתָם תִּתְּנוּ אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם עִיר:

וְיָת קְרוּיָא דְּתִתְּנוּן לְלִיּוּאֵי יֵת שֵׁית קְרוּיָא שְׁיִבּוּתָא דְּתִתְּנוּן לְמַעַרְק לְתַמָּן קְטוּלָא וְעָלִיהוֹן תִּתְּנוּן אַרְבַּעִין וְתִתְּנוּן קְרוּיָן:

כָּל-הָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לָלוֹיִם אַרְבָּעִים וּשְׁמֹנֶה עִיר אֶתְּהֶן וְאֶת-מִגְרָשֵׁיהֶן:

כָּל קְרוּיָא דְּתִתְּנוּן לְלִיּוּאֵי אַרְבַּעִין וְתַמְנֵי קְרוּיָן יִתְּהוֹן וְיָת רוּחֵיהוֹן:

וְהָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ מֵאֲחֻזַּת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֵת הָרֶבֶל תִּרְבּוּ וּמֵאֵת הַמָּעֵט תִּמְעִיטוּ אִישׁ כְּפִי נַחֲלָתוֹ אֲשֶׁר יִנְחָלוּ יִתֵּן מֵעָרֵיו לָלוֹיִם: (פ)

וְקְרוּיָא דְּתִתְּנוּן מֵאֲחֻזַּת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן סִגְיַי תִּסְגּוּן וּמִן זַעֲרֵי תִזְעֲרוּן גְּבַר כְּפּוֹם אֲחֻסְנִתִּיהָ דִּיחֻסְנוֹן יִתֵּן מִקְרוּוֹהֵי לְלִיּוּאֵי:

וַיֹּדְבֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרָ:

שְׁנִיעִי (שְׁנִיעִי) לֵב

דְּבַר אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת-הַיַּרְדֵּן אַרְצָה כְּנָעַן:

מִלִּיל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר לַהוֹן אָרִי אֲתוֹן עֹבְרִין יֵת יִרְדְּנָא לְאַרְעָא דְּכְנַעַן:

וְהִקְרִיתֶם לָכֶם עָרִים עָרֵי מִקְלָט תִּתְּנֶינָה לָכֶם וְגֵס שָׂמָּה רָצַח מִכַּף-נֶפֶשׁ בְּשֹׁגְגָה:

וְתִזְמְנוּ לָכוֹן קְרוּיָן קְרוּיָי שְׁיִבּוּתָא יְהוֹיָן לָכוֹן וְיִזְעֲרוּק לְתַמָּן קְטוּלָא דִּיקְטוּל נֶפֶשׁ בְּשֹׁלֵי:

והמיונים לשדות וכרמים (עירוזין כא. סוטה כז, 3):

(11) והקרייתם. אין הקרייה אלא לשון הזמנה וכן הוא אומר (צראשית כז, כ) כי הקרה ה' אלהיך לפני (ספרי קנט):

- 12 And the cities shall be unto you for refuge from the avenger, that the manslayer die not, until he stand before the congregation for judgment. וְהָיוּ לָכֶם הָעָרִים לְמִקְלָט מִגֹּאֵל וְלֹא יָמוּת הָרֹצֵחַ עַד-עָמְדוֹ לִפְנֵי הָעֵדָה לְמִשְׁפָּט: וַיְהִיוּ לָכֹן קְרֹנִיָּא לְשִׁיזְבָּא מִגֹּאֵל וְלֹא יָמוּת דְּמָא וְלֹא יָמוּת קְטוּלָא עַד דִּיקוּם קָדָם כְּנִשְׁתָּא לְדִינָא:
- 13 And as to the cities which ye shall give, there shall be for you six cities of refuge. וְהָעָרִים אֲשֶׁר תִּתְּנוּ שֵׁשׁ-עָרִי מִקְלָט תִּהְיֶינָה לָכֶם: וְקְרֹנִיָּא דִּתְתַּנּוּ שִׁית קְרֹנִי שִׁיזְבוּתָא יְהִיוּ לָכֹן:
- 14 Ye shall give three cities beyond the Jordan, and three cities shall ye give in the land of Canaan; they shall be cities of refuge. אֶת־שְׁלֹשׁ הָעָרִים תִּתְּנוּ מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן וְאֶת־שְׁלֹשׁ הָעָרִים תִּתְּנוּ בָאָרֶץ כְּנָעַן עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה: יֵת תִּלַּת קְרֹנִיָּא תִתְּנוּ מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן וְיֵת תִּלַּת קְרֹנִיָּא תִתְּנוּ בְּאֶרֶץ דְּכַנְעַן קְרֹנִי שִׁיזְבוּתָא יְהִיוּ:
- 15 For the children of Israel, and for the stranger and for the settler among them, shall these six cities be for refuge, that every one that killeth any person through error may flee thither. לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר וְלַתּוֹשֵׁב בְּתוֹכָם תִּהְיֶינָה שֵׁשׁ-הָעָרִים הָאֵלֶּה לְמִקְלָט לְנוֹס שָׁמָּה כָּל-מִכָּה-נֶפֶשׁ בְּשֹׁגְגָה: לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר וְלַתּוֹשֵׁב וְלַתּוֹתֵבִיא דְּבִינִיהוּן יְהִיוּ שִׁית קְרֹנִיָּא הָאֵלִין לְשִׁיזְבָּא לְמַעַרְק לְתַמּוֹן כָּל דִּיקְטוּל נִפְשָׁא בְּשָׁלוּ:
- 16 But if he smote him with an instrument of iron, so that he died, he is a murderer; the murderer shall surely be put to death. וְאִם-בְּכֵלִי בְרִזָּל הִכָּהוּ וַיָּמָת רֹצֵחַ הוּא מוֹת יוֹמָת הָרֹצֵחַ: וְאִם בְּמָאן דְּבְרִזָּל מַחֲהִי וְקִטְלִיהּ קְטוּלָא הוּא אִתְקַטְּלָא יִתְקַטֵּיל קְטוּלָא:
- 17 And if he smote him with a stone in the hand, whereby a man may die, and he died, he is a murderer; the murderer shall surely be put to death. וְאִם בְּאֶבֶן יָד אֲשֶׁר-יָמוּת בָּהּ הִכָּהוּ וַיָּמָת רֹצֵחַ הוּא מוֹת יוֹמָת הָרֹצֵחַ: וְאִם בְּמָאן דִּמְתַּנְסַבָּא בִיד דְּהִיא כְּמַסַּת דִּימוֹת בָּהּ מַחֲהִי וְקִטְלִיהּ קְטוּלָא הוּא אִתְקַטְּלָא יִתְקַטֵּיל קְטוּלָא:
- 18 Or if he smote him with a weapon of wood in the hand, whereby a man may die, and he died, he is a murderer; the murderer shall surely be put to death. אֹו בְּמָאן דְּאֵעַ דִּמְתַּנְסִיב בִיד דְּהִיא כְּמַסַּת דִּימוֹת בָּהּ מַחֲהִי וְקִטְלִיהּ קְטוּלָא הוּא אִתְקַטְּלָא יִתְקַטֵּיל קְטוּלָא:

- (12) מוגאל. מפני גואל הדם שהוא קרוב לגורל (מכות יז, א):
- (13) שש ערי מקלט. מגיד שאף על פי שהגדיל משה בחייו ג' ערים בעבר הירדן (דברים ז, מא) לא היו קולטות עד שנבחרו שלש שנתן יהושע בארץ כנען (מכות ט, ז. ספרי):
- (14) את שלש הערים וגו'. אף על פי שבארץ כנען ט' שצטים וכאן אינן אלא שנים וחצי הוזה מנין ערי מקלט שלהם משום דבגלעד נפיש רוצחים דכתיב (הושע ו, ח) גלעד קרית פועלי און עקובה מדם (מכות סז):
- (16) ואם בכלי ברזל הכהו. אין זה מדבר בהורג בשוגג הסמוך לו אלא בהורג במזיד וצא ללמד שההורג בכל דבר צריך שיהא בו שיעור כדי להמית שנאמר וכולם אשר ימות בו דמתרגמינן דהיא כמסת דיימות זה חוץ מן הצרול שגלוי וידוע לפני הקצ"ה שהצרול ממית בכל שהוא אפילו מחט לפיכך לא נחנה בו תורה שיעור לכחוב בו אשר ימות בו ואם תאמר בהורג בשוגג הכתוב מדבר הרי הוא אומר למטה או בכל אבן אשר ימות זה צא ראות וגו' למד על האמורים למעלה שבהורג במזיד הכתוב מדבר (ספרי קס. סנהדרין עו, ז).
- (17) באבן יד. שיש זה מלא יד (ספרי קס). אשר ימות בה. שיש זה שיעור להמית כמתרגומו לפי שנאמר (שמות כא, יח) והכה איש את רעהו באבן ולא נתן זה שיעור יכול כל שהוא לך נאמר אשר ימות זה (ספרי קס):

19 The avenger of blood shall himself put the murderer to death; when he meeteth him, he shall put him to death.	גֹּאֵל הַדָּם הוּא יָמִית אֶת-הַרָצָח בְּפָגְעוֹ-בּוֹ הוּא יִמְתֶּנּוּ: גֹּאֵל דָּמָא הוּא יְקַטֹּל יֵת קְטוּלָא כִּד אֶתְחַיֵּיב לִיה מִן דִּינָא הוּא יְקַטֹּלֶיהָ:	19 גֹּאֵל הַדָּם הוּא יָמִית אֶת-הַרָצָח בְּפָגְעוֹ-בּוֹ הוּא יִמְתֶּנּוּ:
20 And if he thrust him of hatred, or hurled at him any thing, lying in wait, so that he died;	וְאִם בְּשִׂנְאָה דִּחָהּ אוֹ רָמָא עֲלוּהִי בְּכַמְנָא וְקַטִּילֵהּ:	20 וְאִם-בְּשִׂנְאָה יִדְחֶפְנוּ אוֹר-הַשְּׁלִיךְ עָלָיו בְּצִדָּהּ וַיָּמָת:
21 or in enmity smote him with his hand, that he died; he that smote him shall surely be put to death: he is a murderer; the avenger of blood shall put the murderer to death when he meeteth him.	אוֹ בִּדְבָבוּ מִחָהּ בִּידֵיהּ וְקַטִּילֵהּ אֶתְקַטֵּל אֶתְקַטֵּל מִחָהּ קְטוּלָא הוּא גֹאֵל דָּמָא יְקַטֹּל יֵת קְטוּלָא כִּד אֶתְחַיֵּיב לִיה:	21 אוֹ בְּאִיבָה הִכָּהוּ בִידּוֹ וַיָּמָת מוֹת-יוֹמָת הַמָּכָה רָצַח הוּא גֹּאֵל הַדָּם יָמִית אֶת-הַרָצָח בְּפָגְעוֹ-בּוֹ:
22 But if he thrust him suddenly without enmity, or hurled upon him any thing without lying in wait,	וְאִם בְּתַכְיֶף בְּלֹא דְבָבוּ דִּחָהּ אוֹ רָמָא עֲלוּהִי כֹל מֵאֵן בְּלֹא כַּמֵּן לִיה:	22 וְאִם-בְּפִתְעָ בְּלֹא-אִיבָה הִדְפּוֹ אוֹר-הַשְּׁלִיךְ עָלָיו כָּל-כְּלִי בְּלֹא צִדָּהּ:
23 or with any stone, whereby a man may die, seeing him not, and cast it upon him, so that he died, and he was not his enemy, neither sought his harm;	אוֹ בְּכָל אֲבָנָא דְהִיא כְּמַסַּת דִּימוֹת בֵּה בְּלֹא חֲזִי וּרְמָא עֲלוּהִי וּמִית וְהוּא לֹא שְׁנִי לִיה וְלֹא תִבַּע בְּשִׂתִּיה:	23 אוֹ בְּכָל-אֲבָן אֲשֶׁר-יָמוּת בֵּה בְּלֹא רְאוּת וַיִּפֹּל עָלָיו וַיָּמָת וְהוּא לֹא-אוֹיֵב לוֹ וְלֹא מִבְקָשׁ רַעְתּוֹ:
24 then the congregation shall judge between the smiter and the avenger of blood according to these ordinances;	וַיִּדְיִנוּ כְּנִשְׁתָּא בֵין מִחָהּ וּבֵין גֹּאֵל דָּמָא עַל דִּינָא הָאֵלִין:	24 וּשְׁפִטּוּ הָעֵדָה בֵּין הַמָּכָה וּבֵין גֹּאֵל הַדָּם עַל הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה:
25 and the congregation shall deliver the manslayer out of the hand of the avenger of blood, and the congregation shall restore him to his city of refuge, whither he was fled; and he shall dwell therein until the death of the high priest, who was anointed with the holy oil.	וַיִּשְׁיִיבוּ כְּנִשְׁתָּא יֵת קְטוּלָא מִיַּד גֹּאֵל דָּמָא וַיְחִיבוּ יְתִיה כְּנִשְׁתָּא לְקָרִית שְׁיִיבוֹתֶיהָ דְעָרָק לְתַמָּן וַיְחִיב בֵּה עַד דִּימוֹת כְּהֵנָּה רַבָּא דְרַבִּי יְתִיה בְּמִשַּׁח קֹדֶשׁ:	25 וַהֲצִילוּ הָעֵדָה אֶת-הַרָצָח מִיַּד גֹּאֵל הַדָּם וַהֲשִׁיבוּ אֹתוֹ הָעֵדָה אֶל-עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר-נָס שָׁמָּה וַיֵּשֶׁב בֵּה עַד-מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל אֲשֶׁר-מִשַּׁח אֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ:

- (18) או בכלי עץ יד. לפי שנאמר (שמות כא, כ) וכי יכה איש את עבדו או את אמתו בשבט יכול כל שהוא לכך נאמר בעץ אשר ימות בו שהוא כדו להמית (ספרי קס):
- (19) בפגעו בו. אפילו בתוך ערי מקלט:
- (20) בצדיה. כתרגומו כמנא. צמארז:
- (22) בפתע. צאונס. ותרגומו בתכף שהיה סמוך לו ולא היה לו שהות להזהר עליו:
- (23) או בכל אבן אשר ימות בה. הכהו: בלא ראות. שלא ראשו: ויפל עליו. מכאן אמרו ההורג דרך ירידה גולה דרך עלייה אינו גולה (מכות ז, ב):
- (25) עד מות הכהן הגדול. שהוא צא להשרות שכינה בישראל ולהאריך ימיהם והרוח צא לסלק את השכינה מישראל ומקצר את ימי החיים. אינו כדאי שהוא לפני כהן גדול (ספרי קס). דבר אחר לפי שהיה לו לכהן גדול להתפלל שלא תארע תקלה

- 26 But if the manslayer shall at any time go beyond the border of his city of refuge, whither he fleeth; וְאִם-יֵצֵא יֵצֵא הָרָצָח אֶת-גְּבוּל עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר יָנוּס שָׁמָּה; וְאִם מִפֶּק יִפּוֹק קְטוֹלָא יֵת תַּחֲנוּם קִרְיַת שְׁיֻבוֹתֶיהָ דִּיעֲרוֹק לְתַמָּן;
- 27 and the avenger of blood find him without the border of his city of refuge, and the avenger of blood slay the manslayer; there shall be no bloodguiltiness for him; וּמֵצֵא אֹתוֹ גֹּאֵל הַדָּם מִחוּץ לְגְבוּל עִיר מִקְלָטוֹ וְרָצָח גֹּאֵל הַדָּם אֶת-הָרָצָח אֵין לוֹ דָּם; וַיִּשְׁכַּח יְתִיהָ גֹאֵל דְּמָא מִבְּרָא לְתַחֲנוּם קִרְיַת שְׁיֻבוֹתֶיהָ וַיִּקְטֹּל גֹּאֵל דְּמָא יֵת קְטוֹלָא לִית לִיהָ דָּם;
- 28 because he must remain in his city of refuge until the death of the high priest; but after the death of the high priest the manslayer may return into the land of his possession. כִּי בְעִיר מִקְלָטוֹ יֵשֵׁב עַד-מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל וְאַחֲרֵי מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל יָשׁוּב הָרָצָח אֶל-אֶרֶץ אֲחֻזָּתוֹ; אֲרִי בְקִרְיַת שְׁיֻבוֹתֶיהָ יֵתִיב עַד דִּימוֹת כְּהֵנָּא רַבָּא וּבְתַר דִּימוֹת כְּהֵנָּא רַבָּא יָתוּב קְטוֹלָא לְאֶרֶע אֲחֻסְנִתֶּיהָ;
- 29 And these things shall be for a statute of judgment unto you throughout your generations in all your dwellings. וְהָיוּ אֵלֶּה לְכֶם לְחֻקַּת מִשְׁפָּט לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם; וַיְהוֹן אֵלֵין לְכוֹן לְגִזְרַת דִּין לְדֹרֵיכוֹן בְּכָל מוֹתְכֵנִיכוֹן;
- 30 Whoso killeth any person, the murderer shall be slain at the mouth of witnesses; but one witness shall not testify against any person that he die. כָּל דִּיקְטֹול נַפְשָׁא לְפֻם סְהִידִין יִקְטֹול יֵת קְטוֹלָא וְסְהִיד חַד לֹא יִסְהִיד בְּאַנְשָׁא לְמִקְטֹול; כָּל-מִכְּה-נַפֶּשׁ לְפִי עֵדִים יִרָצַח אֶת-הָרָצָח וְעַד אֶחָד לֹא-יַעֲנֶה בְּנַפְשׁ לְמוֹת;
- 31 Moreover ye shall take no ransom for the life of a murderer, that is guilty of death; but he shall surely be put to death. וְלֹא-תִקְחוּ כֹפֶר לְנַפְשׁ רָצָח אֲשֶׁר-הוּא רָשָׁע לְמוֹת כִּי-מוֹת יוֹמָת; וְלֹא תִקְבְּלוּן מָמוֹן עַל אִנְשָׁ קְטוֹל דְּהוּא חַיִּיב לְמָמַת אֲרִי אֲתִקְטֹולָא יִתְקַטֵּיל;
- 32 And ye shall take no ransom for him that is fled to his city of refuge, that he should come again to dwell in the land, until the death of the priest. וְלֹא תִקְבְּלוּן מָמוֹן לְמַעַרְק לְקִרְיַת שְׁיֻבוֹתֶיהָ לְמָתֵב לְמָתֵב בְּאֶרֶעַ עַד דִּימוֹת כְּהֵנָּא; וְלֹא-תִקְחוּ כֹפֶר לָנוּס אֶל-עִיר מִקְלָטוֹ לְשׁוּב לְשֹׁבֵת בְּאֶרֶץ עַד-מוֹת הַכֹּהֵן;

זו לישראל צהיו: אשר משח אותו בשמן הקדש. לפי פשוטו מן המקראות הקצרים הוא שלא פירש מי משחו אלא כמו אשר משחו המושח אותו בשמן הקדש. ורבותינו דרשוהו במסכת מכות (יא, ב) לראיית דבר ללמד שאם עד שלא נגמר דינו מת כהן גדול ומנו אחר תחתיו ולאחר מכאן נגמר דינו חוזר צמיחתו של שני שנאמר אשר משח אותו וכי הוא משחו לכהן או הכהן משח אותו אלא להציא את הנמשח צימיו שמחזירו צמיחתו:

(27) אין לו דם. הרי הוא כהורג את המת שאין לו דם (מכות יב):

(29) בכל מושבתיכם. למד שמהא סנהדרין [קטנה] נוהגת צחוצה לארץ כל זמן שנוהגת בארץ ישראל (שם ז, א):

(30) כל מכה נפש וגו'. הצא להרגו על שהכה את הנפש: לפי עדים ירצח. שיעידו שצמיד וצהתראה הרגו (ספרי קסא):

(31) ולא תקחו כופר. לא יפטור צממון (כתובות לו, ספרי שם):

(32) ולא תקחו כפר לנוס אל עיר מקלטו. למי שנס אל עיר מקלטו שהרג בשוגג אינו נפטר מגלות צממון ליתן כופר לשוֹב לשנת בארץ צטרם ימות הכהן (ספרי שם): לנוס. כמו לָקַם כמו (מִיכָה ב, ח) שובי מלחמה ששבו מן המלחמה

So ye shall not pollute the land
wherein ye are; for blood, it
33 polluteth the land; and no
expiation can be made for the land
for the blood that is shed therein,
but by the blood of him that shed it.

וְלֹא־תִחַנְפוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אתם בה כי הדם הוא יִחַנֶּף
אֶת־הָאָרֶץ וְלֹא־יִכָּפֹר
לְדָם אֲשֶׁר שָׁפַךְ־בָּהּ כִּי־אִם
בְּדָם שֹׁפְכוֹ:

וְלֹא־תִחַנְפוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אתם בה כי הדם הוא יִחַנֶּף
אֶת־הָאָרֶץ וְלֹא־יִכָּפֹר
לְדָם אֲשֶׁר שָׁפַךְ־בָּהּ כִּי־אִם
בְּדָם שֹׁפְכוֹ:

And thou shalt not defile the land
which ye inhabit, in the midst of
34 which I dwell; for I the LORD dwell
in the midst of the children of
Israel.'

וְלֹא תִסְאֲבוּ יֵת אֶרְעָא דְאַתּוֹן
יִתְבִּין בֵּה דְשִׁכְנִיתִי שְׂרִיא
בְּגוֹה אֲרִי אֲנִי יִי שְׁכִינִתִּי שְׂרִיא
בְּגוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

וְלֹא תִסְאֲבוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אתם יֹשְׁבִים בָּהּ אֲשֶׁר אֲנִי שָׁכֵן
בְּתוֹכָהּ כִּי אֲנִי יְהוָה שָׁכֵן בְּתוֹךְ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: (פ)

And the heads of the fathers' houses
of the family of the children of
XXXVI Gilead, the son of Machir, the son
of Manasseh, of the families of the
sons of Joseph, came near, and
spoke before Moses, and before the
princes, the heads of the fathers'
houses of the children of Israel;

וּקְרִיבוּ רִישֵׁי אֲבֹהֹתָא לְזִרְעִית
בְּנֵי גִלְעָד בֶּרֶךְ מְכִיר בֶּרֶךְ מְנַשֶּׁה
מִזִּרְעֵית בְּנֵי יוֹסֵף וּמְלִילוֹ
קָדָם מֹשֶׁה וּקָדָם רִבְכָּה בְּרִיא
רִישֵׁי אֲבֹהֹתָא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל:

וַיִּקְרְבוּ רָאשֵׁי הָאֲבוֹת
לְמִשְׁפַּחַת בְּנֵי־גִלְעָד בֶּרֶךְ־
מְכִיר בֶּרֶךְ־מְנַשֶּׁה מִמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי
יוֹסֵף וַיֵּדְבָרוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפְנֵי
הַנְּשָׂאִים רָאשֵׁי אֲבוֹת לְבְנֵי
יִשְׂרָאֵל:

שביעי

and they said: 'The LORD
commanded my lord to give the
2 land for inheritance by lot to the
children of Israel; and my lord was
commanded by the LORD to give
the inheritance of Zelophehad our
brother unto his daughters.

וַאֲמָרוּ יֵת רַבּוֹנִי פְקִיד יִי לְמַתָּן
יֵת אֶרְעָא בְּאַחְסָנָא בְּעַדְבָּא
לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְרַבּוֹנִי אֶתְפַּקֵּד
בְּמִימְרָא דִּי לְמַתָּן יֵת אֶחְסָנָא
צִלְפַּחַד אַחוּנָא לְבָנָתֶיהָ:

וַיֹּאמְרוּ אֶת־אֲדֹנִי צִנְהָ יְהוָה
לָתֵת אֶת־הָאָרֶץ בְּנַחֲלָהּ בְּגוֹרָל
לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲדֹנִי צִנְהָ בִיהוָה
לָתֵת אֶת־נַחֲלַת צִלְפַּחַד אַחִינוּ
לְבָנָתָיו:

And if they be married to any of the
sons of the other tribes of the
3 children of Israel, then will their
inheritance be taken away from the
inheritance of our fathers, and will
be added to the inheritance of the
tribe whereunto they shall belong;
so will it be taken away from the lot
of our inheritance.

וַיְהִיוֹן לְחַד מִבְּנֵי שְׁבִטֵי
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְנָשִׁין וְתִתְּמַנַּע
אֶחְסָנָתָהוֹן מֵאֶחְסָנָת אֲבֹהֹתָא
וְתִתּוּסַף עַל אֶחְסָנָת שְׁבִטָא
דִּיהִיוֹן לְהוֹן וַיִּמְעַד בְּאֶחְסָנָתָא
יִתְמָנַע:

וְהָיוּ לְאַחֵד מִבְּנֵי שְׁבִטֵי בְּנֵי־
יִשְׂרָאֵל לְנָשִׁים וְנִגְרַעָה נַחֲלָתָן
מִנַּחֲלַת אֲבֹתֵינוּ וְנוֹסָף עַל נַחֲלַת
הַמִּטָּה אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה לָהֶם
וּמִגֹּרָל נַחֲלָתָנוּ יִגָּרַע:

3

וכן (פניה ג, יח) נוגי ממועד וכן (יהושע ה, ה) כי מולים היו כאשר תאמר שז על מי ששז כבר ומול על מי שמל כבר כן תאמר
לנוס על מי שנס כבר וקורוהו נוס כלומר מוצר. ואם תאמר לנוס לצרוח ותפרשהו לא תקחו כופר למי שיש לו לצרוח לפטרו מן
הגלות לא ידעתי היאך יאמר לשז לשזת צארץ הרי עדיין לא נס ומהיכן ישז:

(33) ולא תחניפו. ולא תרשיעו. כתרגומו ולא תחייבו:

(34) אשר אני שכן בתוכה. שלא תשכינו אותי בטומאתה: כי אני ה' שוכן בתוך בני ישראל. אף בזמן שהם
טמאים שכינה (שרויה) ציינהם:

(3) ונוסף על נחלת המטה. שהרי צנה יורשה והבן מתיחס על שזט אציו:

<p>And when the jubilee of the children of Israel shall be, then will their inheritance be added unto the inheritance of the tribe whereunto they shall belong; so will their inheritance be taken away from the inheritance of the tribe of our fathers.'</p>	<p>וְאִם־יְהִי־לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִסְפָּה נַחֲלָתָן עַל נַחֲלַת הַמִּטָּה אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה לָהֶם וּמִנַּחֲלַת מִטָּה אֲבֹתֵינוּ יִגָּרַע נַחֲלָתָן:</p>	<p>וְאִם־יְהִי־לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְנִסְפָּה נַחֲלָתָן עַל נַחֲלַת הַמִּטָּה אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה לָהֶם וּמִנַּחֲלַת מִטָּה אֲבֹתֵינוּ יִגָּרַע נַחֲלָתָן:</p>
<p>And Moses commanded the children of Israel according to the word of the LORD, saying: 'The tribe of the sons of Joseph speaketh right.</p>	<p>וַיִּצַּו מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל יְהוֹזָדָא בֶן־מִטָּה בְּנֵי־יוֹסֵף דְּבָרִים:</p>	<p>וַיִּצַּו מֹשֶׁה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל יְהוֹזָדָא בֶן־מִטָּה בְּנֵי־יוֹסֵף דְּבָרִים:</p>
<p>This is the thing which the LORD hath commanded concerning the daughters of Zelophehad, saying: Let them be married to whom they think best; only into the family of the tribe of their father shall they be married.</p>	<p>זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לְבָנוֹת צֶלְפַּחָד לְאָמֹר לָטוֹב בְּעֵינֵיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים אֲדָם לְמִשְׁפַּחַת מִטָּה אֲבֵיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים:</p>	<p>זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה לְבָנוֹת צֶלְפַּחָד לְאָמֹר לָטוֹב בְּעֵינֵיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים אֲדָם לְמִשְׁפַּחַת מִטָּה אֲבֵיהֶם תִּהְיֶינָה לְנָשִׁים:</p>
<p>So shall no inheritance of the children of Israel remove from tribe to tribe; for the children of Israel shall cleave every one to the inheritance of the tribe of his fathers.</p>	<p>וְלֹא תִסָּב נַחֲלָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּטָּה אֶל־מִטָּה כִּי אִישׁ בְּנַחֲלַת מִטָּה אֲבֹתָיו יִדְּבֹקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>	<p>וְלֹא־תִסָּב נַחֲלָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּטָּה אֶל־מִטָּה כִּי אִישׁ בְּנַחֲלַת מִטָּה אֲבֹתָיו יִדְּבֹקוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>
<p>And every daughter, that possesseth an inheritance in any tribe of the children of Israel, shall be wife unto one of the family of the tribe of her father, that the children of Israel may possess every man the inheritance of his fathers.</p>	<p>וְכָל־בֵּת יִרְשֶׁת נַחֲלָה מִמִּטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַחֵד מִמִּשְׁפַּחַת מִטָּה אָבִיהָ תִּהְיֶה לְאִשָּׁה לְמַעַן יִירָשׁוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלַת אֲבֹתָיו:</p>	<p>וְכָל־בֵּת יִרְשֶׁת נַחֲלָה מִמִּטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְאַחֵד מִמִּשְׁפַּחַת מִטָּה אָבִיהָ תִּהְיֶה לְאִשָּׁה לְמַעַן יִירָשׁוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ נַחֲלַת אֲבֹתָיו:</p>
<p>So shall no inheritance remove from one tribe to another tribe; for the tribes of the children of Israel shall cleave each one to its own inheritance.'</p>	<p>וְלֹא תִסָּב נַחֲלָה מִמִּטָּה לְמִטָּה אַחֵר כִּי־אִישׁ בְּנַחֲלָתוֹ יִדְּבֹקוּ מִמִּטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>	<p>וְלֹא־תִסָּב נַחֲלָה מִמִּטָּה לְמִטָּה אַחֵר כִּי־אִישׁ בְּנַחֲלָתוֹ יִדְּבֹקוּ מִמִּטּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:</p>
<p>Even as the LORD commanded Moses, so did the daughters of Zelophehad.</p>	<p>כַּמָּא דְּפִשְׁדִּי יְיָ יְהוָה בֶּן עֲבָדָא בְּנֵת צֶלְפַּחָד:</p>	<p>כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֲשֵׂי בָנוֹת צֶלְפַּחָד:</p>

- (4) ואם יהיה היובל. מכאן היה רצי יהודה אומר עמיד היוכל שיפסוק (ת"כ ויקרא פרשתא יג, א): ואם יהיה היובל. כלומר אין זו מכירה שחוזרת ציוכל שהירושה אינה חוזרת. ואפילו אם יהיה היוכל לא תחזור הנחלה לשצטו וגמלא שנספפה על נחלת המטה אשר תהיינה להם:
- (8) וכל בת ירשת נחלה. שלא היה צן לאציה:

<p>II For Mahlah, Tirzah, and Hoglah, and Milcah, and Noah, the daughters of Zelophehad, were married unto their father's brothers' sons.</p>	<p>והואה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני אחי אביהון לנשים:</p>	<p>ותהינה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה בנות צלפחד לבני דיהן לנשים:</p>	<p>מפטיר</p>
<p>12 They were married into the families of the sons of Manasseh the son of Joseph, and their inheritance remained in the tribe of the family of their father.</p>	<p>מזרעית בני מנשה בר יוסף הוואה לנשים והות אחסנתהון על שיבט זרעית אביהון:</p>	<p>12 ממזפחת בני-מנשה בן-יוסף היו לנשים ותהי נחלתן על-מטה משפחת אביהן:</p>	<p>12</p>
<p>13 These are the commandments and the ordinances, which the LORD commanded by the hand of Moses unto the children of Israel in the plains of Moab by the Jordan at Jericho.</p>	<p>אלין פקודיא ודינא דפקיד יי בידא דמשה לות בני ישראל במישריא דמואב על ירדנא דיריחו:</p>	<p>אלה המצוות והמשפטים אשר צוה יהוה ביד-משה אל-בני ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו:</p>	<p>קלג פסוקים</p>

The Haftarah is Jeremiah 2:4 – 2:28 & 3:4 – 3:4 on page 207. Sepharadim read Jeremiah 2:4 – 2:28 & 4:1 – 4:2. Read this Haftara even on Rosh Hodesh. The Rosh Hodesh Maftir, Numbers 28:9 – 15 is still read, on page 145.

(11) מחלה תרצה וגר. כאן מנאן לפי גדולתן זו מזו בשנים ונשאו כסדר תולדותן וככל המקרא מנאן לפי חכמתן ומגיד ששקולות זו כזו (ב"ב קכ):

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-כָּל-
יִשְׂרָאֵל בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבַּר בְּעֶרְבָה
מִזֶּל סוּף בֵּין-פָּאֶרָן וּבֵין-תֹּפֶל וְלָבָן
וְחֶזֶרֶת וְדִי זָהָב:

דברים

THESE ARE the words which Moses spoke unto all Israel beyond the Jordan; in the wilderness, in the Arabah, over against Suph, between Paran and Tophel, and Laban, and Hazeroth, and Di-zahab.

אֶחָד עָשָׂר יוֹם מִחֹרֵב הַדֶּרֶךְ הַר-שֵׁעִיר עַד
קָדֵשׁ בַּרְנֶע:

2

It is eleven days journey from Horeb unto Kadesh-barnea by the way of mount Seir.

וַיְהִי בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה בְּעֶשְׂתֵּי-עָשָׂר חֹדֶשׁ
בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ אֱלֹהִים:

3

And it came to pass in the fortieth year, in the eleventh month, on the first day of the month, that Moses spoke unto the children of Israel, according unto all that the LORD had given him in commandment unto them;

אֲחֵרֵי הַפֹּתוֹ אֶת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר
יוֹשֵׁב בְּחֶשְׁבּוֹן וְאֶת עֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן אֲשֶׁר-
יוֹשֵׁב בְּעַשְׂתָּרֶת בְּאֶדְרֵי:

ו

after he had smitten Sihon the king of the Amorites, who dwelt in Heshbon, and Og the king of Bashan, who dwelt in Ashtaroth, at Edrei;

בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּאֶרֶץ מוֹאָב הוֹאִיל מֹשֶׁה
בְּיָאֵר אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת לֵאמֹר:

5

beyond the Jordan, in the land of Moab, took Moses upon him to expound this law, saying:

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ דִּבֶּר אֵלֵינוּ בְּחֹרֵב לֵאמֹר
רַב-לָכֶם שְׁבַת בְּהָר הַזֶּה:

6

The LORD our God spoke unto us in Horeb, saying: 'Ye have dwelt long enough in this mountain;

פִּנּוּ וּסַעוּ לָכֶם וּבֹאוּ הָרָה הָאֱמֹרִי וְאֶל-
כָּל-שְׁכֵנֶיךָ בְּעֶרְבָה בְּהָר וּבְשַׁפְלָה וּבְנֶגֶב
וּבְחוֹף הַיָּם אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי וְהַלְבָּנוֹן עַד-
הַנָּהָר הַגָּדֹל נְהַר-פָּרָת:

7

turn you, and take your journey, and go to the hill-country of the Amorites and unto all the places nigh thereunto, in the Arabah, in the hill-country, and in the Lowland, and in the South, and by the sea-shore; the land of the Canaanites, and Lebanon, as far as the great river, the river Euphrates.

רְאֵה נָתַתִּי לִפְנֵיכֶם אֶת-הָאָרֶץ בָּאוּ וּרְשׁוּ
אֶת-הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע יְהוָה לְאֲבֹתֵיכֶם
לְאֲבֹרָהֶם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב לָתֵת לָהֶם
וּלְזֶרְעָם אַחֲרֵיהֶם:

ישראל

Behold, I have set the land before you: go in and possess the land which the LORD swore unto your fathers, to Abraham, to Isaac, and to Jacob, to give unto them and to their seed after them.'

וְאָמַר אֲלֵכֶם בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר לֹא-אוּכַל
לִבִּדִי שָׂאת אִתְּכֶם:

9

And I spoke unto you at that time, saying: 'I am not able to bear you myself alone;

יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֶתְכֶם וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם
כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרֹב:

10

the LORD your God hath multiplied you, and, behold, ye are this day as the stars of heaven for multitude.—

יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵכֶם יִסַּף עֲלֵיכֶם כָּכֶם
אֶלֶף פַּעַמִּים וַיְבָרֶךְ אֶתְכֶם כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר
לָכֶם:

11

The LORD, the God of your fathers, make you a thousand times so many more as ye are, and bless you, as He hath promised you!

הפטרות

הפטרות במדבר

The Haftarah is Hosea 2:1 – 2:22. On Erev Rosh Hodesh, read the Haftarah on page 212.

וְהָיָה מִסְפַּר בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל כְּחֹל הַיָּם אֲשֶׁר
לֹא־יִמָּד וְלֹא יִסָּפֵר וְהָיָה בְּמִקְוֶה אֲשֶׁר־
יֹאמַר לָהֶם לֹא־עַמִּי אַתֶּם יֹאמַר לָהֶם בְּנֵי
אֱלֹהִים:

II:1

Yet the number of the children of Israel shall be as the sand of the sea, which cannot be measured nor numbered; and it shall come to pass that, instead of that which was said unto them: 'Ye are not My people', it shall be said unto them: 'Ye are the children of the living God.'

וְנִקְבְּצוּ בְנֵי־יְהוּדָה וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל יִחָדְדוּ
וְשָׁמוּ לָהֶם רֹאשׁ אֶחָד וְעָלוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי
גָדוֹל יוֹם יִזְרְעֵל:

2

And the children of Judah and the children of Israel shall be gathered together, and they shall appoint themselves one head, and shall go up out of the land; for great shall be the day of Jezreel.

אָמְרוּ לְאֶחָיִכֶּם עַמִּי וּלְאֲחֹתֵיכֶם רַחֲמָה:

3

Say ye unto your brethren: 'Ammi'; and to your sisters, 'Ruhamah.'

רִיבוּ בְּאִמְכֶם רִיבוּ כִּי־הִיא לֹא אִשְׁתִּי
וְאֲנִכִּי לֹא אִישָׁה וְתָסֵר זְנוּנֶיהָ מִפְּנֶיהָ
וְנִאֲפֹפֶיהָ מִבֵּין שָׁדֶיהָ:

4

Plead with your mother, plead; For she is not My wife, neither am I her husband; And let her put away her harlotries from her face, And her adulteries from between her breasts;

כִּי־אֶפְשִׁיטָנָה עֲרֹמָה וְהִצַּגְתִּיהָ כְּיוֹם
הַיּוֹלָדָה וְשִׁמְתִּיהָ כַּמִּדְבָּר וְשִׁתְּהָ כְּאֶרֶץ
צָיָה וְהִמַּתִּיהָ בְּצָמָא:

5

Lest I strip her naked, And set her as in the day that she was born, And make her as a wilderness, And set her like a dry land, And slay her with thirst.

וְאֶת־בְּנֶיהָ לֹא אֲרַחֵם כִּי־בְנֵי זְנוּנִים הֵמָּה:

6

And I will not have compassion upon her children; For they are children of harlotry.

כִּי זָנְתָה אִמָּם הַבִּישָׁה הוֹרְתָם כִּי אִמָּה
אֵלֶּכָה אַחֲרֵי מְאַהֲבֵי נִתְּנִי לַחֲמִי וּמִימִי
צִמְרִי וּפִשְׁתִּי שִׁמְנִי וְשִׁקּוּנִי:

7

For their mother hath played the harlot, She that conceived them hath done shamefully; For she said: 'I will go after my lovers, That give me my bread and my water, My wool and my flax, mine oil and my drink.'

לִכְן הִנְנִי־שֹׁד אֶת־דֶּרֶכָךְ בַּסִּירִים
וְגִדְרֹתַי אֶת־גְּדֻרָה וְנִתְּיבוֹתֶיהָ לֹא
תִמָּצָא:

8

Therefore, behold, I will hedge up thy way with thorns, And I will make a wall against her, That she shall not find her paths.

וְרָדְפָה אֶת־מְאַהֲבֶיהָ וְלֹא־תִשְׁגֶּה אֹתָם
וּבְקִשְׁתָּם וְלֹא תִמָּצָא וְאִמָּהָ אֵלֶּכָה
וְאֶשׁוּבָה אֶל־אִשִּׁי הָרִאשׁוֹן כִּי טוֹב לִי אִזְּ
מֵעַתָּה:

9

And she shall run after her lovers, but she shall not overtake them, And she shall seek them, but shall not find them; Then shall she say: 'I will go and return to my first husband; For then was it better with me than now.'

והיא לא ידעה כי אנכי נתתי לה תבואה
והתירוש והיצהר וכסף הרביתי לה
וזהב עשו לבעל:

10 For she did not know that it was I that gave her The
corn, and the wine, and the oil, And multiplied unto
her silver and gold, Which they used for Baal.

לכן אשוב ולקחתי דגני בעתו ותירושי
במועדו והצלתיו צמרי ופשתיו לכסות
את-ערותה:

11 Therefore will I take back My corn in the time
thereof, And My wine in the season thereof, And will
snatch away My wool and My flax Given to cover her
nakedness.

ועתה אגלה את-נבלתה לעיני מאהביה
ואיש לא-יצילנה מידי:

12 And now will I uncover her shame in the sight of her
lovers, And none shall deliver her out of My hand.

והשפתי כל-משושה חגה חדשה ושבתה
וכל מועדה:

13 I will also cause all her mirth to cease, Her feasts, her
new moons, and her sabbaths, And all her appointed
seasons.

והשמיני גפנה ותאנתה אשר אמרה אתנה
המה לי אשר נתנו-לי מאהבי ושמינים
ליער ואכלתם חית השדה:

14 And I will lay waste her vines and her fig-trees,
Whereof she hath said: 'These are my hire That my
lovers have given me'; And I will make them a forest,
And the beasts of the field shall eat them.

ופקדתי עליה את-ימי הבעלים אשר
תקטיר להם ותעד נזמה וחליתה ותלך
אחרי מאהביה ואתי שכחה נאם-
יהוה: (ס)

15 And I will visit upon her the days of the Baalim,
Wherein she offered unto them, And decked herself
with her ear-rings and her jewels, And went after her
lovers, And forgot Me, saith the LORD.

לכן הגה אנכי מפתיה והלכתיה המדבר
ודברתי על-לבה:

16 Therefore, behold, I will allure her, And bring her
into the wilderness, And speak tenderly unto her.

ונתתי לה את-כרמיה משם ואת-עמק
עכור לפתח תקנה וענתה שמה כימי
נעוריה וכיום עלותה מארץ-מצרים:

17 And I will give her her vineyards from thence, And
the valley of Achor for a door of hope; And she shall
respond there, as in the days of her youth, And as in
the day when she came up out of the land of Egypt.

והיה ביום-ההוא נאם-יהוה תקראי אישי
ולא-תקראי-לי עוד בעלי:

18 And it shall be at that day, saith the LORD, That thou
shalt call Me Ishi, And shalt call Me no more Baali.

והסרתי את-שמות הבעלים מפיה ולא-
יזכרו עוד בשמם:

19 For I will take away the names of the Baalim out of
her mouth, And they shall no more be mentioned by
their name.

וכרתי להם ברית ביום ההוא עם-חית
השדה ועם-עוף השמים ורמש האדמה
ולקשת וחרב ומלחמה אשבור מן-הארץ
והשכבתים לבטח:

20 And in that day will I make a covenant for them With
the beasts of the field, and with the fowls of heaven,
And with the creeping things of the ground; And I
will break the bow and the sword and the battle out
of the land, And will make them to lie down safely.

וארשתיך לי לעולם וארשתיך לי בצדק
ובמשפט ובחסד וברחמים:

21 And I will betroth thee unto Me for ever; Yea, I will
betroth thee unto Me in righteousness, and in justice,
And in lovingkindness, and in compassion.

וְאֶרְשָׁתִּיךָ לִי בְּאַמּוּנָה וַיֵּדַעַת אֶת־
יְהוָה: (פ)

22

And I will betroth thee unto Me in faithfulness; And thou shalt know the LORD.

הפטרות נשא

The Haftarah is Judges 13:2 – 13:25.

וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִצֹּרָח מִמִּשְׁפַּחַת הַדָּנִי
וּשְׁמוֹ מָנוּחַ וְאִשְׁתּוֹ עָקְרָה וְלֹא יָלְדָה:

XIII:2

And there was a certain man of Zorah, of the family of the Danites, whose name was Manoah; and his wife was barren, and bore not.

וַיָּבֹא מַלְאֲכֵי־יְהוָה אֶל־הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר
אֵלֶיהָ הִנֵּה־נָא אֶת־עַקְרָה וְלֹא יָלְדָתְ
וְהָרִית וְיָלְדָת בֶּן:

3

And the angel of the LORD appeared unto the woman, and said unto her: 'Behold now, thou art barren, and hast not borne; but thou shalt conceive, and bear a son.

וְעַתָּה הִשְׁמְרִי נָא וְאַל־תִּשְׁתִּי גֵין וְשִׁכָר
וְאַל־תֹּאכְלִי כָל־טָמֵא:

4

Now therefore beware, I pray thee, and drink no wine nor strong drink, and eat not any unclean thing.

כִּי הִנֵּךְ הָרָה וְיָלְדָת בֶּן וּמוֹרָה לֹא־יֵעָלֶה
עַל־רֹאשׁוֹ כִּי־נָזִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנֶּעַר
מִן־הַבֶּטֶן וְהוּא יַחַל לְהוֹשִׁיעַ אֶת־יִשְׂרָאֵל
מִיַּד פְּלִשְׁתִּים:

5

For, lo, thou shalt conceive, and bear a son; and no razor shall come upon his head; for the child shall be a Nazirite unto God from the womb; and he shall begin to save Israel out of the hand of the Philistines.'

וַתָּבֹא הָאִשָּׁה וַתֹּאמֶר לְאִישָׁהּ לֹא־מָדַע אִישׁ
הָאֱלֹהִים בָּא אֵלַי וּמְרֹאֵהוּ כְּמֹרֶאֱה מַלְאֲכֵי
הָאֱלֹהִים נֹרָא מְאֹד וְלֹא שְׁאַלְתִּיהוּ אִי־
מִזֶּה הוּא וְאֶת־שְׁמוֹ לֹא־הִגִּיד לִי:

6

Then the woman came and told her husband, saying: 'A man of God came unto me, and his countenance was like the countenance of the angel of God, very terrible; and I asked him not whence he was, neither told he me his name;

וַיֹּאמֶר לִי הִנֵּךְ הָרָה וְיָלְדָת בֶּן וְעַתָּה
אַל־תִּשְׁתִּי גֵין וְשִׁכָר וְאַל־תֹּאכְלִי כָל־
טָמֵא כִּי־נָזִיר אֱלֹהִים יִהְיֶה הַנֶּעַר מִן־
הַבֶּטֶן עַד־יוֹם מוֹתוֹ: (פ)

7

but he said unto me: Behold, thou shalt conceive, and bear a son; and now drink no wine nor strong drink, and eat not any unclean thing; for the child shall be a Nazirite unto God from the womb to the day of his death.'

וַיַּעֲתֶר מָנוּחַ אֶל־יְהוָה וַיֹּאמֶר בִּי אֲדוֹנָי
אִישׁ הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר שְׁלַחְתָּ יְבוֹאֵנָּה עוֹד
אֵלֵינוּ וַיּוֹרֵנוּ מִה־נִּעְשָׂה לַנֶּעַר הַיּוֹלֵד:

8

Then Manoah entreated the LORD, and said: 'Oh, LORD, I pray Thee, let the man of God whom Thou didst send come again unto us, and teach us what we shall do unto the child that shall be born.'

וַיִּשְׁמַע הָאֱלֹהִים בְּקוֹל מָנוּחַ וַיָּבֹא מַלְאֲכֵי
הָאֱלֹהִים עוֹד אֶל־הָאִשָּׁה וְהִיא יוֹשֶׁבֶת
בַּשָּׂדֶה וּמָנוּחַ אִישָׁהּ אֵין עִמָּה:

9

And God hearkened to the voice of Manoah; and the angel of God came again unto the woman as she sat in the field; but Manoah her husband was not with her.

וַתַּמְהַר הָאִשָּׁה וַתֵּרָץ וַתַּגֵּד לְאִשְׁהָ
וַתֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּה נִרְאָה אֵלַי הָאִישׁ אֲשֶׁר-
בָּא בְיוֹם אֵלַי:

10 And the woman made haste, and ran, and told her husband, and said unto him: 'Behold, the man hath appeared unto me, that came unto me that day.'

וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ מִנּוּחַ אַחֲרֵי אִשְׁתּוֹ וַיָּבֹא אֶל-
הָאִישׁ וַיֹּאמֶר לוֹ הֲאֵתָה הָאִישׁ אֲשֶׁר-
דִּבַּרְתָּ אֶל-הָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר אָנִי:

11 And Manoah arose, and went after his wife, and came to the man, and said unto him: 'Art thou the man that spoketh unto the woman?' And he said: 'I am.'

וַיֹּאמֶר מִנּוּחַ עֲתָה יָבֹא דְבָרְיָךְ מִה-יִהְיֶה
מִשְׁפַּט-הַנֶּעַר וּמַעֲשָׂהוּ:

12 And Manoah said: 'Now when thy word cometh to pass, what shall be the rule for the child, and what shall be done with him?'

וַיֹּאמֶר מְלָאךְ יְהוָה אֶל-מִנּוּחַ מְכַל אֲשֶׁר-
אָמַרְתִּי אֶל-הָאִשָּׁה תִּשְׁמָר:

13 And the angel of the LORD said unto Manoah: 'Of all that I said unto the woman let her beware.

מְכַל אֲשֶׁר-יֵצֵא מִגֶּפֶן חַיִּין לֹא תֹאכַל וְגִין
וְשִׁכְרָא אֶל-תִּשְׁתֵּה וְכָל-טָמְאָה אֶל-תֹּאכַל
כָּל אֲשֶׁר-צִוִּיתִיךָ תִּשְׁמָר: (ס)

14 She may not eat of any thing that cometh of the grapevine, neither let her drink wine or strong drink, nor eat any unclean thing; all that I commanded her let her observe.'

וַיֹּאמֶר מִנּוּחַ אֶל-מְלָאךְ יְהוָה נַעֲצְרֶה-נָּא
אוֹתְךָ וְנַעֲשֶׂה לְפָנֶיךָ גְּדִי עֹזִים:

15 And Manoah said unto the angel of the LORD: 'I pray thee, let us detain thee, that we may make ready a kid for thee.'

וַיֹּאמֶר מְלָאךְ יְהוָה אֶל-מִנּוּחַ אִם-
תַּעֲצֹרֵנִי לֹא-אֲכַל בְּלֶחְמְךָ וְאִם-תַּעֲשֶׂה
עֹלָה לַיהוָה תַּעֲלֶנָּה כִּי לֹא-יָדַע מִנּוּחַ כִּי-
מְלָאךְ יְהוָה הוּא:

16 And the angel of the LORD said unto Manoah: 'Though thou detain me, I will not eat of thy bread; and if thou wilt make ready a burnt-offering, thou must offer it unto the LORD.' For Manoah knew not that he was the angel of the LORD.

וַיֹּאמֶר מִנּוּחַ אֶל-מְלָאךְ יְהוָה מִי שְׁמֶךָ כִּי-
יָבֹא (כ' דְּבָרֶיךָ) [ק' דְּבָרֶיךָ] וְכִבְדֶּנּוּךָ:

17 And Manoah said unto the angel of the LORD: 'What is thy name, that when thy words come to pass we may do thee honour?'

וַיֹּאמֶר לוֹ מְלָאךְ יְהוָה לָמָּה זֶה תִּשְׁאַל
לְשְׁמִי וְהוּא-פָּלֵא: (פ')

18 And the angel of the LORD said unto him: 'Wherefore askest thou after my name, seeing it is hidden?'

וַיִּקַּח מִנּוּחַ אֶת-גְּדֵי הָעִזִּים וְאֶת-הַמִּנְחָה
וַיַּעַל עַל-הַצֹּר לַיהוָה וּמִפְּלֹא לַעֲשׂוֹת
וּמִנּוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רָאוּ:

19 So Manoah took the kid with the meal-offering, and offered it upon the rock unto the LORD; and [the angel] did wondrously, and Manoah and his wife looked on.

וַיְהִי בְעֵלּוֹת הַלֶּהֶב מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ
הַשָּׁמַיְמָה וַיַּעַל מְלָאךְ-יְהוָה בְּלֶהֶב
הַמִּזְבֵּחַ וּמִנּוּחַ וְאִשְׁתּוֹ רָאוּ וַיִּפְּלוּ עַל-
פְּנֵיהֶם אֲרָצָה:

20 For it came to pass, when the flame went up toward heaven from off the altar, that the angel of the LORD ascended in the flame of the altar; and Manoah and his wife looked on; and they fell on their faces to the ground.

וְלֹא-יִסְפֶּה עוֹד מִלֵּאֵךְ יְהוָה לְהִרְאֶה אֶל-
מְנוּחַ וְאֶל-אִשְׁתּוֹ אֲזִי יָדַע מְנוּחַ כִּי-מִלֵּאֵךְ
יְהוָה הוּא:

21 But the angel of the LORD did no more appear to
Manoah or to his wife. Then Manoah knew that he
was the angel of the LORD.

וַיֹּאמֶר מְנוּחַ אֶל-אִשְׁתּוֹ מוֹת נָמוּת כִּי
אֱלֹהִים רָאִינוּ:

22 And Manoah said unto his wife: 'We shall surely die,
because we have seen God.'

וַתֹּאמֶר לוֹ אִשְׁתּוֹ לוֹ חֲפִץ יְהוָה לְהַמִּיתָנוּ
לֹא-לֶקַח מִזִּדְּנוֹ עֹלָה וּמִנְחָה וְלֹא הִרְאָנוּ
אֶת-כָּל-אֵלֶּה וְכַעַת לֹא הִשְׁמִיעֵנוּ כְּזֹאת:

23 But his wife said unto him: 'If the LORD were pleased
to kill us, He would not have received a
burnt-offering and a meal-offering at our hand,
neither would He have shown us all these things, nor
would at this time have told such things as these.'

וַתֵּלֶד הָאִשָּׁה בֶּן וַתִּקְרָא אֶת-שְׁמוֹ שַׁמְשׁוֹן
וַיִּגְדַּל הַנֶּעַר וַיְבָרְכֵהוּ יְהוָה:

24 And the woman bore a son, and called his name
Samson; and the child grew, and the LORD blessed
him.

וַתַּחֲלֵ רוּחַ יְהוָה לִפְעָמוֹ בְּמַחֲנֵה-דָן בֵּין
צֹרְעָה וּבֵין אֶשְׁתָּאֵל: (פ)

25 And the spirit of the LORD began to move him in
Mahaneh-dan, between Zorah and Eshtaol.

הפסרת בהעלתך

The Haftarah is Zechariah 2:14 - 4:7.

רְנִי וְשִׂמְחִי בַת-צִיּוֹן כִּי הִנְנִי בָא וְשִׁכְנִיתִי
בְּתוֹכְךָ נָא-יְהוָה:

II:14 'Sing and rejoice, O daughter of Zion; for, lo, I come,
and I will dwell in the midst of thee, saith the LORD.

וְנִלְווּ גוֹיִם רַבִּים אֶל-יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא
וְהָיוּ לִי לְעָם וְשִׁכְנִיתִי בְּתוֹכְךָ וַיֵּדְעַתְּ כִּי-
יְהוָה צִבְאוֹת שְׁלָחַנִי אֵלֶיךָ:

15 And many nations shall join themselves to the LORD
in that day, and shall be My people, and I will dwell in
the midst of thee'; and thou shalt know that the
LORD of hosts hath sent me unto thee.

וְנָחַל יְהוָה אֶת-יְהוּדָה חֶלְקוֹ עַל אֲדָמַת
הַקֹּדֶשׁ וּבָחַר עוֹד בִּירוּשָׁלַם:

16 And the LORD shall inherit Judah as His portion in
the holy land, and shall choose Jerusalem again.

הִס כָּל-בָּשָׂר מִפְּנֵי יְהוָה כִּי נֶעֱזָר מִמַּעוֹן
קֹדֶשׁוֹ: (פ)

17 Be silent, all flesh, before the LORD; for He is aroused
out of His holy habitation.

וַיִּרְאֵנִי אֶת-יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עֹמֵד
לִפְנֵי מִלֵּאֵךְ יְהוָה וְהַשָּׁטָן עֹמֵד עַל-יְמִינוֹ
לְשַׁטְנוֹ:

III:1 And he showed me Joshua the high priest standing
before the angel of the LORD, and Satan standing at
his right hand to accuse him.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-הַשָּׁטָן וַיַּעַר יְהוָה בְּךָ
הַשָּׁטָן וַיַּעַר יְהוָה בְּךָ הַפֹּחֵר בִּירוּשָׁלַם
הַלּוֹא זֶה אֹד מִצֵּל מֵאֵשׁ:

2 And the LORD said unto Satan: 'The LORD rebuke
thee, O Satan, yea, the LORD that hath chosen
Jerusalem rebuke thee; is not this man a brand
plucked out of the fire?'

ויהושע הנה לבש בגדים צואים ועמד לפני המלאך:

3 Now Joshua was clothed with filthy garments, and stood before the angel.

ונען ויאמר אל-העמדים לפניו לאמר הסירו הבגדים הצואים מעליו ויאמר אליו ראה העברתי מעליך עונך והלבש אתך מחלצות:

4 And he answered and spoke unto those that stood before him, saying: 'Take the filthy garments from off him.' And unto him he said: 'Behold, I cause thine iniquity to pass from thee, and I will clothe thee with robes.'

ואמר ושימו צניף טהור על-ראשו ושימו הצניף הטהור על-ראשו וילבשוהו בגדים ומלאך יהנה עמד:

5 And I said: 'Let them set a fair mitre upon his head.' So they set a fair mitre upon his head, and clothed him with garments; and the angel of the LORD stood by.

ויעד מלאך יהנה ביהושע לאמר:

6 And the angel of the LORD forewarned Joshua, saying:

כח-אמר יהנה צבאות אם-בדרכי תלך ואם את-משמרת תשמר וגם-אתה תדין את-ביתי וגם תשמר את-חצרי ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה:

7 'Thus saith the LORD of hosts: If thou wilt walk in My ways, and if thou wilt keep My charge, and wilt also judge My house, and wilt also keep My courts, then I will give thee free access among these that stand by.

שמע-נא יהושעו הכתן הגדול אתה ורעיו הישבים לפניך כיהנני מופת הגמה כיהנני מביא את-עבדי צמח:

8 Hear now, O Joshua the high priest, thou and thy fellows that sit before thee; for they are men that are a sign; for, behold, I will bring forth My servant the Shoot.

כיו הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על-אבן אחת שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהנה צבאות ומשתי את-עון הארץ-ההיא ביום אחד:

9 For behold the stone that I have laid before Joshua; upon one stone are seven facets; behold, I will engrave the graving thereof, saith the LORD of hosts: And I will remove the iniquity of that land in one day.

ביום ההוא נאם יהנה צבאות תקראו איש לרעהו אל-תחת גפן ואל-תחת תאנה:

10 In that day, saith the LORD of hosts, shall ye call every man his neighbour under the vine and under the fig-tree.

וישב המלאך הדבר בי ויעירני כאיש אשר-יעור משנתו:

IV:1 And the angel that spoke with me returned, and waked me, as a man that is wakened out of his sleep.

ויאמר אלי מה אתה ראה (כ' ויאמר) ויאמר ראיני והנה מנורת זהב כלה וגלה על-ראשה ושבעה נרותיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לנרות אשר על-ראשה:

2 And he said unto me: 'What seest thou?' And I said: 'I have seen, and behold a candlestick all of gold, with a bowl upon the top of it, and its seven lamps thereon; there are seven pipes, yea, seven, to the lamps, which are upon the top thereof;

ושנים זיתים עליה אחד מימין הגלה ואחד על-שמאלה:

3 and two olive-trees by it, one upon the right side of the bowl, and the other upon the left side thereof.'

הפטרת שלח לך

וַאֲנִי וְאָמַר אֶל־הַמַּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי לֵאמֹר
מַה־אֵלֶּה אֲדֹנָי:

4

And I answered and spoke to the angel that spoke with me, saying: 'What are these, my lord?'

וַיֹּעַן הַמַּלְאָךְ הַדֹּבֵר בִּי וַיֹּאמֶר אֵלַי הֲלוֹא
יָדַעְתָּ מַה־הֵמָּה אֵלֶּה וְאָמַר לֹא אֲדֹנָי:

5

Then the angel that spoke with me answered and said unto me: 'Knowest thou not what these are?' And I said: 'No, my lord.'

וַיֹּעַן וַיֹּאמֶר אֵלַי לֵאמֹר זֶה דְּבַר־יְהוָה
אֶל־זְרַבְבָּל לֵאמֹר לֹא בְחֵיל וְלֹא בְכֹחַ
כִּי אִם־בְּרוּחִי אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת:

6

Then he answered and spoke unto me, saying: 'This is the word of the LORD unto Zerubbabel, saying: Not by might, nor by power, but by My spirit, saith the LORD of hosts.

מִי־אַתָּה הַר־הַגָּדוֹל לִפְנֵי זְרַבְבָּל לְמִישֹׁר
וְהוֹצִיא אֶת־הָאֶבֶן הָרֹאשָׁה תִּשְׁאֹלֹת תָּן תָּן
לָהּ: (פ)

7

Who art thou, O great mountain before Zerubbabel? thou shalt become a plain; and he shall bring forth the top stone with shoutings of Grace, grace, unto it.'

הפטרת שלח לך

The Haftarah is Joshua 2:1 – 2:24.

וַיִּשְׁלַח יְהוֹשֻׁעַ־בֶּן־נֹון מִן־הַשְּׁטִיִּים שְׁנַיִם־
אֲנָשִׁים מְרַגְלִים חֲרַשׁ לֵאמֹר לָכוּ רְאוּ
אֶת־הָאָרֶץ וְאֶת־יְרִיחוֹ וַיָּלְכוּ וַיָּבֹאוּ בֵּית־
אִשָּׁה זֹנָה וּשְׁמָהּ רַחַב וַיִּשְׁכְּבוּ־שָׁמָּה:

II:1

And Joshua the son of Nun sent out of Shittim two spies secretly, saying: 'Go view the land, and Jericho.' And they went, and came into the house of a harlot whose name was Rahab, and lay there.

וַיֹּאמֶר לְמֶלֶךְ יְרִיחוֹ לֵאמֹר הִנֵּה אֲנָשִׁים
בָּאוּ הֵנָּה הַלַּיְלָה מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַחְפֹּר
אֶת־הָאָרֶץ:

2

And it was told the king of Jericho, saying: 'Behold, there came men in hither to-night of the children of Israel to search out the land.'

וַיִּשְׁלַח מֶלֶךְ יְרִיחוֹ אֶל־רַחַב לֵאמֹר
הוֹצִיאִ הָאֲנָשִׁים הַבָּאִים אֵלֶיךָ אֲשֶׁר־בָּאוּ
לְבֵיתְךָ כִּי לַחְפֹּר אֶת־כָּל־הָאָרֶץ בָּאוּ:

3

And the king of Jericho sent unto Rahab, saying: 'Bring forth the men that are come to thee, that are entered into thy house; for they are come to search out all the land.'

וַתִּקַּח הָאִשָּׁה אֶת־שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַתַּצְפֵּנּוּ
וַתֹּאמֶר כֵּן בָּאוּ אֵלַי הָאֲנָשִׁים וְלֹא יָדַעְתִּי
מֵאֵינן הֵמָּה:

4

And the woman took the two men, and hid them; and she said: 'Yea, the men came unto me, but I knew not whence they were;

וַיְהִי הַשָּׁעַר לִסְגֹּר בַּחֹשֶׁךְ וְהָאֲנָשִׁים יָצְאוּ
לֹא יָדַעְתִּי אָנָּה הָלְכוּ הָאֲנָשִׁים רִדְפוּ מִהֵרָא
אֲחֲרֵיהֶם כִּי תִשְׁיֹגּוּם:

5

and it came to pass about the time of the shutting of the gate, when it was dark, that the men went out; whither the men went I know not; pursue after them quickly; for ye shall overtake them.'

וְהִיא הֶעֱלֵתָם הַגָּגָה וַתִּטְמְנֵם בְּפִשְׁתֵּי הָעֵץ
הָעֹרְכוֹת לָהּ עַל־הַגָּג:

6

But she had brought them up to the roof, and hid them with the stalks of flax, which she had spread out upon the roof.

והַאֲנָשִׁים רָדְפוּ אַחֲרֵיהֶם בְּדֶרֶךְ הַיַּרְדֵּן
עַל הַמַּעְבְּרוֹת וְהַשַּׁעַר סָגְרוּ אַחֲרֵי כַּאֲשֶׁר
יֵצְאוּ הָרֹדְפִים אַחֲרֵיהֶם:

7 And the men pursued after them the way to the Jordan unto the fords; and as soon as they that pursued after them were gone out, the gate was shut.

וְהָמָּה טָרַם וַיִּשְׁכְּבוּ וְהִיא עָלְתָה עֲלֵיהֶם
עַל-הַגֹּג:

8 And before they were laid down, she came up unto them upon the roof;

וַתֹּאמֶר אֶל-הָאֲנָשִׁים יָדַעְתִּי כִּי-נָתַן יְהוָה
לָכֶם אֶת-הָאָרֶץ וְכִי-נִפְלָה אִימַתְכֶם
עָלֵינוּ וְכִי נִמְגּוּ כָּל-יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ מִפְּנֵיכֶם:

9 and she said unto the men: 'I know that the LORD hath given you the land, and that your terror is fallen upon us, and that all the inhabitants of the land melt away before you.

כִּי שָׁמַעְנוּ אֶת אֲשֶׁר-הוֹבִישׁ יְהוָה אֶת-מִי
יַם-סוּף מִפְּנֵיכֶם בְּצֵאתְכֶם מִמִּצְרַיִם
וְאֲשֶׁר עָשִׂיתֶם לְשְׁנֵי מַלְכֵי הָאֲמֹרִי
אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן לְסִיתָן וּלְעוֹג אֲשֶׁר
הִחָרַמְתֶּם אוֹתָם:

10 For we have heard how the LORD dried up the water of the Red Sea before you, when ye came out of Egypt; and what ye did unto the two kings of the Amorites, that were beyond the Jordan, unto Sihon and to Og, whom ye utterly destroyed.

וַנִּשְׁמַע וַיִּמָּס לִבֵּנוּ וְלֹא-קָמָה עוֹד
רוּחַ בָּאִישׁ מִפְּנֵיכֶם כִּי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
הוא אֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְעַל-הָאָרֶץ
מִתַּחַת:

11 And as soon as we had heard it, our hearts did melt, neither did there remain any more spirit in any man, because of you; for the LORD your God, He is God in heaven above, and on earth beneath.

וְעַתָּה הִשְׁבְּעוּנָא לִי בִיהוָה כִּי-עָשִׂיתִי
עִמָּכֶם חֶסֶד וְעָשִׂיתֶם גַּם-אִתָּם עִם-בֵּית
אָבִי חֶסֶד וּנְתַתֶּם לִי אוֹת אֱמֻת:

12 Now therefore, I pray you, swear unto me by the LORD, since I have dealt kindly with you, that ye also will deal kindly with my father's house—and give me a true token—

וְהַחַיִּיתֶם אֶת-אָבִי וְאֶת-אִמִּי וְאֶת-אֶחָי
וְאֶת- (כ' אַחֻוֹתִי) [ק' אַחֻוֹתַי] וְאֶת כָּל-
אֲשֶׁר לָהֶם וְהִצַּלְתֶּם אֶת-נַפְשֵׁינוּ מִמָּוֶת:

13 and save alive my father, and my mother, and my brethren, and my sisters, and all that they have, and deliver our lives from death.'

וַיֹּאמְרוּ לָהּ הָאֲנָשִׁים נַפְשֵׁנוּ תַחְתִּיכֶם
לָמוּת אִם לֹא תִגִּידוּ אֶת-דְּבָרֵנוּ זֶה וְהָיָה
בְּתַת-יְהוָה לָנוּ אֶת-הָאָרֶץ וְעָשִׂינוּ עִמָּךְ
חֶסֶד וְאֱמֻת:

14 And the men said unto her: 'Our life for yours, if ye tell not this our business; and it shall be, when the LORD giveth us the land, that we will deal kindly and truly with thee.'

וַתוֹרְדֵם בַּחֲבֵל בְּעֵד הַחֲלֹן כִּי בֵיתָהּ
בְּקִיר הַחוֹמָה וּבְחוֹמָה הִיא יוֹשֶׁבֶת:

15 Then she let them down by a cord through the window; for her house was upon the side of the wall, and she dwelt upon the wall.

וַתֹּאמֶר לָהֶם הִתְרָה לָכֶם פֶּן-יִפְגְּעוּ בָכֶם
הָרֹדְפִים וְנִחַבְתֶּם שְׁמָה שְׁלֹשֶׁת יָמִים עַד
שׁוּב הָרֹדְפִים וְאַחֲרָיִם תִּלְכּוּ לְדַרְכְּכֶם:

16 And she said unto them: 'Get you to the mountain, lest the pursuers light upon you; and hide yourselves there three days, until the pursuers be returned; and afterward may ye go your way.'

וַיֹּאמְרוּ אֵלָיָהּ הָאֲנָשִׁים נָקִים אֲנַחְנוּ
מִשְׁבַּעְתְּךָ הַזֶּה אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ:

17

And the men said unto her: 'We will be guiltless of this thine oath which thou hast made us to swear.

הִנֵּה אֲנַחְנוּ בָּאִים בָּאָרֶץ אֲתָתְקַלֶּת חוּטִי
הַשָּׁנִי הַזֶּה תִּקְשְׁרִי בַחֲלוֹן אֲשֶׁר הוֹרַדְתָּנוּ
בּוֹ וְאֶת־אֲבִיךָ וְאֶת־אִמְךָ וְאֶת־אֲחִיךָ וְאֶת־
כָּל־בֵּית אֲבִיךָ תֹאסֹפִי אִלַּיךָ הַבַּיִתָּה:

18

Behold, when we come into the land, thou shalt bind this line of scarlet thread in the window which thou didst let us down by; and thou shalt gather unto thee into the house thy father, and thy mother, and thy brethren, and all thy father's household.

וְהָיָה כֹל אֲשֶׁר־יֵצֵא מִדִּלְתֵי בֵיתְךָ
תִּחַוְצָה דָּמּוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְאֲנַחְנוּ נָקִים וְכֹל
אֲשֶׁר יִהְיֶה אִתְּךָ בַּבַּיִת דָּמּוֹ בְּרֹאשׁוֹ אִם־
יָד תִּהְיֶה־בּוֹ:

19

And it shall be, that whosoever shall go out of the doors of thy house into the street, his blood shall be upon his head, and we will be guiltless; and whosoever shall be with thee in the house, his blood shall be on our head, if any hand be upon him.

וְאִם־תִּגִּידִי אֶת־דְּבָרֵנוּ זֶה וְהָיִינוּ נָקִים
מִשְׁבַּעְתְּךָ אֲשֶׁר הִשְׁבַּעְתָּנוּ:

20

But if thou utter this our business, then we will be guiltless of thine oath which thou hast made us to swear.'

וַתֹּאמֶר כְּדִבְרֵיכֶם כֵּן־הוּא וַתִּשְׁלַח
וַיֵּלְכוּ וַתִּקְשֹׁר אֶת־תִּקְנַת הַשָּׁנִי בַחֲלוֹן:

21

And she said: 'According unto your words, so be it.' And she sent them away, and they departed; and she bound the scarlet line in the window.

וַיֵּלְכוּ וַיָּבֹאוּ הָהָרָה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם שְׁלֹשֶׁת
יָמִים עַד־שָׁבוּ הָרֹדְפִים וַיִּבְקְשׂוּ הָרֹדְפִים
בְּכָל־הַדֶּרֶךְ וְלֹא מָצְאוּ:

22

And they went, and came unto the mountain, and abode there three days, until the pursuers were returned; and the pursuers sought them throughout all the way, but found them not.

וַיָּשְׁבוּ שְׁנֵי הָאֲנָשִׁים וַיֵּרְדּוּ מִהָהָר וַיַּעֲבְרוּ
וַיָּבֹאוּ אֶל־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוּן וַיְסַפְּרוּ־לוֹ אֵת
כָּל־הַמַּצָּאוֹת אוֹתָם:

23

Then the two men returned, and descended from the mountain, and passed over, and came to Joshua the son of Nun; and they told him all that had befallen them.

וַיֹּאמְרוּ אֶל־יְהוֹשֻׁעַ כִּי־נָתַן יְהוָה בְּיָדֵנוּ
אֶת־כָּל־הָאָרֶץ וְגַם־נִמְגּוּ כָל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ
מִפְּנֵינוּ: (ס)

24

And they said unto Joshua: 'Truly the LORD hath delivered into our hands all the land; and moreover all the inhabitants of the land do melt away before us.'

הפטר קורח

The Haftarah is I Samuel 11:14 – 12:22. On Rosh Hodesh, Maftir is Numbers 28:9 – 15 on page 145 and Haftarah on page 210.

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל־הָעָם לָכוּ וְנִלְכָּה
הַגִּלְגָּל וְנִחַדְדָּשׁ שָׁם הַמְּלוּכָה:

XI:14

Then said Samuel to the people: 'Come and let us go to Gilgal, and renew the kingdom there.'

וַיֵּלְכוּ כָל-הָעָם הַגִּלְגָל וַיַּמְלִכּוּ שָׁם אֶת-
שָׁאוּל לִפְנֵי יְהוָה בְּגִלְגָל וַיִּזְבְּחוּ-שָׁם
זִבְחִים שְׁלָמִים לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשְׂמַח שָׁם
שָׁאוּל וְכָל-אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל עַד-מָאד: (פ)

15

And all the people went to Gilgal; and there they made Saul king before the LORD in Gilgal; and there they sacrificed sacrifices of peace-offerings before the LORD; and there Saul and all the men of Israel rejoiced greatly.

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל-כָּל-יִשְׂרָאֵל הִנֵּה
שָׁמַעְתִּי בְקִלְכֶם לְכָל אֲשֶׁר-אָמַרְתֶּם לִּי
וְאִמְלִיךְ עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ:

XII:1

And Samuel said unto all Israel: 'Behold, I have hearkened unto your voice in all that ye said unto me, and have made a king over you.

וְעַתָּה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵיכֶם
וְאֲנִי זָקֵנִי וְשֵׁבֶטִי וּבְנֵי הַנֶּחֱם אִתְּכֶם
וְאֲנִי הִתְהַלַּכְתִּי לִפְנֵיכֶם מִנְעָרִי עַד-הַיּוֹם
הַזֶּה:

2

And now, behold, the king walketh before you; and I am old and grayheaded; and, behold, my sons are with you; and I have walked before you from my youth unto this day.

הֲנִנִי עָנִי כִּי נָגַד יְהוָה וַנִּגַּד מִשִּׁיחוֹ אֶת-
שׁוּר׃ מִי לָקַחְתִּי וְחִמּוֹר מִי לָקַחְתִּי וְאֶת-
מִי עֲשָׂקְתִּי אֶת-מִי רִצּוֹתִי וּמִי לָקַחְתִּי
כֶּפֶר וְאֲעָלִים עֵינֵי בּוֹ וְאָשִׁיב לָכֶם:

3

Here I am; witness against me before the LORD, and before His anointed: whose ox have I taken? or whose ass have I taken? or whom have I defrauded? or whom have I oppressed? or of whose hand have I taken a ransom to blind mine eyes therewith? and I will restore it you.'

וַיֹּאמְרוּ לֹא עֲשָׂקְתָנוּ וְלֹא רִצּוֹתָנוּ וְלֹא-
לָקַחְתָּ מִיָּד אִישׁ מֵאֻמָּה:

4

And they said: 'Thou hast not defrauded us, nor oppressed us, neither hast thou taken aught of any man's hand.'

וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עַד יְהוָה בְּכֶם וְעַד מִשִּׁיחוֹ
הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא מָצָאתֶם בְּיָדִי מְאֻמָּה
וַיֹּאמֶר עַד: (פ)

5

And he said unto them: 'The LORD is witness against you, and His anointed is witness this day, that ye have not found aught in my hand.' And they said: 'He is witness.'

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל-הָעָם יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה
אֶת-מֹשֶׁה וְאֶת-אַהֲרֹן וְאֲשֶׁר הָעִלָּה אֶת-
אֲבֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם:

6

And Samuel said unto the people: 'It is the LORD that made Moses and Aaron, and that brought your fathers up out of the land of Egypt.

וְעַתָּה הִתְיַצְבוּ וְאֲשַׁפְטָה אֹתְכֶם לִפְנֵי יְהוָה
אֵת כָּל-צִדְקוֹת יְהוָה אֲשֶׁר-עָשָׂה אֹתְכֶם
וְאֶת-אֲבוֹתֵיכֶם:

7

Now therefore stand still, that I may plead with you before the LORD concerning all the righteous acts of the LORD, which He did to you and to your fathers.

כַּאֲשֶׁר-בָּא יַעֲקֹב מִצְרַיִם וַיִּזְעַקוּ אֲבוֹתֵיכֶם
אֶל-יְהוָה וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה וְאֶת-
אַהֲרֹן וַיּוֹצִיאוּ אֶת-אֲבֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם
וַיַּשְׁבּוּם בַּמָּקוֹם הַזֶּה:

8

When Jacob was come into Egypt, then your fathers cried unto the LORD, and the LORD sent Moses and Aaron, who brought forth your fathers out of Egypt, and they were made to dwell in this place.

וַיִּשְׁכְּחוּ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וַיִּמְכְּרוּ אֹתָם
בְּיַד סִיסְרָא שַׂר-צָבָא חֲצֹר וּבְיַד-
פְּלִשְׁתִּים וּבְיַד מֶלֶךְ מוֹאָב וַיִּלָּחֲמוּ בָם:

9

But they forgot the LORD their God, and He gave them over into the hand of Sisera, captain of the host of Hazor, and into the hand of the Philistines, and into the hand of the king of Moab, and they fought against them.

וַיִּזְעֻקוּ אֶל־יְהוָה (כ') (וַיֹּאמֶר) [ק'] וַיֹּאמְרוּ
חַטָּאנוּ כִּי עֲזַבְנוּ אֶת־יְהוָה וְנַעֲבָד אֶת־
הַבְּעֻלִּים וְאֶת־הַעֲשָׁתָרוֹת וְעַתָּה הַצִּילֵנוּ
מִיַּד אֹיְבֵינוּ וְנַעֲבֹדְךָ:

10 And they cried unto the LORD, and said: We have sinned, because we have forsaken the LORD, and have served the Baalim and the Ashtaroth; but now deliver us out of the hand of our enemies, and we will serve Thee.

וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־יִרְבָּעֵל וְאֶת־בְּדָן וְאֶת־
יִפְתָּח וְאֶת־שָׁמוּאֵל וַיַּצֵּל אֶתְכֶם מִיַּד
אֹיְבֵיכֶם מִסְּכִיב וַתִּשְׁבּוּ בְּטָח:

11 And the LORD sent Jerubbaal, and Bedan, and Jephthah, and Samuel, and delivered you out of the hand of your enemies on every side, and ye dwelt in safety.

וַתֵּרְאוּ כִּי־נָחַשׁ מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן בָּא עֲלֵיכֶם
וַתֹּאמְרוּ לִי לֹא כִּי־מֶלֶךְ יִמְלֹךְ עָלֵינוּ
וַיְהִי אֱלֹהֵיכֶם מֶלֶכְכֶּם:

12 And when ye saw that Nahash the king of the children of Ammon came against you, ye said unto me: Nay, but a king shall reign over us; when the LORD your God was your king.

וְעַתָּה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בַּחֲרַתֶּם אֲשֶׁר
שָׁאַלְתֶּם וְהִנֵּה נָתַן יְהוָה עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ:

13 Now therefore behold the king whom ye have chosen, and whom ye have asked for; and, behold, the LORD hath set a king over you.

אִם־תִּירָאוּ אֶת־יְהוָה וַעֲבַדְתֶּם אֹתוֹ
וּשְׁמַעְתֶּם בְּקוֹלוֹ וְלֹא תִמְרוּ אֶת־פִּי יְהוָה
וְהִיתֶם גַּם־אַתֶּם וְגַם־הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר מֶלֶךְ
עֲלֵיכֶם אַחֵר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

14 If ye will fear the LORD, and serve Him, and hearken unto His voice, and not rebel against the commandment of the LORD, and both ye and also the king that reigneth over you be followers of the LORD your God—;

וְאִם־לֹא תִשְׁמָעוּ בְּקוֹל יְהוָה וּמְרִיתֶם
אֶת־פִּי יְהוָה וְהִיתָה יַד־יְהוָה בָּכֶם
וּבְאֲבֹתֵיכֶם:

15 but if ye will not hearken unto the voice of the LORD, but rebel against the commandment of the LORD, then shall the hand of the LORD be against you, and against your fathers.

גַּם־עַתָּה הִתְיַצְּבוּ וּרְאוּ אֶת־הַדָּבָר הַגָּדוֹל
הַזֶּה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה יְהוָה לְעֵינֵיכֶם:

16 Now therefore stand still and see this great thing, which the LORD will do before your eyes.

הֲלוֹא קִצִּיר־חִטִּים הַיּוֹם אֶקְרָא אֶל־יְהוָה
וְיִתֵּן קִלּוֹת וּמָטָר וְדַעוּ וּרְאוּ כִּי־רַעַתְכֶם
רַבָּה אֲשֶׁר עֲשִׂיתֶם בְּעֵינֵי יְהוָה לִשְׂאוֹל
לָכֶם מֶלֶךְ: (ס)

17 Is it not wheat harvest to-day? I will call unto the LORD, that He may send thunder and rain; and ye shall know and see that your wickedness is great, which ye have done in the sight of the LORD, in asking you a king.'

וַיִּקְרָא שָׁמוּאֵל אֶל־יְהוָה וַיִּתֵּן יְהוָה קִלּוֹת
וּמָטָר בַּיּוֹם הַהוּא וַיֵּירָא כָּל־הָעָם מְאֹד
אֶת־יְהוָה וְאֶת־שָׁמוּאֵל:

18 So Samuel called unto the LORD; and the LORD sent thunder and rain that day; and all the people greatly feared the LORD and Samuel.

וַיֹּאמְרוּ כָּל־הָעָם אֶל־שָׁמוּאֵל הַתְּפַלֵּל
בְּעַד־עַבְדֶּיךָ אֶל־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְאַל־נָמוּת
כִּי־יִסָּפְנוּ עַל־כָּל־חַטֹּאתֵינוּ רָעָה לִשְׂאוֹל
לָנוּ מֶלֶךְ:

19 And all the people said unto Samuel: 'Pray for thy servants unto the LORD thy God, that we die not; for we have added unto all our sins this evil, to ask us a king.'

וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל-הָעָם אַל-תִּזְאוּ אִתְּכֶם
עֲשִׂיתֶם אֵת כָּל-הָרָעָה הַזֹּאת אֲדָּא-
תְּסוּרוּ מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְעַבַדְתֶּם אֶת-יְהוָה
בְּכָל-לִבְבְּכֶם:

20 And Samuel said unto the people: 'Fear not; ye have indeed done all this evil; yet turn not aside from following the LORD, but serve the LORD with all your heart;

וְלֹא תְסוּרוּ כִּי אַחֲרֵי הִתְהוּ אֲשֶׁר לֹא-
יִעִילוּ וְלֹא יִצְּלוּ כִּי-תְהוּ הַמָּה:

21 and turn ye not aside; for then should ye go after vain things which cannot profit nor deliver, for they are vain.

כִּי לֹא-יִטֹּשׁ יְהוָה אֶת-עַמּוֹ בְּעָבוּר שְׁמוֹ
הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם לֹו
לָעַם:

22 For the LORD will not forsake His people for His great name's sake; because it hath pleased the LORD to make you a people unto Himself.

הפטרת חקת

The Haftarah is Judges 11:1 – 11:33. On Rosh Hodesh, Maftir is Numbers 28:9 – 15 on page 145 and Haftarah on page 210.

וַיִּפְתַּח הַגִּלְעָדִי הִיָּה גִבּוֹר חָיִל וְהוּא בֶן-
אִשָּׁה זִוְנָה וַיּוֹלֵד גִּלְעָד אֶת-יִפְתָּח:

XI:1 Now Jephthah the Gileadite was a mighty man of valour, and he was the son of a harlot; and Gilead begot Jephthah.

וַתֵּלֶד אִשְׁת־גִּלְעָד לֹו בָנִים וַיִּגְדְּלוּ בְנֵי-
הָאִשָּׁה וַיַּגְרִשׁוּ אֶת-יִפְתָּח וַיֹּאמְרוּ לוֹ לֹא-
תִנָּחַל בְּבֵית-אָבִינוּ כִּי בֶן-אִשָּׁה אַחֲרֵת
אָתָּה:

2 And Gilead's wife bore him sons; and when his wife's sons grew up, they drove out Jephthah, and said unto him: 'Thou shalt not inherit in our father's house; for thou art the son of another woman.'

וַיִּבְרַח יִפְתָּח מִפָּנָיו אֲחִיו וַיָּשֶׁב בְּאֶרֶץ טוֹב
וַיִּתְּלַקְטוּ אֶל-יִפְתָּח אַנְשִׁים רִיקִים וַיִּצְאוּ
עִמּוֹ: (פ)

3 Then Jephthah fled from his brethren, and dwelt in the land of Tob; and there were gathered vain fellows to Jephthah, and they went out with him.

וַיְהִי מִיָּמִים וַיִּלָּחֲמוּ בְנֵי-עַמּוֹן עִם-
יִשְׂרָאֵל:

4 And it came to pass after a while, that the children of Ammon made war against Israel.

וַיְהִי כַּאֲשֶׁר-נִלָּחֲמוּ בְנֵי-עַמּוֹן עִם-יִשְׂרָאֵל
וַיֵּלְכוּ זִקְנֵי גִלְעָד לִקְחַת אֶת-יִפְתָּח מֵאֶרֶץ
טוֹב:

5 And it was so, that when the children of Ammon made war against Israel, the elders of Gilead went to fetch Jephthah out of the land of Tob.

וַיֹּאמְרוּ לְיִפְתָּח לָכֵה וְהָיִיתָה לָּנוּ לְקַצִּין
וְנִלָּחֲמָה בְּבְנֵי עַמּוֹן:

6 And they said unto Jephthah: 'Come and be our chief, that we may fight with the children of Ammon.'

וַיֹּאמֶר יִפְתָּח לְזִקְנֵי גִלְעָד הֲלֹא אַתֶּם
שָׂנֵאתֶם אוֹתִי וְתִגְרִשׁוּנִי מִבֵּית אָבִי וּמִדֹּעַ
בְּאַתֶּם אֵלַי עַתָּה כַּאֲשֶׁר צָר לָכֶם:

7 And Jephthah said unto the elders of Gilead: 'Did not ye hate me, and drive me out of my father's house? and why are ye come unto me now when ye are in distress?'

וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי גִלְעָד אֶל־יִפְתָּח לֵכֵן עִתָּה
שָׁבְנוּ אֵלֶיךָ וְהִלַּכְתָּ עִמָּנוּ וְנִלְחַמְתָּ בְּבָנֵי
עַמּוֹן וְהָיִיתָ לָּנוּ לְרֹאשׁ לְכָל יֹשְׁבֵי גִלְעָד:

8 And the elders of Gilead said unto Jephthah:
'Therefore are we returned to thee now, that thou
mayest go with us, and fight with the children of
Ammon, and thou shalt be our head over all the
inhabitants of Gilead.'

וַיֹּאמֶר יִפְתָּח אֶל־זִקְנֵי גִלְעָד אִם־מְשִׁיבִים
אַתֶּם אוֹתִי לְהִלָּחֵם בְּבָנֵי עַמּוֹן וְנָתַן יְהוָה
אוֹתָם לִפְנֵי אֲנֹכִי אֶתְּנֶה לָכֶם לְרֹאשׁ:

9 And Jephthah said unto the elders of Gilead: 'If ye
bring me back home to fight with the children of
Ammon, and the LORD deliver them before me, I
will be your head.'

וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי־גִלְעָד אֶל־יִפְתָּח יְהוָה יְהִיָּה
שֹׁמֵעַ בֵּינוֹתֵינוּ אִם־לֹא כִדְבָרְךָ כֵּן נַעֲשֶׂה:

10 And the elders of Gilead said unto Jephthah: 'The
LORD shall be witness between us; surely according to
thy word so will we do.'

וַיֵּלֶךְ יִפְתָּח עִם־זִקְנֵי גִלְעָד וַיִּשְׁימוּ הָעָם
אוֹתוֹ עֲלֵיהֶם לְרֹאשׁ וּלְקָצִין וַיְדַבֵּר יִפְתָּח
אֶת־כָּל־דְּבָרָיו לִפְנֵי יְהוָה בְּמִצְפָּה: (פ)

11 Then Jephthah went with the elders of Gilead, and
the people made him head and chief over them; and
Jephthah spoke all his words before the LORD in
Mizpah.

וַיִּשְׁלַח יִפְתָּח מַלְאָכִים אֶל־מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן
לֵאמֹר מַה־לִּי וְלָךְ כִּי־בָאתָ אֵלַי לְהִלָּחֵם
בְּאַרְצִי:

12 And Jephthah sent messengers unto the king of the
children of Ammon, saying: 'What hast thou to do
with me, that thou art come unto me to fight against
my land?'

וַיֹּאמֶר מֶלֶךְ בְּנֵי־עַמּוֹן אֶל־מַלְאָכָיו יִפְתָּח
כִּי־לָקַח יִשְׂרָאֵל אֶת־אַרְצִי בְּעִלּוֹתָיו
מִמִּצְדֹּתַי מֵאַרְנוֹן וְעַד־הַיַּבֹּק וְעַד־הַיַּרְדֵּן
וְעַתָּה הַשִּׁיבָה אֹתָהֶן בְּשָׁלוֹם:

13 And the king of the children of Ammon answered
unto the messengers of Jephthah: 'Because Israel took
away my land, when he came up out of Egypt, from
the Arnon even unto the Jabbok, and unto the
Jordan; now therefore restore those cities peaceably.'

וַיּוֹסֶף עוֹד יִפְתָּח וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל־
מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן:

14 And Jephthah sent messengers again unto the king of
the children of Ammon;

וַיֹּאמֶר לוֹ כֹּה אָמַר יִפְתָּח לֹא־לָקַח
יִשְׂרָאֵל אֶת־אַרְץ מוֹאָב וְאֶת־אַרְץ בְּנֵי
עַמּוֹן:

15 and he said unto him: 'Thus saith Jephthah: Israel
took not away the land of Moab, nor the land of the
children of Ammon.'

כִּי בְּעִלּוֹתָם מִמִּצְדֹּתַי וַיֵּלֶךְ יִשְׂרָאֵל
בְּמִדְבַּר עַד־יַם־סוּף וַיָּבֹא קָדֵשׁ:

16 But when they came up from Egypt, and Israel walked
through the wilderness unto the Red Sea, and came to
Kadesh;

וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל־מֶלֶךְ אֱדוֹם
לֵאמֹר אֶעֱבְרָה־נָּא בְּאַרְצְךָ וְלֹא שָׁמַע
מֶלֶךְ אֱדוֹם וְגַם אֶל־מֶלֶךְ מוֹאָב שָׁלַח וְלֹא
אָבָה וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּקָדֵשׁ:

17 then Israel sent messengers unto the king of Edom,
saying: Let me, I pray thee, pass through thy land; but
the king of Edom hearkened not. And in like
manner he sent unto the king of Moab; but he would
not; and Israel abode in Kadesh.

וַיֵּלֶךְ בַּמִּדְבָּר וַיָּסֹב אֶת-אֶרֶץ אֲדוֹם וְאֶת-
אֶרֶץ מוֹאָב וַיָּבֹא מִמִּזְרַח-שֶׁמֶשׁ לְאֶרֶץ
מוֹאָב וַיַּחֲנוּ בְּעֵבֶר אֲרֹנוֹן וְלֹא-בָאוּ
בְּגִבּוֹל מוֹאָב כִּי אֲרֹנוֹן גְּבוּל מוֹאָב:

18

Then he walked through the wilderness, and compassed the land of Edom, and the land of Moab, and came by the east side of the land of Moab, and they pitched on the other side of the Arnon; but they came not within the border of Moab, for the Arnon was the border of Moab.

וַיִּשְׁלַח יִשְׂרָאֵל מַלְאָכִים אֶל-סִיחֹן מֶלֶךְ-
הָאֱמֹרִי מֶלֶךְ חֶשְׁבּוֹן וַיֹּאמֶר לוֹ יִשְׂרָאֵל
נִעְבְּרָה-נָא בָאֲרֶצְךָ עַד-מְקוֹמִי:

19

And Israel sent messengers unto Sihon king of the Amorites, the king of Heshbon; and Israel said unto him: Let us pass, we pray thee, through thy land unto my place.

וְלֹא-הֶאֱמִין סִיחֹן אֶת-יִשְׂרָאֵל עֲבַר
בְּגִבּוֹלוֹ וַיֵּאסֶף סִיחֹן אֶת-כָּל-עַמּוֹ וַיַּחֲנוּ
בְּיַהֲזָה וַיִּלָּחֶם עִם-יִשְׂרָאֵל:

20

But Sihon trusted not Israel to pass through his border; but Sihon gathered all his people together, and pitched in Jahaz, and fought against Israel.

וַיִּתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-סִיחֹן וְאֶת-
כָּל-עַמּוֹ בְּיַד יִשְׂרָאֵל וַיָּכּוּם וַיִּירֶשׁ יִשְׂרָאֵל
אֶת כָּל-אֶרֶץ הָאֱמֹרִי וַיָּשֶׁב הָאָרֶץ הַהִיא:

21

And the LORD, the God of Israel, delivered Sihon and all his people into the hand of Israel, and they smote them; so Israel possessed all the land of the Amorites, the inhabitants of that country.

וַיִּירְשׁוּ אֶת כָּל-גְּבוּל הָאֱמֹרִי מֵאֲרֹנוֹן
וְעַד-הַיַּבֹּק וּמִן-הַמִּדְבָּר וְעַד-הַיַּרְדֵּן:

22

And they possessed all the border of the Amorites, from the Arnon even unto the Jabbok, and from the wilderness even unto the Jordan.

וַעֲתָה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הוֹרִישׁ אֶת-
הָאֱמֹרִי מִפְּנֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה תִירָשֵׁנּוּ:

23

So now the LORD, the God of Israel, hath dispossessed the Amorites from before His people Israel, and shouldst thou possess them?

הֲלֹא אֵת אֲשֶׁר יוֹרִישֶׁךָ כְּמוֹשׁ אֱלֹהֶיךָ אוֹתוֹ
תִירֶשׁ וְאַתָּה כָּל-אֲשֶׁר הוֹרִישׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
מִפְּנֵינוּ אוֹתוֹ נִירָשׁ:

24

Wilt not thou possess that which Chemosh thy god giveth thee to possess? So whomsoever the LORD our God hath dispossessed from before us, them will we possess.

וְעַתָּה הֲטוֹב טוֹב אַתָּה מִבָּלָק בֶּן-צְפּוֹר
מֶלֶךְ מוֹאָב הָרוֹב רַב עִם-יִשְׂרָאֵל אִם-
נִלָּחֶם נִלָּחֶם בָּם:

25

And now art thou any thing better than Balak the son of Zippor, king of Moab? did he ever strive against Israel, or did he ever fight against them?

בְּשֶׁכֶת יִשְׂרָאֵל בְּחֶשְׁבּוֹן וּבְכַנּוּתֶיהָ
וּבְעַרְעוֹר וּבְכַנּוּתֶיהָ וּבְכָל-הָעָרִים אֲשֶׁר
עַל-יְדֵי אֲרֹנוֹן שְׁלֹשׁ מֵאוֹת שָׁנָה וּמִדּוֹעַ
לֹא-הִצַּלְתֶּם בָּעֵת הַהִיא:

26

While Israel dwelt in Heshbon and its towns, and in Aroer and its towns, and in all the cities that are along by the side of the Arnon, three hundred years; wherefore did ye not recover them within that time?

וְאֵנֹכִי לֹא-חָטָאתִי לָךְ וְאַתָּה עָשִׂה אִתִּי
רָעָה לְהִלָּחֶם בִּי וַיִּשְׁפֹּט יְהוָה הַשֹּׁפֵט הַיּוֹם
בֵּין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבֵין בְּנֵי עַמּוֹן:

27

I therefore have not sinned against thee, but thou doest me wrong to war against me; the LORD, the Judge, be judge this day between the children of Israel and the children of Ammon.

וְלֹא שָׁמַע מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן אֶל-דְּבָרֵי יִפְתָּח
אֲשֶׁר שָׁלַח אֵלָיו: (פ)

28

Howbeit the king of the children of Ammon hearkened not unto the words of Jephthah which he sent him.

וַתְּהִי עַל־יִפְתָּח רוּחַ יְהוָה וַיַּעֲבֹר אֶת־
הַגִּלְעָד וְאֶת־מְנַשֶּׁה וַיַּעֲבֹר אֶת־מִצְפֵּה
גִּלְעָד וּמִמִּצְפֵּה גִלְעָד עָבַר בְּנֵי עַמּוֹן:

וַיִּדָּר יִפְתָּח נָדָר לַיהוָה וַיֹּאמֶר אִם־נָתַן
תִּתֵּן אֶת־בְּנֵי עַמּוֹן בְּיָדִי:

וְהָיָה הַיּוֹצֵא אֲשֶׁר יֵצֵא מִדְלֹתַי בֵּיתִי
לְקִרְאָתִי בְּשׁוֹבִי בְּשָׁלוֹם מִבְּנֵי עַמּוֹן וְהָיָה
לַיהוָה וְהַעֲלִיתִהוּ עֹלָה: (פ)

וַיַּעֲבֹר יִפְתָּח אֶל־בְּנֵי עַמּוֹן לְהִלָּחֵם בָּם
וַיִּתְּנֵם יְהוָה בְּיָדוֹ:

וַיִּכּוּ מֵעֲרוֹעֵר וְעַד־בְּאֵר מִנִּית עֲשָׂרִים
עִיר וְעַד אָבֵל כְּרָמִים מְכָה גְדוֹלָה מְאֹד
וַיִּכְנְעוּ בְּנֵי עַמּוֹן מִפְּנֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל: (פ)

29 Then the spirit of the LORD came upon Jephthah, and he passed over Gilead and Manasseh, and passed over Mizpeh of Gilead, and from Mizpeh of Gilead he passed over unto the children of Ammon.

30 And Jephthah vowed a vow unto the LORD, and said: 'If Thou wilt indeed deliver the children of Ammon into my hand,

31 then it shall be, that whatsoever cometh forth of the doors of my house to meet me, when I return in peace from the children of Ammon, it shall be the LORD'S, and I will offer it up for a burnt-offering.'

32 So Jephthah passed over unto the children of Ammon to fight against them; and the LORD delivered them into his hand.

And he smote them from Aroer until thou come to Minnith, even twenty cities, and unto Abel-cheramim, with a very great slaughter. So the children of Ammon were subdued before the children of Israel.

הפסטר בלק

The Haftarah is Micah 5:6 – 6:8.

וְהָיָה וְשְׁאֵרִית יַעֲקֹב בְּקֶרֶב עַמִּים רַבִּים
כְּטֹל מֵאֵת יְהוָה כְּרִבִּיבִים עַל־יַעֲשֹׁב
אֲשֶׁר לֹא־יִקְנֶה לְאִישׁ וְלֹא יִיחַל לִבְנֵי
אָדָם: (פ)

וְהָיָה שְׁאֵרִית יַעֲקֹב בְּגוֹזִים בְּקֶרֶב עַמִּים
רַבִּים כְּאַרְיֵה בְּבִחְמוֹת יָעַר כְּכֹפִיר
בְּעִדְרֵי־צֹאן אֲשֶׁר אִם־עָבַר וְרָמַס וְטָרַף
וְאֵין מַצִּיל:

תָּרֵם יָדָךְ עַל־צָרֶיךָ וְכָל־אֹיְבֶיךָ יִכָּרְתוּ:

וְהָיָה בַּיּוֹם־הַהוּא נֹאֵם־יְהוָה וְהִכָּרְתִּי
סוּסֶיךָ מִקֶּרְבְּךָ וְהִאֲבֹדְתִי מִרְכָּבְתֶּיךָ:

וְהִכָּרְתִּי עָרֵי אֶרֶץךָ וְהִרְסֹתִי כָל־
מִבְצָרֶיךָ:

וְהִכָּרְתִּי כְשָׁפִים מִיָּדְךָ וּמַעֲוֹנָנִים לֹא יִהְיוּ־
לָךְ:

V:6 And the remnant of Jacob shall be in the midst of many peoples, As dew from the LORD, as showers upon the grass, That are not looked for from man, Nor awaited at the hands of the sons of men.

7 And the remnant of Jacob shall be among the nations, in the midst of many peoples, As a lion among the beasts of the forest, As a young lion among the flocks of sheep, Who, if he go through, treadeth down and teareth in pieces, And there is none to deliver.

8 Let Thy hand be lifted up above Thine adversaries, And let all Thine enemies be cut off. .

9 And it shall come to pass in that day, saith the LORD, That I will cut off thy horses out of the midst of thee, And will destroy thy chariots;

10 And I will cut off the cities of thy land, And will throw down all thy strongholds;

11 And I will cut off witchcrafts out of thy hand; And thou shalt have no more soothsayers;

והכרתיו פסיליך ומצבותיך מקרבך
ולא־תשתחווה עוד למעשה ידֶיך:

12 And I will cut off thy graven images and thy pillars
out of the midst of thee; And thou shalt no more
worship the work of thy hands.

ונתשתי אֲשֵׁרֶיךָ מקרבך והשמדתי
עָרֶיךָ:

13 And I will pluck up thy Asherim out of the midst of
thee; And I will destroy thine enemies.

ועשיתי באַף ובחמָה נָקַם אֶת־הַגּוֹיִם אֲשֶׁר
לֹא שָׁמְעוּ: (פ)

14 And I will execute vengeance in anger and fury upon
the nations, Because they hearkened not.

שָׁמְעוּ־נָא אֶת אֲשֶׁר־יְהוָה אָמַר קוֹם רִיב
אֶת־הַהָרִים וְתִשְׁמַעְנָה הַגְּבָעוֹת קוֹלֶךָ:

VI:1 Hear ye now what the LORD saith: Arise, contend
thou before the mountains, And let the hills hear thy
voice.

שָׁמְעוּ הָרִים אֶת־רִיב יְהוָה וְהָאֲתָנִים
מוֹסְדֵי אָרֶץ כִּי רִיב לִיהוָה עַם־עַמּוֹ וְעַם־
יִשְׂרָאֵל יִתְנַכַּח:

2 Hear, O ye mountains, the LORD'S controversy, And
ye enduring rocks, the foundations of the earth; For
the LORD hath a controversy with His people, And
He will plead with Israel.

עַמִּי מַה־עָשִׂיתִי לָךְ וּמַה הִלַּאתִיךָ עֲנֵה
בִּי:

3 O My people, what have I done unto thee? And
wherein have I wearied thee? Testify against Me.

כִּי הֵעַלְתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם וּמִבֵּית עֲבָדִים
פָּדִיתִיךָ וְאֶשְׁלַח לְפָנֶיךָ אֶת־מֹשֶׁה אַהֲרֹן
וּמִרְיָם:

4 For I brought thee up out of the land of Egypt, And
redeemed thee out of the house of bondage, And I
sent before thee Moses, Aaron, and Miriam.

עַמִּי זְכַר־נָא מַה־יַּעַץ בָּלָק מֶלֶךְ מוֹאָב
וּמַה־עָנָה אֹתוֹ בִּלְעָם בֶּן־בְּעֹזֵר מִן־
הַשֹּׁטִים עַד־הַגִּלְגָּל לְמַעַן דָּעַת צְדָקוֹת
יְהוָה:

5 O My people, remember now what Balak king of
Moab devised, And what Balaam the son of Beor
answered him; From Shittim unto Gilgal, That ye
may know the righteous acts of the LORD.

בְּמַה אֶקְדָּם יְהוָה אֲכַף לֵאלֹהֵי מְרוֹם
הָאֶקְדָּמְנוּ בְּעוֹלוֹת בַּעֲגֻלִים בְּגִי שָׁנָה:

6 'Wherewith shall I come before the LORD, And bow
myself before God on high? Shall I come before Him
with burnt-offerings, With calves of a year old?

הִירָצָה יְהוָה בָּאלֶפִי אֵילִים בְּרִבְבוֹת
נַחֲלֵ־שָׁמֶן הָאֵתָן בְּכוֹרֵי פִשְׁעֵי פָרִי בִטְנִי
חֲטֹאת נַפְשִׁי:

7 Will the LORD be pleased with thousands of rams,
With ten thousands of rivers of oil? Shall I give my
first-born for my transgression, The fruit of my body
for the sin of my soul?

הֲגִיד לָךְ אָדָם מַה־טוֹב וּמַה־יְהוָה דוֹרֵשׁ
מִמֶּךָ כִּי אִם־עֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וְאַהֲבַת חֶסֶד
וְהִצָּנַע לָכֶת עִם־אֱלֹהֶיךָ: (ס)

8 It hath been told thee, O man, what is good, And
what the LORD doth require of thee: Only to do
justly, and to love mercy, and to walk humbly with
thy God.

הפטרות פינחס

The Haftarah is I Kings 18: 46 – 19: 21. If it is after the 17th of Tammuz, read the Haftarah on page 205 instead.

וַיִּדְ-יְהוָה הַיָּתֵדָה אֶל-אֱלִיָּהוּ וַיַּשְׁמֵם מִתְּנֻיָּו
וַיִּרְץ לִפְנֵי אַחָאָב עַד-בִּצְאָה יוֹרְעָאֵלָהּ:

XVIII:46

And the hand of the LORD was on Elijah; and he girded up his loins, and ran before Ahab to the entrance of Jezreel.

וַיִּגֵּד אַחָאָב לְאִיזֶבֶל אֵת כָּל-אֲשֶׁר עָשָׂה
אֱלִיָּהוּ וְאֵת כָּל-אֲשֶׁר הָרַג אֶת-כָּל-
הַנְּבִיאִים בַּחֶרֶב:

XIX:1

And Ahab told Jezebel all that Elijah had done, and withal how he had slain all the prophets with the sword.

וַתִּשְׁלַח אִיזֶבֶל מַלְאָךְ אֶל-אֱלִיָּהוּ לֵאמֹר
כֹּה-יַעֲשֹׂון אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסִפוֹן כִּי-כַעֲת
מִחֶר אֲשִׁים אֶת-נַפְשְׁךָ כְּנַפֵּשׁ אֶחָד מֵהֶם:

2

Then Jezebel sent a messenger unto Elijah, saying: 'So let the gods do [to me], and more also, if I make not thy life as the life of one of them by to-morrow about this time.'

וַיָּרָא וַיָּקָם וַיֵּלֶךְ אֶל-נַפְשׁוֹ וַיָּבֵא בְּאֵר שֶׁבַע
אֲשֶׁר לַיהוּדָה וַיִּנַּח אֶת-נַעֲרֹ שָׁם:

3

And when he saw that, he arose, and went for his life, and came to Beer-sheba, which belongeth to Judah, and left his servant there.

וְהוּא-הֵלֵךְ בַּמִּדְבָּר הַרְדֵּי יוֹם וַיָּבֵא וַיֵּשֶׁב
תַּחַת רֵתֶם (כ' אַחַת) [ק' אַחַד] וַיִּשְׁאַל
אֶת-נַפְשׁוֹ לֵמֹות וַיֹּאמְרוּ רַב עֲתָה יִהְיֶה קֶח
נַפְשִׁי כִּי-לֹא-טוֹב אֲנִי מֵאֲבֹתַי:

4

But he himself went a day's journey into the wilderness, and came and sat down under a broom-tree; and he requested for himself that he might die; and said: 'It is enough; now, O LORD, take away my life; for I am not better than my fathers.'

וַיִּשְׁכַּב וַיִּישָׁן תַּחַת רֵתֶם אַחַד וַהֲנִיחָהּ
מַלְאָךְ נִגַּע בּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ קוּם אֲכֹל:

5

And he lay down and slept under a broom-tree; and, behold, an angel touched him, and said unto him: 'Arise and eat.'

וַיִּבֹט וַהֲנִיחָ מִרְאֲשָׁתוֹ עֵגֶת רִצְפִּים וְצַפְחַת
מִים וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתַּ וַיֵּשֶׁב וַיִּשְׁכַּב:

6

And he looked, and, behold, there was at his head a cake baked on the hot stones, and a cruse of water. And he did eat and drink, and laid him down again.

וַיָּשֶׁב מַלְאָךְ יְהוָה וַיִּגַּע בּוֹ וַיֹּאמֶר
קוּם אֲכֹל כִּי רַב מַמְדֵּךְ הַדֶּרֶךְ:

7

And the angel of the LORD came again the second time, and touched him, and said: 'Arise and eat; because the journey is too great for thee.'

וַיָּקָם וַיֹּאכַל וַיִּשְׁתָּה וַיֵּלֶךְ בְּכַחַת הָאֲכִילָה
הַחַיָּא אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה עַד
הַר הָאֱלֹהִים חֶרֶב:

8

And he arose, and did eat and drink, and went in the strength of that meal forty days and forty nights unto Horeb the mount of God.

וַיָּבֹא-שָׁם אֶל-הַמַּעֲרָה וַיֵּלֶן שָׁם וַהֲנִיחָ
דְּבַר-יְהוָה אֵלָיו וַיֹּאמֶר לוֹ מַה-לָּךְ פֹּה
אֱלִיָּהוּ:

9

And he came thither unto a cave, and lodged there; and, behold, the word of the LORD came to him, and He said unto him: 'What doest thou here, Elijah?'

וַיֹּאמֶר קָנָא קִנְיָתִי לַיהוָה אֱלֹהֵי
צְבָאוֹת כִּי-עָזְבוּ בְרִיתְךָ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת-מִזְבְּחֶיךָ הָרָסוּ וְאֶת-נְבִיאֶיךָ הָרְגוּ
בַּחֶרֶב וְאֹנִיתִי אֲנִי לְבַדִּי וַיִּבְקְשׁוּ אֶת-נַפְשִׁי
לְקַחְתָּהּ:

10

And he said: 'I have been very jealous for the LORD, the God of hosts; for the children of Israel have forsaken Thy covenant, thrown down Thine altars, and slain Thy prophets with the sword; and I, even I only, am left; and they seek my life, to take it away.'

וַיֹּאמֶר צֵא וּעֲמֹדֶתָ בְּהָרִי לִפְנֵי יְהוָה וְהָיָה
יְהוָה עִבְרָ וַיְרוּחַ גְּדוֹלָה וַחֲזָק מִפָּרֶק
הָרִים וּמִשְׁבַּר סָלְעִים לִפְנֵי יְהוָה לֹא
בָרוּחַ יְהוָה וְאַחֲרֵי הָרוּחַ רָעַשׁ לֹא בָרֶעַשׁ
יְהוָה:

וְאַחֲרֵי הָרֶעַשׁ אֵשׁ לֹא בָאֵשׁ יְהוָה וְאַחֲרֵי
הָאֵשׁ קוֹל דְּמָמָה דָּקָה:

וַיְהִי כַשְׁמַע אֱלֹהֵיו וַיִּלְט פָּנָיו בְּאַדְרָתּוֹ
וַיֵּצֵא וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הַמְּעָרָה וְהָיָה אֵלָיו קוֹל
וַיֹּאמֶר מֶה־לָּךְ פֹּה אֱלֹהֵיו:

וַיֹּאמֶר קָנָא קָנָאתִי לַיהוָה אֱלֹהֵי
צְבָאוֹת כִּי־עָזְבוּ בְרִיתִי בְנֵי יִשְׂרָאֵל
אֶת־מִזְבְּחֵי הָרָסוּ וְאֶת־נְבִיאֵי הָרָגוּ
בְּחֶרֶב וְאַחֲרָי אֲנִי לְבָדִי וַיִּבְקְשׁוּ אֶת־נַפְשִׁי
לְקַחְתָּהּ: (ס)

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלָיו לֵךְ שׁוּב לְדָרְבָרֶךָ
מִדְּבָרָה דַּמֶּשֶׁק וּבָאתָ וּמִשְׁחַתָּ אֶת־חֲזָאֵל
לְמֶלֶךְ עַל־אַרָם:

וְאֵת יֵהוּ בֶן־נִמְשִׁי תִמְשַׁח לְמֶלֶךְ עַל־
יִשְׂרָאֵל וְאֶת־אֵלִישָׁע בֶּן־שַׁפְטַי מֵאֲבֵל
מִחוּלָה תִמְשַׁח לְנָבִיא תַחְתָּיָה:

וְהָיָה הַנִּמְלֵט מִחֶרֶב חֲזָאֵל יָמִית יֵהוּ
וְהַנִּמְלֵט מִחֶרֶב יֵהוּ יָמִית אֵלִישָׁע:

וְהִשְׁאֲרֵתִי בְיִשְׂרָאֵל שִׁבְעַת אֲלָפִים כָּל־
הַבְּרָכִים אֲשֶׁר לֹא־כָרְעוּ לְבָעַל וְכָל־
הַפֶּה אֲשֶׁר לֹא־נָשָׁק לוֹ:

וַיֵּלֶךְ מִשָּׁם וַיִּמְצָא אֶת־אֵלִישָׁע בֶּן־שַׁפְטַי
וְהוּא חֹרֵשׁ שְׁנַיִם־עָשָׂר צְמֻדִים לִפְנָיו וְהוּא
בְּשָׁנִים הָעֲשָׂר וַיַּעֲבֵר אֱלֹהֵיו אֵלָיו וַיִּשְׁלַךְ
אֶדְרָתּוֹ אֵלָיו:

11

And He said: 'Go forth, and stand upon the mount before the LORD.' And, behold, the LORD passed by, and a great and strong wind rent the mountains, and broke in pieces the rocks before the LORD; but the LORD was not in the wind; and after the wind an earthquake; but the LORD was not in the earthquake;

12

and after the earthquake a fire; but the LORD was not in the fire; and after the fire a still small voice.

13

And it was so, when Elijah heard it, that he wrapped his face in his mantle, and went out, and stood in the entrance of the cave. And, behold, there came a voice unto him, and said: 'What doest thou here, Elijah?'

14

And he said: 'I have been very jealous for the LORD, the God of hosts; for the children of Israel have forsaken Thy covenant, thrown down Thine altars, and slain Thy prophets with the sword; and I, even I only, am left; and they seek my life, to take it away.'

15

And the LORD said unto him: 'Go, return on thy way to the wilderness of Damascus; and when thou comest, thou shalt anoint Hazael to be king over Aram;

16

and Jehu the son of Nimshi shalt thou anoint to be king over Israel; and Elisha the son of Shaphat of Abel-meholah shalt thou anoint to be prophet in thy room.

17

And it shall come to pass, that him that escapeth from the sword of Hazael shall Jehu slay; and him that escapeth from the sword of Jehu shall Elisha slay.

18

Yet will I leave seven thousand in Israel, all the knees which have not bowed unto Baal, and every mouth which hath not kissed him.'

19

So he departed thence, and found Elisha the son of Shaphat, who was plowing, with twelve yoke of oxen before him, and he with the twelfth; and Elijah passed over unto him, and cast his mantle upon him.

וַיַּעֲזֹב אֶת-הַבָּקָר וַיִּרְדֵּף אַחֲרַי אֱלֹהֵהוּ
וַיֹּאמֶר אֲשַׁקֶּה-נָּא לְאָבִי וּלְאִמִּי וְאַלְכָּה
אַחֲרָיָךְ וַיֹּאמֶר לוֹ לָךְ שׁוּב כִּי מַה-עָשִׂיתִי
לָךְ:

20

And he left the oxen, and ran after Elijah, and said:
'Let me, I pray thee, kiss my father and my mother,
and then I will follow thee.' And he said unto him:
'Go back; for what have I done to thee?'

וַיָּשָׁב מֵאַחֲרָיו וַיִּקַּח אֶת-צֶמֶד הַבָּקָר
וַיִּזְבְּחֵהוּ וּבִכְלֵי הַבָּקָר בִּשְׁלֵם הַבָּשָׂר וַיִּתֵּן
לָעָם וַיֹּאכְלוּ וַיָּקֶם וַיֵּלֶךְ אַחֲרַי אֱלֹהֵהוּ
וַיִּשְׁרָתֵהוּ: (פ)

21

And he returned from following him, and took the
yoke of oxen, and slew them, and boiled their flesh
with the instruments of the oxen, and gave unto the
people, and they did eat. Then he arose, and went
after Elijah, and ministered unto him.

הפטרות משות

The Haftarah is Jeremiah 1:1 – 2:3. This Haftarah is always read the first Shabbat after the 17th of Tammuz.

דְּבָרֵי יִרְמְיָהוּ בֶן-חִלְקִיָּהוּ מִן-הַכֹּהֲנִים
אֲשֶׁר בַּעֲנֻתוֹת בָּאָרֶץ בְּנִימִן:

11

THE WORDS of Jeremiah the son of Hilkiah, of the
priests that were in Anathoth in the land of
Benjamin,

אֲשֶׁר הָיָה דְּבַר-יְהוָה אֵלָיו בִּימֵי יֹאשִׁיָּהוּ
בֶן-אֲמֹן מֶלֶךְ יְהוּדָה בְּשָׁלֹשׁ-עֶשְׂרֵה שָׁנָה
לְמַלְכוֹ:

2

to whom the word of the LORD came in the days of
Josiah the son of Amon, king of Judah, in the
thirteenth year of his reign.

וַיְהִי בִימֵי יְהוֹיָכִים בֶּן-יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ
יְהוּדָה עַד-תָּם עֶשְׂתֵּי עֶשְׂרֵה שָׁנָה
לְצִדְקִיָּהוּ בֶן-יֹאשִׁיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה עַד-
גָּלוּת יְרוּשָׁלַם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי: (פ)

3

It came also in the days of Jehoiakim the son of
Josiah, king of Judah, unto the end of the eleventh
year of Zedekiah the son of Josiah, king of Judah,
unto the carrying away of Jerusalem captive in the
fifth month.

וַיְהִי דְּבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:

4

And the word of the LORD came unto me, saying:

בְּטֶרֶם (כ' אֲצֹרְךָ) בֶּטֶן
יְדַעְתִּיךָ וּבְטֶרֶם תֵּצֵא מִרֶחֶם הַקִּדְשִׁיךָ
נָבִיא לְגוֹיִם נִתְּתִיךָ:

5

Before I formed thee in the belly I knew thee, And
before thou camest forth out of the womb I sanctified
thee; I have appointed thee a prophet unto the
nations.

וַאֲמַר אָחֵהּ אֲדֹנָי יְהוִה הִנֵּה לֹא-יָדַעְתִּי
דְּבַר כִּי-נָעַר אָנֹכִי: (ס)

6

Then said I: 'Ah, Lord GOD! behold, I cannot speak;
for I am a child.'

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי אַל-תֹּאמַר נָעַר אָנֹכִי
כִּי עַל-כָּל-אֲשֶׁר אֶשְׁלַחְךָ תֵּלֶךְ וְאֵת כָּל-
אֲשֶׁר אֶצְוֶךָ תִּדְבָּר:

7

But the LORD said unto me: Say not: I am a child; For
to whomsoever I shall send thee thou shalt go, And
whatsoever I shall command thee thou shalt speak.

אַל-תִּירָא מִפְּנֵיהֶם כִּי-אֲתִידָּבֵר אֲנִי לְהַצִּילָךְ
נְאֻם-יְהוָה:

8

Be not afraid of them; For I am with thee to deliver
thee, Saith the LORD.

וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת־יָדוֹ וַיַּגַּע עַל־פִּי וַיֹּאמֶר
יְהוָה אֵלַי הִנֵּה נָתַתִּי דְבָרִי בְּפִיךָ:

9

Then the LORD put forth His hand, and touched my mouth; and the LORD said unto me: Behold, I have put My words in thy mouth;

רְאֵה הַפְקַדְתִּיךָ הַיּוֹם הַזֶּה עַל־הַגּוֹיִם
וְעַל־הַמַּמְלָכוֹת לְנָתוֹשׁ וּלְנָתוּץ וּלְהַאֲבִיד
וּלְהָרוֹס לְבָנוֹת וּלְנָשׂוֹעַ: (פ)

10

See, I have this day set thee over the nations and over the kingdoms, To root out and to pull down, And to destroy and to overthrow; To build, and to plant.

וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר מִה־אַתָּה
רֹאֵה יִרְמְיָהוּ וַאֲמַר מִקַּל שָׁקָד אֲנִי רֹאֵה:

11

Moreover the word of the LORD came unto me, saying: 'Jeremiah, what seest thou?' And I said: 'I see a rod of an almond-tree.'

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי הִיטַבְתָּ לְרֹאוֹת כִּי־שָׁקָד
אֲנִי עַל־דְּבָרִי לַעֲשׂוֹת: (ס)

12

Then said the LORD unto me: 'Thou hast well seen; for I watch over My word to perform it.'

וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי שֵׁנִית לֵאמֹר מִה
אַתָּה רֹאֵה וַאֲמַר סִיר נְפוּחַ אֲנִי רֹאֵה וּפָנָיו
מִפְּנֵי צָפוֹנָה:

13

And the word of the LORD came unto me the second time, saying: 'What seest thou?' And I said: 'I see a seething pot; and the face thereof is from the north.'

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי מִצָּפוֹן תִּפְתַּח הָרָעָה עַל
כָּל־יֹשְׁבֵי הָאָרֶץ:

14

Then the LORD said unto me: 'Out of the north the evil shall break forth upon all the inhabitants of the land.

כִּי הִנְנִי קֹרָא לְכָל־מִשְׁפָּחוֹת מִמְּלָכוֹת
צָפוֹנָה נֹאֲם־יְהוָה וּבָאוּ וַנִּתְּנוּ אִישׁ כְּסֹאוֹ
פֶתַח וּשְׁעָרֵי יְרוּשָׁלַם וְעַל כָּל־חוֹמֹתֶיהָ
סָבִיב וְעַל כָּל־עָרֵי יְהוּדָה:

15

For, lo, I will call all the families of the kingdoms of the north, saith the LORD; and they shall come, and they shall set every one his throne at the entrance of the gates of Jerusalem, and against all the walls thereof round about, and against all the cities of Judah.

וּדְבַרְתִּי מִשְׁפָּטֵי אוֹתָם עַל כָּל־רָעָתָם
אֲשֶׁר עָזְבוּנִי וַיִּקְטְרוּ לֵאלֹהִים אֲחֵרִים
וַיִּשְׁתַּחֲווּ לַמַּעֲשֵׂי יְדֵיהֶם:

16

And I will utter My judgments against them touching all their wickedness; in that they have forsaken me, and have offered unto other gods, and worshipped the work of their own hands.

וְאַתָּה תִּאָּזֵר מִתְּנִיף וּקְמַת וּדְבַרְתָּ אֲלֵיהֶם
אֵת כָּל־אֲשֶׁר אֲנִי אֶצְוֶה אֶל־תַּחַת
מִפְּנֵיהֶם פֶּן־אֶחְתָּק לִפְנֵיהֶם:

17

Thou therefore gird up thy loins, and arise, and speak unto them all that I command thee; be not dismayed at them, lest I dismay thee before them.

וְאֲנִי הִנֵּה נִתְּתִיךָ הַיּוֹם לְעִיר מְבָצָר
וּלְעַמּוּד בְּרֹזֶל וּלְחָמוֹת נְחֹשֶׁת עַל־כָּל־
הָאָרֶץ לְמַלְכֵי יְהוּדָה לְשָׂרֶיהָ לְכַהֲנֶיהָ
וּלְעַם הָאָרֶץ:

18

For, behold, I have made thee this day a fortified city, and an iron pillar, and brazen walls, against the whole land, against the kings of Judah, against the princes thereof, against the priests thereof, and against the people of the land.

וַנִּלָּחֲמוּ אֲלֶיךָ וְלֹא־יִנְכָּלוּ לָךְ כִּי־אַתָּה אֲנִי
נֹאֲם־יְהוָה לְהַצִּילָךְ: (פ)

19

And they shall fight against thee; but they shall not prevail against thee; For I am with thee, saith the LORD, to deliver thee.'

וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר:

II:1

And the word of the LORD came to me, saying:

הָלֵךְ וְקָרָאתָ בְּאָזְנֵי יְרוּשָׁלַם לֵאמֹר כֹּה
אָמַר יְהוָה זָכַרְתִּי לְךָ חֶסֶד נְעוּרֶיךָ אֲהַבַת
כָּלֹלֶתְךָ לְכַתֵּךְ אַחֲרַי בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ
לֹא זְרוּעָה:

2 Go, and cry in the ears of Jerusalem, saying: Thus saith the LORD: I remember for thee the affection of thy youth, the love of thine espousals; how thou wentest after Me in the wilderness, in a land that was not sown.

קָדַשׁ יִשְׂרָאֵל לַיהוָה רֵאשִׁית תְּבוּאָתָהּ
כָּל-אֲכָלֶיךָ יִאֲשָׁמוּ רָעָה תִּבְאֵל אֲלֵיהֶם
נֶאֱמַר-יְהוָה: (פ)

3 Israel is the LORD'S hallowed portion, His first-fruits of the increase; all that devour him shall be held guilty, evil shall come upon them, saith the LORD.

הפטרת מסעי

The Haftarah is Jeremiah 2:4 – 2:28 & 3:4 – 3:4. Read this Haftarah even on Rosh Hodesh. The Rosh Hodesh Maftir, Numbers 28:9 – 15 is still read, on page 145.

שָׁמְעוּ דְּבַר-יְהוָה בֵּית יַעֲקֹב וְכָל-
מִשְׁפָּחוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל:

II:4 Hear ye the word of the LORD, O house of Jacob, and all the families of the house of Israel;

כֹּה אָמַר יְהוָה מַה-מָּצְאוּ אֲבוֹתֵיכֶם בִּי
עוֹל כִּי רָחֲקוּ מֵעָלַי וַיֵּלְכוּ אַחֲרַי הַהֶבֶל
וַיִּהְיֶה בָלֹו:

5 Thus saith the LORD: What unrighteousness have your fathers found in Me, that they are gone far from Me, and have walked after things of nought, and are become nought?

וְלֹא אָמְרוּ אֵיךְ יְהוָה הִמְעִילָה אֶתָּנוּ מִמִּצְרַיִם
מִצְרַיִם הַמּוֹלִיד אֶתָּנוּ בַּמִּדְבָּר בְּאֶרֶץ
עֲרִבָה וְשׁוֹחַח בְּאֶרֶץ צִיָּה וְצִלְמוֹת בְּאֶרֶץ
לֹא-עֹבֵר בָּהּ אִישׁ וְלֹא-יָשָׁב אָדָם שָׁם:

6 Neither said they: 'Where is the LORD that brought us up Out of the land of Egypt; that led us through the wilderness, through a land of deserts and of pits, through a land of drought and of the shadow of death, through a land that no man passed through, and where no man dwelt?'

וְאָבִיא אֶתְכֶם אֶל-אֶרֶץ הַכַּרְמֶל לֶאֱכֹל
פְּרִיָּה וְטוֹבָה וְתִבְאֹו וְתִשְׁמְאוּ אֶת-אֶרְצִי
וְנִחַלְתִּי שְׁמִיתָם לְתוֹעֵבָה:

7 And I brought you into a land of fruitful fields, to eat the fruit thereof and the good thereof; but when ye entered, ye defiled My land, and made My heritage an abomination.

הַכֹּהֲנִים לֹא אָמְרוּ אֵיךְ יְהוָה וְהַנְּבִיאִים
הַתּוֹרָה לֹא יָדְעוּנִי וְהָרָעִים פָּשְׁעוּ בִּי
וְהַנְּבִיאִים נִבְּאוּ בַּכַּעַל וְאַחֲרַי לֹא-יֹעִלוּ
הֵלְכוּ:

8 The priests said not: 'Where is the LORD?' And they that handle the law knew Me not, and the rulers transgressed against Me; the prophets also prophesied by Baal, and walked after things that do not profit.

לָכֵן עַד אָרִיב אֶתְכֶם נֶאֱמַר-יְהוָה וְאֶת-בָּנֵי
בְּנֵיכֶם אָרִיב:

9 Wherefore I will yet plead with you, saith the LORD, and with your children's children will I plead.

כִּי עֲבְרוּ אֵינִי כַּתִּיטִים וְרָאוּ וְקִדְר שְׁלָחוּ
וְהִתְבּוֹנְנוּ מֵאֵד וְרָאוּ הֵן הִיְתָה כְּזֹאת:

10 For pass over to the isles of the Kittites, and see, and send unto Kedar, and consider diligently, and see if there hath been such a thing.

הַתִּימִיר גּוֹי אֱלֹהִים וְהִמָּה לֹא אֱלֹהִים
וְעַמִּי הִמִּיר כְּבוֹדוֹ בְּלוֹא יוֹעִיל:

11 Hath a nation changed its gods, which yet are no gods? But My people hath changed its glory For that which doth not profit.

שָׁמּוּ שָׁמַיִם עַל־זֹאת וְשָׁעֲרוּ חֲרָבוּ מֵאֵד
נֶאֱמַר־יְהוָה:

12 Be astonished, O ye heavens, at this, and be horribly afraid, be ye exceeding amazed, saith the LORD.

כִּי־שָׁתִׁים רַעוֹת עָשָׂה עַמִּי אֹתִי עֲזָבוּ
מִקּוּרֹ מַיִם חַיִּים לַחֲצֹב לָהֶם בְּאֵרוֹת
בְּאֵרֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא־יִכְלוּ הַמַּיִם:

13 For My people have committed two evils: They have forsaken Me, the fountain of living waters, and hewed them out cisterns, broken cisterns, That can hold no water.

הֲעֶבֶד יִשְׂרָאֵל אִם־יְלִיד בֵּית הוּא מִדּוּעַ
הָיָה לִבּוֹ:

14 Is Israel a servant? Is he a home-born slave? Why is he become a prey?

עָלִיו יִשְׁאַמּוּ כַפָּרִים נִתְּנוּ קוֹלָם וַיִּשְׁתִּי
אֶרְצוֹ לְשִׁמָּה עָרָיו (כ' נצתה) [ק' נצתו]
מִבְּלִי יֵשֵׁב:

15 The young lions have roared upon him, and let their voice resound; and they have made his land desolate, his cities are laid waste, without inhabitant.

גַּם־בְּנֵי־נֹף (כ' ותחפנס) [ק' ותחפנחס]
יִרְעוּ קֶדְקֵד:

16 The children also of Noph and Tahpanhes feed upon the crown of thy head.

הֲלוֹא־זֹאת תַּעֲשֶׂה־לָּךְ עֲזָבְךָ אֶת־יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בַּעַת מוֹלִכְךָ בַּדֶּרֶךְ:

17 Is it not this that doth cause it unto thee, that thou hast forsaken the LORD thy God, when He led thee by the way?

וְעַתָּה מִה־לָּךְ לַדֶּרֶךְ מִצְרַיִם לְשִׁתּוֹת מַיִ
שְׁחֹר וּמִה־לָּךְ לַדֶּרֶךְ אַשּׁוּר לְשִׁתּוֹת מַיִ
נָהָר:

18 And now what hast thou to do in the way to Egypt, to drink the waters of Shihor? Or what hast thou to do in the way to Assyria, to drink the waters of the River?

תִּסְרֹךְ רַעֲתְךָ וּמִשְׁבוֹתֶיךָ תוֹכִיחֶךָ וְדַעִ
וְרֹאִי כִי־רַע וְקָרַע עֲזָבְךָ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
וְלֹא פָחַדְתִּי אֱלֹהֶיךָ נֶאֱמַר־אֲדֹנִי יְהוָה
צָבָאוֹת:

19 Thine own wickedness shall correct thee, and thy backslidings shall reprove thee: Know therefore and see that it is an evil and a bitter thing, that thou hast forsaken the LORD thy God, neither is My fear in thee, Saith the Lord GOD of hosts.

כִּי מֵעוֹלָם שָׁבַרְתִּי עֲלֶיךָ נִתְּקַתִּי
מוֹסְרוֹתֶיךָ וְתֹאמְרִי לֹא (כ' אעבור) [ק'
אֶעְבֹּר] כִּי עַל־כָּל־גִּבְעָה גִבְהָה וְתַחַת
כָּל־עֵץ רַעֲנָן אֶת צִעָה זָנָה:

20 For of old time I have broken thy yoke, and burst thy bands, and thou saidst: 'I will not transgress'; upon every high hill And under every leafy tree Thou didst recline, playing the harlot.

וְאֲנֹכִי נִטְעַתִּיךָ שׁוֹרֵק כָּלָה זָרַע אִמָּת וְאִיךָ
נִהְפַכְתָּ לִי סוּרִי הִגַּפְן נִכְרִיָה:

21 Yet I had planted thee a noble vine, Wholly a right seed; How then art thou turned into the degenerate plant Of a strange vine unto Me?

כִּי אִם־תִּכְבֹּסִי בַנֹּתָר וְתִרְבִּי־לָךְ בְּרִית
נִכְתָּם עוֹנֶיךָ לְפָנַי נֶאֱמַר אֲדֹנִי יְהוָה:

22 For though thou wash thee with nitre, and take thee much soap, yet thine iniquity is marked before Me, saith the Lord GOD.

אֵיךְ תֹאמַרְי לֹא נִטְמָאתִי אַחֲרֵי הַבְּעָלִים
לֹא הִלַכְתִּי רְאֵי דְרָכֶיךָ בְּגִיָּא דְּעֵי מָה
עָשִׂית בְּכֶרֶךָ קָלָה מִשְׁרָכֶת דְּרָכֶיךָ:

23

How canst thou say: 'I am not defiled, I have not gone after the Baalim'? See thy way in the valley, know what thou hast done; thou art a swift young camel traversing her ways;

פָּרְהוּ לִמְד מְדַבֵּר בְּאוֹת (כ' נפשו) [ק'
נפשה] שְׁאֵפָה רוּחַ תִּאֲנֶתָה מִי יִשְׁבְּנָה
כָּל־מְבַקְשֶׁיהָ לֹא יִיעֲפוּ בְּחֹדֶשָׁה
יִמְצְאוּנָה:

24

A wild ass used to the wilderness, that snuffeth up the wind in her desire; her lust, who can hinder it? All they that seek her will not weary themselves; in her month they shall find her.

מִנְעִי רִגְלְךָ מִיָּחָף (כ' וגורנד) [ק' וגרונד]
מִצְמָאָה וְתֹאמַרְי נֹאֵשׁ לֹא פִי־אֶתְבַּתִּי
זָרִים וְאַחֲרֵיהֶם אֵלֶיךָ:

25

Withhold thy foot from being unshod, and thy throat from thirst; but thou saidst: 'There is no hope; No, for I have loved strangers, and after them will I go.'

כְּבִשֶׁת גָּנַב כִּי יִמָּצֵא כֵן הִבִּישׁוּ בֵּית
יִשְׂרָאֵל הֵמָּה מְלָכֵיהֶם שְׂרִיָּהֶם וְכֹהֲנֵיהֶם
וְנָבִיאֵיהֶם:

26

As the thief is ashamed when he is found, so is the house of Israel ashamed; they, their kings, their princes, and their priests, and their prophets;

אֲמָרִים לַעֲץ אָבִי אֶתָּה וְלָאֲבֵן אֶתָּה (כ'
ילדתני) [ק' ילדתנו] כִּי־פָנּוּ אֵלַי עָרַף
וְלֹא פָנִים וּבִעַת רַעְתָּם יֹאמְרוּ קוֹמָה
וְהוֹשִׁיעֵנו:

27

Who say to a stock: 'Thou art my father', and to a stone: 'Thou hast brought us forth', for they have turned their back unto Me, and not their face; but in the time of their trouble they will say: 'Arise, and save us.'

וְאִיָּה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לָּךְ יָקוּמוּ אִם־
יֹושִׁיעוּךָ בְּעֵת רַעְתָּךְ בִּי מִסֶּפֶר עָרֶיךָ הֵיוּ
אֱלֹהֶיךָ יְהוּדָה: (ס)

28

But where are thy gods that thou hast made thee? Let them arise, if they can save thee in the time of thy trouble; for according to the number of thy cities Are thy gods, O Judah.

הֲלוֹא מֵעַתָּה (כ' קראתי) [ק' קראת] לִי
אָבִי אֵלֹהֶיךָ נַעֲרִי אֶתָּה:

III:4

Didst thou not just now cry unto Me: 'My father, Thou art the friend of my youth.'

הפטרת שבת ראש חודש

The Maftir for Shabbat Rosh Hodesh is Numbers 28:9 – 15. The Haftarah is Isaiah 66:1 – 24.

כֹּה אָמַר יְהוָה הַשָּׁמַיִם כִּסֵּאִי וְהָאָרֶץ תַּחְתִּי
רִגְלִי אֵי-יָהּ בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנֶנּוּ-לִי וְאֵי-יָהּ
מָקוֹם מְנוּחָתִי:

LXVI:1

Thus saith the LORD: The heaven is My throne, and the earth is My footstool; where is the house that ye may build unto Me? And where is the place that may be My resting-place?

וְאֵת-כָּל-אֱלֹהֵי יָדַי עָשָׂתָה וַיְהִיו כָּל-אֱלֹהֵי
נֶאֱסָ-יְהוָה וְאֵל-יָהּ אֲבִיט אֶל-עֲנִי
וְנִכְחַרְוֹת וְתִרְדַּע עַל-דְּבָרִי:

2

For all these things hath My hand made, and so all these things came to be, saith the LORD; but on this man will I look, even on him that is poor and of a contrite spirit, and trembleth at My word.

שׁוֹחֵט תְּשׁוּר מִכֶּה-אִישׁ זֹבֵחַ תִּשָּׂה עֶרְפָּה
כָּלֵב מַעֲלָה מִנְחָה דָם-תְּחִיר מִזֶּכִּיר לִבְנֵה
מִבְרָךְ אֲנִי גַם-הֵמָּה בָּחֲרוּ בְּדַרְכֵיהֶם
וּבִשְׁקוּצֵיהֶם נִפְשָׁם חָפְצָה:

3

He that killeth an ox is as if he slew a man; he that sacrificeth a lamb, as if he broke a dog's neck; He that offereth a meal-offering, as if he offered swine's blood; he that maketh a memorial-offering of frankincense, as if he blessed an idol; according as they have chosen their own ways, and their soul delighteth in their abominations;

גַּם-אֲנִי אֶבְחַר בַּתְּעַלְלֵיהֶם וּמִגִּוְרָתָם
אָבִיא לָהֶם יָעַן קִרְאָתִי וְאִין עֲוֹנָה דְּבָרָתִי
וְלֹא שָׁמְעוּ וַיַּעֲשׂוּ הָרַע בְּעֵינַי וּבִבְאֶשֶׁר
לֹא-חָפְצָתִי בָּחֲרוּ: (ס)

4

Even so I will choose their mockings, And will bring their fears upon them; Because when I called, none did answer; When I spoke, they did not hear, But they did that which was evil in Mine eyes, And chose that in which I delighted not.

שְׁמַעוּ דְּבַר-יְהוָה תַּחֲרִידִים אֶל-דְּבָרֵי
אָמְרוּ אֲחֵיכֶם שְׂנֵאִיכֶם מִנְדִּיכֶם לְמַעַן שְׁמִי
יִכְבֹּד יְהוָה וְנִרְאָה בְּשִׂמְחַתְכֶם וְהֵם יִבְשׁוּ:

5

Hear the word of the LORD, Ye that tremble at His word: Your brethren that hate you, that cast you out for My name's sake, have said: 'Let the LORD be glorified, That we may gaze upon your joy', But they shall be ashamed.

קוֹל שֹׁאֵן מֵעִיר קוֹל מִהֵיכָל קוֹל יְהוָה
מִשְׁלֵם גְּמוּל לְאֵיבָיו:

6

Hark! an uproar from the city, Hark! it cometh from the temple, Hark! the LORD rendereth recompense to His enemies.

בְּטָרִם תַּחֲלִיל יִלְדָה בְּטָרִם יָבוֹא תֶּכֶל לָהּ
וְהִמְלִיטָה זָכָר:

7

Before she travailed, she brought forth; Before her pain came, She was delivered of a man-child.

מִי-שָׁמַע כְּזֹאת מִי רָאָה כְּאֵלֶּה הַיּוֹחֵל
אֶרֶץ בְּיוֹם אֶחָד אִם-יּוֹלֵד גּוֹי פֶּעַם אַחַת
כִּי-תִלְדָה גַּם-יִלְדָה צִיּוֹן אֶת-בָּנֶיהָ:

8

Who hath heard such a thing? Who hath seen such things? Is a land born in one day? Is a nation brought forth at once? For as soon as Zion travailed, She brought forth her children.

הֲאֲנִי אֲשַׁבֵּיר וְלֹא אוֹלִיד יֹאמַר יְהוָה
אִם-אֲנִי הַמוֹלִיד וְעָצַרְתִּי אָמַר אֱלֹהֵינוּ: (ס)

9

Shall I bring to the birth, and not cause to bring forth? Saith the LORD; Shall I that cause to bring forth shut the womb? Saith thy God.

שִׂמְחוּ אֶת־יְרוּשָׁלַם וְגִילוּ בָּהּ כָּל־אֹהֲבֶיהָ שִׂישׁוּ אִתָּהּ מְשׁוֹשׁ כָּל־הַמְתַּאבְּלִים עָלֶיהָ:	10	Rejoice ye with Jerusalem, And be glad with her, all ye that love her; Rejoice for joy with her, All ye that mourn for her;
לְמַעַן תִּינָקוּ וּשְׂבַעְתֶּם מִשָּׂד תִּנְחַמֶּיהָ לְמַעַן תִּמְצְוּ וְהִתְעַנְּגֶתֶם מִזֵּיז כְּבוֹדָהּ:	11	That ye may suck, and be satisfied With the breast of her consolations; That ye may drink deeply with delight Of the abundance of her glory.
(ס) כִּי־כֵהוּ אָמַר יְהוָה הִנְנִי נֹשֶׁה־אֵלֶיהָ כְּנָהָר שָׁלוֹם וּכְנַחַל שׁוֹטֵף כְּבוֹד גּוֹיִם וַיִּנְקֶתֶם עַל־צֵד' תִּנְשָׂאוּ וְעַל־בְּרָכִים תִּשְׁעֲשְׂעוּ:	12	For thus saith the LORD: Behold, I will extend peace to her like a river. And the wealth of the nations like an overflowing stream, and ye shall suck thereof: Ye shall be borne upon the side, and shall be dandled upon the knees.
כְּאִישׁ אֲשֶׁר אִמּוֹ תִּנְחַמֶּנּוּ כֵן אֲנֹכִי אֲנַחֲמֶכֶם וּבִירוּשָׁלַם תִּנְחַמּוּ:	13	As one whom his mother comforteth, So will I comfort you; and ye shall be comforted in Jerusalem.
וּרְאִיתֶם וְשִׂשׁ לִבְכֶּם וְעִצְמוֹתֵיכֶם כִּדְשָׁא תִּפְרַחְנָה וְנוֹדַעַה יַד־יְהוָה אֶת־עַבְדָּיו וְזַעַם אֶת־אֹיְבָיו: (ס)	14	And when ye see this, your heart shall rejoice, and your bones shall flourish like young grass; and the hand of the LORD shall be known toward His servants, and He will have indignation against His enemies.
כִּי־הִנֵּה יְהוָה בָּאֵשׁ יָבוֹא וְכִסּוּפָה מִרְכַּבְתָּיו לְהָשִׁיב בְּחִמָּה אָפוּ וְגַעַרְתּוֹ בְּלֹה־בִי־אֵשׁ:	15	For, behold, the LORD will come in fire, And His chariots shall be like the whirlwind; to render His anger with fury, And His rebuke with flames of fire.
כִּי בָאֵשׁ יְהוָה נִשְׁפָּט וּבְחֶרֶב אֶת־כָּל־בָּשָׂר וְרַבּוֹ חָלָל יְהוָה:	16	For by fire will the LORD contend, And by His sword with all flesh; And the slain of the LORD shall be many.
הַמְתַּקְדָּשִׁים וְהַמְטַהֲרִים אֶל־הַגְּנוֹת אַחַר (כ' אַחַד) [ק' אַחַת] בַּתְּוֹךְ אֲכָלִי בָשָׂר הַחֲזִיר וְהַשֶּׁקֶץ וְהָעֶבְרָר יַחְדָּו יִסְפוּ נַאֲם־יְהוָה:	17	They that sanctify themselves and purify themselves to go unto the gardens, behind one in the midst, Eating swine's flesh, and the detestable thing, and the mouse, Shall be consumed together, saith the LORD.
וְאֲנֹכִי מַעֲשִׂיהֶם וּמַחְשַׁבְתֵּיהֶם בָּאָה לְקַבֵּץ אֶת־כָּל־הַגּוֹיִם וְהַלְשִׁנוֹת וַיָּבֹאוּ וְרָאוּ אֶת־כְּבוֹדִי:	18	For I [know] their works and their thoughts; [the time] cometh, that I will gather all nations and tongues; and they shall come, and shall see My glory.
וְשִׁמְתִּי בָהֶם אוֹת וְשַׁלַּחְתִּי מֵהֶם וּפְלִיטִים אֶל־הַגּוֹיִם תִּרְשִׁישׁ פּוּל וְלֹד מִשְׁכֵּי קֶשֶׁת תִּבְלִ וַיּוֹן הָאֵיִם הָרְחֻקִּים אֲשֶׁר לֹא־שָׁמְעוּ אֶת־שְׁמִעִי וְלֹא־רָאוּ אֶת־כְּבוֹדִי וְהִגִּידוּ אֶת־כְּבוֹדִי בַּגּוֹיִם:	19	And I will work a sign among them, and I will send such as escape of them unto the nations, to Tarshish, Pul and Lud, that draw the bow, to Tubal and Javan, to the isles afar off, that have not heard My fame, neither have seen My glory; and they shall declare My glory among the nations.

והביאו את-כָּל-אֲחֵיכֶם מִכָּל-הַגּוֹיִם׃
מִנְחָה׃ לַיהוָה בַּסּוּסִים וּבַרְכָב וּבַצִּבִּיִּם
וּבַפָּרָדִים וּבַכְּרֹת עַל הַר קָדְשִׁי
יְרוּשָׁלַם אָמַר יְהוָה כְּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת-הַמִּנְחָה בְּכֵלִי טָהוֹר בֵּית
יְהוָה׃

20

And they shall bring all your brethren out of all the nations for an offering unto the LORD, upon horses, and in chariots, and in fitters, and upon mules, and upon swift beasts, to My holy mountain Jerusalem, saith the LORD, as the children of Israel bring their offering in a clean vessel into the house of the LORD.

וְגַם-מֵהֶם אֶקַּח לַכֹּהֲנִים לְלוֹיִם אָמַר
יְהוָה׃

21

And of them also will I take for the priests and for the Levites, saith the LORD.

כִּי כַאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ
הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה עִמָּדִים לִפְנֵי
נַאֲם-יְהוָה כֵּן יַעֲמִד זַרְעְכֶם וְשִׁמְכֶם׃

22

For as the new heavens and the new earth, which I will make, shall remain before Me, saith the LORD, so shall your seed and your name remain.

וְהָיָה מִדֵּי-חֹדֶשׁ בְּחֹדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת
בְּשַׁבָּתוֹ יָבֹא כָל-בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי
אָמַר יְהוָה׃

23

And it shall come to pass, that from one new moon to another, and from one sabbath to another, shall all flesh come to worship before Me, Saith the LORD.

וַיֵּצְאוּ וַרְאוּ בַּפָּגִירִי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי
כִּי תוֹלַעְתָּם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכָּבֵּה
וְהָיוּ דְרָאוֹן לְכָל-בָּשָׂר׃ וְהָיָה מִדֵּי חֹדֶשׁ
בְּחֹדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבָּתוֹ יָבֹא כָל בָּשָׂר
לְהִשְׁתַּחֲוֹת לִפְנֵי יְהוָה

24

And they shall go forth, and look Upon the carcasses of the men that have rebelled against Me; For their worm shall not die, Neither shall their fire be quenched; And they shall be an abhorring unto all flesh.

הפטרת שבת מחר חודש

The Haftarah for Shabbat Mahar Hodesh is I Samuel 20:18 – 42.

וַיֹּאמֶר-לּוֹ יְהוֹנָתָן מָחָר חֹדֶשׁ וְנִפְקְדָתָ כִּי
יִפְקֹד מוֹשְׁבֶדָ׃

XX:18

And Jonathan said unto him: "To-morrow is the new moon; and thou wilt be missed, thy seat will be empty.

וְשַׁלַּשְׁתָּ תִּתְרַד מָאֹד וּבֵאתָ אֶל-הַמָּקוֹם
אֲשֶׁר-נִסְתַּרְתָּ שָׁם בְּיוֹם הַמַּעֲשֶׂה וַיִּשְׁבֶּתָּ
אֶצְלֵי הָאֵבֶן הָאֵזֶל׃

19

And in the third day thou shalt hide thyself well, and come to the place where thou didst hide thyself in the day of work, and shalt remain by the stone Ezel.

וְאֲנִי שַׁלַּשְׁתִּי חֲצִיִּים צִדָּה אֹרֶחַ
לְשַׁלַּח-לִי לְמַטְרָה׃

20

And I will shoot three arrows to the side-ward, as though I shot at a mark.

וְהִנֵּה אֶשְׁלַח אֶת־הַנֶּעַר לְךָ מֵצֵא
אֶת־הַחֲצִיצִים אִם־אָמַר אִמְרָ לַנֶּעַר הִנֵּה
הַחֲצִיצִים מִמֶּנִּי וְהִנֵּה קָחְנוּ וּבָאָה כִּי־שָׁלוֹם
לְךָ וְאֵין דָּבָר מִי־יְהוָה:

וְאִם־כֵּן אָמַר לְעֹלָם הִנֵּה הַחֲצִיצִים מִמֶּנִּי
וְהִלָּאָה לְךָ כִּי שָׁלַחְךָ יְהוָה:

וְהַדָּבָר אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ אֲנִי וְאַתָּה הִנֵּה יְהוָה
בֵּינִי וּבֵינְךָ עַד־עוֹלָם: (ס)

וַיִּסְתָּר דָּוִד בַּשָּׂדֶה וַיְהִי הַחֹדֶשׁ וַיָּשָׁב
הַמֶּלֶךְ (כ' ע"ל) [ק' א"ל] לֶאֱכֹל:

וַיָּשָׁב הַמֶּלֶךְ עַל־מוֹשְׁבֹו כַּפְּעִם בְּפַעַם
אֶל־מוֹשֵׁב הַקִּיר וַיָּקֶם יְהוֹנָתָן וַיָּשָׁב אַבְנֵר
מִצֵּד שְׂאוּל וַיִּפְקֹד מְקוֹם דָּוִד:

וְלֹא־דִבֶּר שְׂאוּל מֵאוֹמָה בַּיּוֹם הַהוּא כִּי
אָמַר מִקֵּרָה הוּא בִּלְתִּי טָהוֹר הוּא כִּי־לֹא
טָהוֹר: (ס)

וַיְהִי מִמָּחָרֵת הַחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי וַיִּפְקֹד מְקוֹם
דָּוִד (פ) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל־יְהוֹנָתָן בְּנוֹ
מָדוּעַ לֹא־בָּא בֶן־יִשִּׁי גַם־תִּמְוֹל גַּם־חַיִּים
אֶל־הַלֶּחֶם:

וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת־שְׂאוּל נִשְׁאָל נִשְׁאָל דָּוִד
מֵעַמָּדִי עַד־בֵּית לָחֶם:

וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי נָא כִּי זָבַח מִשְׁפָּחָה
לָנוּ בָּעִיר וְהוּא צִוָּה־לִּי אָחִי וְעַתָּה
אִם־מִצָּאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ אִמְלֹטָה נָא וְאַרְאֶה
אֶת־אָחִי עַל־כֵּן לֹא־בָּא אֶל־שְׁלֹחַן
הַמֶּלֶךְ: (ס)

וַיַּחַר־אַף שְׂאוּל בִּיהוֹנָתָן וַיֹּאמֶר לוֹ
בֶּן־נִעֻזֹת הַמְּרֻדֹת הֲלֹא יָדַעְתִּי כִּי־בַחֲרָה
אַתָּה לְבֶן־יִשִּׁי לְבִשְׁתֶּךָ וּלְבִשְׁתֵּי עֲרֹנֹת
אִמִּי:

And, behold, I will send the lad: Go, find the arrows.
21 If I say unto the lad: Behold, the arrows are on this
side of thee; take them, and come; for there is peace
to thee and no hurt, as the LORD liveth.

22 But if I say thus unto the boy: Behold, the arrows are
beyond thee; go thy way; for the LORD hath sent thee
away.

23 And as touching the matter which I and thou have
spoken of, behold, the LORD is between me and thee
for ever.'

24 So David hid himself in the field; and when the new
moon was come, the king sat him down to the meal
to eat.

25 And the king sat upon his seat, as at other times, even
upon the seat by the wall; and Jonathan stood up, and
Abner sat by Saul's side; but David's place was empty.

26 Nevertheless Saul spoke not any thing that day; for he
thought: 'Something hath befallen him, he is
unclean; surely he is not clean.'

27 And it came to pass on the morrow after the new
moon, which was the second day, that David's place
was empty; and Saul said unto Jonathan his son:
'Wherefore cometh not the son of Jesse to the meal,
neither yesterday, nor to-day?'

28 And Jonathan answered Saul: 'David earnestly asked
leave of me to go to Beth-lehem;

29 and he said: Let me go, I pray thee; for our family
hath a sacrifice in the city; and my brother, he hath
commanded me; and now, if I have found favour in
thine eyes, let me get away, I pray thee, and see my
brethren. Therefore he is not come unto the king's
table.'

30 Then Saul's anger was kindled against Jonathan, and
he said unto him: 'Thou son of perverse rebellion, do
not I know that thou hast chosen the son of Jesse to
thine own shame, and unto the shame of thy
mother's nakedness?

כִּי כָל־הַיָּמִים אֲשֶׁר בֶּן־יִשִׁי תִּי
עַל־הָאָדָמָה לֹא תִכּוֹן אֹתָהּ וּמַלְכוּתָהּ
וְעַתָּה שְׁלַח וְקַח אֹתוֹ אֵלַי כִּי בֶן־מָוֶת
הוא: (ס)

31 For as long as the son of Jesse liveth upon the earth,
thou shalt not be established, nor thy kingdom.
Wherefore now send and fetch him unto me, for he
deserveth to die.'

וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת־שָׁאוּל אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו
לָמָּה יוּמָת מִה עָשָׂה:

32 And Jonathan answered Saul his father, and said unto
him: 'Wherefore should he be put to death? what
hath he done?'

וַיִּטֵּל שָׁאוּל אֶת־הַחֲנִית עָלָיו לְהַכָּתוּ וַיָּדַע
יְהוֹנָתָן כִּי־כָלָה הָיָא מִעַם אָבִיו לְהָמִית
אֶת־דָּוִד: (ס)

33 And Saul cast his spear at him to smite him; whereby
Jonathan knew that it was determined of his father to
put David to death.

וַיָּקָם יְהוֹנָתָן מִעַם הַשֻּׁלְחָן בְּחַר־אָרַךְ
וְלֹא־אָכַל בַּיּוֹם־הַהוּא הַשֵּׁנִי לֶחֶם כִּי
נִעְצַב אֶל־דָּוִד כִּי הִכְלִמוֹ אָבִיו: (ס)

34 So Jonathan arose from the table in fierce anger, and
did eat no food the second day of the month; for he
was grieved for David, and because his father had put
him to shame.

וַיְהִי בַּבֹּקֶר וַיֵּצֵא יְהוֹנָתָן הַשֶּׁדֶה לְמוֹעֵד
דָּוִד וְנָעַר קָטָן עִמּוֹ:

35 And it came to pass in the morning, that Jonathan
went out into the field at the time appointed with
David, and a little lad with him.

וַיֹּאמֶר לְנָעֲרוֹ רֵץ מֵצֵא נָא אֶת־הַחֲצִים
אֲשֶׁר אָנֹכִי מוֹרֶה הַנָּעַר רֵץ וְהוּא־יָרָה
הַחֲצִי לְהַעֲבֹרוֹ:

36 And he said unto his lad: 'Run, find now the arrows
which I shoot.' And as the lad ran, he shot an arrow
beyond him.

וַיָּבֹא הַנָּעַר עַד־מְקוֹם הַחֲצִי אֲשֶׁר יָרָה
יְהוֹנָתָן וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנָּעַר וַיֹּאמֶר
הֲלוֹא הַחֲצִי מִמּוֹךְ וְהִלָּאָה:

37 And when the lad was come to the place of the arrow
which Jonathan had shot, Jonathan cried after the
lad, and said: 'Is not the arrow beyond thee?'

וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנָּעַר מִהֵרָה חֲוָשָׁה
אֶל־תַּעֲמֹד וַיִּלָּקֵט נָעַר יְהוֹנָתָן אֶת־(כ)
הַחֲצִי(ק' תַּחֲצִים) וַיָּבֹא אֶל־אֲדֹנָיו:

38 And Jonathan cried after the lad: 'Make speed, hasten,
stay not.' And Jonathan's lad gathered up the arrows,
and came to his master.

וְהַנָּעַר לֹא־יָדָע מֵאוֹמֶה אֵךְ יְהוֹנָתָן וְדָוִד
יָדְעוּ אֶת־הַדָּבָר: (ס)

39 But the lad knew not any thing; only Jonathan and
David knew the matter.

וַיִּתֵּן יְהוֹנָתָן אֶת־כְּלָיו אֶל־הַנָּעַר אֲשֶׁר־לוֹ
וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ הִבֵּיָה הָעִיר:

40 And Jonathan gave his weapons unto his lad, and said
unto him: 'Go, carry them to the city.'

הַנָּעַר בֹּא וְדָוִד קָם מֵאֲצֹל הַגִּבּוֹב וַיִּפֹּל
לְאַפָּיו אַרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
וַיִּשָּׁקוּ אִישׁ אֶת־רֵעֵהוּ וַיִּכְבּוּ אִישׁ
אֶת־רֵעֵהוּ עַד־דָּוִד הִגְדִּיל:

41 And as soon as the lad was gone, David arose out of a
place toward the South, and fell on his face to the
ground, and bowed down three times; and they kissed
one another, and wept one with another, until David
exceeded.

וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדָוִד לֵךְ לְשָׁלוֹם אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְנוּ שְׁנֵינוּ אֲנִי וְהוּא בְּשֵׁם יְהוָה לֵאמֹר
יְהוָה יִתְּנָה בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זֵרְעִי וּבֵין
זֵרְעֶךָ עַד-עוֹלָם: (פ)

42

And Jonathan said to David: 'Go in peace, forasmuch as we have sworn both of us in the name of the LORD, saying: The LORD shall be between me and thee, and Between my seed and thy seed, for ever.'